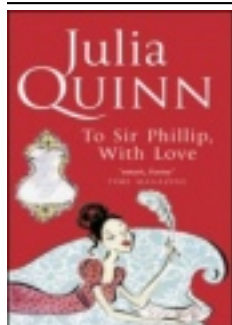

To Sir Phillip With Love

Contents

To Sir Phillip With Love	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	18
3. Chương 3	28
4. Chương 4	38
5. Chương 5	46
6. Chương 6	56
7. Chương 7	63
8. Chương 8	70
9. Chương 9	78
10. Chương 10	88
11. Chương 11	96
12. Chương 12	105
13. Chương 13	113
14. Chương 14	122
15. Chương 15	133
16. Chương 16	142
17. Chương 17	147
18. Chương 18	157
19. Chương 19	165
20. Chương 20	171

To Sir Phillip With Love

Giới thiệu

Tạm dịch: Gửi đến Ngài Philip bằng tất cả tình yêuBiên dịch: Shane_DThể loại: Historical, Romance

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-sir-phillip-with-love>

1. Chương 1

Tháng Hai năm 1823.

Gloucestershire, Anh Quốc.

Mùa mai làm sao, thật thế, chuyện ấy đã xảy ra vào một ngày đầy nắng.

Ngày nắng đầu tiên trong, gì nhỉ – sáu tuần bầu trời xám xịt liên tục, đi cùng là những đợt tuyết nhẹ rơi rải rác, hay thỉnh thoảng là lác đác cơn mưa? Ngay cả khi Phillip, nghĩ rằng chính bản thân anh trở ra trước thói đồng đánh thất thường của thời tiết, đã cảm thấy tinh thần thư thái hơn, và nụ cười trở nên tươi rói. Anh đã đi ra ngoài – anh phải thế. Không ai có thể ở lại trong nhà suốt một ngày nắng rực rỡ huy hoàng đến vậy.

Đặc biệt là giữa một mùa đông xám ngoét.

Ngay cả bây giờ, hơn một tháng sau ngày hôm ấy, anh không thể nào tin được mặt trời lại có thể táo bạo trên chóc anh lần nữa.

Và làm sao anh có thể mù quáng trông mong vào việc ấy? Anh đã sống với Marina từ lúc họ kết hôn. Tám năm dài rộng rãi để biết về một người phụ nữ. Anh nên mong đợi mới phải. Và sự thật...

Chà, sự thật là, anh đã mong đợi nó. Anh chỉ không muốn thú nhận niềm trông mong. Có lẽ anh chỉ đang cố lừa dối bản thân, thậm chí tự bảo vệ chính anh. Để ẩn giấu khỏi sự hiển nhiên, hy vọng là nếu anh không nghĩ, nó sẽ không bao giờ xảy ra.

Nhưng chuyện đó đã xảy ra. Và vào một ngày đầy nắng. Chúa hỡi phải có một khả năng hài hước chán ghét.

Anh cúi xuống nhìn ly whiskey, chẳng hiểu sao, đã cạn sạch. Anh chắc phải nốc cái thứ chết dẫm này, vậy nhưng anh không có bất kỳ kỷ ức nào về việc làm đó. Anh không cảm thấy chhuizen choáng, ít nhất không chhuizen choáng như anh nên phải thế. Hay không chhuizen choáng như anh muốn.

Anh chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi mặt trời ở phía chân mây. Đây phải là một ngày ngập tràn ánh nắng khác. Đó dường như giải thích được tâm trạng ngoại lệ ủ ỉu của anh. Ít nhất anh hy vọng thế. Anh muốn một lời giải thích, cần một sự cắt nghĩa, cho sự chán chường tồi tệ dường như đang tiếp nối. Sự sầu muộn làm kinh hãi anh.

Hơn bất cứ thứ gì khác. Hơn cả lửa, hơn cả chiến tranh, hơn cả bản thân địa ngục. Ý nghĩ sẽ nhúng chìm trong buồn bã, của việc giống như cô...

Marina đã luôn luôn sầu muộn. Marina đã dành cả quãng đời cô, hay ít nhất cả quãng đời anh biết, sầu muộn. Anh không thể nhớ âm thanh tiếng cười cô, và sự thật là, anh không chắc anh có bao giờ biết nó.

Đây là một ngày đầy nắng, và – anh nhắm chặt mắt lại, dù không chắc cử chỉ ấy có nghĩa thúc giục kỷ ức hay xua nó đi. Đó là một ngày đầy nắng, và...

...

“Không bao giờ mày cảm thấy da mày giống như thế này lần nữa sao, hả, Ngài Phillip?”

Phillip Crane quay về phía mặt trời, khép mắt lại khi để sự ấm áp trải ra trên da anh. “Thật hoàn hảo.” Anh lầm bầm. “Hay nó sẽ như thế, nếu không lạnh đến chết được.”

Miles Carter, thư kí của anh, tặc lưỡi. “Không lạnh đến thế đâu. Mặt hồ không đóng băng năm nay. Chỉ có vài chỗ loang lổ.”

Miền cưỡng, Phillip quay ra khỏi ánh nắng và mở mắt. “Dù vậy, đây không phải mùa xuân.”

“Nếu ngài đang mong ước mùa xuân, thưa ngài, có lẽ ngài nên xem lịch thì hơn.”

Phillip lườm xéo cậu ta. “Tôi trả lương cho cậu vì sự xấc láo này?”

“Thật thế. Và cũng vì tôi khá đẹp trai nữa.”

Phillip tự mỉm cười với bản thân, khi cả hai người đàn ông dừng lại để tận hưởng ánh nắng trong một lúc lâu.

“Tôi nghĩ ngài không bận tâm đến vẻ xám xịt.” Miles trò chuyện, khi họ tiếp tục di chuyển đến nhà kính của Phillip.

“Đúng vậy.” Phillip nói, sải bước tiến về phía trước với vẻ tự tin của một vận động viên bẩm sinh. “Nhưng chỉ bởi vì tôi không phiền về bầu trời đầy mây, không có nghĩa là tôi không thích mặt trời.” Anh dừng lại, suy nghĩ trong một thoáng. “Hãy đảm bảo là nói với bảo mẫu Millsby dẫn bọn trẻ ra ngoài vào hôm nay. Chúng sẽ cần những chiếc áo choàng ấm áp, dĩ nhiên thế, và những chiếc mũ, găng tay, cùng những thứ tương tự, nhưng chúng cần nhận một tý ánh nắng mặt trời. Chúng đã bị giam chân quá lâu rồi.”

“Tất cả chúng ta đều thế.” Miles lẩm bẩm.

Phillip tắc lưỡi. “Thật vậy.” Anh liếc qua vai về phía nhà kính. Anh lẽ ra phải nên xem xét đến thư từ bây giờ, nhưng anh có vài hạt giống cần phân loại, và thực lòng, không có lý do gì anh không thể hướng dẫn công việc của mình với Miles chỉ trong một giờ hay cỡ đó. “Đi tiếp đi.” Anh nói với Miles. “Tìm bảo mẫu Millsby. Cậu và tôi có thể bàn chuyện sau. Dù sao cậu cũng biết là cậu ghét nhà kính.”

“Không phải mùa này trong năm.” Miles nói. “Sức nóng thật đáng được chào đón.”

Phillip cong một bên mày khi anh nghiêng đầu về phía Romney Hall. “Cậu đang gọi căn nhà tổ tiên của tôi là đầy gió lửa?”

“Tất cả những căn nhà do tổ tiên để lại đều đầy gió lửa.”

“Vừa đúng.” Phillip nói với một nụ cười toe toét. Anh khá thích Miles. Anh đã thuê cậu ấy sáu tháng trước, để giúp đỡ một núi công việc giấy tờ cùng cả đồng chi tiết, mà có vẻ như chất chồng từ việc điều hành gia sản nho nhỏ của anh. Miles khá tuyệt vời. Trẻ tuổi, nhưng giỏi giang. Và tính hài hước tỉnh khô của cậu ấy hoàn toàn được chào đón ở đây, nơi tiếng cười chẳng bao giờ dư dả. Những người hầu sẽ không bao giờ dám đùa giỡn với Phillip, và Marina... à thì, chẳng cần nói ra việc Marina không bao giờ cười đùa hay trêu ghẹo.

Lũ trẻ đôi khi khiến Phillip bật cười, nhưng đó là một kiểu hài hước khác, và hơn nữa, phần lớn thời gian anh không biết phải nói gì với chúng. Anh đã cố, nhưng rồi anh cảm thấy quá ngại ngùng, quá to lớn, quá mạnh mẽ, để một việc như thế có thể xảy ra. Và rồi anh chỉ thấy chính mình xuyt chúng đi, nói rằng chúng hãy trở lại với bà bảo mẫu.

Đó là cách dễ dàng hơn.

“Vây, đi đi.” Phillip nói, đưa cho Miles một yêu cầu mà anh lẽ ra nên tự mình làm. Anh đã không thấy con anh hôm nay, và anh tin rằng anh nên thế, nhưng anh không muốn phá hủy một ngày bằng cách nói gì đó nghiêm khắc, điều mà anh chắc chắn sẽ làm.

Anh sẽ tìm chúng khi chúng đi dạo với bảo mẫu Millsby. Đó là một ý hay. Sau đó anh có thể hướng sự chú ý của chúng tới vài loại cây và nói về nó, và mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản, hoàn hảo và tốt lành.

Phillip bước vào nhà kính và đóng cửa lại sau anh, hít vào một hơi chào đón. Anh đã học về thực vật học ở Cambridge, đứng đầu lớp, và sự thật, anh đã có thể tiếp tục quãng đời học tập của mình, nếu anh trai anh không qua đời ở Waterloo, đẩy đưa con thứ là Phillip đây vào vai trò của một địa chủ và một quý ngài dân dã.

Anh cho là nó có thể tệ hơn. Cuối cùng, anh có thể trở thành một người địa chủ và một quý ngài thành thị. Ít nhất, anh có thể đeo đuổi nghề nghiệp về những loài thực vật của mình trong sự thanh thản thích hợp.

Anh cong người qua chiếc bàn thợ mộc của mình, kiểm tra công trình mới nhất – những hạt đậu mơn mơn mà anh đang cố gây giống, để chúng trở nên mập mạp và căng phồng hơn trong vỏ. Lô mới nhất này không chỉ nhả nhúm lại, mà thậm chí còn biến thành màu vàng, sau cùng không phải là một kết quả được trông đợi.

Phillip cau mày, rồi cho phép bản thân anh khẽ mỉm cười khi di chuyển đến góc nhà kính, để tập hợp những nguồn dự trữ lại. Anh chưa bao giờ quá kính hãi bản lòng, khi những cuộc thử nghiệm của anh không đạt được như mong muốn. Theo ý kiến anh, cái khó bao giờ cũng có cái khôn.

Những sự rủi ro. Tất cả là về những rủi ro. Không một nhà khoa học nào sẽ thừa nhận nó, dĩ nhiên, nhưng phần lớn các phát minh vĩ đại chợt lóe lên, trong khi một người đang cố gắng giải quyết một vấn đề hoàn toàn khác.

Anh cười lặng lẽ khi đặt những hạt đậu nhãn nhúm lại sang một bên. Với tỷ lệ này, anh sẽ chữa khỏi cho chúng vào cuối năm.

Trở lại công việc. Trở lại công việc. Anh chồm qua bộ sưu tập hạt giống của anh, dần nhẹ chúng ra để anh có thể kiểm tra tất cả. Anh chỉ cần một hạt bên phải cho—

Anh ngược lên và nhìn qua tấm kính mới được rửa sạch. Một sự chuyển động qua khu đất đập vào mắt anh. Một ánh chớp đỏ.

Đỏ. Phillip tự mỉm cười với bản thân khi anh lắc đầu. Đó phải là Marina. Đỏ là màu yêu thích của cô, cái gì đó khiến anh luôn cảm thấy kỳ lạ. Bất cứ ai trải qua bất kỳ thời gian nào với cô, sẽ chắc chắn nghĩ rằng cô ưa thích một sắc màu tối hơn, âm đậm hơn.

Anh quan sát cô biến mất vào trong những bụi cây nhỏ, rồi trở lại với công việc. Hiếm khi Marina mạo hiểm ra ngoài. Những ngày này cô không thường rời khỏi nơi giam cầm trong phòng ngủ. Phillip sung sướng khi thấy cô ngoài ánh nắng mặt trời. Có thể nó sẽ hồi phục lại tinh thần cô. Không hoàn toàn, tất nhiên thế. Phillip thậm chí không nghĩ ánh nắng có khả năng làm việc đó. Nhưng có thể một ngày tươi sáng, ấm áp sẽ đủ kéo cô ra ngoài vài giờ, mang lại một nụ cười bé nhỏ trên gương mặt cô.

Chúa biết bọn trẻ có thể cần điều ấy. Chúng thăm mẹ hầu hết ở trong phòng vào mỗi buổi sáng, nhưng thế vẫn chưa đủ.

Và Phillip biết thiếu hụt ấy anh không thể bù đắp được.

Anh thở dài, một cơn sóng tội lỗi dâng lên. Anh không phải là người cha chúng cần, anh biết điều đó. Anh cố tự nói với bản thân anh đang cố hết sức, rằng anh đang tiến tới thành công trong những mục đích duy nhất của đời anh là làm một bậc cha mẹ tốt – rằng anh không cư xử như cha anh.

Nhưng dù vậy, anh biết thế vẫn chưa đủ.

Với những dáng điệu kiên quyết, anh tự đẩy bản thân ra khỏi chiếc bàn thợ mộc của mình. Những giống cây có thể đợi. Các con anh cũng có thể đợi, nhưng không có nghĩa là chúng cần thế. Và anh nên để chúng lại với buổi đi dạo, không phải bảo mẫu Millsby, người không biết một một cành rụng từ một cây tùng bách, và gần như sẽ chắc nói với chúng rằng hoa hồng là hoa cúc, và...

Anh liếc qua ngoài cửa sổ lần nữa, tự nhắc bản thân bây giờ đang là tháng Hai. Bảo mẫu Millsby không giống như định vị được bất cứ loại hoa nào trong thời tiết thế này, nhưng dù sao, điều ấy không phải là cái cớ cho việc anh nên để cho bọn trẻ đi dạo. Đây là một trong những hoạt động của trẻ con mà anh thực sự nổi trội, và anh không nên né tránh trách nhiệm.

Anh sải bước ra khỏi nhà kính, nhưng rồi dừng hẳn, khi chưa đến một phần ba đường trở lại Romney Hall. Nếu anh làm bọn trẻ vui thích, anh nên để chúng gặp mẹ. Chúng khát khao ở bên cô, dù ngay cả khi cô không làm gì hơn là vỗ vỗ vào đầu chúng. Phải, chúng sẽ tìm Marina. Điều đó thậm chí nghe có ích hơn là một buổi đi dạo ngoài trời.

Nhưng từ kinh nghiệm của mình, anh biết không nên để tâm trạng Marina dính vào việc ấy. Chỉ bởi vì cô liêu lỉnh ra ngoài, không có nghĩa là cô cảm thấy tốt. Và anh ghét việc để bọn trẻ thấy cô trong tâm trạng ủ ê.

Phillip quay lại và hướng về phía bụi cây, nơi Marina biết mất vài lúc trước. Anh đi nhanh gấp hai lần so với Marina, nên không lâu nữa sẽ bắt kịp cô, và xác định được tâm trạng cô bây giờ. Anh có thể trở lại chỗ phòng bọn trẻ, trước khi anh để chúng bắt đầu lên đường với bảo mẫu Millsby.

Anh đi xuyên qua những bụi cây, dễ dàng theo dấu vết của Marina. Mặt đất ẩm ướt, và Marina hẳn đã mang đôi boots nặng nề, vì dấu chân cô in trên mặt đất khá rõ ràng. Chúng dẫn xuống con đường dốc và ra khỏi những bụi cây, sau đó là trên con đường đầy cỏ.

“Chết tiệt.” Phillip lầm bầm, âm thanh chỉ vừa đủ để nghe thấy khi cơn gió thổi qua anh. Không thể nào thấy được dấu chân cô trên cỏ. Anh dùng tay để che cho khỏi chói, và lướt mắt về phía xa, tìm kiếm một dấu hiệu đỏ chỉ dẫn.

Không ở gần chòi nhà tranh bỏ hoang, không ở cánh đồng nơi Phillip dùng cho những cuộc thử nghiệm giống cây, không ở tảng đá lớn Phillip đã trải qua nhiều giờ leo trèo thuở anh còn nhỏ. Anh quay về phía bắc, đôi mắt nhắm lại khi cuối cùng đã thấy cô. Cô đang thẳng hướng đến mặt hồ.

Mặt hồ.

Môi Phillip há ra khi anh chăm chăm nhìn vào dáng cô, di chuyển chậm rãi đến mép nước. Anh hoàn toàn đông cứng; thật ra thì anh còn hơn cả thế, anh... đờ ra... khi tâm trí anh nhá lên một tia sáng lạ lùng. Marina không biết bơi. Anh thậm chí không biết nếu cô có thể. Anh cho là cô vừa nhận thức được có một cái hồ ở khu đất đó, anh chưa lần nào thấy cô đến đó, chưa một lần trong tám năm trời họ lấy nhau. Anh bắt đầu bước về phía cô, bằng cách nào đó, những bước chân anh chấp nhận điều mà tâm trí anh từ chối. Khi cô bước xuống dòng nước cạn, anh bắt đầu tăng tốc, dù vẫn còn quá xa để làm bất cứ việc gì ngoài hét gọi tên cô.

Nhưng nếu cô nghe thấy anh, cô chẳng biểu lộ gì, vẫn tiếp tục những bước đi chậm rãi và vững vàng ra sâu hơn.

“Marina!” Anh hét gọi, bắt đầu chạy thục mạng. Anh vẫn còn cách khoảng một lúc ngắn nữa, thậm chí là với vận tốc tối đa của anh. “Marina!”

Cô tới nơi đáy hồ tụt xuống, và cô cũng hụt chân mất dạng, biến mất dưới mặt nước xám nâu lòng, chiếc áo choàng đỏ nơi cô trôi bập bênh trên mặt nước vài giây, trước khi cùng cô mất hút.

Anh hét gọi tên cô lần nữa, dù cô không thể nghe. Anh phanh lại và ngã nhào xuống con dốc dẫn đến mặt hồ, rồi tâm trí anh chỉ kịp nhận ra việc anh giật mạnh áo choàng và đôi boots, trước khi lặn xuống dòng nước lạnh lẽo giá băng. Cô chìm chưa tới một phút; tâm trí anh nhận ra chắc chắn chừng ấy thời gian không đủ để làm cô chết đuối, nhưng cứ mỗi giây trôi qua cho việc tìm kiếm cô, sẽ là thêm một giây nữa dẫn cô đến cái chết.

Anh đã bơi lội trong hồ nhiều lần không đếm hết, biết chính xác nơi đáy sâu, và anh với tới nơi mấu chốt ấy một cách nhanh chóng, chỉ vừa vận chú ý đến những trang phục nặng nề của anh bị dòng nước ngăn đường.

Anh có thể tìm thấy cô. Anh phải tìm thấy cô.

Trước khi quá trễ.

Anh lặn xuống, lướt mắt qua dòng nước tối mù. Marina hẳn phải đã tung vào vài đụn cát dưới đáy hồ, và anh chắc chắn đã làm điều tương tự, vì cát xoay vần xung quanh anh, những đám cát mờ đục quấy tung lên, khiến việc nhìn thấy trở nên khó khăn.

Nhưng cuối cùng, Marina được cứu bởi một thói quen về màu sắc sắc sỡ của cô. Khi Phillip xuyên qua dòng nước, xuống dưới tận đáy, nơi anh trông thấy màu đỏ của áo choàng cô trôi nổi như một con điều uể oải. Cô không chống lại khi anh lôi cô lên; quả thật vậy, cô đã mất tỉnh táo, và không khác gì một cơ thể như đã chết nặng nề trong tay anh.

Họ trôi lên mặt nước, và anh hỗn hển thở dữ dội để lấp đầy khí vào hai lá phổi đang rất bồng. Trong một thoáng, anh không thể làm gì khác hơn ngoài việc hít thở, cơ thể anh nhận ra phải cứu chính mình trước khi có thể cứu ai khác. Rồi anh đỡ cô, cẩn thận để gương mặt cô trên mặt nước, dù cô không có vẻ gì là đang thở.

Cuối cùng, khi họ đi đến mép hồ, anh kéo cô lên chỗ chật hẹp dơ bẩn nằm giữa dòng nước và bãi cỏ. Anh điên cuồng di chuyển tay kiểm tra xem cô còn thở không, nhưng chẳng có tí dấu hiệu hơi thở nào từ môi cô.

Anh không biết phải làm gì, chưa từng nghĩ đến việc phải cứu ai đó khỏi chết đuối, nên anh chỉ đơn giản làm những gì hợp lý nhất, đỡ cô vào lòng anh, mặt úp xuống, và vỗ mạnh vào lưng cô. Lúc đầu chẳng có gì xảy ra, nhưng sau lần vỗ đầy mạnh bạo vào lần thứ tư, cô ho sặc sụa, rồi sặc ra một dòng nước đen lờm.

Anh nhanh chóng quay cô lại. “Marina?” Anh vội vã hỏi, nhẹ vỗ vào mặt cô. “Marina?”

Cô ho lần nữa, cả cơ thể cô chấn động bởi những cơn rung mình liên tục. Rồi cô bắt đầu thở hộc tốc, hai lá phổi buộc cô phải sống, thậm chí ngay cả khi tâm trí cô khát khao một điều gì khác.

“Marina.” Phillip nói, giọng nhẹ nhõm. “Cám ơn Chúa.” Anh không yêu cô, đã chẳng bao giờ thực sự yêu cô, nhưng cô là vợ anh, là mẹ các con anh, và trong tận nơi sâu thẳm bên dưới cái vẻ ngoài sâu thẳm và tuyệt vọng khủng khiếp kia, cô là một người tốt bụng, tử tế. Anh có thể không yêu cô, nhưng anh không muốn cô chết.

Cô chớp mắt, trông không tập trung. Và rồi, cuối cùng, cô như nhận ra cô đang ở đâu, anh là ai, và cô thì thào. “Không.”

“Anh đến đưa em về nhà.” Anh cộc cằn nói, giật mình trước từng chữ đầy giận dữ.

Không.

Sao cô dám chối bỏ sự giúp đỡ của anh? Có phải cô từ bỏ cuộc sống này chỉ vì buồn bã? Sự u sầu của cô phải chăng sẽ nhiều hơn của các con? Trong cuộc sống đầy bấp bênh, có phải, tâm trạng đốn đau sẽ quan trọng hơn việc chúng cần một người mẹ?

“Anh đưa em về nhà.” Anh quạu quọ, nhắc cô vào vòng tay anh chẳng chút nhẹ nhàng. Giờ cô đã thở, và rõ ràng đang suy nghĩ, có thể lạc lối trong cái mớ hỗn độn ấy cũng nên. Không có gì cần thiết để đối xử với cô như một bông hoa mảnh khảnh.

“Không.” Cô lặng lẽ khóc. “Làm ơn đừng làm thế. Em không muốn... Em không...”

“Em sẽ về nhà.” Anh lên tiếng, lê bước lên ngọn đồi, lờ đi cơn gió lạnh buốt biến bộ đồ ướt đầm của anh thành băng; thậm chí lờ đi cả những cục đất cứng như đá đè dưới đôi chân trần anh.

“Em không thể.” Cô thì thào, như đó là những gì năng lượng ít ỏi của cô còn sót lại.

Và khi Phillip nặng nhọc bế cô về nhà, tất cả những gì anh có thể nghĩ là, làm sao những lời như ấy lại đúng dẫn đến thế.

Em không thể.

Bằng cách đó, nó như tổng kết cả cuộc đời cô.

Lúc chập tối, mọi việc trở nên rõ ràng rằng cơn cảm cúm có thể thành công, thay cho tất bại nơi mặt hồ.

Phillip đã bế Marina về nhà nhanh nhất anh có thể, và, với sự giúp sức của Bà Hurley, quản gia của anh, đã thay những bộ quần áo lạnh ngắt ra khỏi cô, cố gắng làm cô ấm lên dưới tấm chăn đã là một phần của những món đồ tư trang mà cô mang về nhà chồng tám năm trước.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Bà Hurley thở dốc, khi anh sải bước qua cánh cửa nhà bếp. Anh đã không muốn dùng cửa chính, nơi có thể bị các con trông thấy, và bên cạnh đó, cánh cửa nhà bếp gần hơn tới hai mươi mét.

“Cô ấy ngã xuống hồ.” Anh thô lỗ nói.

Bà Hurley không hiểu bằng cách nào nhìn anh vừa có vẻ nghi ngờ, vừa có vẻ cảm thông cùng một lúc, và anh biết bà ấy biết sự thật. Bà đã làm việc cho gia đình nhà Crane từ đám cưới của họ, bà biết tâm trạng của Marina.

Bà xua anh ra khỏi phòng khi họ đã đặt Marina lên giường, nhấn mạnh rằng anh cần thay quần áo của chính anh, trước khi anh cũng bị cái chết chộp lấy. Dù vậy, anh vẫn quay lại bên cạnh Marina. Đó là vị trí của anh khi là chồng cô, anh tội lỗi nghĩ, vị trí mà anh đã lẩn tránh trong suốt những năm gần đây.

Thật là chán nản khi bên cạnh Marina. Rất khó khăn.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để lẩn tránh trách nhiệm, vậy nên anh ngồi cạnh cô suốt cả ngày lẫn đêm. Anh lau trán cô khi cô bắt đầu đổ mồ hôi, cố gắng để thờ ơ giúp cô uống nước khi cô tỉnh táo.

Anh nói với cô phải chiến đấu, ngay cả khi anh biết những lời nói của anh trôi tuột ra khỏi tai cô.

Ba ngày sau cô qua đời.

Đó là những gì cô muốn, nhưng chỉ có chút an ủi khi Phillip đối mặt với con anh, hai đứa sinh đôi, chỉ vừa mới bước qua tuổi lên bảy, và cố gắng giải thích mẹ chúng đã mất. Anh ngồi trong phòng riêng của chúng, thân hình to lớn của anh thật quá khổ so với bất kỳ chiếc ghế với kích cỡ bé tẹo trong phòng. Nhưng dù vậy anh vẫn ngồi xuống, vịn vịn, và bắt chính anh nhìn vào cái nhìn chú tâm nơi chúng khi những lời ấy được phát ra.

Bọn trẻ nói ít thôi, chẳng giống chúng tí nào. Nhưng chúng trông không có vẻ gì là ngạc nhiên, khiến Phillip lo lắng.

“Cha – cha xin lỗi.” Anh lên tiếng, khi kết thúc những gì cần phải nói. Anh yêu các con rất nhiều, và có anh thôi là một thiếu hụt với chúng. Anh chỉ biết vừa đủ làm thế nào để trở thành một người cha; làm thế quái nào anh có thể đảm đương cả vai trò của một người mẹ?

“Đó không phải lỗi của cha.” Oliver nói, đôi mắt nâu của thằng bé đầy bối rối. “Mẹ ngã xuống hồ mà, phải không? Đâu phải cha đẩy mẹ.”

Phillip chỉ gật đầu, không chắc phải trả lời ra sao.

“Bây giờ mẹ có hạnh phúc không?” Amanda nhẹ nhàng hỏi.

“Cha nghĩ là có.” Phillip nói. “Mẹ sẽ có thể quan sát suốt quãng thời gian còn lại của các con trên thiên đường, nên mẹ phải hạnh phúc.”

Hai đứa sinh đôi trông có vẻ ngẫm nghĩ về những lời ấy trong một lúc. “Con hy vọng mẹ hạnh phúc.” Cuối cùng Oliver nói, giọng thằng bé cương quyết hơn vẻ ngoài. “Có lẽ mẹ sẽ không khóc nữa.”

Phillip cảm thấy hơi thở nghẹn lại trong họng anh. Anh đã không nhận ra bọn trẻ nghe được những lần Marina khóc. Cô chỉ ngập trong nước mắt, khóc rất nhỏ vào buổi đêm muộn, và phòng chúng ngay trên phòng cô, nhưng anh luôn chắc rằng hai đứa nhỏ đã ngủ khi mẹ chúng bắt đầu khóc lóc.

Amada gật đầu đồng ý, mái tóc vàng óng của con bé lắc lư theo nhịp. “Nếu giờ mẹ hạnh phúc,” con bé nói, “thì con mừng là mẹ đã đi.”

“Mẹ không đi.” Oliver xen ngang. “Mẹ đã chết.”

“Không, mẹ đi xa.” Amanda khẳng khái.

“Như nhau cả thôi.” Phillip thẳng thừng nói, ước chi anh có gì để nói với chúng hơn sự thật. “Nhưng cha nghĩ hiện tại mẹ hạnh phúc.”

Và bằng cách nào đó, điều ấy cũng là sự thật. Sau cùng, đó là những gì Marina đã muốn. Có lẽ đó là tất cả những gì cô đã muốn trong suốt quãng thời gian dài.

Amanda và Oliver im lặng trong một lúc lâu, cả hai đều dán mắt xuống nền nhà khi chân chúng đu đưa đá trên giường Oliver. Trông chúng quá nhỏ bé, ngồi đầy trên cái giường rõ ràng là quá cao. Phillip cau mày. Sao anh lại chưa bao giờ chú ý đến việc ấy trước kia. Không phải chúng nên ngủ trên những chiếc giường thấp hơn? Chuyện gì xảy ra nếu chúng ngã khỏi giường vào đêm tối?

Hay có lẽ chúng đã lớn cho tất cả những việc đó. Có lẽ chúng đã không còn ngã khỏi giường nữa. Có lẽ chưa bao giờ chúng như thế.

Có thể anh thật sự là một người cha tồi tệ. Có thể anh nên biết những thứ ấy.

Có lẽ... có lẽ... Anh nhắm mắt lại và thở dài. Có lẽ anh nên dừng suy nghĩ nhiều vào những thứ như thế, và đơn giản cố gắng hết sức rồi sống hạnh phúc với nó.

“Cha sẽ đi sao?” Amanda hỏi, ngẩng đầu lên.

Anh nhìn vào đôi mắt con, quá đổi xanh, xanh như màu mắt Marina. “Không.” Anh thì thầm quả quyết, khụy xuống và nắm lấy đôi bàn tay tiny hơn. Đôi bàn tay ấy quá nhỏ bé, thật mỏng manh trong bàn tay anh.

“Không.” Anh nhắc lại. “Cha sẽ không đi đâu. Cha sẽ không bao giờ đi đâu...”

...

Phillip nhìn xuống ly whiskey của mình. Nó lại trống rỗng lần nữa. Buồn cười làm sao một ly whiskey lại có thể vơi đi, ngay cả sau khi nó đã được đổ đầy bốn lần trước.

Anh ghét việc hồi tưởng. Anh không chắc cái gì là tệ nhất. Là lúc anh ngập lặn dưới dòng nước, hay thời khắc lúc Bà Hurley quay sang anh và nói. “Có phải bà ấy đã ra đi?”

Hay đó là các con anh, sự đau đớn trên gương mặt, nỗi sợ hãi trong mắt chúng?

Anh nâng ly rượu lên môi, để những giọt cuối cùng chảy vào miệng. Phần tệ nhất chắc chắn là hai đứa con anh. Anh đã nói anh sẽ không bao giờ rời bỏ chúng, và anh không làm vậy – sẽ không làm vậy – nhưng sự hiện diện của anh đơn giản là không đủ. Chúng cần nhiều hơn nữa. Chúng cần ai đó biết cách làm thế nào để trở thành một bậc cha mẹ, ai đó biết cách làm thế nào để nói chuyện với chúng, biết thấu hiểu và dạy chúng xử sự, nghĩ suy.

Và vì anh không thể cho chúng một người cha khác, anh cho là anh nên nghĩ đến việc tìm cho chúng một người mẹ. Dĩ nhiên, như thế này là quá sớm. Anh không thể cưới bất kỳ ai, cho đến khi thời kỳ để tang hợp pháp hoàn tất, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không thể tìm kiếm.

Anh thở dài, lún sâu vào chỗ ngồi. Anh cần một người vợ. Gần như có thể là bất cứ người vợ nào. Anh chẳng để tâm cô trông ra sao. Anh có quan tâm nếu cô có tiền của. Anh không thêm bận tâm nếu cô có thể tỉnh nhảm trong đầu, hay nói tiếng Pháp, hoặc thậm chí có thể cưỡi ngựa.

Chỉ cần cô đơn giản là hạnh phúc.

Chừng ấy có quá nhiều cho việc mong muốn một người vợ? Một nụ cười, ít nhất một lần một ngày. Có lẽ thậm chí chỉ âm thanh tiếng cười cô?

Và cô phải yêu thương các con anh. Hay ít nhất giả vờ yêu thương tốt đến mức, chúng không nhận ra sự khác biệt.

Chừng ấy đâu là quá nhiều, phải không?

“Ngài Phillip?”

Phillip ngẩng lên nhìn, tự nguyện rửa bản thân vì đã để cánh cửa phòng làm việc khép hờ. Miles Carter, thư ký của anh, đang thò đầu vào.

“Chuyện gì vậy?”

“Một lá thư, thưa ngài.” Miles nói, bước tới trước và đưa cho anh lá thư. “Từ London.”

Phillip nhìn xuống lá thư trong tay anh, đôi mày nhướng lên trước nét chữ nghiêng nghiêng rõ ràng đầy nữ tính. Anh đuổi Miles đi với một cái gạt đầu, rồi cầm lá thư lên và mở nó ra khỏi lớp sáp ong. Một mảnh giấy rơi ra. Phillip nắm chặt nó giữa những ngón tay. Tờ giấy thượng hạng. Mặc tiền. Cũng nặng nữa, một dấu hiệu rõ ràng người gửi không cần tiết kiệm để giảm giá bưu phí.

Rồi anh quay lá thư lại và đọc:

Số 5, đường Bruton.

London

Ngài Phillip Crane,

Tôi viết thư này để biểu lộ lời chia buồn trước sự ra đi của vợ ngài, người chị họ Marina yêu quý của tôi. Tuy đã nhiều năm kể từ lần cuối tôi gặp Marina, tôi vẫn còn nhớ về triu mến của chị và đau buồn sâu sắc trước sự ra đi ấy.

Xin đừng ngần ngại hồi âm, nếu có bất cứ thứ gì tôi có thể làm được để xoa dịu nỗi đau trong thời điểm khó khăn này.

Kính thư,

Quý cô Eloise Bridgerton.

Phillip chà mắt. Bridgerton... Bridgerton... Marina có những người họ hàng với Bridgerton? Cô hẳn phải thế, nếu một người trong số họ gửi cho anh một lá thư.

Anh thở dài, rồi ngạc nhiên với chính bản thân khi với qua đồng hồ trên bàn và lấy cây viết lông ngỗng. Anh gần như không nhận được lời chia buồn nào kể từ khi Marina mất. Có lẽ phần lớn bạn bè và gia đình đã lãng quên cô, từ sau đám cưới của họ. Anh cho là anh không nên ngạc nhiên, hay thậm chí ngạc nhiên. Cô hiếm khi rời khỏi phòng; thật quá dễ dàng để ai đó quên lãng một người không bao giờ họ trông thấy.

Cô Bridgerton xứng đáng với một bức thư hồi âm. Đó là cử chỉ lịch sự thông thường, hay ngay cả khi không phải thế (và Phillip khá chắc anh không biết đầy đủ các phép tắc xã giao về việc mất vợ của một người xa lạ), bằng cách nào đó, đây vẫn có vẻ như là điều đúng đắn cần làm.

Vậy nên, với hơi thở mỗi mạt, anh đặt cây bút lông ngỗng xuống tờ giấy.

Tháng Năm năm 1824.

Nơi nào đó trên đường từ London

đến Gloucestershire.

Nửa đêm.

Cô Bridgerton thân mến,

Cám ơn sự lưu ý tử tế nơi cô trước sự qua đời của vợ tôi. Cô thật là chu đáo khi bỏ thời gian để viết cho một quý ông chưa từng gặp mặt. Tôi tặng cô bông hoa được ép khô này như một lời cảm ơn. Nó không là gì cả ngoài loài hoa Champion với màu đỏ giản đơn, nhưng tỏa sáng rực rỡ trên cánh đồng nơi Gloucestershire, và thật sự có vẻ như nở sớm vào năm nay. Đây là loài hoa đại yêu thích của Marina.

Thân,

Ngài Phillip Crane.

Eloise Bridgerton vuốt mảnh giấy trong lòng bàn tay. Chỉ có chút ánh sáng để có thể trông thấy những con chữ, dù cho là với ánh sáng của mặt trăng tròn vành vạnh, đang len lỏi qua những khung cửa sổ xe ngựa, nhưng việc ấy chẳng là vấn đề. Cô đã nhớ cả nội dung bức thư, và cả bông hoa ép thanh nhã, thực sự là có màu hồng nhiều hơn màu đỏ, đang được an toàn bảo vệ kẹp giữa những trang sách trong thư viện của anh trai cô.

Cô đã không ngạc nhiên chết khiếp khi nhận được một bức thư hồi âm từ Ngài Phillip. Những cách cư xử lịch thiệp thể hiện được rất nhiều, thậm chí ngay cả khi mẹ Eloise, rõ ràng là thẩm phán tối cao của những hành vi chuẩn mực, nói rằng Eloise quan tâm quá mức nghiêm túc tới những quan hệ thư từ cô có.

Điều ấy là thông thường thôi, dĩ nhiên, với vị trí của Eloise khi dành nhiều giờ trong mỗi tuần cho việc viết các bức thư, nhưng Eloise đã mắc kẹt rất lâu vào thói quen trò chuyện mỗi ngày. Cô tận hưởng việc viết những ghi chép, đặc biệt là với những ai cô chưa gặp mặt trong nhiều năm (cô luôn thích tưởng tượng về ngạc nhiên của họ khi mở thư cô), và vì vậy cô đặt bút xuống giấy cho hầu hết bất cứ sự kiện nào – những ngày chúc mừng sinh nở, những ngày buồn đau qua đời mất mát, bất cứ ngày nào có thể cần những lời chúc mừng hay chia sẻ.

Cô không chắc tại sao cô lại tiếp tục gửi những lá thư ấy, chỉ là cô đã dành nhiều thời gian viết những lá thư cho bất kỳ những anh chị em ruột nào của mình không cùng ở London, và có vẻ như khá dễ dàng để viết một lá thư nhỏ cho vài người họ hàng ở xa, khi cô ngồi tại bàn viết của mình.

Và dù cho tất cả mọi người đều viết lại một lá thư hồi âm ngắn – cô mang họ Bridgerton, đương nhiên, và không ai muốn xúc phạm một người Bridgerton – chưa bao giờ có ai gửi kèm một món quà, dù cho là thứ gì đó khiêm tốn như một bông hoa ép khô nhỏ.

Eloise nhắm mắt, hình dung ra những cánh hoa màu hồng mảnh khảnh. Thật khó để tưởng tượng một người đàn ông chăm sóc một thứ như bông hoa dễ vỡ. Cả bốn anh em trai của cô đều to lớn, những con

người khỏe mạnh, với đôi vai rộng và hai bàn tay to lớn, chắc chắn là sẽ bóp nát những thứ tội nghiệp ngay tức khắc.

Cô thích thú trước lá thư trả lời của Ngài Phillip, đặc biệt là cách anh sử dụng tiếng Latin, và cô ngay lập tức đặt bút xuống viết một lá thư trả lời khác.

Thân gửi Ngài Phillip,

Cảm ơn ngài rất nhiều vì bông hoa ép khô vô cùng quyến rũ. Thật là một ngạc nhiên đáng yêu khi nó được đặt trên bức thư. Và cũng là một kỷ niệm quý báu với Marina yêu dấu.

Tôi không thể không chú ý đến sự trôi chảy của ngài với tên khoa học của loài hoa. Có phải, ngài là một nhà thực vật học?

Kính thư,

Quý cô Eloise Bridgerton.

Có lẽ không được minh bạch khi cô kết thúc lá thư với một câu hỏi. Giờ người đàn ông tội nghiệp bị buộc phải trả lời lần nữa.

Anh không làm cô thất vọng. Chỉ mất mười ngày cho Eloise nhận thư trả lời của anh.

Cô Bridgerton thân mến,

Tôi quả thật là một nhà thực vật học, được đào tạo tại Cambridge, dù hiện thời tôi không chuyển tiếp lên bất kỳ trường chuyên sâu hay ủy ban khoa học nào. Tôi quản lý những cuộc thí nghiệm tại Romeny Hall này, trong khu nhà kính của chính tôi. Có phải cô cũng có sở thích về khoa học?

Kính thư,

Ngài Phillip Crane.

Có gì đó xúc động với những lá thư; có lẽ đơn giản là do sự hấp dẫn tìm hiểu một người không liên hệ với cô, người thực sự có vẻ như háo hức trò chuyện trong một cuộc đối thoại được viết ra. Bất kể đó là gì, Eloise ngay lập tức trả lời.

Thân gửi Ngài Phillip,

Chúa ơi, không, tôi không có trí óc của một nhà khoa học, tôi e là thế, dù tôi có khả năng tính toán hơn những cô gái với mái đầu vàng hoe. Những sở thích của tôi dựa vào những thứ nhân văn hơn nhiều; ngài có thể chú ý rằng tôi yêu thích viết thư.

Bạn ngài,

Eloise Bridgerton.

Eloise không chắc về việc ký tên với một lời chào thân mật như thế, nhưng cô quyết định phạm vào ranh giới táo bạo đó. Ngài Phillip rõ ràng thích thú với những lá thư nhiều như cô; nếu không thì, chắc anh đã không kết thúc bức thư cũng với một câu hỏi?

Câu trả lời của cô đến vào hai tuần sau.

Cô Bridgerton thân mến của tôi,

À, nhưng đây đâu phải là một loại tình bạn chứ, phải không? Tôi phải thú nhận sự hoàn toàn cách ly tại nơi thôn quê này, và nếu một người không thể mỉm cười với người khác trên bàn ăn sáng, thì họ ít nhất có thể có một lá thư đáng yêu. Cô có đồng ý không?

Tôi gửi kèm cho cô một bông hoa khác. Lần này là hoa Phong lữ Pratense, thường được biết đến như cây mỗ hạc đồng cỏ.

Với lời chúc tốt đẹp nhất,

Phillip Crane.

Eloise nhớ ngày đó rất rõ. Cô đã ngồi trên chiếc ghế gần nơi cửa sổ phòng, và lom lom nhìn vào bông hoa màu tím được ép khô cẩn thận, như một vật bất tử. Anh có phải đang ve vãn cô? Qua lá thư ấy?

Và rồi một ngày, cô nhận được một lá thư hoàn toàn khác với những thư trước.

Cô Bridgerton thân mến của tôi,

Giờ chúng ta đã qua lại thư từ với nhau được một khoảng thời gian, và dù chúng ta chưa một lần gặp gỡ chính thức, tôi cảm giác như đã biết cô. Hy vọng cô cũng cảm thấy giống thế.

Tha lỗi cho tôi nếu tôi quá trơ trẽn, nhưng tôi viết thư này để mời cô đến đây thăm tôi tại Romney Hall. Đó là hy vọng nơi tôi, sau một khoảng thời gian thích hợp, chúng ta có thể quyết định hai ta có thể hợp nhau, và cô sẽ ưng thuận làm vợ tôi.

Cô sẽ, tất nhiên, hoàn toàn có người đi kèm. Nếu cô chấp nhận lời mời của tôi, tôi sẽ ngay tức khắc lập kế hoạch để đưa người đi góa của tôi đến Romney Hall.

Tôi hy vọng cô sẽ cân nhắc về lời đề nghị của tôi.

Kính thư, như thường lệ,

Phillip Crane.

Eloise liền giấu ngay bức thư vào ngăn kéo, thậm chí không thể tìm hiểu lời thỉnh cầu của anh. Anh muốn cưới một người mà anh không hề biết?

Không, thực lòng mà nói, điều ấy không hoàn toàn đúng. Họ biết nhau. Họ đã trò chuyện với nhau trong suốt quãng thời gian thư từ một năm, nhiều hơn nhiều người chồng và vợ trò chuyện với nhau trong suốt quãng thời gian một cuộc hôn nhân.

Nhưng dù vậy, họ chưa bao giờ gặp nhau.

Eloise nghĩ về tất cả những lời cầu hôn cô từ chối trong những năm qua. Khoảng bao nhiêu nhỉ? Ít nhất là sáu. Bây giờ cô thậm chí không thể nhớ được tại sao cô lại từ chối vài người trong số họ. Không lý do, thực sự thế, ngoại trừ việc họ không...

Hoàn hảo.

Như thế có phải là hy vọng quá nhiều?

Cô lắc đầu, nhận ra cô mới có vẻ ngốc nghếch và hư hỏng làm sao. Không, cô không cần ai đó hoàn hảo. Cô chỉ cần ai đó hoàn hảo cho cô.

Cô biết những mệnh phụ xã hội nói gì về cô. Cô quá đòi hỏi, tệ hơn cả một đứa ngốc. Cô sẽ kết thúc cuộc đời như một bà cô già – không, họ không còn nói thế nữa. Họ nói cô đã là một bà cô già, điều hoàn toàn đúng. Một người không thể bước tới ngưỡng cửa hai mươi tám mà không nghe về những lời xì xầm như thế sau lưng.

Hay quăng nó vào mặt ai đó.

Nhưng nực cười là, Eloise không bận tâm đến tình huống của cô. Hay ít nhất, không cho đến gần đây.

Trong cô chưa bao giờ lóe lên ý nghĩ sẽ mãi là một bà cô già, và hơn nữa, cô tận hưởng cuộc sống của mình. Cô có một gia đình tuyệt diệu nhất mà một người có thể tưởng tượng ra – tất cả bảy anh chị em, được đặt tên theo thứ tự alphabe, và cô được đặt ngay giữa với mẫu tự E, với bốn anh chị lớn hơn cùng ba người em nhỏ tuổi. Mẹ cô là một người vui tính, và bà thậm chí không dừng cản nhắc việc kết hôn của Eloise. Eloise vẫn còn chiếm một chỗ nổi bật trong giới; và những người nhà Bridgerton khiến mọi người ngưỡng mộ cũng như kính trọng (đôi khi cả sợ hãi), và vẻ tỏa sáng cùng tính tình thẳng thắn của Eloise là thứ mà tất cả tìm kiếm từ sự bầu bạn của cô, dù có ở tuổi gái già hay không.

Nhưng sau đó...

Cô thở dài, bỗng nhiên cảm thấy có già hơn đôi chút so với cái tuổi hai mươi tám. Sau đó cô không còn cảm thấy tươi vui nữa. Sau đó cô bắt đầu nghĩ, có lẽ những bà mệnh phụ quái gở đã đúng, và cô không tìm

cho bản thân một người chồng nữa. Có lẽ cô đã quá kén cá chọn canh, quá kiên quyết đi theo hình ảnh của những anh trai và chị em gái, tất cả đều đã tìm thấy một tình yêu sâu đậm, thiết tha với người bạn đời (dù tình cảm ấy không nhất thiết có ngay từ lúc bắt đầu).

Có thể một cuộc hôn nhân dựa trên sự tôn trọng lẫn nhau và tình bạn thì tốt hơn là chẳng có gì.

Nhưng thật khó khăn để chuyện trò với bất kỳ ai về những cảm xúc ấy. Mẹ cô đã dành quá nhiều thời gian hối thúc cô tìm một người chồng; nhiều cũng như Eloise yêu thương bà, thật chẳng dễ gì để tranh luận và nói rằng bà sẽ lắng nghe. Các anh trai cô sẽ chẳng có được tí giúp ích nào. Anthony, anh cả, chắc chắn sẽ giải quyết việc này bằng cách tự chọn lấy một người phù hợp, rồi dọa nạt anh chàng tội nghiệp khuất phục. Benedict là một người quá mơ mộng hão huyền, và hơn nữa, anh ấy đã không còn xuống London, mà thay vào đó là tận hưởng vẻ yên tĩnh nơi thôn quê. Và với Colin – thì chà, đó hoàn toàn là một câu chuyện khác, một tin tức khá xứng đáng.

Cô cho là cô nên trò chuyện với Daphne, nhưng cứ mỗi lần đến gặp chị mình, người chị lớn nhất của cô trông hạnh phúc chết đi được, quá dồi dào sung sướng tột cùng trong tình yêu với chồng, và cuộc đời làm mẹ của bốn đứa con. Làm sao một người như thế có thể đưa ra lời khuyên hữu ích cho ai đó ở vào vị trí của Eloise? Và Francesca có vẻ cách xa cả nửa vòng trái đất, ở tận nơi Scotland. Hơn nữa, Eloise không nghĩ sẽ công bằng khi làm phiền em gái với những phiền muộn ngốc nghếch của cô. Vì Chúa, Francesca đã là góa phụ ở tuổi hai mươi ba. Những sợ hãi và lo lắng của Eloise sẽ chỉ là những so sánh tầm thường khủng khiếp.

Và có lẽ tất cả những việc ấy là lý do tại sao mối quan hệ thư từ của cô với Ngài Phillip, đã trở thành một niềm vui tội lỗi. Bridgerton là một gia đình lớn, ồn ào và náo nhiệt. Gần như không thể giữ kín bất kỳ bí mật nào, đặc biệt là khỏi cô em gái nhỏ nhất – Hyacinth – người có thể chiến thắng cả Napoleon chỉ trong nửa hiệp, nếu Hoàng đế chỉ cần nghĩ tới việc lôi con bé vào hoạt động do thám.

Ngài Phillip, bằng cách lạ lùng, là của cô. Thứ duy nhất cô chưa bao giờ chia sẻ với bất kỳ ai. Những lá thư anh gửi được bó lại và cột chặt với sợi dây ruy băng tím, giấu dưới đáy nơi ngăn kéo giữa bàn cô, kẹp dưới chồng đồ dùng cô dùng để viết nhiều lá thư khác.

Anh là bí mật của cô. Của cô.

Và vì cô chưa bao giờ thực sự gặp gỡ anh, cô chỉ có thể tạo ra anh trong tâm trí, dùng những lá thư như những khung xương, rồi bổ sung thêm chi tiết cô thấy phù hợp. Nếu có bao giờ có một người hoàn hảo, đó chắc hẳn là Ngài Phillip Crane trong trí tưởng tượng nơi cô.

Và bây giờ anh muốn họ gặp nhau? Gặp nhau? Và hủy hoại những gì có thể trở thành mối quan hệ tìm hiểu hoàn hảo này?

Nhưng rồi chuyện không tưởng đã xảy ra. Penelope Featherington, bạn thân nhất của Eloise trong gần mười hai năm, đã kết hôn. Và hơn thế nữa, cô ấy cưới Colin. Anh trai Eloise!

Nếu mặt trăng mà có đột ngột rớt khỏi bầu trời, và lăn xuống sau vườn nhà cô, Eloise cũng không thể ngạc nhiên hơn nữa.

Eloise vui mừng cho Penelope. Cô thật sự thế. Và cô cũng mừng vui cho cả Colin nữa. Họ chắc chắn là hai người yêu thích nhất của cô trong toàn bộ thế giới này, và cô mừng mình xúc động rằng họ đã tìm thấy hạnh phúc. Không ai mong muốn điều gì hơn.

Nhưng không có nghĩa là hôn nhân của họ đã không để lại một sự trống rỗng trong đời cô.

Cô tin rằng khi cô nghĩ về đời mình như một bà cô già, và cố thuyết phục bản thân đó là những gì cô thực sự muốn, thì Penelope đã luôn trong hình ảnh tưởng tượng, là gái già ngay bên cạnh cô. Việc ấy có thể chấp nhận được – dù vậy, gần như liều lĩnh khi – hai mươi tám tuổi và không kết hôn, miễn là Penelope cũng hai mươi tám tuổi và không kết hôn. Cô đã muốn Penelope tìm được một người chồng; chỉ là điều ấy ít nhất chưa bao giờ giống thế. Eloise biết Penelope thật tuyệt vời, thông minh, tử tế và hài hước, nhưng những quý ông của giới thượng lưu chẳng bao giờ chú ý đến. Trong suốt bao năm rông rã của cô ấy nơi xã hội – cả thấy mười một năm – Penelope không nhận được một lời cầu hôn nào. Không ngay cả một hướng thú nhỏ nhất.

Nói cách khác, Eloise đã tin tưởng cô ấy sẽ vẫn ở đó, vẫn như thế – đầu tiên và trước nhất, là bạn Eloise. Người bạn cùng là bà cô già với cô.

Và phần tệ nhất – phần bỏ lại cảm giác tội lỗi tan nát trong Eloise – là cô chưa bao giờ một lần nghĩ đến Penelope có thể cảm thấy như thế nào nếu cô kết hôn trước, điều mà, sự thật, cô luôn cho rằng sẽ xảy ra.

Nhưng giờ đây Penelope có Colin, và Eloise có thể thấy sự kết hợp ấy là một điều tuyệt diệu. Và cô lẻ loi. Đơn độc giữa đám đông London, giữa một gia đình rộng lớn đầy yêu thương.

Thật khó để tưởng tượng vị trí cho một người bơ vơ.

Đột nhiên Ngài Phillip táo bạo cầu hôn – bức thư được giấu kín ở sâu sâu trong một cái bọc, ở sâu sâu trong ngăn kéo chính giữa, quay khỏi một cái hộp an toàn mới tinh vừa được mua, chỉ có thể Eloise mới không bị cảm dỗ lôi nó ra nhìn sáu lần một ngày – à thì, nó có vẻ nhiều hơn suy nghĩ một tý.

Cô suy nghĩ hơn vào từng ngày, thẳng thắn mà nói, cô thao thức nhiều hơn, bất mãn hơn với phần lớn cuộc sống – cô phải thú nhận – là mình đã chọn.

Vậy nên vào một ngày, sau khi cô đến thăm Penelope, chỉ để được người quản gia thông báo là Bà Bridgerton không thể tiếp những người khách (dứt khoát theo kiểu cách mà Eloise biết nó có nghĩa gì), cô đã có một quyết định. Đây là lúc để tự kiểm soát cuộc đời cô, là lúc để điều khiển số phận, hơn là tham dự hết dạ vũ hội này, dạ vũ hội khác và dạ vũ hội khác nữa, trong hy vọng hão huyền một người đàn ông hoàn hảo sẽ thỉnh linh xuất hiện trước mắt, mà không bận tâm chẳng có bất kỳ ai mới ở London, và sau cả đầy một thập kỷ ra mắt nơi xã hội, cô đã gặp tất cả mọi người trong độ tuổi phù hợp để tiến tới hôn nhân.

Cô tự nói với chính bản thân mình, điều ấy không có nghĩa cô phải cưới ngài Phillip Crane; cô chỉ kiểm tra những thứ có vẻ giống như có thể trở thành một khả năng tuyệt hảo. Nếu không hợp nhau, họ không cần phải lấy nhau; sau cùng, cô đã không hứa hẹn gì với anh cả.

Nhưng nếu có một điều về Eloise, đó là một khi cô đã quyết định, cô hành động rất nhanh. Không, cô ngẫm nghĩ một cách ẩn tượng (theo ý cô, ít nhất thế) thành thật với bản thân, có hai điều tô điểm cho mỗi hành động của cô – cô thích hành động nhanh chóng và ngoan cố. Penelope đã một lần miêu tả cô na ná như con cún đeo đuổi cục xương.

Và Penelope không phải đang đùa.

Một khi Eloise quặp móng vuốt vào một ý tưởng nào đó, thì ngay cả toàn bộ lực lượng của nhà Bridgerton cũng không thể lôi cô ra khỏi mục đích dự kiến của mình. (Và gia đình Bridgerton là một lực lượng vĩ đại, thật thế.) Hầu như chắc chắn chỉ là một may mắn ngớ ngẩn, khi những mục tiêu và những người trong gia đình cô không bao giờ xung khắc với nhau trước đó, ít nhất không vượt quá bất cứ thứ gì quan trọng.

Eloise biết gia đình sẽ không bao giờ tán thành việc cô mù quáng đi gặp một người đàn ông chưa bao giờ gặp mặt. Anthony sẽ chắc chắn yêu cầu Ngài Phillip đến London để gặp mặt toàn thể gia đình đông đảo, và Eloise không thể hình dung ra cảnh tượng chân thật nào hơn, là một người cầu hôn tương lai sẽ bị dọa chết khiếp. Đám đàn ông trước kia cầu hôn cô, ít nhất đã quen thuộc với cảnh tượng London, và biết họ đang dần thân vô cái gì; Ngài Phillip tội nghiệp, người đã – dựa trên sự thừa nhận trong những lá thư anh – không đặt chân đến London sau những ngày đi học, và không bao giờ tham gia vào mùa lễ hội, sẽ bị mai phục.

Vậy nên lựa chọn duy nhất của cô là đi đến Gloucestershire, và, ngay sau khi cô nhận ra tình huống nặng nề này ít ngày trước, cô phải làm mọi chuyện trong bí mật. Nếu gia đình biết những kế hoạch của cô, cô có thể sẽ bị cấm đi. Eloise là một đối thủ xứng đáng, và cô có thể chiếm ưu thế vào lúc cuối cùng, nhưng đó sẽ là trận chiến dai dẳng, đầy thương vong. Không cần đề cập đến việc nếu họ cho phép cô đi, dù là có sau trận chiến kéo dài vượt quá chủ đề hay không, họ sẽ khăng khăng đòi gửi theo ít nhất hai người cùng đẳng cấp để hộ tống cô.

Eloise rùng mình. Hai người đó gần như chắc chắn là mẹ cô và Hyacinth.

Hỡi ôi, không ai có thể vướng vào tình yêu với hai kẻ ấy xung quanh. Thậm chí không ai có thể dịu dàng hòa nhã trong việc bị dính chặt như keo, điều mà Eloise nghĩ cô thực sự có thể sẵn sàng giải quyết ổn thỏa cho chuyến đi loang quanh này.

Cô quyết định sẽ làm một cuộc tẩu thoát trong buổi vũ hội của Daphne, chị gái cô. Đó là một việc vĩ đại, khi với cả một bầy khách khứa và với hàng đồng tiếng ồn cùng sự hỗn loạn theo sau, sự vắng mặt của cô sẽ không bị chú ý trong vòng sáu giờ tốt lành, có lẽ hơn thế. Mẹ cô luôn nhấn mạnh họ phải đúng giờ – thậm chí là sớm hơn – khi một thành viên trong gia đình tổ chức một sự kiện xã hội, nên chắc chắn gia đình sẽ không đến chỗ Daphne muộn hơn tám giờ. Nếu cô lên ra ngoài sớm, và vũ hội sẽ không giảm sự náo nhiệt cho đến vài giờ của buổi sáng... chắc, sẽ gần tinh mơ trước khi ai đó có thể nhận ra cô đã đi mất, và cô có thể đã trên nửa đường tới Gloucestershire.

Và nếu không phải là được nửa đường, thì cũng đủ xa để đảm bảo rằng họ sẽ khó khăn kinh khủng để theo dấu vết cô.

Cuối cùng, tất cả đã được chứng minh là cực kỳ dễ xơi. Toàn bộ gia đình cô đã bị sao lãng bởi lời tuyên bố rất quan trọng mà Colin đã lên kế hoạch, và tất cả những gì cô phải làm là xin lỗi để vào phòng nghỉ dành cho các quý bà quý cô, lượn ra phía cuối, rồi đi ngược một quãng ngắn về nhà, nơi cô giấu hành lý của mình ở sân sau. Từ đó, cô chỉ cần đi bộ lại phía góc đường, nơi đã sắp xếp một chiếc xe ngựa đợi sẵn.

Chúa ơi, nếu cô biết sẽ dễ dàng để tự mình tìm đường ra khỏi thế giới, cô đã làm thế cả hàng năm trước rồi.

Và giờ cô đang ở đây, trên cỗ xe ngựa lăn bánh thẳng đến Gloucestershire, lăn bánh thẳng đến định mệnh, cô cho là thế – hay hy vọng, cô không chắc lắm – với không gì hơn ngoài vài bộ phục trang để thay, và một cộc thư được viết cho cô bởi người đàn ông chưa một lần gặp gỡ.

Một người đàn ông cô hy vọng cô có thể yêu.

Thật là kỳ lạ làm sao.

Không, thật là kinh hãi.

Đó có lẽ, cô ngẫm nghĩ, là thứ đại dột điên rồ nhất cô đã làm trong cuộc đời, và cô phải thú nhận, cô đã có vài quyết định ngu xuẩn trong ngày.

Hay đó chỉ đơn giản có thể là cơ hội duy nhất cho hạnh phúc.

loise nhớ. Cô đang trở nên hoang tưởng. Đó là một tín hiệu xấu. Cô cần tiếp cận cuộc phiêu lưu này với tất cả thực tế cùng sự tỉnh táo, những thứ mà cô luôn cố gắng dựa vào để đưa ra quyết định. Vẫn còn thời gian để quay trở lại. Thực sự, cô đã biết gì về người đàn ông này? Anh nói khá nhiều trong thời gian một năm qua lại thư từ giữa họ—

Anh ba mươi, lớn hơn cô hai tuổi.

Anh đã theo học ở Cambridge, và theo ngành thực vật học.

Anh đã cưới người chị họ thứ tư Marina của cô, tám năm trước, có nghĩa anh mới hai mươi mốt trong lễ cưới của mình.

Anh có mái tóc nâu.

Anh còn đủ răng cò.

Anh là một tông Nam tước.

Anh sống tại Romney Hall, một công trình vững chắc được xây dựng vào thế kỷ mười tám, gần Tetbury, Gloucestershire.

Anh thích đọc những luận án về khoa học, thơ ca, nhưng không phải tiểu thuyết và chắc chắn không màng đến triết học.

Anh thích mưa.

Anh yêu thích màu xanh lá.

Anh đã chưa bao giờ du lịch ra khỏi nước Anh.

Anh không thích cá.

Eloise đấu tranh với cơn bong bóng cười lo lắng. Anh không thích cá. Đó là những gì cô biết về anh.

“Chắc chắn nghe như một nền tảng cho hôn nhân.” Cô tự lằm bằm với bản thân, cố gắng phớt lờ đi sự hoảng loạn trong giọng.

Và anh biết gì về cô? Điều gì hợp lý dẫn anh đến việc cầu hôn với một người hoàn toàn xa lạ?

Cô cố nhớ lại những gì đã viết trong nhiều lá thư.

Cô hai mươi tám.

Cô có mái tóc nâu (thực ra, là màu hạt dẻ) và đầy đủ răng.

Cô có đôi mắt xám.

Cô đến từ một gia đình lớn và yêu thương.

Anh trai cô là Tử tước.

Cha cô đã qua đời khi cô còn là một đứa trẻ, bởi một vết ong đốt xoàng xĩnh không thể hiểu được.

Cô có khuynh hướng nói rất nhiều. (Lạy Chúa, cô đã thực sự viết về điều ấy?)

Cô thích đọc thơ, tiểu thuyết, nhưng đặc biệt không với những luận án về khoa học, hay không màng đến triết học.

Cô đã từng du lịch đến Scotland, nhưng đó là tất cả.

Cô yêu thích màu tím.

Cô không thích thịt cừu và tuyệt đối ghê tởm món pudding kinh khủng.

Một nụ cười nhẹ hoang mang nữa bật ra khỏi môi cô. Theo lối này, cô nghĩ với chút mỉa mai, cô giống như một món mồi béo bở.

Cô khẽ liếc ra ngoài khung cửa sổ, như thể điều ấy có thể chỉ dẫn họ đang ở đâu trên đường từ London đến Terbury.

Lăn qua hết ngọn đồi xanh này, giống y lăn đến những ngọn đồi xanh khác, chẳng khác gì lăn qua những ngọn đồi xanh tiếp theo, và cô có thể ở Wales, đó là tất cả những gì cô biết.

Cau mày, cô ngược xuống nhìn mảnh giấy trong lòng, và gấp lá thư của Ngài Phillip lại. Để nó vừa vặn vào cái bọc thắt dây tím cô giữ trong vali, rồi cô đặt những ngón tay lên đùi trong một cử chỉ lo lắng.

Cô có lý do để mà lo lắng.

Sau cùng, cô đã rời khỏi nhà và tất cả những gì thân quen.

Cô đang đi được nửa đường kéo dài khắp nước Anh, và không ai biết.

Không ai.

Ngay cả Ngài Phillip.

Vì cô vội vã rời London, cô đã lơ đãng không nói cho anh biết cô sẽ đến. Không phải là cô quên; đúng hơn là, cô phần nào... đặt chuyện ấy qua một bên trước khi mọi việc quá trễ.

Nếu cô nói với anh, cô cần thay đổi kế hoạch. Với cách này, cô vẫn còn cơ hội quay lại vào bất cứ lúc nào. Cô tự nói với chính mình, vì cô thích có những lựa chọn và xem xét, nhưng sự thật, cô đơn giản là hoàn toàn chết khiếp, và cô sợ sẽ đánh mất tất cả dũng cảm.

Hơn nữa, anh là người duy nhất đã yêu cầu gặp gỡ. Anh sẽ hạnh phúc được thấy cô.

Phải thế không?

—oOo—

Phillip đứng dậy khỏi giường, kéo tấm màn cửa ra khỏi phòng ngủ, phát hiện ra một ngày nắng ấm hoàn hảo khác.

Hoàn hảo.

Anh nhẹ bước về phía phòng thay phục trang để tìm quần áo, đã từ lâu kể từ khi cho những người hầu thường thực hiện những loại nhiệm vụ kiểu này thôi việc. Anh không thể giải thích, nhưng sau khi Marina qua đời, anh đã không muốn bất kỳ ai lằng xằng vào phòng ngủ anh buổi sáng, giặt mạnh những tấm màn cửa của anh, và chọn trang phục cho anh.

Anh thậm chí cho thôi việc cả Miles Carter, người đã rất cố gắng để trở thành một người bạn, sau khi Marina ra đi. Nhưng không hiểu sao, tên thư ký trẻ tuổi chỉ làm anh cảm thấy tồi tệ hơn, và vì vậy anh gửi cậu ta đi, cùng với sáu tháng lương và một bức thư giới thiệu tuyệt vời.

Anh đã dành cả quãng thời gian trong cuộc hôn nhân với Marina để tìm kiếm một người nào đó cùng trò chuyện, vì cô thường thần thờ, nhưng giờ cô đã đi, tất cả những gì anh cần là tự làm bạn với chính mình.

Anh cho là anh chắc phải ám chỉ đến một trong nhiều lá thư từ cô Eloise Bridgerton bí ẩn, vì anh đã gửi lời đề nghị không-hắn-là-kết-hôn-nhưng-có-thể-là-cái-gì-đó-dẫn-đến-việc-ấy hơn một tháng trước, và sự im lặng nơi cô đã phần nào nói lên, đặc biệt là vì cô thường trả lời những lá thư anh với sự say mê sốt sắng.

Anh cau mày. Cô Eloise Bridgerton bí ẩn không thực sự quá huyền bí. Trong những lá thư của mình, cô khá cởi mở, chân thật, và chắc chắn sở hữu một tính cách tươi vui. Khi cô có tất cả điều ấy, thực sự đó là tất cả những gì anh khăng khăng thời gian cho một người vợ đã tới.

Anh giặt mạnh một cái áo sơ mi mặc khi làm việc; anh đã lên kế hoạch trải qua hầu hết thời gian trong nhà kính, xắn tay áo dơ bẩn lên. Anh khá thất vọng vì cô Bridgerton rõ ràng quyết định, anh là loại người mất trí quá khích, cần tránh bằng bất cứ giá nào. Cô có vẻ như là giải pháp hoàn hảo cho những vấn đề của anh. Anh tuyệt vọng cần một người mẹ cho Amanda và Oliver, nhưng chúng trở nên quá cứng đầu đến mức, anh không thể tưởng tượng bất kỳ người phụ nữ nào sẵn sàng đồng ý dính chặt với anh trong hôn nhân, và như vậy tự trói buộc mình với hai đứa nhóc con quái quỷ cả đời (hay ít nhất cho đến khi chúng trưởng thành).

Tuy nhiên, cô Bridgerton đã hai mươi tám, quá rõ ràng là một gái già. Và cô trao đổi thư từ với một người tuyệt đối xa lạ trong hơn một năm; chắc hẳn cô có phần nào tuyệt vọng? Không phải cô đánh giá cao cơ hội tìm kiếm một người chồng? Anh có một ngôi nhà, một gia sản khá lớn, và chỉ mới ba mươi tuổi. Cô còn có thể muốn gì hơn nữa?

Anh lau bầu vùi cụm từ khó chịu khi thọc mạnh chân vào cái quần bằng vải len xù xì. Rõ ràng cô muốn gì đó hơn nữa, không thì cô đã ít nhất lịch sự viết thư trả lời và từ chối.

RẦM!

Phillip khẽ liếc lên trần nhà và nhăn mặt. Romney Hall đã cũ kỹ, vững chắc, và được xây rất kiên cố, và nếu cái trần nhà của anh đang rung lên, vậy thì các con anh đã quăng (thả? ném mạnh?) cái gì thật sự rất lớn.

RẦM!

Anh cau mày. Điều ấy thậm chí nghe tệ hơn. Dù vậy, bà bảo mẫu đang trên ấy với chúng, và bà luôn xoay sở với chúng tốt hơn anh. Nếu anh có thể mang đôi bốt vào dưới một phút, anh có thể ra khỏi nhà trước khi hai đứa nhóc nện thêm vài cú phá hoại nữa, do đó anh có thể vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Anh với tới đôi bốt. Đúng vậy, một ý kiến xuất sắc. Biến ra khỏi tầm nghe, ra khỏi tầm suy nghĩ.

Anh xong phần còn lại với một tốc độ ấn tượng và lao ra đại sảnh, nhanh chóng sải bước về những bậc cầu thang.

“Ngài Phillip! Ngài Phillip!”

Chết tiệt. Giờ tên quản gia đang ở sau anh.

Phillip vờ như không nghe.

“Ngài Phillip!”

“Khỉ gió.” Anh lẩm bẩm. Không có cách nào anh có thể làm ngơ tiếng rống đó, trừ khi anh sẵn sàng chịu đựng sự tra tấn lớn vồn của bọn người hầu, lo lắng về việc tai anh rõ ràng điếc đặc.

“Ừ.” Anh nói, chậm rãi quay lại. “Gì vậy Gunning?”

“Ngài Phillip.” Gunning nói, hắng giọng. “Chúng ta có một người đến thăm.”

“Một người đến thăm?” Phillip nói. “Đó có phải là nguồn gốc của, ờ...”

“Tiếng ồn?” Gunning thêm vào đầy hữu ích.

“Phải.”

“Không.” Tên quản gia hắng giọng. “Cái đó là do các con ngài.”

“Ta hiểu.” Phillip lẩm bẩm. “Ngu xuẩn làm sao khi ta hy vọng vào cái gì khác.”

“Tôi không tin là bọn trẻ phá vỡ bất kỳ thứ gì đây, thưa ngài.”

“Đó là một sự giảm nhẹ và thay đổi.”

“Thật thế, thưa ngài, nhưng vẫn còn một người đến thăm để suy nghĩ.”

Phillip rên lên. Kẽ quái quỷ nào trên trái đất lại đến thăm vào giờ này của buổi sáng? Họ không quen với việc nhận những người đến thăm, thậm chí là trong những khoảng thời gian phù hợp hơn.

Gunning cố gắng mỉm cười, nhưng ai cũng có thể thấy hắn ta đang thất bại. “Chúng ta thường có những người đến thăm, ngài có nhớ không?”

Đó là vấn đề với những tên quản gia làm việc cho gia đình trước khi ai đó được sinh ra. Bọn họ có xu hướng nghĩ về những lời châm chọc ca ngợi.

“Người đến thăm này là ai?”

“Tôi không hoàn toàn chắc lắm, thưa ngài.”

“Người không chắc lắm?” Phillip không tin được hỏi.

“Tôi không tìm hiểu.”

“Đó không phải là việc những quản gia cần làm sao?”

“Tìm hiểu, thưa ngài?”

“Đúng thế.” Phillip gầm lên, tự hỏi Gunning có phải đang cố gắng để trông thấy ông chủ mình đổ mặt tía tai như thế nào, để có thể thực sự đổ sụp xuống sàn ngập máu.

“Tôi đã nghĩ để cho ngài hỏi điều ấy, thưa ngài.”

“Người nghĩ người để ta dò hỏi.” Lần này một câu nói phát ra, Phillip nhận thấy thật vô ích khi hỏi tiếp.

“Vâng, thưa ngài. Sau cùng thì, cô ấy đến đây để gặp ngài.”

“Như tất cả những người đến thăm khác của chúng ta, và chưa có gì ngăn người khỏi việc tìm hiểu thân thể của họ trước đây.”

“À, thực ra thì, thưa ngài—”

“Ta hoàn toàn chắc chắn—” Phillip cố gắng ngắt ngang.

“Chúng ta không có người đến thăm, thưa ngài.” Gunning kết thúc, rõ ràng chiến thắng trong trận chiến tranh luận.

Phillip mở miệng để chỉ ra rằng họ đã có những người đến thăm, vào lúc này, từ đây xuống dưới chỉ có một tầng; nhưng thực sự là, đó có phải là vấn đề? “Tốt thôi.” Anh nói, hoàn toàn cấu tiết. “Ta sẽ đi xuống tầng dưới.”

Gunning rạng rỡ. “Xuất sắc, thưa ngài.”

Phillip trần trối nhìn tên quân gia vì sốc. “Người không khỏe hử, Gunning?”

“Không, thưa ngài. Sao ngài lại hỏi thế?”

Thật bất lịch sự khi chỉ ra rằng nụ cười toác hoác khiến Gunning trông khá giống một con ngựa, nên Phillip chỉ lầm rầm, “Không có gì.” và hướng xuống các bậc thang.

Một người đến thăm? Ai là người đến thăm? Đã không ai đến đây trong gần một năm, kể từ khi những người hàng xóm hoàn tất các cuộc thăm hỏi chia buồn bắt buộc. Anh cho là anh không thể thực sự trách cứ vì họ đã giữ khoảng cách; lần cuối cùng họ đến thăm, Oliver và Amnada đã trét mứt dâu lên những chiếc ghế.

Quý bà Winslet đã rời đi trong một tâm trạng tức giận xa hơn bất cứ thứ gì Phillip nghĩ, là tốt cho sức khỏe của một người ở tuổi ấy.

Phillip nhăn mặt khi anh đến những nấc thang cuối cùng, và xoay lại cửa vào đại sảnh. Đây không phải là bà ấy đó chứ, nhỉ? Không phải Gunning đã nói khách của anh là một người phụ nữ sao?

Anh bắt chợt dừng lại; thậm chí vấp chân.

Bởi người phụ nữ đứng trước cửa vào đại sảnh còn trẻ, khá xinh, và khi cô ngẩng lên gặp cái nhìn chăm chăm của anh, anh trông thấy cô có đôi mắt xám to nhất, đẹp đến nhói lòng mà anh chưa bao giờ được biết.

Anh có thể chết chìm trong đôi mắt ấy.

Và Phillip không, ngay cả một lần nào có thể tưởng tượng ra, thậm chí nông nổi nghĩ đến từ chết chìm lần nữa.

2. Chương 2

... và vì vậy, em chắc anh sẽ không ngạc nhiên khi nghe,
em nói quá nhiều. Em đơn giản là không thể ngừng nói được,
nhưng em cho rằng điều đó xảy ra khi em lo lắng.
Một người chỉ có thể hy vọng có ít lý do cho những âu lo lộ ra
trong phần còn lại của đời mình.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến anh trai cô, Colin,
vào mùa ra mắt của Eloise trong xã hội London.

Và rồi cô mở miệng ra.

“Ngài Phillip?” Cô hỏi, và trước khi anh thậm chí có một cơ hội gạt đầu để khẳng định, cô nói tiếp, với vận tốc của ánh sáng. “Tôi vô cùng xin lỗi khi đến mà không báo trước, nhưng tôi thực sự không có lựa chọn nào khác, và thật lòng thì, nếu tôi gửi thư, nó gần như chắc chắn sẽ đến sau tôi, khiến cho lá thư thực sự chẳng đáng quan tâm, khi tôi chắc rằng anh sẽ đồng ý, và...”

Phillip chớp mắt, anh chắc hẳn được cho là phải theo kịp những gì cô đang nói, nhưng anh còn thể không tìm ra tý manh mối nào cho việc khi nào một từ kết thúc, và từ mới bắt đầu.

“... một cuộc hành trình dài, và tôi e rằng tôi không ngủ được, vậy nên tôi phải xin anh tha thứ cho sự hiện diện của tôi, và...”

Cô khiến anh cảm thấy hoa mắt. Có phải là sẽ thô lỗ không, nếu anh ngồi bệt xuống?

“... không mang theo gì nhiều, nhưng tôi không có lựa chọn, và...”

Đây rõ ràng còn hơn cả kéo dài lê thê, với không có dấu hiệu nào, sự thật, là nó sẽ có khi nào đó chấm dứt. Nếu anh cho phép cô nói lâu thêm một lúc nữa thôi, anh hoàn toàn chắc như đinh đóng cột là anh sẽ đau khổ chịu đựng việc tai trong bị mất cân bằng, hay có thể cô sẽ ngất đi bất tỉnh vì thiếu không khí, rồi đập thẳng đầu xuống sàn nhà. Cách nào đi nữa, một người trong số họ sẽ bị thương tật và đau đớn suy nhược.

“Thưa cô.” Anh hắng giọng, nói.

Nếu cô nghe anh, cô chẳng biểu hiện gì, thay vào đó là nói cái quái gì đó về chiếc xe ngựa đường như đã chở cô đến ngưỡng cửa nhà anh.

“Thưa cô.” Anh lên tiếng, lần này lớn hơn.

“... nhưng rồi tôi—” Cô ngược nhìn lên, chớp đôi mắt xám hủy diệt về phía anh, và trong một khoảnh khắc, anh cảm thấy mất thăng bằng khủng khiếp. “Vâng?” Cô hỏi.

Bây giờ anh đã có sự chú ý của cô, anh lại có vẻ quên mất tại sao anh lại cần điều đó. “Ồ.” Anh hỏi. “Cô là ai?”

Cô chăm chăm nhìn anh có đến năm giây, môi hé ra ngạc nhiên, và cuối cùng trả lời. “Eloise Bridgerton, tất nhiên là thế.”

Eloise chắc chắn một cách rõ rệt là cô đang nói quá nhiều, và cô biết cô đang nói quá nhanh, nhưng cô có khuynh hướng như thế khi lo lắng; và trong khi cô kiêu hãnh với thực tế là cô ít khi âu lo, giờ đây có vẻ giống như khoảng thời gian xứng đáng để bùng nổ cảm xúc ấy, và hơn nữa, Ngài Phillip – nếu anh thật sự là người đàn ông như con gấu lớn đứng trước cô – đó không phải tất cả những gì cô đã mong đợi.

“Cô là Eloise Bridgerton?”

Cô nhìn vào gương mặt há hốc của anh, và lần đầu tiên cảm thấy vô cùng khó chịu. “Chà, dĩ nhiên là tôi. Tôi còn có thể là ai khác?”

“Tôi không thể tưởng tượng được.”

“Anh đã mời tôi.” Cô chỉ ra.

“Và cô không hồi âm cho lời mời của tôi.” Anh đáp trả.

Cô nuốt khan. Anh đã đúng. Hoàn toàn chắc chắn đúng, nếu một người muốn công bằng, điều mà cô hề không muốn. Dù sao thì, chỉ không phải bây giờ.

“Tôi thực lòng không có cơ hội.” Cô thoải thác, và rồi, khi dựa vào biểu cảm trên gương mặt anh điều đó không đủ giải thích, cô bồi thêm. “Như tôi đã đề cập đến khi nói ban nãy.”

Anh chòng chọc nhìn cô lâu lắc hơn khiến cô khó chịu, đôi mắt đen một cách lạ lùng, rồi nói. “Tôi không hiểu đến một chữ cô nói.”

Cô cảm thấy môi cô tạo thành hình oval... ngạc nhiên? Không, khó chịu. “Anh có lắng nghe không?” Cô hỏi.

“Tôi đã cố.”

Eloise bĩu môi. “À thì, vậy tốt thôi.” Cô nói, đếm từ một đến năm – bằng tiếng Latin – trước khi thêm vào. “Lỗi của tôi. Tôi xin lỗi khi đến mà không báo trước. Tôi thật quá vô giáo dục.”

Anh im lặng có đến tròn ba giây – Eloise đếm – trước khi nói. “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô.

Cô hắng giọng.

“Và dĩ nhiên” – anh ho lên, khê liếc mắt xung quanh, làm như có thể tìm kiếm được ai đó có thể cứu anh ra khỏi cô không bằng – “Tôi vui mừng vì cô ở đây.”

Gần như chắc chắn là hoàn toàn bất lịch sự, khi chỉ ra lời anh nói nghe có vẻ như bất cứ cái gì khác ngoài sự vui mừng, nên cô chỉ đứng đó, lom lom nhìn vào xương gò má phải của anh, cố gắng quyết định có thể nói những gì mà không như xúc phạm.

Eloise coi như đó là một tình trạng đau buồn của việc mà cô – người thường có gì đó để nói trong bất kỳ tình huống nào – giờ đây không thể nghĩ ra đến một thứ nào đó.

May làm sao, anh cứu sự im lặng ngưng ngừng của họ khỏi việc phát triển lên thành một tỷ lệ vĩ đại, bằng cách hỏi, “Đây là tất cả hành lý của cô?”

Eloise thẳng lưng lên, hài lòng khi chuyển qua một chủ đề tương đối ít quan trọng. “Vâng, tôi không thực sự –” Cô ngăn mình lại. Cô có thực sự cần thiết nói cho anh cô đã lén lút bỏ trốn khỏi nhà vào giữa đêm? Điều đó không có vẻ như sẽ nói lên điều gì đó tốt đẹp về cô, về gia đình cô. Cô không chắc tại sao, nhưng cô không muốn anh biết là cô đã, với tất cả ý định và mục đích, chuẩn đi. Cô không chắc tại sao lại nghĩ thế, nhưng cô có cảm giác dứt khoát là nếu biết sự thật, anh sẽ đóng gói cô lại rồi gửi cô về London cấp tốc. Và do cuộc gặp gỡ của cô với Ngài Phillip đã không chứng minh được tỷ hình ảnh lãng mạn và hạnh phúc tốt cùng nào mà cô đã tưởng tượng, cô chưa sẵn sàng để bỏ cuộc.

Đặc biệt là khi điều đó có nghĩa quay trở lại gia đình với dáng vẻ cụp đuôi hổ thẹn.

“Đây là tất cả những gì tôi có.” Cô kiên quyết nói.

“Tốt. Tôi, ơ...” Anh nhìn xung quanh cái nữa, lần này với một chút tuyệt vọng, ít nhất khiến Eloise chẳng cảm thấy hãnh diện. “Gunning!” Anh rống.

Tên quản gia xuất hiện nhanh chóng đến mức, cậu ta ắt hẳn đang nghe trộm. “Vâng, thưa ngài?”

“Chúng ta... à... cần chuẩn bị phòng cho Cô Bridgerton.”

“Tôi đã chuẩn bị xong.” Gunning quả quyết.

Gò má ngài Phillip nhẹ ửng hồng. “Tốt.” Anh cần nhắc. “Cô ấy sẽ ở lại đây trong...” Anh ngờ vực nhìn cô.

“Hai tuần.” Cô cung cấp, hy vọng đó là khoảng thời gian thích hợp.

“Hai tuần.” Ngài Phillip lặp lại, như thể tên quản gia không hề nghe câu trả lời của cô. “Chúng tôi sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng để khiến cô ấy dễ chịu, dĩ nhiên thế.”

“Dĩ nhiên.” Tên quản gia đồng ý.

“Tốt.” Ngài Phillip nói, vẫn còn trông có phần không thoải mái với toàn bộ tình huống này. Hay nếu không phải là không thoải mái, chính xác hơn, thì có lẽ là mệt mỏi, điều thậm chí có vẻ tệ hơn.

Eloise thất vọng. Cô đã phác họa anh như một người đàn ông dễ chịu quyến rũ, khá giống Colin anh trai cô, người sở hữu nụ cười bánh kẹo, và luôn biết phải nói những gì trong bất cứ tình huống nào, vụng về hay khác nữa.

Ngài Phillip, mặt khác, trông cứ như thích ở bất kỳ đâu hơn là tại nơi anh đang đứng, điều đó khiến cho Eloise không tìm thấy sự dừng cảm, khi cô hiện diện xung quanh anh. Và hơn nữa, anh được cho là ít nhất phải thực hiện vài nỗ lực để có thể kiên quyết biết chút ít về cô, nếu cô trở thành một người vợ được thừa nhận của anh.

Và những nỗ lực nơi anh thực tế phải tốt hơn, vì nếu ấn tượng đầu tiên là chính xác, cô khá nghi ngờ rằng cô có thể quyết tâm xem anh như một người chồng có thể chấp nhận được.

Cô mỉm cười với anh qua hàm răng nghiêng chặt.

“Cô ngồi xuống chứ?”

“Rất vui lòng, cảm ơn.”

Anh đơ người nhìn xung quanh, khiến Eloise có ấn tượng là anh chỉ vừa vặn biết đường trong chính ngôi nhà của mình. “Hướng này.” Anh lầm bầm, ra dấu về phía cánh cửa cuối đại sảnh. “Phòng khách.”

Gunning ho khan.

Ngài Phillip nhìn cậu ta và quắc mắt.

“Có lẽ ngài có ý định yêu cầu thức ăn chứ, thưa ngài?” Tên quản gia quan tâm hỏi.

“Ồ, phải, dĩ nhiên.” Ngài Phillip trả lời, hắng giọng. “Dĩ nhiên. Ồ, có lẽ...”

“Một khay trà, có lẽ thế?” Gunning gợi ý. “Với những chiếc bánh nướng xốp?”

“Tuyệt hảo.” Ngài Phillip lâu bầu.

“Hay có lẽ nếu Cô Bridgerton đang đói,” tên quản gia tiếp tục, “tôi có thể mở rộng ra chuẩn bị thành một bữa sáng.”

Ngài Phillip đưa cái nhìn chăm chặp về phía Eloise.

“Bánh nướng xốp sẽ rất đáng yêu.” Cô nói, dù cô đang đói.

Eloise cho phép ngài Phillip nắm lấy tay và dẫn cô đến phòng khách, nơi cô ngồi xuống trên chiếc ghế sofa phủ màu xanh biếc bằng sa tanh. Căn phòng gọn gàng và sạch sẽ, nhưng những đồ dùng đã mòn cũ. Toàn bộ ngôi nhà mang vẻ lôi thôi mơ hồ đặc trưng, cứ như người chủ đã không còn một xu, hay có lẽ chỉ đơn giản là không quan tâm.

Eloise có xu hướng nghĩ về sau chính là vấn đề. Cô cho rằng hoàn toàn có khả năng Ngài Phillip là loại người có cửa cải, chỉ là những khu đất tuyệt đẹp, và cô đã có đủ thời gian quan sát khu nhà kính của anh, khi cô được cỗ xe ngựa đưa đến, để nhận ra nó ở trong điều kiện xuất sắc. Dựa vào việc Ngài Phillip là một nhà thực vật học, điều đó có thể giải thích anh có sự quan tâm nhiều hơn với bên ngoài, trong khi bên trong lại bị bỏ xó.

Rõ ràng, anh cần một người vợ.

Cô đặt tay vào lòng, rồi quan sát khi anh ngồi xuống chỗ đối diện cô, ép thân hình to lớn vào một chiếc ghế hoàn toàn được thiết kế cho người nhỏ con hơn.

Anh nhìn có vẻ khó chịu nhất, và (và Eloise đã có đủ anh em trai để nhận ra những tín hiệu này) phần nào trông có vẻ muốn nguyên rửa ghế góm, nhưng Eloise quyết định đó là lỗi của anh vì đã chọn chiếc ghế đó, đợi anh bắt đầu cuộc trò chuyện.

Anh hắng giọng.

Cô chồm người tới trước.

Anh lại hắng giọng.

Cô ho lên.

Anh hắng giọng lần nữa.

“Anh có cần trà không?” Cuối cùng cô hỏi, không thể chịu đựng được thêm ngay cả một ý nghĩ e hèm nào nữa.

Anh ngược lên nhìn về biết ơn, dù Eloise không chắc là do lời đề nghị cho ly trà của cô, hay do lòng tốt nơi cô khi phá vỡ sự im lặng. “Vâng.” Anh nói. “Như thế sẽ rất tuyệt.”

Eloise mở miệng trả lời, rồi nhớ cô đang ở trong nhà anh, và không có phận sự gì trong việc yêu cầu trà. Không cần phải ám chỉ rằng thực tế anh cũng nên nhớ điều ấy. “Được rồi.” Cô lên tiếng. “À, tôi nghĩ trà sẽ có sớm thôi.”

“Đúng vậy.” Anh đồng ý, cựa quậy trong chỗ ngồi.

“Tôi xin lỗi vì đã đến mà không thông báo.” Cô lầm bầm, mặc dù cô đã nói điều ấy khá nhiều. Nhưng phải nói ra cái gì đó; Ngài Phillip có thể ưa thích các khoảng lặng ngưng ngừng, nhưng Eloise là loại người thích lấp đầy bất kỳ sự yên lặng nào.

“Điều ấy hoàn toàn ổn.” Anh nói.

“Thực ra, nó không ổn.” Cô đáp lời. “Nó khá là thô lỗ khủng khiếp khi tôi làm thế, và tôi xin lỗi.”

Anh trông trước giật mình sự thẳng thắn nơi cô. “Cám ơn.” Anh lầm bầm. “Không có vấn đề gì đâu, tôi đảm bảo với cô. Tôi chỉ...”

“Ngạc nhiên?” Cô ước m hỏi.

“Phải.”

Cô gật đầu. “Vâng. À thì, bất kỳ ai cũng sẽ thế. Tôi lẽ ra nên nghĩ về nó, và tôi thật sự xin lỗi vì sự phiền phức này.”

Anh mở miệng ra, nhưng rồi ngậm lại, thay vào đó là khe liếc ra ngoài khung cửa sổ. “Hôm nay là một ngày đầy nắng.” Anh nói.

“Phải, đúng thế.” Eloise đồng ý, nghĩ rằng điều ấy quá rõ ràng.

Anh nhún vai. “Tôi tưởng tượng trời sẽ mưa vào lúc chập tối.”

Cô không chắc phải trả lời lại làm sao, nên chỉ gật đầu, trộm nghiêng cứu anh khi cái nhìn chăm chăm nơi anh vẫn đang dán chặt vào cửa sổ. Anh to lớn hơn cô đã tưởng tượng, trông bù xù, ít tinh tế. Những lá thư anh quá mê mẩn và được viết rất tốt; nên cô phác họa anh... uyển chuyển hơn. Mảnh dễ hơn, có lẽ, chắc chắn không phải to con, dù vậy, ít cơ bắp hơn. Anh trông cứ như một người nhân công làm việc ngoài trời, đặc biệt là với chiếc quần thô ráp, và áo sơ mi không cà vạt. Và ngay cả khi anh viết mái tóc anh có màu nâu, cô luôn tưởng tượng anh có màu tóc vàng sẫm, trông như một nhà thơ (tại sao cô luôn tưởng tượng các thi sĩ với mái tóc vàng sẫm, cô không biết). Nhưng mái tóc anh chính xác như những gì anh đã miêu tả – màu nâu, thực ra là hơi sẫm, gần như ánh đen, với vẻ bông bênh phóng khoáng. Đôi mắt nâu của anh, cũng như màu tóc, quá u tối đến mức không thể đọc được.

Cô cau mày. Cô ghét những người cô không thể hiểu ra ngay lập tức.

“Cô đã đi suốt đêm?” Anh lịch sự hỏi thăm.

“Đúng vậy.”

“Cô hẳn phải mệt mỏi.”

Cô gật đầu. “Thật vậy, tôi khá mệt.”

Anh đứng dậy, lịch sự ra dấu về phía cửa. “Cô có muốn nghỉ ngơi không? Tôi không giữ cô ở lại đây nếu cô cần ngủ.”

Eloise đang kiệt sức, nhưng cô cũng đói chết đi được. “Tôi sẽ chỉ ăn chút gì đó trước,” cô nói, “rồi tôi sẽ rất biết ơn chấp nhận lòng hiếu khách của anh và nghỉ ngơi.”

Anh gật đầu và bắt đầu ngồi xuống, cố gắng ép bản thân ngồi lại cái ghế nhỏ xíu một cách buồn cười, rồi cuối cùng lằm bằm gì đó dưới hơi thở, quay sang cô với một vẻ mỏng manh dễ hiểu hơn, “Xin phép.” và di chuyển đến một cái ghế khác, lớn hơn.

“Cô nói gì cơ?” Anh lên tiếng, khi đã ổn định chỗ.

Eloise chỉ gật đầu với anh, tự hỏi có khi nào cô thấy mình trong tình huống ngượng ngùng hơn chưa.

Anh háng giọng. “Ồ, cô hài lòng với chuyển đi chứ?”

“Thật thế.” Cô trả lời, thăm trao cho anh lòng biết ơn vì việc ít nhất cũng thử cố gắng tiếp tục cuộc trò chuyện. Điều ấy xứng đáng nhận sự ủng hộ, nên cô góp phần mình vào với, “Anh có một ngôi nhà thật đáng yêu.”

Anh nhướn một bên mày trước câu nói đó, trao cho cô ánh nhìn nói rằng anh chẳng hề tin lời tăng bốc sai lầm của cô lấy một giây.

“Những khu đất thật rất đẹp.” Cô vội vã thêm vào. Ai có thể nghĩ rằng anh thực sự biết đám đồ đạc nhà anh đã bạc màu? Đàn ông không bao giờ chú ý đến những thứ như vậy.

“Cám ơn.” Anh nói. “Tôi là một nhà thực vật học, như cô đã biết, và tôi dành phần lớn thời gian ở ngoài trời.”

“Anh có kế hoạch ra ngoài làm việc hôm nay?”

Anh trả lời bằng sự khẳng định.

Eloise ngập ngừng mỉm cười với anh. “Tôi xin lỗi vì đã phá vỡ kế hoạch của anh.”

“Không có gì đâu, tôi đảm bảo với cô.”

“Nhưng—”

“Cô thực sự không cần xin lỗi lần nữa.” Anh cắt ngang. “Vì bất cứ cái gì.”

Và rồi là sự im lặng dễ sợ nữa, với cả hai thiết tha nhìn về phía cửa, chờ đợi Gunning trở lại với sự cứu rỗi trong hình dạng khay trà.

Eloise khẽ vỗ nhẹ hai tay vào tấm nệm ghế sofa, trong một kiểu cách mà mẹ cô sẽ cho rằng hoàn toàn vô phép. Cô nhìn qua Ngài Phillip, và phần nào lấy làm hài lòng khi trông thấy anh cũng đang làm y hệt thế. Rồi anh bắt gặp cái nhìn của cô, và tình cờ mỉm một nụ cười nửa miệng trên người, khi cái nhìn chăm chăm hạ xuống nơi bàn tay cô động đậy.

Cô ngay lập tức ngồi yên.

Cô nhìn qua anh, im lặng thách thức – van nài? – anh nói gì đó. Bất cứ gì.

Anh chẳng lên tiếng.

Chuyện này đang giết chết cô. Cô phải phá vỡ sự im lặng. Thật là trái tự nhiên. Quá kinh khủng. Mọi người đều có ý định trò chuyện. Còn điều này—

Cô mở miệng, bị dồn vào sự tuyệt vọng mà cô hoàn toàn không hiểu. “Tôi—”

Nhưng trước khi cô có thể tiếp tục với một câu hoàn chỉnh như ý định đã chuẩn bị, một tiếng thét ghê rợn xuyên thủng qua xé toạc không khí.

Eloise nhảy dựng lên. “Cái gì—”

“Các con tôi.” Phillip nói, thở dài phờ phạc.

“Anh có con?”

Anh chú ý thấy cô đang đứng, và mệt mỏi đứng lên. “Tất nhiên phải thế.”

Cô há hốc nhìn anh. “Anh chưa bao giờ nói anh có con.”

Mắt anh nheo lại. “Đó có phải là vấn đề?” Anh hỏi một cách cực kỳ sắc bén.

“Dĩ nhiên là không.” Cô nói, nổi giận. “Tôi ngưỡng mộ trẻ con. Tôi có rất nhiều cháu trai và cháu gái hơn tôi có thể đếm, và tôi bảo đảm với anh tôi là người đi yêu thích của chúng. Nhưng điều ấy không thể bỏ qua cho thực tế anh không nhắc đến sự tồn tại của các con anh.”

“Không thể nào.” Anh lắc đầu nói. “Cô hẳn phải bỏ sót.”

Cầm cô hất lên đột ngột đến nỗi thật là một kỳ công khi cô không gãy cổ. “Đó không phải,” cô ngạo mạn nói, “là thứ tôi có thể bỏ qua.”

Anh nhún vai, hoàn toàn gạt đi sự phản đối của cô.

“Anh chưa bao giờ nhắc đến chúng,” cô nói, “và tôi có thể chứng minh.”

Anh khoanh tay lại, trao cho cô một cái nhìn rõ ràng không tin tưởng.

Cô bước về phía cửa. “Hành lý tôi đâu?”

“Ngay nơi cô bỏ lại, tôi hình dung thế.” Anh lên tiếng, quan sát cô với vẻ nhún nhường. “Hoặc là đã ở trên phòng cô. Người hầu của tôi không phải loại lơ đãng đó.”

Cô trừng mắt quay qua anh. “Tôi có đến từng bức thư một trong những lá thư anh gửi tôi ở đây, và tôi cam đoan với anh, không lá nào trong số chúng nhắc đến hai chữ ‘con tôi.’”

Miệng Phillip há ra ngạc nhiên. “Cô giữ những lá thư của tôi?”

“Dĩ nhiên. Anh có giữ thư tôi không?”

Anh chớp mắt. “À ừ...”

Cô thở dốc. “Anh không giữ chúng?”

Phillip đã chẳng bao giờ hiểu phụ nữ, và phân nửa thời gian luôn sẵn sàng đặt tất cả suy nghĩ hiện tại về y khoa qua một bên và tuyên bố họ như một dạng hoàn toàn riêng biệt. Anh tuyệt đối chấp nhận rằng anh ít khi biết một người được cho là nên nói với họ những gì, nhưng lần này anh thậm chí biết anh đã sai lầm tệ hại. “Tôi chắc là tôi có giữ vài lá thư.” Anh cố gắng.

Miệng cô mím chặt lại thành một đường thẳng kiên quyết.

“Phần lớn trong số chúng, tôi chắc thế.” Anh vội vàng để thêm.

Cô trông muốn nổi loạn. Eloise Bridgerton, anh đang nhận ra, có một vẻ hoang dã dữ dội.

“Không phải là tôi vứt bỏ chúng.” Anh nói, thử kéo bản thân ra khỏi vực sâu hun hút này. “Chỉ là tôi không chắc chắn chính xác chỗ tôi để chúng ở đâu.”

Anh quan sát với vẻ thích thú khi cô giành được quyền kiểm soát cơn giận dữ, rồi thở ra một hơi ngắn. Tuy nhiên, đôi mắt cô vẫn còn giữ vẻ bão bùng xám xịt. “Tốt.” Cô nói. “Dù sao thì, nó chẳng có nghĩa gì cả.”

Ý kiến anh chính xác thế, Phillip nghĩ, nhưng anh đủ thông minh để không nói những lời ấy ra.

Vả lại, giọng cô chính xác nói rằng theo ý cô, nó có ý nghĩa. Một sự thỏa thuận tuyệt vời.

Một tiếng thét nửa xé toạc không khí, theo sau là một tiếng loảng xoảng vang dội. Phillip nhắm mắt. Nghe như âm thanh của đồ đạc vỡ.

Eloise đưa mắt hướng về trần nhà, cứ như mong đợi lớp thạch cao bắt đầu xoay tròn rơi xuống vào bất cứ lúc nào. “Anh không lên với chúng sao?” Cô hỏi.

Anh nên thế, nhưng với tất cả linh thiêng, anh không muốn. Khi hai đứa sinh đôi đang mất kiểm soát, không ai có thể quản lý chúng, điều mà, Phillip cho là, sự định nghĩa của ‘mất kiểm soát.’ Theo kinh nghiệm anh có, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn khi để chúng tiếp tục điên rồ như vậy, cho đến khi chúng gục ngã vì một mối (thường không mất quá lâu) và sau đó thỏa hiệp với chúng. Đó gần như chắc chắn không phải là việc làm có lợi nhất, và hiển nhiên không phải là thứ mà bất kỳ bậc cha mẹ nào khác sẽ khuyên răn, chỉ có một người đàn ông tràn trề năng lượng mới có thể thỏa thuận với hai đứa trẻ tám-tuổi-đầu, và anh sợ là sức lực nơi anh đã bay mất vào sáu tháng trước.

“Ngài Phillip?” Eloise thọc vào.

Anh thở hắt ra. “Tất nhiên cô đúng.” Rõ ràng không thể hiện diện như một người cha phớt đời trước mặt Cô Bridgerton, người anh đang cố tán tỉnh, tuy vụng về, đặt cô vào vị trí làm mẹ của hai đứa trẻ tinh nghịch, hiện thời đang thử cố gắng hoàn toàn phá hoại nhà anh. “Cô tha lỗi cho tôi.” Anh nói, gật đầu với cô khi bước vào đại sảnh.

“Oliver!” Anh rống. “Amanda!”

Anh không chắc, nhưng anh nghĩ anh nghe cô Bridgerton nén lại một tiếng cười khó chịu.

Một đợt sóng cău tiết dâng lên trong anh, và anh trừng trừng nhìn cô, dù anh biết là anh không nên làm thế. Anh cho rằng cô nghĩ cô có thể làm tốt hơn với hai đứa nhóc.

Anh sải bước lên những nấc thang và thét gọi tên hai đứa sinh đôi lần nữa. Mặt khác, có lẽ anh không nên quá khắt khe. Anh khá hy vọng – không, nồng nhiệt cầu nguyện – rằng Eloise Bridgerton có thể làm giải quyết hai đứa sinh đôi hơn tốt hơn anh có thể.

Lạy Chúa, nếu cô có thể dạy chúng suy nghĩ, chết tiệt là anh sẽ sắp xếp kế hoạch quỳ mọp xuống đất nơi cô đi qua ba lần hàng ngày.

Oliver và Amanda vòng quanh trong góc nơi cầu thang gác, và đang trên đường đi xuống đại sảnh, trông không chút gì ngượng ngùng.

“Tất cả cái đó,” Phillip yêu cầu, “là về cái gì?”

“Tất cả cái đó là về cái gì?” Oliver xác xược hỏi lại.

“Tiếng gào thét.” Phillip nghiêng răng.

“Đó là Amanda.” Oliver nói.

“Chắc chắc là thế.” Con bé đồng ý.

Phillip đợi lời giải thích rõ ràng hơn, và khi có vẻ như là không có lời nào đến nữa, anh thêm. “Và tại sao Amanda la hét?”

“Đó là con ếch.” Con bé giải thích.

“Con ếch?”

Con bé gật đầu. “Thật đó. Trên giường con.”

“Cha hiểu rồi.” Phillip nói. “Con có bất kỳ ý tưởng nào tại sao nó lại ở đó không?”

“Con để nó ở đó.” Con bé trả lời.

Anh chuyển cái lườm về phía Oliver, gửi câu hỏi của anh thẳng đến thẳng bé, rồi quay lại phía Amanda. “Con đặt con ếch lên chính giường con?”

Con nhóc gật đầu.

Tại sao tại sao tại sao? Anh đằng hắng. “Tại sao?”

Con bé nhún vai. “Con muốn thế.”

Phillip cảm thấy cảm anh hất về trước không tin được. “Con muốn thế?”

“Vâng.”

“Đặt một con ếch lên giường con?”

“Con đang thử trở thành những con nòng nọc.” Cô bé giải thích.

“Trên giường con?”

“Nó có vẻ ấm áp và dễ chịu.”

“Con giúp.” Oliver xen vào.

“Cha không hề nghi ngờ.” Phillip nói bằng một giọng rít chặt. “Nhưng tại sao con lại hét?”

“Con không hét.” Oliver phần nộ nói. “Amanda mới là người hét.”

“Cha đang hỏi Amanda!” Phillip nói, chỉ vừa đủ chống lại sự cấp bách để vung tay thất bại và rút về nơi nhà kính.

“Ngài đang nhìn con, thưa ngài.” Oliver lên tiếng, và rồi như thể cha cậu quá tối dạ để có thể hiểu cậu có ý gì, thẳng nhóc để thêm. “Khi đang hỏi.”

Phillip hít sâu vào một hơi, trước khi để những biểu cảm trên gương mặt anh thành những gì anh hy vọng là biểu hiện về kiên nhẫn, rồi quay sang Amanda. “Tại sao, Amanda, con lại hét?”

Con bé nhún vai. “Con quên mất con để con ếch ở đó.”

“Con nghĩ là em ấy sẽ chết.” Oliver xen ngang, đầy bất ngờ.

Phillip quyết định không cau mày trước câu nói đó. “Cha nghĩ,” anh nói, khoanh tay lại và chuyển cái lườm nghiêm nghị về phía các con, “chúng ta đã nói là không có ếch trong nhà.”

“Không.” Oliver nói (với cái gật đầu dữ dội từ phía Amanda) “cha nói là không có những con cóc.”

“Không bất kỳ loại lưỡng cư nào.” Phillip găm giữ.

“Nhưng chuyện gì xảy ra nếu một trong số chúng đang chết?” Amanda hỏi, đôi mắt xanh biếc của con bé đọng đầy nước mắt.

“Không ngay cả thế.”

“Nhưng—”

“Con có thể chăm sóc nó bên ngoài.”

“Nhưng nếu nó lạnh cóng, đóng băng, và chỉ cần sự chăm sóc của con cùng một cái giường ấm áp trong nhà?”

“Lũ ếch chúng được cho là chịu được sự lạnh cóng và đóng băng.” Phillip bắn lại. “Đó là tại sao chúng là loài lưỡng cư.”

“Nhưng nếu—”

“Không!” Anh lồng lộn. “Không ếch, cóc, dế, châu chấu, hay bất kỳ loài động vật nào khác trong nhà!”

Amanda hóp lấy hóp để không khí. “Nhưng nhưng nhưng—”

Phillip thở dài thườn thượt. Anh chưa bao giờ biết phải nói những gì với các con, và giờ đây con gái anh trong cứ như con bé có thể tan ra trong một cái hồ đầy nước mắt. “Chúa lòng—” Anh ngăn bản thân chỉ vừa đúng lúc và nhỏ giọng lại. “Chuyện gì vậy, Amanda?”

Con bé hỏn hển, rồi thút thít. “Vậy còn Bessie thì sao?”

Phillip cảm thấy thất bại vây xung quanh như một bức tường dần lún xuống. “Tất nhiên,” anh nghiêng rằng, “cha không có ý tính luôn cả con chó giống spaniel yêu dấu của chúng ta trong câu ấy.”

“Ôi, con ước cha nói thế.” Amanda sụt sịt, trông ngạc nhiên – và ngờ ngại – trở lại. “Cha khiến con rất buồn lòng.”

Phillip nghiêng chặt rằng. “Cha xin lỗi vì khiến con buồn bã.”

Cô bé gật đầu với anh như một nữ hoàng.

Phillip rên lên. Khi nào anh để hai đứa sinh đôi nắm thế thượng phong trong cuộc tranh luận? Rõ ràng là một người đàn ông với kích cỡ và (dù sao thì, anh thích nghĩ thế) tài trí như anh, nên có thể quán xuyến được hai đứa nhóc tám tuổi.

Nhưng không, một lần nữa, bất chấp những mục đích của mình, anh đã hoàn toàn mất quyền điều khiển, và giờ đây anh đang thực sự xin lỗi chúng.

Không có thứ gì khiến anh cảm thấy thất bại hơn nữa.

“Rồi, giờ thì,” anh nói, thiết tha vì mọi chuyện đã xong, “chạy đi chơi đi. Cha rất bận.”

Chúng đứng đó một lúc, chỉ mở to, chớp mắt, nghiên cứu anh. “Cả ngày?” Cuối cùng Oliver hỏi.

“Cả ngày?” Phillip nhắc lại. Thằng bé đang nói về cái chết dẫm gì thế?

“Cha sẽ bận rộn cả ngày?” Oliver sửa lại.

“Phải.” Anh sắc lẹm nói. “Cả ngày.”

“Thế nếu chúng ta đi dạo ngoài trời?” Amanda gợi ý.

“Cha không thể.” Anh nói, dù một phần trong anh muốn vậy. Nhưng hai đứa sinh đôi đang quá phiền phức, rồi chúng chắc chắn sẽ buộc anh đánh mất bình tĩnh, và không gì có thể khiến anh kinh hãi hơn được nữa.

“Chúng con có thể giúp cha trong nhà kính.” Oliver nói.

Phá hoại nó hơn thì có. “Không.” Phillip lên tiếng. Anh thực lòng không nghĩ anh có thể kiềm cơn giận của mình nếu hai đứa nhóc hủy hoại công việc của anh.

“Nhưng—”

“Cha không thể.” Anh nạt nộ, căm ghét chính giọng nói của mình.

“Nhưng—”

“Và ai đây?” Một giọng nói đến từ phía sau anh.

Anh quay lại. Đó là Eloise Bridgerton, xía mũi vào chuyện nhất định không phải việc của cô, và chuyện này đến sau khi cô tới ngưỡng cửa nhà anh mà thậm chí không có một lời cảnh báo.

“Cô nói gì.” Anh nói với cô, chẳng buồn quan tâm che đậy sự cộc cằn trong giọng.

Cô phớt lờ anh và đối mặt với hai đứa sinh đôi. “Và các cháu có thể là ai?” Cô hỏi.

“Cô là ai?” Oliver đề nghị.

Đôi mắt Amanda nheo lại ti hí.

Phillip tự cho phép bản thân thực sự nhăn răng cười lần đầu tiên trong buổi sáng, và khoanh tay lại. Phải, hãy xem Cô Bridgerton giải quyết chuyện này như thế nào.

“Cô là Cô Bridgerton.” Cô nói.

“Cô không phải gia sư mới của chúng tôi chứ, đúng không?” Oliver hỏi, với sự ngờ vực đầy căm ghét.

“Chúa ơi, không.” Cô trả lời. “Chuyện gì đã xảy ra với người gia sư cuối cùng của các cháu?”

Phillip ho khò khẹ. Âm ỹ.

Hai đứa sinh đôi nắm lấy lời gợi ý. “Ồ, không có gì.” Oliver nói.

Cô Bridgerton không có vẻ là bị lừa phỉnh bởi vẻ ngây thơ mà hai đứa nhóc đang cố truyền đạt, nhưng cô khôn ngoan không chọn đeo đuổi chủ đề đó, và thay vào đó chỉ nói. “Cô là khách của các cháu.”

Hai đứa nhóc nín lặng trong một lúc, và rồi Amanda nói. “Chúng tôi không muốn bất kỳ người khách nào.”

Theo sau là giọng Oliver. “Chúng tôi không cần bất kỳ người khách nào.”

“Các con!” Phillip ngắt ngang, thực sự không muốn đứng về phía cô Bridgerton sau khi cô quá tọc mạch, nhưng thực tình anh không có lựa chọn nào khác. Anh không thể để mấy đứa nhóc của anh thô lỗ.

Hai đứa sinh đôi cùng lúc khoanh tay lại, và cụt lủn nhìn vào cô Bridgerton.

“Đúng thế.” Phillip rền vang. “Các con sẽ xin lỗi Cô Bridgerton ngay lập tức.”

Bọn trẻ chăm chăm nhìn cô chống đối.

“Ngay!” Anh rống.

“Xin lỗi.” Chúng lầm bầm, nhưng không ai có thể hiểu lầm chúng thực sự có ý đó.

“Trở lại phòng đi, cả hai con.” Phillip đánh thếp nói.

Cả hai bước đi như một cặp quân lính đầy kiêu hãnh, hếch mũi lên. Đó sẽ là một cảnh khá ấn tượng, nếu Amanda không quay phắt lại cuối bậc thang và lè lưỡi.

“Amanda!” Anh rú, sai bước về phía con bé.

Con nhóc phóng vụt về phía những bậc thang với vận tốc của con cáo.

Phillip tự giữ bản thân anh bất động, hai tay nắm chặt và run bần bật bên hông. Chỉ một lần – một lần! – anh mong muốn các con cư xử, và biết suy nghĩ, và không trả lời một câu hỏi với một câu hỏi, và lịch sự với khách, và không le lưỡi, và—

Chỉ một lần, để anh cảm thấy là một người cha tốt, để anh biết anh phải làm gì.

Và không cao giọng lên. Anh căm ghét khi anh cao giọng, ghét sự hoảng sợ anh nghĩ anh đã thấy lóe lên trong đôi mắt chúng.

Căm ghét những ký ức mang lại cho anh.

“Ngài Phillip?”

Cô Bridgerton. Khốn nạn, anh gần như quên mất cô ở đây. Anh quay lại. “Vâng?” Anh hỏi, xấu hổ vì cô đã chứng kiến sự bẽ mặt nơi anh. Điều dĩ nhiên sẽ khiến anh điên tiết với cô.

“Quản gia anh mang khay trà tới.” Cô nói, ra hiệu về phía phòng khách.

Anh gật đầu cụt ngủn với cô. Anh cần đi ra ngoài. Tránh xa khỏi con anh, tránh xa khỏi người phụ nữ đã thấy anh là người cha tồi tệ như thế nào với chúng. Trời bắt đầu mưa, nhưng anh cóc quan tâm.

“Tôi hy vọng cô tận hưởng bữa sáng.” Anh nói. “Tôi sẽ gặp lại cô sau khi cô nghỉ ngơi.”

Và rồi anh vội vàng ra khỏi cửa, đi về phía nhà kính, nơi anh có thể cô độc một mình chẳng nói năng, chẳng cư xử ngớ ngẩn, và không cả bị can thiệp với cỏ cây.

3. Chương 3

... cậu có thể thấy tại sao tớ lại từ chối lời cầu hôn ấy.

Hắn ta tới một nửa là quá cầu kỳ, và rõ ràng sở hữu cơn điên giận dữ.

Tớ nên cưới một ai đó hòa nhã và cẩn trọng,

người đối xử với tớ như một nữ hoàng. Hay ít nhất, là một công chúa.

Rõ ràng, điều đó không phải là yêu cầu quá nhiều.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến người bạn thân nhất của cô,

Penelope Featherington,

được gửi đi bởi người đưa thư sau khi

Eloise nhận được lời cầu hôn đầu tiên.

Đến buổi chiều, Eloise gần như tin chắc mình đã phạm một sai lầm trầm trọng.

Và sự thật, lý do độc nhất cô gần như duy nhất bị thuyết phục là, điều duy nhất cô căm ghét hơn tạo ra những lỗi lầm chính là việc thú nhận điều ấy. Nên cô cố gắng giữ vững vẻ không nao núng, và bắt bản thân vờ như tình huống kinh hoàng này có thể giải quyết tốt đẹp vào cuối cùng.

Cô đã choáng váng – thậm chí, há hốc mồm – khi Ngài Phillip đã rời đi chỉ với một câu, “Thưởng thức bữa ăn của cô.” và rồi sải bước về phía cửa. Cô đã đi nửa đường băng qua nước Anh, đáp trả lời mời của anh để đến nơi và thăm hỏi, và anh để cô một mình trong phòng khách gần nửa giờ sau khi cô tới?

Cô không mong đợi anh sẽ yêu cô ngay cái nhìn đầu tiên, và khụy gối xuống, tuyên bố lòng hiến dâng bất diệt, nhưng cô hy vọng nhiều hơn chỉ là một câu cộc lốc “Cô là ai” và “Thưởng thức bữa ăn của cô.”

Hay có lẽ cô đã hy vọng anh yêu cô ngay cái nhìn đầu tiên. Cô dựng nên một giấc mơ tử mị xung quanh hình ảnh về người đàn ông này – tưởng tượng mà bây giờ cô biết không phải là sự thật. Cô đã để bản thân đúc khuôn anh như một người hoàn hảo, để giờ đây đau đớn nhận ra anh đơn giản khiếm khuyết, hoàn toàn thăm thẳm chẳng thể hiểu gì.

Và phần tệ nhất là – cô phải tự trách cứ bản thân. Ngài Phillip đã chẳng bao giờ xuyên tạc chính anh trong những lá thư (dù cô nghĩ anh có thể ám chỉ anh là một người cha, đặc biệt trước khi anh cầu hôn).

Những giấc mơ cô đơn giản chỉ là – mộng. Mơ ước những ảo ảnh, tất cả đều do cô tự gây ra. Nếu anh không phải như những gì cô trông mong, đó là lỗi ở cô. Cô đã đòi hỏi những thứ chưa một lần tồn tại.

Và cô nên biết rõ hơn.

Hơn nữa, anh không có vẻ gì như một người cha tốt, khi mang cái mặt nạ tối tăm như bất kỳ ai cô đọc được trong sách.

Không, cô đang không công bằng. Cô không nên đánh giá anh quá nhanh dựa vào lý do đó. Bọn trẻ không có vẻ bị ngược đãi, hay thiếu ăn, hoặc chịu đựng bất cứ thứ gì kinh khủng, nhưng Ngài Phillip hiển nhiên không có bất cứ ý kiến nào về việc làm sao xoay sở với chúng. Anh đã xử sự với chúng không đúng vào sáng này, và rõ ràng từ cách cư xử của chúng thì mối quan hệ cha con không được thân thiện lắm.

Chúa ơi, hai đứa nhóc gần như khấn nài anh dành thời gian trong ngày với chúng. Bất kỳ đứa trẻ nào thực sự nhận được đủ sự chú ý từ cha mẹ, sẽ không bao giờ hành động theo cách đó. Eloise và những anh chị em cô đã trải qua phần nửa thời gian trong quãng đời thơ ấu để tránh mặt cha mẹ họ – tất nhiên là không muốn bị kiểm soát, để có thể có lợi mà phá phách.

Cha cô là một người cha kỳ diệu. Cô chỉ mới bảy tuổi khi cha mất, nhưng cô nhớ cha rất rõ, từ những câu chuyện cha cô len lỏi vào giờ ngủ để thực hiện những cuộc đi bộ đường dài qua cánh đồng Kent, có đôi lúc là với tất cả những người trong gia đình Bridgerton theo cùng, thỉnh thoảng chỉ với một đứa con may mắn duy nhất, được chọn cho những giờ phút đặc biệt ở một mình bên Cha.

Mọi thứ trở nên rõ ràng với cô rằng, nếu cô không gợi ý cho Ngài Phillip anh cần tìm ra tại sao hai đứa nhóc lại gào thét và đánh phá đồ đạc, anh sẽ để mặc chúng tự lo liệu lấy, và hiển nhiên mục đích chính trong đời anh là tránh mặt các con.

Điều Eloise hoàn toàn không thể chấp nhận.

Cô đặt mình xuống giường, ép bản thân thẳng người lên mặc dù cô đang mệt đến tận xương cốt. Nhưng cứ mỗi khi nằm xuống, cái gì đó bắt đầu đập mạnh trong phổi cô, và cô cảm giác chính mình đang hỗn hển trong cảm giác kinh hãi tột cùng, chỉ để không phải bật khóc, nhưng sự thật, toàn thân cô run lên nức nở. Nếu cô không ngồi dậy và làm gì đó, cô không chắc có thể điều khiển được bản thân.

Và cô không nghĩ có thể chịu được bản thân nếu phải khóc.

Cô mở mạnh cửa sổ, dù bên ngoài trời vẫn còn đang lác đác mưa phùn và xám ngắt. Không có gió, nên mưa chẳng bị gió cuốn đi, và những gì cô thực sự cần bây giờ là một ít không khí trong lành. Cái lạnh hắt vào mặt có thể không làm cô cảm thấy tốt hơn, nhưng nó chắc chắn không khiến cô cảm thấy tệ hơn nữa.

Từ cửa sổ, cô có thể thấy khu nhà kính của Ngài Phillip. Cô chắc là anh đang ở đó, từ lúc cô không nghe tiếng anh trong nhà, dậm chân âm ỉ và quát tháo con anh. Tấm kính bị phủ mờ sương, và thứ duy nhất cô có thể thấy là một vệt xanh mờ ảo trên màn cửa – những cây trồng yêu thích của anh, cô cho là thế. Anh là loại người gì, mà đi yêu thích cây cối hơn con người? Rõ ràng không phải bất cứ ai đi đánh giá cao một cuộc chuyện trò tốt đẹp.

Cô cảm thấy vai mình chùn xuống. Eloise đã dành cả nửa cuộc đời tìm kiếm một cuộc trò chuyện tốt đẹp.

Và nếu là người ả dật, tại sao anh lại quan tâm viết thư trả lời cô? Anh chỉ đơn giản khiến cô phải nhớ mãi những trao đổi thư từ của họ. Không nhắc đến lời cầu hôn của anh. Nếu không muốn tình bạn, anh không việc gì phải mời cô đến đây.

Cô hít sâu vào vài hơi của cái thứ không khí mờ sương ấy, và rồi ép bản thân đứng thẳng dậy. Cô không chắc cô mong đợi sẽ làm những gì với bản thân suốt ngày. Cô đã chọn mất; về mặt mỗi đã nhanh chóng chiến thắng khỏi sự khổ sở. Nhưng đã không ai đến và thông báo cho cô về buổi trưa, hay mang đến cô bất cứ kế hoạch khác nào như một người khách gia đình.

Nếu cô ở lại đây, trong căn phòng nâu xám buồn tẻ và đầy gió lùa này, cô sẽ phát khùng mất. Hay ít nhất cô sẽ tự mình òa khóc trong quên lãng, một điều gì đó mà cô chưa từng phải chịu đựng, nên ý nghĩ về việc ấy khiến cô kinh hãi.

Không có lý do nào cô lại không thể thám hiểm ngôi nhà một chút, đúng không? Và có lẽ cô sẽ tự tìm được vài món ăn cho chính cô cùng với cách ấy. Cô đã ăn hết bốn cái bánh nướng xốp ở khay trà vào buổi sáng, tất cả chúng đều đầy bơ cùng mứt cam khiến cô không thể lịch sự phỉ phạm, nhưng cô vẫn còn đói chết được. Ở điểm này, cô nghĩ cô có thể sẵn sàng dùng đến bạo lực để có một miếng sandwich thịt muối.

Cô thay phục trang, mặc một bộ váy áo màu quả đào bằng vải muslin khá xinh xắn, nữ tính mà không quá kiểu cách rườm rà. Và quan trọng nhất, với nó cô sẽ dễ dàng leo trèo và trốn thoát, rõ ràng là một nhân tố then chốt khi một người phải chuồn khỏi nhà mà không có một cô hầu gái.

Một cái liếc thoáng qua tấm gương nói rằng cô trông chính tề, nếu không phải là bức tranh của sắc đẹp mê hồn, thì cô cũng sẵn bước ra khỏi phòng và vào đại sảnh.

Chỉ để ngay lập tức phải đương đầu với hai đứa trẻ sinh đôi tám tuổi mang họ Crane, nhìn rất giống như chúng đang đứng đó đợi trong cả hai giờ rồi.

“Chào các cháu.” Eloise nói, chờ chúng tiến lại. “Thật dễ thương khi các cháu chào đón cô.”

“Chúng tôi không ở đây chào đón cô.” Amanda buột miệng, cầu nhàu khi Oliver thúc khủy tay vào xương sườn con bé.

“Các cháu không sao?” Eloise hỏi, cố gắng để nghe ngạc nhiên. “VẬY, có phải, các cháu ở đây, để chỉ cho cô đến phòng ăn? Cô khá đói, cô phải nói thế.”

“Không.” Oliver nói, khoanh tay lại.

“Không cả điều đó ư?” Eloise đăm chiêu. “Để cô đoán. Hai cháu ở đây để dẫn cô đến phòng, và cho cô xem những món đồ chơi của mình.”

“Không.” Chúng đồng thanh lên tiếng.

“VẬY hẳn là phải dẫn cô đi một vòng quanh nhà. Ngôi nhà khá lớn và cô có thể lạc đường.”

“Không.”

“Không? Các cháu không muốn cô lạc đường, đúng chứ?”

“Không.” Amanda nói. “Ý cháu là có!”

Eloise giả vờ không hiểu. “Cháu muốn cô lạc đường.”

Amanda gật đầu. Oliver chỉ siết chặt tay vào ngực và xiên cô với cái nhìn chăm chăm sừng sĩa.

“Hừmmmm. Điều ấy nghe thú vị đó, nhưng nó không giải thích cho việc các cháu ở ngay đây ngoài cửa phòng cô, nhỉ? Cô không giống như chuồn đi với sự bầu bạn của hai đứa.”

Môi chúng há ra ngạc nhiên chờ đợi.

“Cả hai biết đường xung quanh nhà, phải chứ?”

“Đương nhiên.” Oliver lầm bầm, theo sau là lời Amanda. “Chúng tôi không phải những đứa trẻ sơ sinh.”

“Ừ không, cô có thể thấy điều đấy.” Eloise nói với một cái gật đầu thấu hiểu. “Sau cùng thì, những đứa trẻ sơ sinh sẽ không được phép đứng chờ ngoài cửa phòng cô. Chúng quá bận bịu với tã lót và bình sữa, cùng những thứ tương tự vậy.”

Hai đứa nhóc không có thêm bất cứ gì để bồi vào.

“Cha biết các cháu ở đây không?”

“Cha bận.”

“Rất bận.”

“Cha là người rất bận.”

“Quá bận cho cô.”

Eloise quan sát và lắng nghe với sự thích thú khi hai đứa sinh đôi bắn những câu nói của chúng ra nhanh như chớp, tất cả đều rơi vào việc tự chứng minh Ngài Phillip đang bận rộn như thế nào.

“VẬY những gì hai cháu đang nói với cô,” Eloise lên tiếng, “là cha cháu đang bận.”

Chúng chăm chăm nhìn cô, trong giây lát lặng đi vì sự đối đáp bình tĩnh cô có trước những sự kiện ấy, rồi gật đầu.

“Nhưng điều đó vẫn không giải thích sự có mặt của các cháu.” Eloise trầm ngâm. “Vì cô không nghĩ cha gửi hai đứa đến đây thay cho cha...”

Cô đợi cho đến khi hai đứa sinh đôi gật đầu thừa nhận không phải do cha chúng gửi đến, rồi thêm vào. “Trừ khi... Cô biết rồi!” Cô nói bằng một giọng thích thú, tự cho phép bản thân mím một nụ cười ngơ ngẩn trước sự tài tình của mình. Cô có chín cháu trai và cháu gái. Cô biết chính xác phải nói chuyện với lũ trẻ như thế nào. “Các cháu ở đây để nói cho cô hai đứa có năng lực phép thuật, và có thể tiên đoán trước thời tiết.”

“Không.” Chúng nói, nhưng Eloise nghe thấy tiếng khúc khích.

“Không ư? Đúng là một sự hổ thẹn, vì cơn mưa phùn dai dẳng này thật khốn khổ, các cháu có nghĩ vậy không?”

“Không.” Amanda nói, khá quả quyết. “Cha thích mưa, và bọn tôi cũng vậy.”

“Cha cháu thích mưa?” Eloise ngạc nhiên hỏi. “Thật là kỳ lạ.”

“Không, không kỳ lạ.” Oliver trả lời, tư thế phòng thủ. “Cha tôi không kỳ lạ. Cha hoàn hảo. Đừng nói những thứ tầm thường về cha.”

“Cô không nói thế.” Eloise trả lời, tự hỏi chuyện quái gì trên trái đất đang diễn ra. Lúc đầu, cô đã nghĩ hai đứa sinh đôi đơn thuần ở đây để gieo rắc nỗi kinh hoàng cho cô. Có lẽ, chúng đã nghe cha chúng nghĩ tới việc cưới cô và, không muốn một người mẹ kế, đặc biệt là từ các câu chuyện Eloise đã được nghe các cô hầu phòng nói tiếp nhau tội nghiệp kể, về người gia sư đã đến và rời đi.

Nhưng nếu đó đơn giản là sự thật, không phải chúng sẽ muốn cô nghĩ có điều gì đó không ổn với Ngài Phillip? Nếu chúng muốn cô đi, không phải chúng sẽ cố thuyết phục cô rằng anh là một ứng viên khủng khiếp cho hôn nhân?

“Cô đảm bảo, cô không nuôi dưỡng bất cứ xấu xa nào nhắm về cháu.” Eloise nói. “Thực ra, cô chỉ mới biết cha cháu.”

“Nếu cô làm Cha buồn, tôi sẽ... tôi sẽ...”

Eloise quan sát gương mặt cậu bé đáng thương đồ lụng trong bất lực, khi cu cậu chiến đấu với từ ngữ và can đảm. Cẩn thận, dịu dàng, cô cúi xuống cạnh cậu bé, cho đến khi gương mặt cô ngang tầm với cậu, và nói. “Oliver, cô hứa với cháu, cô không ở đây để làm cha cháu buồn.”

Thằng bé không nói gì, nên cô quay sang em gái sinh đôi của cậu và hỏi. “Amanda?”

“Cô cần phải đi.” Amanda lên tiếng, tay con bé khoanh lại chặt đến mức gương mặt biến thành màu đỏ. “Chúng tôi không muốn cô ở đây.”

“À, cô sẽ không đi đâu ít nhất là cho đến một tuần.” Eloise nói, giữ cho giọng kiên quyết. Bọn trẻ cần sự cảm thông, và chắc chắn cũng cần nhiều yêu thương nữa, nhưng chúng cũng cần cả một ít kỷ luật và ý tưởng rõ ràng ai là người ra lệnh.

Và rồi, không từ đâu cả, Oliver phóng về phía trước và đẩy mạnh, với cả hai tay chống lên ngực cô.

Cô chơi với, thụp người xuống khi có cơ hội. Eloise ngã chúi ra sau, bàn tọa ịch xuống đất với vẻ thiếu tao nhã nhất, và lặn về sau cho đến khi cô khá chắc chắn là hai đứa sinh đôi đã nhìn no mắt vào những vấy lốt của cô.

“Chà.” Cô tuyên bố, đứng lên và khoanh tay lại khi nhìn chăm chăm nghiêm khắc xuống chúng. Cả hai đều đã lùi lại vài bước, và đang lom lom nhìn cô với vẻ trộn lẫn giữa niềm hân hoan và khiếp sợ, cứ như chúng hoàn toàn không thể tin được rằng một đứa trong số chúng đã can đảm đẩy cô. “Cái đó,” Eloise tiếp, “là không khôn ngoan.”

“Cô chuẩn bị đánh chúng tôi?” Oliver hỏi. Giọng thằng bé ngang ngạnh thách thức, nhưng có một gợi ý chống lại, như thể ai đó đã từng đánh chúng trước kia.

“Dĩ nhiên là không.” Eloise nhanh chóng nói. “Cô không tin tưởng vào việc đánh đập trẻ con. Cô không tin vào việc đánh đập bất cứ ai.”

Ngoại trừ người nào hành hạ trẻ con, cô tự thêm vào với chính mình.

Chúng trông phần nào yên tâm khi nghe thế.

“Tuy nhiên, cô có thể nhắc cháu,” Eloise nói tiếp, “cháu đánh cô trước.”

“Cháu đẩy cô.” Thăng bé sửa lại.

Cô tự cho phép bản thân khẽ toét miệng cười. Cô nên thấy trước việc ấy. “Nếu hai cháu không muốn mọi người đánh mình, cháu nên luyện tập triết lý sống tương tự.”

“Điều Luật Vàng.” Amanda chán nản.

“Chính xác.” Eloise nói, cười tươi rói. Cô khá nghi ngờ cô có thể thay đổi cuộc đời chúng với chỉ một bài giảng nho nhỏ, nhưng dù sao thật là tốt để hy vọng vài điều cô nói sẽ khiến chúng cân nhắc.

“Nhưng không phải nó có nghĩa,” Amanda ân cần nói, “là cô nên về nhà?”

Eloise cảm giác giây phút phần chán bé nhỏ ở cô tan thành tro bụi, khi cố gắng tưởng tượng Amanda sẽ nhảy đến logic gì để lao vào việc giải thích tại sao Eloise nên bị đẩy đến Amazon.

“Chúng tôi ở nhà.” Amanda nói, nghe cực kỳ khinh khỉnh với một đứa trẻ mới tám tuổi đầu. Hay có lẽ con bé khinh khỉnh như chỉ một đứa trẻ tám tuổi đầu có thể. “Vậy cô nên về nhà.”

“Cách đó không hiệu quả đâu.” Eloise sắc bén nói.

“Có, nó hiệu quả.” Amanda trả lời với một cái gật đầu nhẹ đom đống. “Làm những thứ khác cô muốn làm cho cô. Chúng tôi không đến nhà cô, nên cô không nên đến nhà của chúng tôi.”

“Cháu rất lanh lợi, cháu biết điều đó không?” Eloise hỏi.

Amanda trông cứ như con bé muốn gật đầu, nhưng rõ ràng quá nghi ngờ lời bình luận của Eloise để có thể chấp nhận.

Eloise khuy xuống nên tất cả mặt-đối-mặt, cả ba cô cháu. “Nhưng cô,” cô nói với chúng bằng một giọng rất nghiêm rúc – và hơi thách thức, “cũng rất khôn ngoan.”

Chúng trân trân nhìn cô với đôi mắt mở to, môi trễ xuống, khi đánh giá người phụ nữ này rõ ràng là khác biệt so với bất kỳ người trưởng thành nào mà chúng từng gặp.

“Chúng ta đã hiểu lẫn nhau chưa nhỉ?” Eloise hỏi, thẳng lưng lên, và vuốt hai tay dọc theo váy trong một kiểu cách vờ như vô tình.

Chúng không nói gì, nên cô quyết định trả lời cho chúng. “Tốt.” Cô nói. “Nào, giờ thì, hai cháu có vui lòng chỉ cho cô đường nào đến phòng ăn không? Cô đói muốn chết.”

“Chúng tôi có giờ học.” Oliver nói.

“Các cháu có sao?” Eloise hỏi, cong mày lại. “Thật thú vị làm sao. Vậy cả hai phải quay lại với các bài học của mình đi. Cô tưởng tượng rằng hai đứa đã tụt lại phía sau, sau khi dành quá nhiều thời gian chờ ngoài cửa phòng cô.”

“Làm sao cô biết—” Câu hỏi của Amanda bị chặn lại bởi cái thúc khủy tay của Oliver vào xương sườn con bé.

“Cô có bảy anh chị em.” Eloise trả lời, quyết định câu hỏi của Amanda xứng đáng có một câu trả lời, dù ngay cả khi anh trai không cho cô bé kết thúc câu hỏi. “Không có nhiều cuộc chiến tranh kiểu này mà cô chưa từng biết.”

Nhưng khi hai đứa sinh đôi gấp gáp chạy xuống đại sảnh, Eloise day day môi dưới lo âu. Cô có cảm giác cô sẽ không thể kết thúc cuộc gặp gỡ của họ với một sự thách thức như thế này. Cô gần như đã thách Oliver và Amanda tìm ra cách để đuổi cô đi khỏi nơi đây.

Và trong khi cô khá chắc chắn là hai đứa nhóc sẽ không thành công – sau cùng thì, cô mang họ Bridgerton, và được tạo thành từ chất liệu cứng rắn hơn hai đứa nhóc ấy từng biết – cô có cảm giác chúng sẽ quăng đến từng thớ thịt vào nhiệm vụ này.

Eloise rùng mình. Cả đám lươn trên giường ngủ, mái tóc ngấm đầy mực, mứt vương vãi trên những chiếc ghế. Nó đã xảy ra với cô vào lúc này hay lúc khác, và cô không đặc biệt hấp dẫn một màn biểu diễn đáp trả – và chắc chắn không bởi một cặp đôi trẻ con nhỏ hơn cô hai mươi tuổi.

Cô thở dài, tự hỏi cô đã để bản thân vướng vào chuyện gì. Tốt hơn cô nên tìm Ngài Phillip, và chú trọng vào mục tiêu quyết định họ có hợp nhau hay không. Vì nếu cô thực sự ở đây một hay hai tuần, không bao giờ thấy những người họ Crane lần nữa, cô không chắc cô muốn đặt bản thân cô vào rắc rối với cả bảy chuột, và lũ nhện, và muối trong hũ đường.

Dạ dày cô sôi ùng ục. Có phải là do ý nghĩ về muối hay đường gây ra hay không, Eloise không biết. Nhưng rõ ràng là đã đến thời gian tìm cái gì đó để ăn. Và sớm sẽ tốt hơn muộn, trước khi hai đứa nhóc sinh đôi có cơ hội tìm ra làm thế nào để đầu độc vào bữa ăn của cô.

Phillip biết rằng anh đã phạm một sai lầm tệ hại. Nhưng quỷ tha ma bắt nó, người phụ nữ chết tiệt ấy đã không cảnh báo anh. Nếu cô báo trước chuyến viếng thăm, anh có thể tự chuẩn bị cho bản thân, nghĩ ra vài thứ đầy chất thơ để nói. Chẳng lẽ cô thực sự nghĩ là anh nguếch ngoác tất cả những lá thư đó mà không nặn óc đến từng từ? Anh không bao giờ gửi bản nháp đầu tiên của bất kỳ thư từ nào (dù anh luôn viết nó trên tờ giấy tốt nhất anh có, mỗi lần đều hy vọng rằng lần này anh sẽ thành công ngay lần thử đầu tiên).

Ôn nó, nếu cô cho anh lời cảnh báo, anh thậm chí có thể có một hay hai cử chỉ lãng mạn. Những khóm hoa sẽ rất xinh tươi, và có Chúa biết, nếu có một thứ anh giỏi, thì đó chính là cỏ hoa.

Nhưng thay vào đó, cô đơn giản xuất hiện trước anh cứ như đột ngột bước ra từ một giấc mơ, và anh làm hỏng hết mọi thứ.

Và điều đó không giúp ích gì cho việc Cô Eloise Bridgerton không như những gì anh mong đợi.

Cô là một gái già hai-mươi-tám-tuổi, vì Chúa. Cô được cho là phải không hấp dẫn. Mặt ngựa, thậm chí thế, thay vào đó cô lại–

Chà, anh không chắc một người có thể miêu tả cô chính xác như thế nào. Không phải xinh đẹp, hoàn toàn đúng thế, nhưng dù vậy chẳng hiểu bằng cách nào vẫn khiến ta chần chừ choáng, với mái tóc dày màu hạt dẻ, và đôi mắt xám trong suốt nhất, cứng cõi nhất. Cô là kiểu phụ nữ sở hữu những biểu cảm khiến cô trở nên xinh đẹp. Có sự thông minh trong đôi mắt cô, có vẻ tò mò trong cách cô nghiêng đầu về một bên. Những đặc điểm nơi cô là duy nhất, gần như đẹp kỳ lạ, với khuôn mặt hình trái tim và nụ cười tươi tắn rộng mở.

Không phải anh đã thấy nhiều như thế về nụ cười đó. Về quyền rũ chẳng-chút-huyền-thoại nơi anh đã nhận thấy điều ấy.

Anh ấn chặt hai bàn tay vô cái cốc đất ẩm ướt, và nhấc vài chậu đất sét nhỏ, nới lỏng nó ra để rễ cây phát triển tốt nhất. Bây giờ anh đang làm cái gì vậy? Anh đã kẹp những hy vọng của mình vào hôn nhân với Cô Eloise Bridgerton, dựa trên những lá thư cô gửi anh trong gần năm trước. Anh không có thời gian (và cũng không, sự thật, có khuynh hướng) tán tỉnh một người mẹ tương lai cho hai đứa sinh đôi, nên mọi chuyện có vẻ như hoàn hảo (không phải kể đến là gần như dễ dàng) để theo đuổi cô qua những lá thư.

Rõ ràng một người phụ nữ chưa kết hôn nhanh chóng đến gần tuổi ba mươi sẽ hài lòng khi nhận được một lời cầu hôn. Anh không mong đợi cô nhận lời đề nghị của anh mà chưa một lần gặp gỡ, dĩ nhiên, và anh cũng không chuẩn bị cho cam kết chính thức về ý tưởng ấy mà không biết thêm về cô. Anh đã mong mỏi cô sẽ là một người nào đó ít nhất có tỷ tuyệt vọng cho việc tìm một người chồng.

Thay vào đó, cô trông trẻ tuổi, xinh đẹp, thông minh, tự tin và lạy Chúa, tại sao một người phụ nữ như thế thậm chí lại muốn kết hôn với người chưa từng biết mặt? Không kể đến việc dứt khoát ràng buộc chính cô vào một tòa dinh thự thôn quê trong góc xa xôi nhất của Gloucestershire. Phillip có thể ít hiểu biết về thời trang, nhưng dù vậy anh có thể nói phục trang cô là loại tốt và gần như là mẫu mới nhất. Cô sẽ mong đợi những cuộc du hành đến London, một cuộc sống xã hội năng động, bạn bè.

Không giống như bất cứ thứ gì trong số ấy cô có thể tìm thấy ở đây, tại Romney Hall.

Gần như có vẻ là vô ích khi thậm chí cố gắng kết thân với cô. Cô sẽ không ở lại, và anh sẽ là một thằng ngốc khi dựng nên những hy vọng cho mình.

Anh rên lên, sau đó chửi rủa trong giới hạn cho phép. Giờ đây anh đang sắp tán tỉnh vài người phụ nữ khác. Chết tiệt, giờ anh đang sắp phải tìm vài người phụ nữ khác để mà ve vãn, điều gần như là khó khăn. Không ai trong vùng này thậm chí nghĩ mắt đến anh. Tất cả các quý cô chưa chồng đều biết về hai đứa sinh đôi, và chẳng một người nào trong số họ sẵn sàng nhận lấy trách nhiệm với hai đứa tiểu quỷ ấy.

Anh đã kẹp chặt mọi hy vọng của mình vào Cô Bridgerton, và giờ đây có vẻ như anh cũng sắp từ bỏ cả cô.

Anh đặt mạnh chậu cây xuống kệ, cau mày khi tiếng loảng xoảng của chúng ngân vang khắp nhà kính.

Với một tiếng thở dài âm ỉ, anh nhúng đôi bàn tay vấy bùn vào một cái thùng đã chứa nước bẩn để rửa sạch. Anh đã thô lỗ vào buổi sáng này. Anh vẫn còn khá cáu tiết khi cô đến đây và lãng phí thời gian của cô – hay nếu cô đã không lãng phí nó, cô hầu như chắc chắn sẽ lãng phí nó, vì cô không có vẻ gì là quay lại và rời đi vào buổi chiều.

Nhưng điều đó không tha thứ được cho cách cư xử của anh. Không phải lỗi cô khi anh không thể quản lý các con mình, và chắc chắn không phải lỗi cô khi khuyết điểm này luôn đặt anh vào tình trạng cáu giận.

Lau sạch hai tay vào chiếc khăn để gần cửa, anh sải bước dưới cơn mưa phùn và tiến về nhà. Hiển nhiên đã là thời gian cho buổi trưa, và sẽ chẳng làm tổn thương ai khi ngồi xuống bên bàn ăn cùng cô, và có một cuộc chuyện trò lịch sự.

Thêm vào đó, cô ở đây. Sau tất cả nỗ lực anh có với những lá thư, sẽ là ngốc nghếch khi ít nhất không thử xem họ có đủ hợp nhau để tiến tới hôn nhân hay không. Chỉ có một đứa ngu mới gói ghém đồ đạc cô lại – hay cho phép cô bỏ đi – mà thậm chí không tìm hiểu kỹ càng cô có thích hợp hay không.

Không giống như cô sẽ ở lại, nhưng không, anh đoán chừng, không thể nào, và anh có thể ít nhất thử một lần.

Anh đi xuyên qua cơn mưa phùn lất phất và vào nhà, chùi chân trên tấm thảm mà người quan gia thường để ngoài cho anh gần cửa vào. Anh là một người nhếch nhác, khi luôn trở về sau khi làm việc trong nhà kính, và những người hầu đã quen với tình trạng này của anh, nhưng anh cho là anh nên lau sạch người trước khi tìm Cô Bridgerton và mời cô ăn tối cùng với anh. Cô đến từ London, và chắc hẳn sẽ chống đối việc ngồi cùng bàn với một người đàn ông kém hơn cả một tên nài ngựa hoàn hảo.

Anh băng ngang qua gian bếp, gạt đầu ân cần với cô hầu đang rửa đám cà rốt trong chậu nước. Những bậc thang dành cho kẻ hầu chỉ vừa ở bên ngoài cánh cửa khác trong gian bếp và–

“Cô Bridgerton!” Anh nói trong sự ngạc nhiên. Cô ngồi ở cái bàn trong bếp, đang trên nửa đường ngoạm một cái sandwich thịt xông khói tổ chẳng, và trông rõ ràng như đang ở nhà với chỗ ngồi trên cái ghế đầu. “Cô làm gì ở đây?”

“Ngài Phillip.” Cô nói, gạt đầu với anh.

“Cô không cần phải ăn trong nhà bếp.” Anh nói, trừng mắt về phía cô với chẳng lý do nào hơn là cô không ở nơi anh mong đợi cô đang ở.

Điều đó và thực tế là anh thực sự có ý định thay trang phục cho bữa trưa – việc gì đó mà thường anh chẳng thèm bận tâm – vì lợi ích của cô, và giờ cô bắt gặp anh trong tình trạng lôi thôi, dù sao đi nữa.

“Tôi biết.” Cô trả lời, nghiêng đầu, chớp đôi mắt hủy diệt màu xám tro về phía anh. “Nhưng tôi đang tìm kiếm thức ăn cùng ai đó bầu bạn, và nơi đây có vẻ như là nơi tốt nhất để tìm được cả hai.”

Đây có phải lời sỉ nhục không? Anh không chắc, và đôi mắt cô trông quá ngây thơ, nên anh quyết định làm ngơ và nói. “Tôi chỉ đang trên đường thay trang phục sạch sẽ hơn, và mời cô cùng ăn trưa với tôi.”

“Tôi sẽ hạnh phúc khi ở phòng ăn phụ và kết thúc miếng sandwich của tôi ngay đây, nếu anh có ý muốn tham gia cùng tôi.” Eloise nói. “Tôi chắc rằng Bà Smith không phiền làm thêm một miếng sandwich nữa cho anh. Cái này ngon quá.” Cô nhìn xung quanh tìm Chị Bếp. “Bà Smith?”

“Không thành vấn đề, Cô Bridgerton.” Chị Bép nói, bỏ lại Phillip gần như há hốc mồm nhìn bà. Đây rõ ràng là giọng điệu thân tình nhất mà anh chưa lần nào được nghe thoát ra từ miệng bà ấy.

Eloise xê dịch bản thân khỏi ghế và lấy cái đĩa của cô. “Chúng ta sẽ ăn chứ?” Cô nói với Phillip. “Tôi không có sự chống đối nào với quần áo của anh.”

Trước khi anh nhận ra anh thậm chí đã không đồng ý với kế hoạch của cô, Phillip thấy bản thân mình tự động ở trong phòng ăn phụ, ngồi đối diện cô ở cái bàn tròn nhỏ anh thường dùng hơn cái bàn dài, nơi cô độc một mình trong phòng ăn chính trang trọng. Một cô hầu đã phục vụ trà cho Cô Bridgerton, và sau khi dò hỏi nếu anh cũng cần, Cô Bridgerton đã thành thạo tự chuẩn bị một tách cho anh.

Cảm giác này thật đáng lo. Cô đã khôn khéo dẫn dắt anh để phục vụ cho những mục đích của cô, và bằng cách nào đó có vẻ như không là vấn đề rằng, anh đã có ý định hỏi cô dùng bữa trưa với anh theo cách này. Anh thích nghĩ ít nhất trên danh nghĩa điều khiển nhà anh.

“Tôi đã gặp các con anh ban nãy.” Cô Bridgerton nói, nâng tách trà lên môi.

“Phải, tôi đã ở đó.” Anh trả lời, hài lòng rằng cô đã khởi xướng cuộc trò chuyện. Giờ anh không cần phải làm điều đó.

“Không.” Cô sửa lại. “Sau đó.”

Anh ngược lên trong thất vọng.

Một cảm giác kinh khủng bắt đầu khuấy đảo và lộn tung phèo trong bao tử anh. Chờ đợi cô với cái gì? Một bọc những con ếch sống? Một bọc những con ếch chết? Hai đứa con anh đã không tử tế với gia sư của chúng, và anh không tưởng tượng được chúng rộng lượng hơn với khách nữ, người rõ ràng ở đây trong vai trò mẹ kế tương lai.

Anh ho lộ khụ. “Tôi tin là cô sống sót sau cuộc chạm trán?”

“Ồ, vâng.” Cô nói. “Chúng tôi đạt đến một sự thấu hiểu thích hợp.”

“Một sự thấu hiểu?” Anh nhìn cô một cách cảnh giác. “Thích hợp?”

Cô phẩy tay trước câu hỏi của anh khi nhai thức ăn. “Anh không cần lo lắng cho tôi.”

“Tôi có cần lo lắng cho các con tôi?”

Cô ngược lên nhìn anh với một nụ cười bí ẩn. “Tất nhiên không.”

“Rất tốt.” Anh cúi xuống nhìn miếng sandwich đã đặt trước anh, và cắn một phát cực lực. Khi nuốt xuống, anh nhìn thẳng vào mắt cô và nói. “Tôi phải xin lỗi về sự đón chào của tôi vào lúc sáng. Tôi đã không được lịch sự cho lắm.”

Cô gật đầu vương giả. “Và tôi xin lỗi vì đến không báo trước. Như thế thật là vô giáo dục.”

Anh gật đầu lại. “Cô, tuy nhiên, đã xin lỗi về chuyện đó vào sáng nay, trong khi tôi thì không.”

Cô mỉm cười với anh, một nụ cười thành thật, và anh cảm thấy trái tim mình chao đảo. Chúa ơi, khi cô cười như thế, cả gương mặt cô thay đổi. Trong suốt quãng thời gian qua lại thư từ với cô, anh chưa bao giờ mơ cô có thể lấy đi hơi thở nơi anh.

“Cám ơn.” Cô lăm bầm, gò má ửng lên với một gợi ý rõ ràng là phớt hồng. “Anh thật là tử tế.”

Phillip háng giọng và tựa quây khó chịu trên ghế. Chuyện gì đang xảy ra với anh, đến nỗi bên cạnh khi cô cau mày giận dữ anh lại thấy thoải mái hơn lúc cô mỉm cười?

“Được rồi.” Anh nói, ho lên lần nữa để giấu đi vẻ cằn cằn trong giọng. “Giờ chúng ta đang một mình, có lẽ nên thẳng thắn về lý do cô ở đây.”

Eloise đặt miếng sandwich xuống và nhìn anh với vẻ hoàn toàn ngạc nhiên. Rõ ràng, cô đã không mong đợi anh thẳng thắn đến thế. “Anh hứng thú với hôn nhân.” Cô nói.

“Còn cô?” Anh hỏi lại.

“Tôi đang ở đây.” Cô nói một cách đơn giản.

Anh giương mắt nhìn cô ước lượng, đôi mắt anh dò xét đôi mắt cô, cho đến khi cô cảm thấy lúng túng trong chỗ ngồi. “Cô không như những gì tôi mong đợi, Cô Bridgerton.”

“Trong hoàn cảnh này, tôi nghĩ sẽ thích hợp cho anh sử dụng tên thánh của tôi.” Cô lên tiếng. “Và anh cũng không như những gì tôi mong đợi.”

Anh ngồi lại xuống ghế, nhìn cô với một nụ cười mập mờ nhất. “Và cô đã mong chờ điều gì?”

“Anh đã mong chờ điều gì?” Eloise hỏi lại.

Anh trao cho cô cái nhìn nói rằng anh chú ý cô đang lẩn tránh câu anh hỏi, rồi nói, khá thẳng thừng. “Tôi không trông mong cô lại xinh đẹp đến thế.”

Eloise cảm thấy bản thân khê chới với ra sau trước lời bình luận bất ngờ đó. Cô đã không trong tình trạng tốt nhất vào sáng nay, và thậm chí nếu cô có thể – thì chà, cô chưa bao giờ được xem là một trong những sắc đẹp của giới thượng lưu. Những phụ nữ nhà Bridgerton thường được nghĩ là quyến rũ, sôi nổi, và duyên dáng. Cô và các chị em cô đều nổi tiếng, và tất cả họ đều nhận được hơn một lời cầu hôn, nhưng đám đàn ông có vẻ như thích họ vì họ thích thế, không phải vì bị đắm một cú chết lặng trước sắc đẹp nơi họ.

“Tôi... ơ...” Cô cảm thấy đỏ mặt, khiến cô xấu hổ, điều ấy làm gò má cô thậm chí ửng đỏ hơn. “Cám ơn.”

Anh gật đầu độ lượng.

“Tôi không hiểu tại sao việc tôi xuất hiện ở đây lại khiến anh ngạc nhiên.” Cô nói, hoàn toàn khó chịu với bản thân vì phản ứng lại quá mạnh với lời tăng bốc nơi anh. Chúa ơi, một người có thể nghĩ cô chưa bao giờ nhận được một lời ca tụng trước kia. Nhưng anh chỉ ngồi đó, giương mắt nhìn cô. Giương mắt, và nhìn chăm chăm, và...

Cô rùng mình.

Và ở đây không hề có tí gió nào. Một người có thể rùng mình vì cảm thấy quá... nóng?

“Chính cô đã viết cô là một gái già.” Anh nói. “Chắc hẳn phải có vài lý do cô vẫn chưa kết hôn.”

“Đó không phải là vì tôi không nhận được lời cầu hôn nào.” Cô cảm giác bị cưỡng bách phải thông tin cho anh.

“Dĩ nhiên là không.” Anh nói, nghiêng đầu về hướng cô như một cử chỉ ca ngợi. “Nhưng tôi không thể ngăn nổi sự tò mò, tại sao một người phụ nữ như cô lại cảm thấy cần thiết cầu viện đến... à... tôi.”

Cô nhìn anh, thật sự nhìn anh lần đầu tiên kể từ khi cô tới. Anh khá đẹp trai theo kiểu bù xù, hơi lệch thêch. Mái tóc sẫm màu trông như cực kỳ cần sự cắt tỉa gọn gàng, và làn da chỉ ra những dấu hiệu rám nắng, cho thấy sự ấn tượng gần đây chúng đã tận hưởng những tia nắng mặt trời nhỏ bé như thế nào. Anh to lớn và cơ bắp, và ngồi vào ghế với vẻ lơ đãng, một vẻ duyên dáng lực lưỡng, cẳng chân duỗi ra theo một cách không thể chấp nhận được trong phòng khách ở London.

Và về mặt anh cho cô biết rằng anh mặc xác những cung cách của anh có hợp lệ hay không. Đó không giống như kiểu dáng điệu ngang ngạnh cô thường thấy ở các cậu chàng trẻ măng của giới. Cô đã gặp nhiều đàn ông loại đó – những người khoái làm những cuộc trò chuyện ngạo mạn, và rồi phá hủy ấn tượng bằng cách bước ra khỏi đường và đảm bảo rằng mọi người biết họ đã táo bạo và gây phần nộ như thế nào.

Nhưng với Ngài Phillip điều đó lại khác hẳn. Eloise sẽ cược một khoảng tiền lớn rằng điều đó đơn giản chưa bao giờ xảy ra với anh, rằng anh không quan tâm đến việc ngồi chính xác theo kiểu cách trang trọng, và rõ ràng đảm bảo là mọi người biết anh kệ xác điều ấy.

Việc đó khiến Eloise tự hỏi nếu đó là dấu hiệu của một con người thực sự tự tin, và nếu vậy thì, tại sao anh lại cần cầu viện đến cô? Vì từ những gì cô thấy ở anh, ngoài những kiểu cách cộc lốc sáng nay, anh không có nhiều rắc rối trong việc tìm một người vợ.

“Tôi ở đây,” cô nói, cuối cùng nhớ ra anh đã hỏi cô một câu hỏi, “vì sau khi từ chối vài lời cầu hôn” – cô biết một người tốt sẽ nhún nhường hơn và không chịu nhiều đau đớn đến thế khi nhấn mạnh vào từ ‘vài lời’,

nhưng cô chỉ đơn giản không ngăn bản thân lại được – “tôi thấy rằng tôi vẫn khát khao một người chồng. Những lá thư anh có vẻ như ngụ ý anh có thể là một ứng viên thích hợp. Có vẻ như là thiên cận khi không gặp gỡ anh và tìm ra nếu đó đúng là sự thật.”

Anh gật đầu. “Cô rất thực tế.”

“Còn anh thì sao?” Cô hỏi ngược lại. “Anh là người gọi ra chủ đề về hôn nhân. Sao anh không thể đơn giản tìm cho bản thân mình một người phụ nữ giữa bao nhiêu phụ nữ nơi này?”

Trong một thoáng anh không làm gì hơn là chớp mắt, nhìn cô như rõ ràng không thể tin được cô đã không tự mình nhận ra điều ấy. Cuối cùng, anh nói. “Cô đã gặp các con tôi.”

Eloise gần như mắc nghẹn miếng sandwich đã cắn trước đó khi cô bắt đầu nhai. “Anh nói gì cơ?”

“Các con tôi.” Anh nói huyếch toẹt. “Cô đã gặp chúng. Hai đứa, tôi nghĩ vậy. Cô đã nói với tôi thế.”

“Vâng, nhưng cái đó...” Cô cảm thấy mắt mình mở to hơn. “Ồ, không, đừng nói tôi chúng dọa từng người vợ tương lai trong khu vực này bỏ đi?”

Anh phóng ngang tầm mắt qua cô với vẻ dữ tợn. “Hầu hết phụ nữ quanh đây từ chối thậm chí là bước vào vị trí của những người vợ tương lai.”

Cô chế giễu. “Chúng không tệ đến thế.”

“Chúng cần một người mẹ.” Anh tiêu cực nói.

Cô nhướn mày. “Chắc chắn anh có thể tìm được một cách lãng mạn hơn để thuyết phục tôi làm vợ anh.”

Anh thở dài mệt mỏi, lùa tay vào mái tóc rối bù. “Cô Bridgerton.” Anh nói, rồi tự sửa lại. “Eloise. Tôi đang thành thật với cô, bởi vì, thật lòng mà nói, tôi không có năng lượng hay sự kiên nhẫn cho những từ ngữ ngọt ngào hoặc những mẩu chuyện được dựng nên khéo léo. Tôi cần một người vợ. Các con tôi cần một người mẹ. Tôi mời cô đến đây để xem xét nếu cô sẵn lòng đảm nhận vai trò đó, và thật thế, nếu cô và tôi hợp nhau.”

“Cái nào?” Cô thều thào.

Anh nắm chặt hai bàn tay, những khớp ngón tay chà lên tấm khăn trải bàn. Phụ nữ là thế này phải không? Có phải họ nói chuyện về một loại mật mã nào đó? “Cái nào... gì?” Anh hỏi, giọng nhuốm vẻ nôn nóng.

“Anh muốn cái nào?” Cô nói rõ, giọng vẫn nhẹ nhàng. “Một người vợ hay một người mẹ?”

“Cả hai.” Anh lên tiếng. “Tôi nghĩ điều đó là rõ ràng.”

“Anh muốn cái nào hơn?”

Phillip chăm chăm nhìn cô trong một lúc lâu, nhận thức được đây là một câu hỏi quan trọng, hoàn toàn là một tín hiệu có thể kết thúc mối quan hệ lạ thường này của anh. Cuối cùng, anh chỉ nhún vai bất lực với cô và nói. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không biết phải tách chúng ra riêng biệt như thế nào.”

Cô gật đầu, đôi mắt nghiêm túc. “Tôi hiểu.” Cô lầm bầm. “Tôi hy vọng anh đúng.”

Phillip thở hắt ra một hơi dài, anh thậm chí không nhận ra anh đang giữ nó. Chẳng biết bằng cách nào – chỉ có Chúa mới biết – anh đã trả lời sự thật. Hay ít nhất, không xa sự thật là bao.

Eloise khẽ bòn chòn trong chỗ ngồi, rồi ra dấu về phía miếng sandwich đang ăn dở trên đĩa anh. “Chúng ta nên tiếp tục bữa ăn chẳng?” Cô gợi ý. “Anh đã ở trong nhà kính suốt buổi sáng. Tôi chắc rằng anh hẳn phải đói chết được.”

Phillip gật đầu và cắn một miếng vào thức ăn của anh, bất giác cảm giác hoàn toàn hài lòng với cuộc sống. Anh vẫn không chắc Cô Bridgerton có đồng ý trở thành Quý bà Crane hay không, nhưng nếu cô ưng thuận...

Chà, anh không nghĩ anh có bất kỳ sự phản đối nào.

Nhưng theo đuổi cô sẽ không dễ dàng như anh đoán trước. Mọi chuyện rõ ràng với anh rằng anh cần cô hơn nhiều cách khác nhau. Anh đã tin cô là một cô gái già tuyệt vọng, hiển nhiên là không phải trường hợp này,

dù cô đã quá tuổi. Cô Bridgerton, anh cho là, có một vài lựa chọn trong cuộc sống, mà anh là người duy nhất.

Nhưng dù vậy, hẳn có điều gì đó thúc giục cô rời khỏi nhà và đi suốt quãng đường tới Gloucestershire. Nếu cuộc sống ở London cô hoàn hảo, vậy, tại sao, cô lại bỏ đi?

Nhưng khi anh quan sát cô qua chiếc bàn, quan sát gương mặt cô khẽ chuyển thành một nụ cười, trong anh đứng lên cảm giác – anh có quan tâm tại sao cô bỏ đi.

Anh chỉ cần đảm bảo cô sẽ ở lại.

4. Chương 4

... rất tiếc khi nghe rằng Caroline bị đau và gần như đánh gục chị.

Và dĩ nhiên sẽ rất tồi tệ khi cả Amelia và Belinda

đều không dễ bảo trước sự chào đời của con bé.

Nhưng chị hẳn phải lạc quan, Daphne thân yêu.

Mọi chuyện sẽ khó khăn hơn nhiều nếu chị sinh đôi.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến chị gái cô,

nữ Công tước Hastings,

một tháng sau khi Daphne sinh đứa con thứ ba.

Phillip tự huyết sáo khi bước đi dọc đại sảnh chính hướng đến cầu thang gác, quá sức hài lòng với cuộc đời anh.

Anh đã trải qua phần còn lại của buổi chiều tốt đẹp bầu bạn với Cô Bridgerton – không, là Eloise, anh tự nhắc chính mình – và giờ đây anh bị thuyết phục rằng cô là một người vợ tuyệt mỹ. Cô rõ ràng là khá thông minh, và với tất cả chùng ấy anh chị em (không ám chỉ đến những cháu trai và cháu gái) mà cô kể, chắc chắn cô biết phải quản lý Oliver và Amanda như thế nào.

Và, anh nghĩ với một nụ cười quý quái như chó sói, cô khá xinh, và hơn một lần vào chiều nay, anh bắt gặp chính bản thân anh đang giương mắt nhìn cô, tự hỏi cô sẽ cảm thấy thế nào trong vòng tay anh, không biết cô có đáp lại nụ hôn anh trao.

Cả cơ thể anh căng cứng trước từng ấy ý nghĩ. Đã rất lâu kể từ khi anh với một người phụ nữ. Nhiều tháng năm hơn anh bận tâm để mà đếm.

Đã rất nhiều năm, hoàn toàn thực lòng, hơn bất kỳ thằng đàn ông nào sẽ quan tâm mà thú nhận.

Anh không để bản thân bị lôi kéo vào những lời phục vụ được đề nghị bởi những cô hầu rượu nơi quán trọ chung trong địa phương, thích những người phụ nữ của anh tắm gội sạch sẽ tinh tươm hơn, và sự thật, không quá mức nặc danh đến thế.

Hay có lẽ phải nặc danh hơn. Không ai trong số những cô hầu rượu ấy giống như rời khỏi làng trong suốt quãng thời gian của họ, và Phillip tận hưởng thời gian của anh tại các quán trọ chung trong địa phương nhiều đến mức hủy hoại nó, bởi liên tục đụng phải những phụ nữ anh đã một lần ăn nằm và chẳng bao giờ quan tâm.

Và trước khi Marina qua đời – thì chà, anh thậm chí luôn chung thủy với cô, tuy thực tế là họ không chung giường kể từ khi hai đứa sinh đôi còn rất nhỏ.

Cô đã trở nên sầu muộn sau khi sinh bọn trẻ. Marina đã luôn có vẻ như mỏng manh và buồn bã quá mức, nhưng chỉ sau khi Oliver và Amanda chào đời, cô lún sâu hơn vào thế giới riêng phiền muộn và thất vọng

của chính mình. Điều ấy khiến Phillip kinh hãi, khi quan sát cuộc đời cô cứ từng ngày từng ngày trôi qua trong lặng lẽ, cho đến khi tất cả bị bỏ lại đằng sau một cách thẳng thừng đến lạ, với bóng hình trống rỗng của người phụ nữ đã một lần tồn tại.

Anh biết những phụ nữ không thể nối lại ngay những mối quan hệ sau khi sinh con, nhưng cả khi cơ thể cô được chữa lành, anh cũng không thể tưởng tượng việc ép bản thân anh trên cô. Làm sao mà một người có thể cho là khao khát, sau khi một người phụ nữ luôn luôn trông cứ như đang khóc?

Khi hai đứa sinh đôi lớn hơn chút nữa, và Phillip đã nghĩ – thực ra, hy vọng – rằng Marina đã tốt hơn, vì vậy anh đã đến phòng ngủ cô.

Một lần.

Cô không từ chối anh, nhưng cũng không đóng vai trò gì trong việc ân ái của anh. Cô chỉ nằm đó, chẳng làm gì, đầu quay sang một bên, chớp đôi mắt trống rỗng.

Dường như cô chẳng hề ở đó.

Anh bị bỏ lại với cảm giác dơ bẩn, với tư cách đòi bại, cứ như bằng cách nào đó anh đã hãm hiếp cô, dù cô không bao giờ nói không.

Và anh chẳng bao giờ chạm vào cô lần nữa.

Những nhu cầu nơi anh không bao giờ lớn đến mức cần một người phụ nữ nằm dưới như một xác chết để thỏa mãn.

Và anh không bao giờ muốn một lần nào cảm thấy giống cái đêm cuối cùng ấy. Khi trở về phòng mình, anh nhanh chóng trút mọi thứ ra khỏi bao tử, run rẩy và lấy bẫy, kinh tởm bản thân. Anh đã cư xử như một con thú, liều mạng cố gắng khuấy động cô trong vài cách – bất cứ cách nào – đáp trả lại. Khi điều ấy được chứng minh là không thể, anh trở nên giận dữ với cô, muốn trừng phạt cô.

Và điều đó làm anh chết khiếp.

Anh đã quá dữ dội. Anh không nghĩ anh làm đau cô, nhưng anh đã không dịu dàng. Và anh không bao giờ muốn thấy khía cạnh đó trong bản thân anh lần nữa.

Nhưng Marina đã đi rồi.

Đã đi.

Và Eloise khác hẳn. Cô không ngay lập tức òa khóc, hay nhót mình trong phòng, phản nản bữa ăn và thốn thức trên gối.

Eloise có sự sống. Nghị lực.

Eloise hạnh phúc.

Và nếu đây không phải là một tiêu chuẩn tốt cho một người vợ, anh không biết đó là gì.

Anh dừng lại nơi chân cầu thang và kiểm tra cái đồng hồ bỏ túi. Anh đã nói cho Eloise biết bữa tối sẽ diễn ra vào lúc bảy giờ, và do đó anh sẽ gặp cô ngoài cửa, và dẫn cô xuống phòng ăn. Anh không muốn xuất hiện sớm và trông quá háo hức.

Mặt khác, chuyện này không thiệt hại gì. Sẽ đạt được một chút lợi ích khi khiến cô nghĩ rằng anh phớt lờ.

Anh đóng đồng hồ lại và đảo mắt. Anh đang cư xử không khác gì hơn một cậu nhóc thiếu kinh nghiệm. Chuyện này thật lố bịch. Anh là chủ căn nhà và một nhà khoa học hoàn hảo. Anh không nên đếm từng phút chỉ để có thể làm hài lòng một phụ nữ.

Nhưng dù nghĩ thế, anh quan sát đồng hồ để kiểm tra một lần nữa. Còn ba phút là đến bảy giờ. Tuyệt vời. Như thế cho anh vừa đủ thời gian trèo lên các bậc thang, và gặp cô ngoài cửa với chính xác dư ra một phút.

Anh nhả răng cười, tận hưởng cơn xúc động ầm ập của khát khao, trước ý nghĩ cô trong bộ váy áo buổi tối. Anh hy vọng đó là màu biếc xanh. Cô sẽ trông đáng yêu với màu xanh ấy.

Anh mỉm cười toe toét hơn. Cô sẽ trông đáng yêu với bất kỳ thứ gì.

Ngoại trừ khi anh tìm thấy cô, trên những nấc thang phía ngoài phòng, tóc cô biến thành trắng bạch.

Dù, có vẻ như, cả phần còn lại nơi cô cũng thế.

Chết tiệt thật. “Oliver!” Anh rống. “Amanda!”

“Ồ, chúng đi lâu rồi.” Eloise cảm căng. Cô ngược lên anh với đôi mắt phùng phùng lửa giận. Đôi mắt bốc khói mà, anh không thể không chú ý, là phần duy nhất của cô không bị bao phủ bởi một lớp bột mì đặc biệt dày cộm.

Chắc, thật tốt khi cô nhắm mắt đúng lúc. Anh luôn ngưỡng mộ phản xạ nhanh nhẹn của phụ nữ.

“Cô Bridgerton.” Anh nói, đưa tay ra trước giúp cô, rồi rút lại khi nhận ra ở đây không có gì giúp được cô. “Tôi không thể bắt đầu nói rằng—”

“Đừng xin lỗi cho chúng.” Cô cúi kính.

“Rồi.” Anh nói. “Dĩ nhiên. Nhưng tôi hứa với cô... tôi sẽ...”

Từ ngữ của anh rơi rụng. Thật sự, ánh mắt cô cũng đủ làm Napoleon phải câm lặng.

“Ngài Phillip.” Cô lên tiếng, chậm rãi, rít chặt, trông rất giống như cô có thể phóng chính cô tới anh trong một cơn điên cuồng giận dữ. “Như anh thấy, tôi chưa sẵn sàng cho bữa tối.”

Theo bản năng tự vệ, anh lùi lại vài bước. “Tôi suy ra là hai đứa sinh đôi đến thăm cô.” Anh nói.

“Ồ, phải.” Cô trả lời, với sự mỉa mai đo được không phải ít. “Và rồi vắt chân lên cổ mà chạy. Không tìm thấy hai kẻ hèn nhát bé nhỏ ấy ở đâu hết.”

“À, chúng không ở xa lắm đâu.” Anh trầm ngâm, cho phép cô xứng đáng có lời sỉ nhục với bọn trẻ trong khi cố gắng tiếp tục cuộc trò chuyện, cứ như cô không giống một loại hồn ma hiện hình ghê tởm nào đó.

Chẳng biết bằng cách nào, đó có vẻ như là chiều hướng hành động tốt nhất. Hay ít nhất, nó sẽ không dẫn đến kết quả những ngón tay cô bao phủ quanh cổ họng anh.

“Chúng sẽ muốn nhìn thấy thành quả, tất nhiên là thế.” Anh nói, dè dặt lùi thêm một bước nữa khi cô ho sặc sụa, làm đám mây bột mì xoáy tròn tung lên. “Tôi không nghĩ là cô nghe bất kỳ tiếng cười nào khi bột mì rơi xuống? Khúc khích, có lẽ?”

Cô trừng trừng lườm anh.

“Được rồi.” Anh nhả mặt. “Xin lỗi. Trò đùa ngốc nghếch.”

“Thật khó,” cô nói, rằng nghiêng chặt đến mức anh tự hỏi quai hàm cô có thể cắn vào nhau hay không, “để nghe được bất cứ gì khác ngoài âm thanh của cái xô tống vào đầu tôi.”

“Chết tiệt.” Anh lầm bầm, dõi theo tia nhìn của cô cho đến khi mắt chạm phải một cái xô kim loại lớn, nằm lẫn về một bên trên tấm thảm, với một ít bột mì vẫn còn sót lại bên trong. “Cô có bị thương không?”

Cô lắc đầu.

Anh với tới và chạm vào đầu cô bằng hai bàn tay anh, cố gắng xem xét kỹ cô có bị vài chỗ sưng hay thâm tím nào không.

“Ngài Phillip!” Cô ăng ăng, thử cự quây khỏi sự ghì chặt của anh. “Tôi phải yêu cầu ngài—”

“Yên nào.” Anh đề nghị, nhẹ miết ngón cái anh vào thái dương cô, lần theo những đường nơi chỗ sưng. Đó là một cử chỉ thân quen, và anh cảm giác hài lòng đến lạ. Cô có vẻ như chỉ ở ngay cạnh anh, và nếu cô sạch sẽ, anh dám chắc anh không thể ngăn bản thân khỏi việc cúi xuống và đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô.

“Tôi ổn.” Cô gần như cầu nhàu, giật mạnh ra để được tự do. “Bột mì nặng hơn là cái xô.”

Phillip cúi xuống và dựng đứng cái xô lên, kiểm tra sức nặng của nó trong tay anh. Nó khá nhẹ và không thể gây quá nhiều đau đớn, nhưng dù vậy, cũng không phải là thứ mà một người muốn bị đập vào đầu.

“Tôi sẽ qua khỏi, tôi đảm bảo với anh.” Cô cúi kính.

Anh háng giọng. “Tôi hình dung là cô sẽ muốn đi tắm?”

Anh nghĩ cô nói, “Tôi hình dung tôi sẽ muốn hai nhóc con kia kết thúc ở giá treo cổ.” nhưng những từ ngữ thoát ra dưới hơi thở cô, và chỉ bởi vì đó là những gì anh sẽ nói – à thì, nó không có nghĩa cô có chiều hướng hà khắc như thế.

“Tôi sẽ kêu người pha nước cho cô.” Anh nhanh chóng nói.

“Đừng bận tâm. Nước từ lần tắm cuối cùng của tôi vẫn còn trong bồn.”

Anh cau mày. Các con anh không thể có thời gian nhiều hơn tại hiện trường. “Tuy nhiên,” anh vội vã nói, “tôi sẽ xem xét việc đảm bảo còn ấm với vài xô nước mới.”

Anh cau mày lần nữa trước cái nhìn giận dữ ở cô. Lựa chọn từ ngữ tệ rồi đây.

“Tôi sẽ chỉ đi xem nó ngay bây giờ.” Anh nói.

“Vâng.” Cô trả lời một cách căng thẳng. “Anh làm đi.”

Anh sải bước xuống đại sảnh để gửi lời yêu cầu đến một cô hầu gái, ngoại trừ giây phút anh quay lại phía góc ấy, nhận ra cả tá người hầu đang chăm chăm há hốc nhìn họ, và thực sự hoàn toàn rõ là, anh dám cá ít nhất hai đứa sinh đôi đã ở cái bồn nước đủ lâu, trước khi Phillip lột da chúng.

Sau khi gửi họ về chỗ của mình với những lời chỉ dẫn chuẩn bị một bồn tắm ngay lập tức, anh quay lại phía Eloise. Anh cũng đã dính bột mì, nên không thấy hại gì khi nắm lấy cô. “Tôi vô cùng xin lỗi.” Anh lầm bầm, giờ đây đang cố gắng để không phá ra cười. Phản ứng ngay tức thì của anh là khùng lên, nhưng hiện tại... à thì, cô trông khá buồn cười.

Cô lườm anh giận dữ, hiển nhiên hiểu sự thay đổi tâm trạng nơi anh.

Anh nhanh chóng khoác vào vẻ mặt nghiêm trang. “Có lẽ cô nên quay lại phòng?” Anh gợi ý.

“Và ngồi ở đâu?” Cô cúi tiết.

Cô đã đúng. Cô giống như sẽ phá hoại bất cứ gì chạm vào, hay ít nhất bắt phải có một sự lau chùi kỹ lưỡng.

“Vậy thì, tôi sẽ chỉ tiếp tục trò chuyện cùng cô.” Anh nói, cố để nghe vui vẻ.

Cô trao cho anh cái nhìn dứt khoát là chẳng lấy gì làm vui sướng.

“Được rồi.” Anh nói, trong sự nỗ lực để lấp đầy sự im lặng với cái gì đó khác ngoài bột mì. Anh liếc xuống dưới sàn nhà, ấn tượng với công trình của hai đứa sinh đôi, không kể đến những hậu quả đáng tiếc. “Tôi tự hỏi sao chúng làm được thế.” Anh trầm ngâm.

Môi cô trễ xuống. “Nó có là vấn đề không?”

“Chắc.” Anh nói, để ý từ gương mặt cô rằng đây không phải con đường thảo luận thích hợp nhất, nhưng dù sao vẫn tiếp tục với, “Tôi chắc không thể bỏ qua những hành vi của chúng, nhưng rõ ràng nó vô cùng khéo léo. Tôi không thấy nơi nào chúng có thể đặt cái xô, và—”

“Chúng để nó phía trên nóc cửa.”

“Cô nói gì cơ?”

“Tôi có bảy anh chị em.” Cô thô bạo nói. “Anh nghĩ tôi chưa từng thấy trò chơi khăm này trước đây? Chúng mở cửa – chỉ cách một cái – và rồi cẩn thận đặt cái xô lên.”

“Và cô không nghe thấy chúng?”

Cô tóe lửa nhìn anh.

“Phải.” Anh gấp gáp nói. “Cô đang tắm.”

“Tôi không cho là,” cô nói bằng một giọng kiêu kỳ, “anh ám chỉ đến việc đây là lỗi tôi khi không nghe thấy chúng.”

“Dĩ nhiên là không.” Anh nói – vô cùng mau mắn. Chịu phán xét từ cái nhìn đầy sát khí trong đôi mắt Cô Bridgerton, anh thật sự chắc chắn sức khỏe và sự an toàn của anh phụ thuộc trực tiếp vào sự nhanh nhẹn khi anh đồng ý. “Sao tôi không để cô lại với...”

Có phải thực sự là một cách tốt khi miêu tả tiến trình công việc gột rửa đồng bột mì ra khỏi một người nào đó?

“Tôi sẽ thấy cô tại buổi ăn tối chứ?” Anh hỏi, quyết định thay đổi chủ đề là cách dứt khoát hợp lệ nhất.

Cô gật đầu, một cái, ngắn gọn. Không có nhiều sự sôi nổi trong vẻ gật đầu đó, nhưng Phillip tính thấy anh nên vui vẻ khi cô không lên kế hoạch rời khỏi hạt vào đêm nay.

“Tôi sẽ chỉ thị Chị Bép giữ cho buổi tối nóng sốt.” Anh lên tiếng. “Và tôi sẽ xem xét việc trừng phạt hai đứa sinh đôi.”

“Không.” Cô nói, đột ngột ngập ngừng. “Để chúng cho tôi.”

Anh chậm chạp quay lại, hơi khó chịu vì giọng nói của cô. “Cô, chính xác, định làm gì với chúng?”

“Với chúng hay cho chúng?”

Phillip chưa bao giờ nghĩ ngày nào đó có lúc anh hoảng sợ một người phụ nữ, nhưng có Chúa chứng giám, Eloise Bridgerton làm sự hài hước đang tồn tại biến mất đầy kinh hoàng khỏi anh.

Đôi mắt cô tuyệt đối hiểm ác.

“Cô Bridgerton.” Anh nói, khoanh tay lại. “Tôi phải hỏi. Cô có ý định làm gì với các con tôi?”

“Tôi đang cân nhắc những lựa chọn của mình.”

Anh suy nghĩ về điều ấy. “Tôi có thể tin tưởng chúng vẫn còn sống vào sáng mai không?”

“Ồ, vâng.” Cô trả lời. “Sống sót, và với từng thứ không hề bị sứt mẻ, tôi đảm bảo với anh.”

Phillip chăm chăm nhìn cô có đến một lúc, rồi để môi anh giãn ra thành một nụ cười hài lòng chậm rãi. Anh có cảm giác rằng sự báo thù của cô Eloise Bridgerton – bất kể nó có thể là gì – sẽ là chính xác những gì con anh cần. Chắc chắn một người với bảy anh chị em sẽ biết cách trút sự bức dọc theo cách lấu cá, lừa lọc, và tài tình nhất có thể.

“Tốt thôi, Cô Bridgerton.” Anh nói, gần như hài lòng khi chúng đổ cái xô bột mì vào cô. “Hai đứa nó là của cô.”

Một giờ sau, chỉ sau khi anh và Eloise ngồi xuống cho bữa ăn tối, tiếng gào thét bắt đầu vang lên.

Phillip thực sự đánh rơi cái muỗng; tiếng la kinh khủng inh ỏi của Amanda cao hơn thường ngày.

Eloise thậm chí không dừng lại khi cô dứt cái muỗng đầy súp rùa vào miệng. “Con bé Ồn.” Cô lầm bầm, tế nhị lau sạch miệng với chiếc khăn ăn.

Tiếng đôi chân bé nhỏ lộp cộp ngày càng nhanh ầm ầm trên đầu, là tín hiệu rằng Amanda đang chạy đua xuống các bậc thang.

Phillip đứng dậy nửa chừng. “Có lẽ tôi nên—”

“Tôi đặt một con cá trên giường con bé.” Cô Bridgerton nói, hoàn toàn không mỉm cười, nhưng dù vậy trông khá hài lòng với bản thân.

“Một con cá?” Anh lặp lại.

“Rất đúng. Một con cá khá lớn.”

Con nòng nọc trong tâm trí anh nhanh chóng phát triển thành một con cá mập đầy răng nanh, và anh tự thấy bản thân anh đang nghẹn giọng. “Ồ,” anh chỉ không kiềm được việc bật hỏi, “cô tìm thấy con cá ở đâu?”

“Bà Smith.” Cô nói, cứ như Chị Bếp nhà anh chuyển tay con cá hồi lớn mỗi ngày trong tuần ấy.

Anh buộc bản thân mình ngồi xuống. Anh sẽ không chạy đi để cứu Amanda. Anh muốn làm thế; sau cùng thì, anh sở hữu bản năng làm cha mẹ kỳ lạ, và con gái anh đang hét ầm ĩ như lửa địa ngục đang liếm những ngón chân con bé.

Nhưng con nhóc phải chịu những gì nó làm; giờ là thời điểm để Cô Bridgerton làm con bé bốc mùi. Anh nhúng cái muỗng vào chén súp, đưa nó lên vài centimet, rồi dừng lại. “Và cô đặt cái gì trên giường Oliver?”

“Không gì cả.”

Anh cong một bên mày thắc mắc.

“Nó sẽ khiến thằng bé hồi hộp.” Cô lạnh nhạt giải thích.

Phillip nghiêng đầu chào về phía cô. Cô thật tuyệt vời. “Chúng sẽ trả đũa, dĩ nhiên.” Anh cảm thấy giới hạn của sự ca ngợi là cần cảnh báo cô.

“Tôi sẽ sẵn sàng.” Cô nói nghe không có vẻ gì là quan tâm, rồi ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh, ngay tức khắc khiến anh giật mình với cái nhìn chăm chăm trực tiếp. “Tôi cho là chúng biết anh mời tôi đến đây vì mục đích hỏi tôi làm vợ.”

“Tôi chưa bao giờ nói bất cứ gì với chúng.”

“Không.” Cô lườm bâu. “Anh sẽ không nói.”

Anh quan sát cô sắc bén, không thể nhận thức cô có ý coi đó là một lời lăng mạ hay không. “Tôi không thấy cần thiết giữ việc báo cáo cho bọn trẻ những vấn đề cá nhân.”

Cô nhún vai, một chuyển động thanh nhã chọc anh điên lên.

“Cô Bridgerton.” Anh nói. “Tôi không cần lời khuyên của cô trong việc phải làm sao nuôi dạy con tôi.”

“Tôi không nói một lời nào về chủ đề đó.” Cô đáp trả. “Dù tôi có thể chỉ ra anh liều mạng tìm cho chúng một người mẹ, sẽ trông có vẻ như ngụ ý rằng anh cần sự giúp đỡ.”

“Cho đến khi cô đồng ý nhận vai trò đó,” anh nổi khùng, “cô có thể giữ những ý kiến của mình lại cho bản thân.”

Cô đâm anh với một cái nhìn chòng chọc giá lạnh, rồi chuyển sự chú ý lại vào chén súp. Tuy nhiên, sau hai muỗng đầy, cô quay lại nhìn anh bướng bỉnh, và nói. “Chúng cần rèn luyện kỷ luật.”

“Cô nghĩ tôi không biết sao?”

“Chúng cũng cần tình yêu nữa.”

“Chúng có tình yêu.” Anh lẩm bẩm.

“Và sự chú ý.”

“Cả cái đó.”

“Từ anh.”

Phillip có thể nhận thức anh còn lâu mới là một người cha hoàn hảo, nhưng anh sẽ thật khốn nạn nếu để cho phép ai khác nói thế. “Và tôi cho là cô suy diễn ra tình trạng bị bỏ mặc đáng xấu hổ của chúng trong vòng mười hai tiếng từ cuộc viếng thăm.”

Cô khịt mũi khinh bỉ. “Không cần đến mười hai tiếng để lắng nghe chúng vào sáng này, cầu xin anh dành vài phút nhỏ mọn để chơi với chúng.”

“Chúng không làm việc đó.” Anh vặn lại, nhưng có thể cảm thấy hai đầu tai trở nên nóng bừng, như chúng luôn thế mỗi khi anh nói dối. Anh không dành đủ thời gian với hai đứa nhóc, và anh bị mất thể diện khi cô thành công chỉ ra việc đó chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đến thế.

“Chúng thực tế van nài anh đừng bận rộn cả ngày.” Cô bắn ngược lại. “Nếu anh dành thêm một ít thời gian với hai đứa nhỏ—”

“Cô không biết bất cứ gì về các con tôi.” Anh rít lên. “Và cô cũng không biết bất cứ gì về tôi.”

Cô đột ngột đứng dậy. “Rõ là thế.” Cô nói, hướng về phía cửa.

“Chờ đã!” Anh gọi, nhảy phắt lên. Chết tiệt. Sao chuyện này lại xảy ra thế này? Gần một tiếng trước, anh đã bị thuyết phục là cô sẽ trở thành vợ anh, và giờ cô gần như trên đường trở lại London.

Anh thở ra một hơi nản lòng. Không gì có thể chuyển hướng cơn thịnh nộ của anh như các con, hay thảo luận về việc đó. Hoặc giả, chính xác hơn, thảo luận về những thất bại nơi anh trong việc làm cha chúng.

“Tôi xin lỗi.” Anh nói, cũng có ý nghĩ đó. Hay ít nhất có ý đó nhiều đủ để không muốn cô đi. “Làm ơn.” Anh gơ tay ra. “Đừng bỏ đi.”

“Tôi sẽ không bị đối xử như một đứa khờ.”

“Nếu có thứ gì đó tôi học được trong mười hai giờ kể từ khi cô tới,” anh nói, lặp lại những lời trước kia đầy quả quyết có chủ tâm, “là cô không phải một kẻ khờ.”

Cô xem xét đánh giá anh lâu hơn vài giây, rồi đặt tay mình vào tay anh.

“Và ít nhất,” anh lên tiếng, thậm chí mặc xác giọng làm như đang bào chữa, “cô phải ở lại cho đến khi Amanda đến.”

Cô nhướn mày thắc mắc.

“Chắc là cô sẽ muốn nhăm nháp chiến thắng.” Anh cầu nhàu, rồi để thêm dưới hơi thở. “Tôi biết tôi nên thế.”

Cô cho phép anh để cô vào chỗ ngồi, nhưng họ chỉ có đúng hơn một phút bên cô trước khi Amanda la hét vào phòng, bà giữ trẻ bám sát gót.

“Cha!” Amanda gào khóc, quăng mình vào lòng anh.

Phillip lúng túng trước cái ôm chặt của con bé. Đã một thời gian kể từ khi anh được con bé ôm thế, và anh quên mất cảm giác đó thế nào. “Chuyện gì vậy?” Anh hỏi, vỗ vào lưng con.

Amanda ngẩng mặt ra khỏi hõm cổ anh và chỉ một ngón tay giận dữ, run run về phía Eloise. “Đó là cô ta.” Con bé nói, cứ như muốn kích động sự tức giận trong anh.

“Cô Bridgerton?” Anh hỏi.

“Cô ta đặt một con cá lên giường con!”

“Và con đổ bột mì lên đầu cô ấy.” Anh nói một cách nghiêm khắc. “Nên cha nói con cũng ngang sức.”

Miệng Amanda hơi trễ xuống. “Nhưng cha là cha con!”

“Thật vậy.”

“Cha phải đứng về phía con!”

“Khi nào con đúng.”

“Đó là một con cá.” Cô bé thút thít.

“Cha có thể nghĩ thấy. Con sẽ muốn tắm, cha hình dung thế.”

“Con không cần tắm!” Con bé rên rỉ khóc. “Con muốn cha trừng phạt cô ta!”

Phillip mỉm cười. “Cô ấy quá lớn để có thể trừng phạt, con không đồng ý sao?”

Amanda chăm chăm nhìn anh hoàn toàn không tin được, rồi cuối cùng, môi dưới con bé run run, và hỗn hển. “Cha cần nói cô ta rời đi. Ngay bây giờ!”

Phillip đặt Amanda xuống, khá hài lòng với toàn bộ cuộc độ sức này đang diễn ra. Có thể đó là vẻ bình tĩnh nơi Cô Bridgerton, nhưng anh có nhiều sự kiên nhẫn hơn thường lệ. Anh cảm thấy không cần vãi vãi trách mắng Amanda, hay tránh con bé bằng cách xua nó về phòng. “Tha lỗi cho cha, Amanda.” Anh nói. “Nhưng Cô Bridgerton là khách của cha, không phải của con, và cô ấy sẽ ở lại đây đến chừng nào cha muốn.”

Eloise hắng giọng. Lớn tiếng.

“Hay,” Phillip cầu xin, “lâu đến chừng nào cô ấy ao ước ở lại.”

Toàn bộ gương mặt Amanda nhả lại vì suy nghĩ.

“Điều đó không có nghĩa là,” anh nói nhanh, “con có thể nỗ lực tấn công để buộc cô ấy bỏ đi.”

“Nhưng—”

“Không nhưng gì hết.”

“Nhưng—”

“Cha nghĩ cô ấy rất thông minh,” Phillip nói, “và cha ước cha đã đặt một con cá vào giường con vài tháng trước.”

Amanda lùi lại kinh hãi.

“Về phòng con đi, Amanda.”

“Nhưng nó hơi lắm.”

“Con chỉ có thể trách bản thân.”

“Nhưng giường con—”

“Con sẽ ngủ trên sàn.” Anh đáp lại.

Với gương mặt run rẩy – sự thật là, cả cơ thể run run – con bé lê bước về phía cửa. “Nhưng... nhưng...”

“Sao, Amanda?” Anh hỏi, bằng giọng anh nghĩ là kiên nhẫn một cách ấn tượng.

“Nhưng cô ta không trừng phạt Oliver.” Cô nhóc bé nhỏ thì thào. “Như thế thật không công bằng. Bọt mì là ý tưởng của anh ấy.”

Phillip nhướn mày.

“À, đó không phải chỉ là ý kiến của con.” Amanda nhấn mạnh. “Chúng con cùng nghĩ ra nó.”

Phillip thực sự cười thầm. “Cha sẽ không lo lắng về Oliver nếu cha là con, Amanda. Hay đúng hơn,” anh nói, những ngón tay mân mê cằm tư lự, “cha sẽ lo lắng. Cô Bridgerton đã có kế hoạch cho anh con.”

Điều đó có vẻ như làm thỏa mãn Amanda, và con bé lăm băm rõ ràng, “Chúc Cha ngủ ngon.” trước khi để bà giữ trẻ dẫn về phòng.

Phillip quay lại chén súp của anh, cảm giác hài lòng với bản thân. Anh không thể nhớ lần cuối cùng anh thoát khỏi việc bất đồng với một trong hai đứa sinh đôi, mà cảm thấy anh có thể giải quyết mọi chuyện đúng đắn. Anh hớp một muỗng súp, rồi vẫn còn giữ muỗng mình, nhìn qua Eloise và nói. “Oliver tội nghiệp sẽ run như cây sậy.”

Cô có vẻ rất cố gắng để không toe toét. “Thằng nhỏ sẽ không thể ngủ.”

Phillip lắc đầu. “Không cả chớp mắt, tôi nghĩ thế. Và cô nên cẩn thận. Tôi cực là thằng bé sẽ đặt vài loại bẫy trước cửa phòng nó.”

“Ồ, tôi không có kế hoạch hành hạ Oliver vào tối nay.” Cô nói với cái phẩy tay bất cần. “Như thế sẽ quá dễ dàng để đoán trước. Tôi thích yếu tố ngạc nhiên hơn.”

“Phải.” Anh nói với tiếng cười khoái chí. “Tôi có thể thấy cô sẽ thích thế.”

Eloise trả lời anh với một biểu cảm tự mãn. “Tôi gần như cân nhắc để thằng bé lại với nỗi thống khổ kéo dài, ngoại trừ việc đó sẽ không công bằng với Amanda.”

Phillip rùng mình. “Tôi ghét cá.”

“Tôi biết. Anh đã viết cho tôi nhiều về nó.”

“Tôi đã viết?”

Cô gật đầu. “Kỳ lạ là Bà Smith thậm chí có vài con trong nhà, và tôi cho là những người hầu thích thế.”

Họ bắt ngờ rơi vào im lặng, nhưng đó là sự tĩnh lặng dễ chịu, thân tình. Và khi họ ăn, chuyển qua những món khác của bữa tối mà thực tế là chẳng nói gì, Phillip nghĩ rằng có lẽ hôn nhân không khó khăn đến thế.

Với Marina, anh luôn cảm giác thận trọng nhón chân đi xung quanh nhà, luôn sợ hãi cô sẽ chìm vào một cơn u sầu khác, luôn thất vọng khi cô như thoát khỏi cuộc sống, và quả thật, gần như biến mất.

Nhưng có thể hôn nhân sẽ dễ dàng hơn thế. Có lẽ nó sẽ giống như thế này. Thân tình. Thoải mái.

Anh không thể nhớ lần cuối cùng anh nói với bất kỳ ai khác về các con anh, hay việc nuôi dạy chúng. Đó đã luôn là gánh nặng của mình anh, ngay cả khi Marina còn sống. Marina đã tự có gánh nặng của chính cô, và anh vẫn còn vật lộn với cảm giác tội lỗi vì đã khuây khỏa khi cô ra đi.

Nhưng Eloise...

Anh nhìn qua bàn vào người phụ nữ không được mong đợi sẽ vướng vào đời anh. Mái tóc cô gần như rực đỏ dưới ánh nến huyền ảo, và đôi mắt cô, khi bắt gặp anh chăm chú nhìn, rực lên sức sống và đơn giản là một gợi ý tình ma.

Cô là, anh nhận ra, chính xác những gì anh cần. Thông minh, bướng bỉnh, hống hách – chúng không phải là những thứ đàn ông thường tìm kiếm ở một người vợ, nhưng Phillip tuyệt vọng cần ai đó đến Romney Hall và sửa chữa mọi chuyện. Chẳng có thứ gì là đúng, từ ngôi nhà đến các con anh, đến cả cái tấm màn nhạt nhẽo vô vị lặng im đã mắc vào nơi Marina đã sống, và đáng buồn thay không bị dỡ xuống ngay cả sau khi cô mất đi.

Phillip sẽ vui lòng từ bỏ quyền làm chồng với một người vợ, nếu chỉ cần cô đơn giản khiến mọi thứ trở nên đúng đắn lần nữa. Anh sẽ hạnh phúc hơn được biến mất vào trong nhà kính, và để cô phụ trách tất cả mọi thứ khác.

Eloise Bridgerton có sẵn sàng đảm nhận vai trò ấy không?

Chúa ơi, anh hy vọng thế.

5. Chương 5

... van xin mẹ, Mẹ à, mẹ PHẢI trừng phạt Daphne.

Thật KHÔNG CÔNG BẰNG

khi con là người duy nhất đi ngủ

mà không có bánh pudding.

Và cho một tuần. Một tuần thì quá dài.

Đặc biệt vì tất cả phần lớn là ý Daphne.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến mẹ cô,

bị bỏ lại vào buổi tối trên bàn Violet Bridgerton

trong quãng thời gian Eloise mười tuổi.

Thật là lạ, Eloise nghĩ, chỉ một ngày lại có thể thay đổi nhiều như thế.

Chỉ vì giờ đây, khi Ngài Phillip đang hộ tống cô đi xung quanh nhà anh, bề ngoài là để ngắm phòng trưng bày tranh chân dung, nhưng sự thật chỉ là để kéo dài thời gian bên nhau của họ, cô nghĩ—

Sau cùng, anh có thể là người chồng tốt một cách hoàn hảo.

Khái niệm đó không phải được diễn đạt theo một cách thi vị nhất, với đầy lãng mạn cùng tình cảm nồng nàn, nhưng mối quan hệ của họ không phải là một thời gian tìm hiểu thông thường, và chỉ với hai năm nữa là đến sinh nhật lần thứ ba mươi, Eloise thực sự không thể đủ sức để mơ tưởng.

Nhưng dù vậy, vẫn có cái gì đó...

Trong ánh nến, bằng cách nào đó Ngài Phillip trở nên đẹp trai hơn, thậm chí có lẽ nguy hiểm hơn một chút. Những vẻ thô ráp trên gương mặt anh như góc cạnh và mờ đi dưới ánh sáng lập lờ, làm anh trông cứ như được chạm khắc, gần giống bức tượng ở Bảo Tàng Nước Anh. Và khi anh ngồi cạnh cô, bàn tay to lớn nắm lấy khuỷu tay cô, toàn bộ vóc dáng nơi anh dường như bao phủ lấy.

Cảm giác ấy thật lạ kỳ, xúc động, và có một chút sợ hãi.

Nhưng cũng thật hài lòng. Cô đã làm một việc điên rồ, chạy trốn vào giữa đêm, hy vọng tìm được hạnh phúc với người đàn ông cô chưa từng gặp mặt. Như một sự khuây khỏa khi nghĩ rằng đây có lẽ không phải hoàn toàn là một sai lầm, có lẽ cô đã đánh cược với tương lai và chiến thắng.

Không việc gì có thể tệ hơn lên chuồn trở lại London, thú nhận thất bại và giải bày với toàn bộ gia đình cô đã làm gì.

Cô không muốn thừa nhận cô đã sai, với chính bản thân cô hay bất kỳ ai khác.

Nhưng phần lớn là với chính bản thân cô.

Ngài Phillip đã chứng minh một sự bầu bạn thú vị vào buổi tối, dù ngay cả khi anh không liên tưởng hay chuyện trò như cô đã quen.

Nhưng anh rõ ràng sở hữu tính cách chơi đẹp, điều khiến Eloise nghĩ rằng là yếu tố cần thiết cho bất kỳ người bạn đời nào. Anh đã chấp nhận – thậm chí ngưỡng mộ – kỹ xảo con-cá-trên-giường-ngủ của cô với Amanda. Nhiều người đàn ông Eloise đã gặp ở London sẽ kinh hãi, khi một người phụ nữ dịu dàng gia giáo thậm chí có thể nghĩ đến kẻ sách mưu mẹo lên lút như thế.

Và có lẽ, chỉ có lẽ, việc này sẽ có kết quả. Cưới Ngài Phillip có vẻ như là một kế hoạch nông nổi khi cô cho phép bản thân mình nghĩ về nó theo một cách lý trí, nhưng không giống như anh hoàn toàn là một người lạ – cuối cùng thì, họ đã qua lại thư từ với nhau hơn một năm.

“Ông tôi.” Phillip nhẹ nhàng nói, ra dấu về phía bức chân dung lớn.

“Ông ấy khá đẹp trai.” Eloise lên tiếng, dù cô chỉ có thể thấy hình ảnh trong mờ ảo ánh đèn. Cô ra hiệu về phía bức tranh bên phải. “Có phải cha anh không?”

Phillip gật đầu một cái cụt ngắn, khoe môi anh siết chặt.

“Và anh ở đâu?” Cô hỏi, nhận ra anh không có mong ước chuyện trò về người cha.

“Ồ chẳng kia, tôi e là thế.”

Eloise dõi theo chỉ dẫn của anh đến một bức chân dung cậu bé trai nhỏ tuổi Phillip, có thể khoảng mười hai tuổi, chụp chung với một người chỉ có thể là anh trai anh.

Anh trai anh.

“Chuyện gì xảy ra với anh ấy?” Cô hỏi, vì anh ấy hẳn phải mất rồi. Nếu anh ấy còn sống, Phillip không thể thừa kế ngôi nhà hay là một tòng Nam tước.

“Waterloo. ” Anh trả lời ngắn gọn.

Bốc đồng, cô đặt tay mình vào tay anh. “Tôi rất tiếc.”

Trong một thoáng, cô không nghĩ anh sẽ nói bất cứ gì, nhưng cuối cùng, anh lẳng lặng nói. “Không ai tiếc điều đó hơn tôi.”

“Tên anh ấy là gì?”

“George.”

“Anh hẳn phải còn trẻ.” Cô nói, đến ngược lại thời gian đến năm 1815 và thăm tính toán.

“Hai mươi mốt. Cha tôi mất hai tuần sau đó.”

Cô nghĩ về điều ấy. Ở cái tuổi hai mươi mốt, cô được cho là đã phải kết hôn. Tất cả các quý cô trẻ tuổi ở địa vị cô đều được hy vọng kết hôn sau đó. Một người sẽ nghĩ đây là một cách được trao tặng để đo sự trưởng thành, nhưng giờ đây hai mươi mốt dường như không thể là non trẻ và đầy sức sống, cũng như quá dỗi thơ ngây để có thể thừa kế một gánh nặng mà một người không bao giờ nghĩ sẽ nhận lấy.

“Marina là vợ chưa cưới của anh ấy.” Anh nói.

Hơi thở gấp gấp khỏi môi, và cô quay sang, tay trượt khỏi tay anh. “Tôi đã không biết.” Cô nói.

Anh nhún vai. “Chẳng sao cả. Đây, cô có muốn thấy chân dung cô ấy không?”

“Vâng.” Eloise trả lời, khám phá ra cô thật sự ao ước trông thấy Marina. Họ đã là chị em họ, nhưng xa cách nhau, và đã nhiều năm kể từ lần người này đến thăm kẻ còn lại. Eloise vẫn nhớ mái tóc đen huyền, đôi mắt sáng – có lẽ, màu xanh biếc – nhưng đó là tất cả.

Cô và Marina cùng tuổi, và vì vậy cả hai bị nhét chung với nhau vào các buổi họp mặt gia đình, nhưng Eloise không thể nhớ họ có bao giờ chơi chung nhiều với nhau. Ngay cả khi chỉ hơi lớn hơn so với Amanda và Oliver, sự khác nhau giữa họ quá sức rõ ràng. Eloise là một đứa trẻ náo nhiệt, leo trèo lên cây và trượt xuống thành cầu thang, luôn leo đèo theo sau các anh trai, van nài họ cho phép cô góp phần vào bất cứ việc gì họ đang làm.

Marina là một người trầm lặng, gần như thích suy tư. Eloise nhớ khi cô giật mạnh tay chị ấy, cố gắng kéo chị ra ngoài và đùa chơi. Nhưng Marina chỉ muốn ngồi đó với một cuốn sách.

Tuy nhiên, Eloise đã chú ý tới những trang giấy, và cô khá tin là Marina không bao giờ lật quá trang ba mươi hai.

Đó là một việc lạ lùng khi nhớ lại, cô cho là thế, ngoại trừ việc cô bé chín tuổi khi ấy đã quá sững sốt – tại sao một người có thể chọn ở cùng với một quyển sách khi mặt trời đang tỏa sáng, và rồi thậm chí không cả bao giờ đọc nó? Cô đã dành quãng thời gian còn lại trong cuộc viếng thăm để thì thào với em gái cô, Francesca, cố gắng tìm hiểu xem Marina đã làm gì với quyển sách.

“Cô nhớ cô ấy không?” Phillip hỏi.

“Chỉ một chút thôi.” Eloise trả lời, không chắc tại sao cô không mong muốn chia sẻ hồi ức của mình với anh. Và dù sao đi nữa, đó là sự thật. Toàn bộ những ký ức về Marina – là một tuần trong tháng Tư hai mươi năm trước, thăm thì với Francesca khi Marina chăm chú nhìn vào quyển sách.

Eloise cho phép Phillip dẫn cô về phía bức chân dung của Marina. Chị ấy được vẽ khi đang ngồi, trên một loại ghế đệm dài, với những nếp gấp màu đỏ thẫm nơi chiếc váy sắp xung quanh hết sức khéo léo. Một hình ảnh trẻ con của Amanda trong lòng chị, cùng Oliver đứng cạnh bên, với một trong những kiểu dáng mà các cậu bé trai thường ép bản thân khoác vào – nghiêm túc và lạnh lùng, cứ như chúng là những người trưởng thành thu nhỏ.

“Chị ấy thật đáng yêu.” Eloise nói.

Phillip chỉ chăm chăm nhìn hình ảnh người vợ đã chết của anh, rồi, gần như việc ấy đòi hỏi mức độ sẵn lòng quá nhiều, anh quay đầu và sải bước bước đi.

Có phải anh đã yêu chị ấy? Có phải anh vẫn còn yêu chị ấy?

Marina đáng lẽ ra là cô dâu của anh trai anh; mọi thứ dường như đều gợi ý rằng Phillip có được chị, chẳng qua là do anh trai anh mất đi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không yêu chị. Có lẽ anh đã có một tình yêu bí mật chôn kín, khi chị đã đính hôn với anh trai anh.

Hoặc có lẽ, anh đã yêu sau khi kết hôn.

Eloise trộm nhìn vào vẻ mặt nghiêng nghiêng nơi anh, khi anh thẫn thờ lom lom nhìn vào bức họa trên tường. Đó là cảm xúc anh có khi nhìn vào bức chân dung của Marina. Cô không chắc anh đã cảm thấy gì với chị ấy, nhưng hoàn toàn chắc chắn là vẫn còn gì đó. Chỉ mới một năm, cô thầm nhắc bản thân. Một năm có thể hoàn thành thời kỳ để tang chính thức, nhưng không đủ dài để lãng quên sự mất mát của một người ta đã từng rất yêu thương.

Rồi anh quay lại. Đôi mắt anh vấp phải ánh mắt cô, và cô nhận ra cô đang chăm chăm nhìn anh, bị mê hoặc bởi vẻ mặt phẳng lặng đó. Môi cô hé ra ngạc nhiên, và cô muốn ngoảnh mặt đi, cảm giác như cô có thể đỏ bừng và lấp bắp khi bị bắt gặp, nhưng chẳng hiểu sao cô lại không thể. Cô chỉ đứng đó, sững sờ, nín thở, cảm giác như có hơi nóng lạ lùng bao phủ lấy làn da.

Anh cách cô đến cả ba mét, ít nhất là thế, vậy mà cảm giác như họ đang chạm vào nhau.

“Eloise?” Anh thều thào, hay ít nhất cô nghĩ anh làm thế. Cô trông thấy môi anh tạo thành từ ấy, hơn là cô thực sự nghe thấy giọng nói anh.

Và rồi, bằng cách nào đó, khoảnh khắc ấy vỡ tan. Có thể đó là lời anh thì thầm, có thể là tiếng cơn gió thoảng qua xào xạc trên những ngọn cây ngoài ấy. Nhưng cuối cùng Eloise có thể di chuyển – để suy nghĩ – và cô nhanh chóng quay lại phía bức chân dung Marina, kiên quyết hướng cái nhìn chú tâm của cô vào gương mặt thanh bình nơi người chị họ lúc trước. “Bọn trẻ hẳn phải nhớ chị ấy.” Eloise lên tiếng, cần phải nói gì đó, bất cứ thứ gì có thể bắt đầu lại cuộc trò chuyện – và trả lại sự bình tĩnh nơi cô.

Trong thoáng chốc, Phillip chẳng nói gì. Và rồi, cuối cùng, “Phải, chúng đã nhớ cô ấy từ rất lâu.”

Có vẻ là khá kỳ lạ với Eloise khi phát biểu, “Tôi biết chúng cảm thấy thế nào.” Cô nói. “Tôi còn khá nhỏ khi cha tôi qua đời.”

Anh xem xét nhìn cô. “Tôi không nhận ra.”

Cô nhún vai. “Đó không phải là chuyện tôi có thể nói nhiều. Đã cách đây rất lâu.”

Anh bước tới cạnh cô, những bước chân chậm chậm và cẩn thận. “Cô có mất nhiều thời gian để vượt qua chuyện đó không?”

“Tôi không chắc đó là thứ anh mãi không vượt qua được.” Cô nói. “Rõ ràng, nó là như thế. Nhưng không, tôi không nghĩ về ông mỗi ngày, nếu đó là những gì anh muốn biết.”

Cô quay đi khỏi bức họa của Marina; cô đã ép bản thân nhìn vào nó quá lâu và bắt đầu cảm thấy xâm phạm kỳ lạ.

“Tôi nghĩ khó khăn hơn với các anh trai tôi.” Cô nói. “Anthony – anh ấy lớn nhất và hẳn còn rất trẻ khi chuyện ấy xảy ra – thực sự có một khoảng thời gian đầy khó khăn. Họ rất gần gũi. Và mẹ tôi, dĩ nhiên.” Cô nhìn qua anh. “Cha mẹ tôi rất thương yêu nhau.”

“Bà ấy phản ứng lại việc ra đi của ông thế nào?”

“À, lúc đầu bà khóc nhiều lắm.” Eloise nói. “Tôi chắc rằng chúng tôi tỏ vẻ không biết. Bà luôn khóc trong phòng vào đêm tối, sau khi nghĩ rằng tất cả chúng tôi đã ngủ. Nhưng bà nhớ ông đến đau đớn, và thật không dễ dàng với bảy đứa con.”

“Tôi nghĩ gia đình cô có tám người con.”

“Hyacinth vẫn chưa sinh ra. Tôi tin rằng lúc ấy mẹ tôi đang mang thai được tám tháng.”

“Lạy Chúa.” Cô nghĩ cô nghe anh lầm bầm.

Lạy Chúa thật chính xác. Eloise không có bất kỳ ý tưởng mẹ cô đã xoay sở ra sao.

“Điều đó thật bất ngờ.” Cô nói với anh. “Ông bị một con ong đốt. Một con ong. Anh có thể tưởng tượng ra không? Ông bị một con ong đốt, và rồi – À, tôi không cần làm phiền anh với những tiểu tiết. Đây,” cô mạnh mẽ nói, “chúng ta đi thôi. Dù sao đi nữa, ở đây quá tối để có thể thấy những bức chân dung rõ ràng.”

Đó là một lời nói dối, dĩ nhiên. Đúng là rất tối, nhưng Eloise không bận tâm nhiều về việc ấy. Nói về cái chết của cha luôn khiến cô cảm giác có hơi lạ lùng, và cô chỉ không thích cảm giác đứng đó, bị bao vây bởi các bức họa về những người đã chết.

“Tôi sẽ thích được trông thấy nhà kính của anh.” Cô nói.

“Bây giờ?”

Bỏ nó đi, nghe thật giống một đề nghị kỳ quặc. “Vâng, ngày mai.” Cô lên tiếng. “Khi trời sáng.”

Mời anh cong lại như gợi ý về một nụ cười. “Chúng ta có thể đi bây giờ.”

“Nhưng sẽ không thể thấy gì hết.”

“Sẽ không thể thấy mọi thứ.” Anh sửa lại. “Nhưng có ánh trăng ngoài kia, và chúng ra sẽ mang theo đèn lồng.”

Cô khẽ liếc đầy nghi ngờ về cửa sổ. “Trời lạnh.”

“Cô có thể mang áo khoác.” Anh chồm tới với tia sáng lóe lên trong mắt. “Cô không sợ đâu, đúng chứ?”

“Tất nhiên là không!” Cô trả miếng, biết rằng anh đang giăng bẫy, nhưng dù sao cũng mắc vào.

Anh cong một bên mày theo cách khiêu khích nhất.

“Tôi sẽ cho anh biết tôi là người phụ nữ gan dạ nhất anh có cơ hội gặp gỡ.”

“Tôi chắc chắn cô như thế.” Anh lầm bầm.

“Giờ anh đang ra về kẻ cả đấy.”

Anh không thể làm gì hơn là cười khoái chí.

“Tốt thôi.” Cô liều lĩnh nói. “Đến đường đi.”

“Thật ấm áp!” Eloise hét lên khi Phillip đóng cánh cửa nhà kính lại phía sau cô.

“Thực ra nơi đây thường ấm áp hơn thế này.” Anh nói với cô. “Tắm kính cho phép mặt trời sưởi ấm không khí, nhưng chỉ vào buổi sáng, trời đã khá u ám vào vài ngày trước kia.”

Phillip thường đến nhà kính vào buổi tối, cặm cụi làm việc dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng khi anh không thể ngủ. Hay, trước khi anh là một người góa vợ, để giữ bản thân anh bận rộn, vì thế không nghĩ đến việc bước vào phòng ngủ của Marina.

Nhưng anh chưa bao giờ hỏi bất cứ ai làm bạn cùng trong bóng tối; ngay cả trong quãng thời gian ban ngày, anh gần như luôn làm việc một mình. Hiện giờ anh đang trông thấy tất cả qua đôi mắt Eloise – ma thuật trong cách từng giọt nơi ánh trăng quăng những bóng tối xuyên qua những chiếc lá và nhánh cây dương xỉ. Suốt quãng thời gian trong ngày, một cuộc đi dạo qua nhà kính thường không khác nhiều so với một cuộc đi dạo nào qua bất kỳ vùng cây cối trong nước Anh, ngoại trừ cây dương xỉ kỳ lạ hiếm có hay cây họ dứa được nhập khẩu.

Nhưng giờ đây, với vẻ ngoài của buổi đêm trên đùa trong đôi mắt, cứ như đôi mắt ấy đang trong vài khu rừng nhiệt đới bí mật, giấu kín, cùng vẻ mê mải, ngạc nhiên lẫn khuất đến từng khóe mi.

“Đây là cái gì?” Eloise hỏi, chăm chú ngó xuống tám chậu cây đất sét nhỏ, sắp xếp thành một hàng dọc chiếc ghế dài làm việc của anh.

Phillip đến cạnh bên, hài lòng một cách vô lý khi cô có vẻ thật sự hiếu kỳ. Hầu hết mọi người chỉ vờ hứng thú, hay thậm chí chẳng thèm nguy tạo và nhanh chóng lẩn đi. “Đó là một cuộc thí nghiệm tôi đang tiến hành,” anh nói, “với những hạt đậu.”

“Loại đậu chúng ta ăn?”

“Phải. Tôi đang cố phát triển một dòng sẽ trở nên tốt hơn trong vỏ đậu.”

Cô ngắm nhìn những vỏ đậu. Vẫn chưa có chồi nào; anh chỉ mới trồng những hạt giống vào một tuần trước. “Thật tò mò làm sao.” Cô lầm bầm. “Tôi không có ý tưởng gì một người có thể làm việc đó.”

“Tôi không có ý tưởng nếu ai đó có thể làm được.” Anh thừa nhận. “Tôi đã cố gắng trong một năm.”

“Mà không thành công? Thật nản lòng.”

“Tôi có vài thành công.” Anh thú thật. “Chỉ là không nhiều như tôi mong đợi.”

“Tôi đã cố trồng hoa hồng vào một năm.” Cô kể với anh. “Tất cả chúng đều chết.”

“Hoa hồng thường khó trồng hơn phần lớn mọi người nghĩ.” Anh nói.

Môi cô khẽ xoắn lại. “Tôi chú ý anh có dư dả hoa hồng.”

“Tôi là một người làm vườn.”

“Một nhà thực vật học với một người làm vườn?”

Anh đã nghe câu hỏi ấy trước đây, rất nhiều lần. “Không có gì khác biệt giữa một người may trang phục cho phụ nữ với một cô thợ may cả.”

Cô suy nghĩ về nó trong một lúc, rồi bước sâu hơn vào nhà kính, dừng lại để quan sát vài giống cây khác nhau, và trừng mắt với anh khi không để chiếc đèn lồng theo kịp cô.

“Cô khá hống hách vào tối nay.” Anh nói.

Cô quay lại, bắt gặp anh đang cười – cười nửa miệng, ít nhất là thế – và trao cho anh một nụ cười toe toét xấu xa. “Tôi thích được gọi là ‘khéo quản lý’ hơn.”

“Kiểu phụ nữ khéo quản lý, hử?”

“Tôi ngạc nhiên anh không suy ra điều đó từ những lá thư của tôi.”

“Tại sao cô nghĩ tôi mời cô?” Anh phản lại.

“Anh muốn ai đó quản lý đời anh?” Cô hỏi, quăng những lời ấy qua vai, khi di chuyển vờ ve vãn xung quanh anh.

Anh muốn một ai đó trông nom các con anh, nhưng giờ có vẻ như không phải là thời gian tốt nhất để mang chúng vào câu chuyện. Không khi cô đang nhìn anh cứ như...

Cứ như cô muốn được hôn.

Phillip bước hai bước chậm rãi, trấn áp về ngay hướng cô thậm chí trước khi anh nhận ra mình đang làm gì.

“Cái gì đây?” Cô hỏi, chỉ vào cái gì đó.

“Một giống cây.”

“Tôi biết đó là một giống cây.” Cô cười phá ra, nói. “Nếu tôi–” Nhưng rồi cô ngược nhìn lên, bắt gặp tia sáng lóe lên trong đôi mắt anh, và lặng đi.

“Tôi có thể hôn cô không?” Anh hỏi. Anh sẽ dừng lại nếu cô nói không, anh cho là thế, nhưng anh không cho cô nhiều cơ hội, thu ngắn khoảng cách giữa họ trước khi cô có thể trả lời.

“Tôi có thể không?” Anh lặp lại, gần đến mức những lời anh thắm thì dọc theo môi cô.

Cô gật đầu, rất khê khàng nhưng chắc chắn, và anh chà môi mình vào môi cô, dịu dàng, nhẹ nhàng, như một người hôn người phụ nữ mình có thể cưới.

Nhưng khi tay cô thoát ra và chạm vào cổ anh, Chúa phù hộ, nhưng anh muốn hơn nữa.

Hơn nữa.

Anh ấn sâu vào nụ hôn, lời đi tiếng hỗn hển ngạc nhiên khi tách môi cô bằng lưỡi anh. Nhưng ngay cả thế, đó không phải là những gì anh muốn. Anh muốn cảm thấy cô, sự ấm áp nơi cô, sức sống ở cô, trên và dưới chiều dài của anh, xung quanh anh, xuyên suốt anh, ngấm vào anh.

Anh trượt hai bàn tay xung quanh cô, một bàn tay dừng trên phía trên lưng cô, dù tay kia cả gan tìm đến đường cong đầy đặn nơi hông cô. Anh ấn cô vào anh, mạnh mẽ, mặc xác khi để cô cảm giác bằng chứng anh khát khao. Đã quá lâu. Chết tiệt là quá lâu, và cô rất mềm mại, ngọt ngào trong vòng tay anh.

Anh muốn cô.

Anh muốn tất cả của cô, nhưng ngay cả trong cơn đam mê mơ hồ này, tâm trí anh biết không thể là tối nay, và anh quyết định làm điều tốt nhất tiếp theo, chỉ đơn giản là cảm giác nơi cô, sự xúc động ở cô khi trong vòng tay anh, sức nóng của cô dạy dỗ theo toàn bộ chiều dài hơi thở anh.

Và cô đang đáp trả lại anh. Lúc đầu, là do dự, như thể cô không chắc cô đang làm gì, nhưng rồi với sự sôi nổi lớn hơn, tạo nên những thanh âm nhỏ nhỏ quyến rũ ngây thơ từ nơi nào đó trong cổ họng.

Điều ấy dồn anh vào hoang dã. Cô dồn anh vào hoang dã.

“Eloise, Eloise.” Anh thầm thì, giọng khản đặc và cấu gât bởi nhu cầu. Anh lùa một tay vào mái tóc cô, giật mạnh nó cho đến khi kiểu tóc cô bung ra, và một lọn tóc dày màu hạt dẻ trượt xuống, tạo nên một vòng xoắn quyến rũ trên xương ức cô. Môi anh chuyển đến nơi cổ, nếm làn da cô, hôn hờ khi cô cong người lại và ra hiệu cho anh sự tiến vào tuyệt đối.

Nhưng rồi, chỉ vừa khi anh bắt đầu khụy xuống, hai đầu gối anh cong lại khi môi anh kéo lê qua xương đòn cô, cô giật mạnh ra khỏi anh.

“Tôi xin lỗi.” Cô buột miệng, tay bay đến đườn viền cổ áo nơi bộ váy, dù cho nó không lệch đi tẹo nào.

“Tôi thì không.” Anh xấu xa nói.

Đôi mắt cô mở to trước sự thẳng thừng ở anh. Anh cóc quan tâm. Anh chưa bao giờ đặc biệt khéo léo với từ ngữ, và gần như chắc chắn tốt khi cô học được điều đó bây giờ, trước khi họ làm bất cứ thứ gì gắn kết nhau vĩnh viễn.

Và rồi cô làm anh ngạc nhiên.

“Đó là một dạng của lời nói.” Cô lên tiếng.

“Cô nói gì cơ?”

“Tôi nói tôi xin lỗi. Thực sự, không phải thế. Đó là một dạng của lời nói.”

Cô nghe có vẻ điềm tĩnh rõ ràng, và gần như có vẻ cô giáo, đối với một người phụ nữ chỉ mới vừa được hôn đắm say.

“Mọi người nói như thế hầu hết thời gian,” cô tiếp tục, “chỉ để lấp đầy im lặng.”

Phillip bắt đầu nhận ra cô không phải loại người thích lặng im.

“Nó khá giống khi một người—”

Anh hôn cô lần nữa.

“Ngài Phillip!”

“Có đôi lúc,” anh nói với nụ cười hài lòng, “im lặng là một việc tốt.”

Môi cô trễ xuống. “Có phải ý anh tôi nói quá nhiều?”

Anh nhún vai, có nhiều niềm vui trêu chọc cô hơn là làm bất cứ gì khác.

“Tôi phải cho anh biết rằng tôi lặng lẽ hơn nhiều khi ở nhà.”

“Thật khó để tưởng tượng ra.”

“Ngài Phillip!”

“Shhh.” Anh nói, với tới và nắm lấy tay cô, rồi nắm lấy lần nữa, quả quyết hơn khi cô hất ra. “Chúng ta cần một vài tiếng ồn quanh đây.”

—o0o—

Sáng hôm sau, Eloise thức giấc, nhưng cứ ngỡ cô hãy còn bị bao bọc bởi giấc mơ. Cô đã không mong đợi anh hôn cô.

Và cô càng không mong đợi thích nụ hôn đó nhiều như thế.

Bao tử kêu diên cuồng, nên cô quyết định đi xuống phòng ăn. Cô không có bất kỳ ý tưởng nào về việc liệu Ngài Phillip có ở đó hay chưa. Anh có phải là một người dậy sớm? Hay anh thích ở trên giường đến tận trưa? Có vẻ như cô thật là ngốc khi không biết những điều đó về anh, trong khi cô suy ngẫm nghiêm túc về hôn nhân.

Và nếu anh ở đó, chờ đợi cô với một đĩa trứng, cô sẽ nói gì với anh? Một người sẽ nói gì với người đàn ông sau khi anh ấy chạm lưỡi nơi tai người đó?

Không bận tâm đến việc đó là một cú chạm lưỡi hấp dẫn, thật thế. Nó vẫn hoàn toàn vượt ra ngoài scandal.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô đến đây, và chỉ có thể xoay sở câu. “Xin chào?” Anh sẽ hoàn toàn thấy thú vị, sau khi trêu chọc cô về thói ba hoa vào đêm trước.

Việc ấy luôn khiến cô bật cười. Cô, người có thể tiếp tục một cuộc chuyện trò về chuyện lật vạt cụ thể, và thường xuyên làm thế, không chắc sẽ nói điều gì khi việc tiếp theo là thấy Ngài Phillip Crane.

Đĩ nhiên, anh đã hôn cô. Điều ấy thay đổi mọi thứ.

Bằng qua phòng, cô kiểm tra để đảm bảo cánh cửa đóng chặt trước khi mở nó. Cô không nghĩ là Oliver và Amanda sẽ thử cùng một mách tới lần thứ hai, nhưng chẳng ai biết được. Cô không thích thú một cách đặc biệt với ý nghĩ về một lần tắm bột mì lần nữa. Hay tệ hơn. Sau vụ rắc rối mang tên con cá, chúng có thể nghĩ tới giới hạn về thứ chất lỏng nào đó. Thứ chất lỏng nào đó và bốc mùi.

Rón rén nhẹ nhàng, cô bước về phía đại sảnh và quay sang phải để đến những bậc cầu thang. Ngày mới thật hứa hẹn; mặt trời đã thực sự lên ra khỏi những cụm mây vào sáng này, khi cô nhìn ra ngoài khung cửa sổ, và—

“Ồ!”

Tiếng gào thét xé toạc ra khỏi cổ họng khi cô té nhào tới trước, chân vấp phải đấng sau thứ gì đang căng ra dọc đại sảnh. Cô thậm chí không có một cơ hội để lấy lại thăng bằng; cô đang đi quá nhanh, như thói quen thường lệ, và khi ngã, cô ngã không phải nhẹ.

Và thậm chí không lúc nào cô dùng tay để chống lại cho khỏi ngã.

Những giọt nước mắt cô trào ra. Ngực cô – ạy Chúa, ngực cô cảm thấy như đang cháy. Trên bề mặt, ít nhất là thế. Cô đã chỉ xoay sở để kê xoay đầu lại về một bên trước khi ngã.

Cô rên rỉ vài lời không mạch lạc, thứ âm thanh một người thường lắm nhảm tệ hại khi họ đơn giản không thể giữ nó bên trong. Và cô tiếp tục chờ đợi cho cơn đau lắng xuống, nghĩ về việc này sẽ chỉ giống như vấp một ngón chân vào thứ gì đó, khiến cho mạch đập liên hồi trong vài giây và sau cùng, một khi sự ngạc nhiên kết thúc, nó chẳng là gì hơn ngoài cơn đau ngốc nghếch.

Nhưng cơn đau vẫn bùng lên. Trên ngực cô, phía bên đầu cô, trên đầu gối, và cả ở hông.

Cô cảm thấy nản lòng.

Chậm chạp, với cố gắng lớn lao, cô ép bản thân nâng người lên trên hai bàn tay và đầu gối, rồi ngồi dậy. Cô tự cho phép bản thân dựa vào tường và nhấc tay lên xoa dịu má, nhanh chóng giữ lấy những hơi thở đau đớn ở mũi để cố điều khiển cơn đau.

“Eloise!”

Phillip. Cô không quan tâm ngược nhìn lên, không muốn di chuyển khỏi vị trí co tròn lại.

“Eloise, Chúa tôi.” Anh nói, nhảy một lúc ba bậc ở những nấc thang cuối cùng, khi gấp gấp đến bên cô. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi ngã.” Cô không có ý thì thầm, nhưng dù sao đi nữa, những lời phát ra vẫn cứ là những lời thì thầm thì.

Với vẻ dịu dàng dường như thiếu chỗ cho một người đàn ông với kích thước như anh, anh nắm lấy tay cô, và đặt lên má cô.

Những lời tiếp theo anh nói không phải là những lời thường nói tra trước sự hiện diện của Eloise.

“Cô cần một miếng thịt lên chỗ đó.” Anh nói.

Cô ngược nhìn anh với đôi mắt ướt đầm. “Tôi bị thâm tím?”

Anh gạt đầu dứt khoát. “Cô có thể có một mắt thâm tím. Vẫn còn quá sớm để có thể nói.”

Cô cố gắng mỉm cười, thử khoác lên một vẻ mặt trêu chọc, nhưng chỉ không thể làm thế.

“Đau nhiều không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô gạt đầu, tự hỏi tại sao thanh âm nơi giọng anh khiến cô muốn òa khóc hơn nữa. Nó khiến cô nhớ lại khi cô còn bé và ngã khỏi ngọn cây. Cô trặc mắt cá, khá nặng, nhưng bằng cách nào đó, cô đã xoay sở để không khóc cho đến khi về tới nhà.

Chỉ nhìn một lần vào mẹ, thế là cô bắt đầu òa lên.

Phillip cẩn thận chạm vào má cô, giận dữ mỗi khi cô nhăn mặt.

“Tôi sẽ ổn.” Cô cam đoan với anh. Và cô sẽ thế. Trong vài ngày nữa.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Và tất nhiên cô biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Cái gì đó đã được căng ra dọc đại sảnh, đặt ở nơi cô đi qua và ngã. Không đòi hỏi nhiều trí thông minh lắm để đoán ai là người đã làm việc ấy.

Nhưng Eloise không muốn đặt hai đứa sinh đôi vào rắc rối. Ít nhất không phải là loại rắc rối chúng gần như sẽ tự chuốc lấy cho bản thân khi bị Ngài Phillip trừng phạt. Cô không nghĩ chúng có ý gây nhiều tổn hại đến mức ấy.

Nhưng Phillip đã dò ra được sợi dây bện mỏng dài, kéo căng ngang qua đại sảnh và cột quanh những cái chân nơi hai cái bàn, cả hai đều được kéo về hướng giữa sảnh khi Eloise mắc vào.

Eloise quan sát anh khụy gối xuống, chạm vào sợi dây và xoắn nó lại giữa những ngón tay. Anh nhìn sang cô, không phải với câu hỏi trong ánh mắt, mà là lời tuyên bố dữ tợn của sự thật.

“Tôi đã không thấy.” Cô nói, dù điều đó khá rõ ràng.

Phillip không rời mắt khỏi cô, nhưng những ngón tay anh tiếp tục kéo sợi dây cho đến khi nó căng ra và đứt phụt.

Eloise giữ chặt hơi thở. Lúc này có gì đó gần như kinh hãi. Phillip đã không nhận ra anh bứt đứt sợi dây, không nhận rõ về sức mạnh nơi anh.

Hay sức mạnh cơn điên tiết ở anh.

“Ngài Phillip” Cô thì thầm thì, nhưng anh chẳng nghe.

“Oliver!” Anh rống. “Amanda!”

“Tôi chắc là chúng không có ý làm hại tôi.” Eloise bắt đầu, không chắc tại sao cô đang bảo vệ chúng. Chúng làm đau cô, điều đó đúng, nhưng cô có cảm giác sự trừng phạt nơi cô sẽ ít đau đớn hơn bất cứ gì đến từ cha chúng.

“Tôi không quan tâm hai đứa nó có ý gì.” Phillip tức khí. “Xem cô gần các bậc thang đến mức nào. Sẽ ra sao nếu cô ngã?”

Eloise hướng mắt nhìn về phía những bậc thang. Chúng khá gần, nhưng không gần đến mức để cô bất thành linh ngã nhào xuống. “Tôi không nghĩ...”

“Chúng phải trả lời cho chuyện này.” Anh nói, giọng thấp một cách nguy hiểm và run lên vì điên tiết.

“Tôi sẽ ổn thôi.” Eloise lên tiếng. Cơn đau nhức nhối đang dần trở nên âm ỉ. Nhưng vẫn còn đau lắm, đủ để khi Ngài Phillip nhắc cô vào vòng tay anh, cô khẽ nấc lên.

Và cơn thịnh nộ của anh gia tăng.

“Tôi sẽ đặt cô vào giường.” Anh nói, giọng thô ráp và cụt ngủn.

Eloise không đưa ra lời phản đối nào.

Một cô hầu gái xuất hiện nơi đầu cầu thang, hốt hển khi trông thấy dấu thâm tím sẫm lại trên gương mặt Eloise.

“Lấy cho ta vài thứ cho chuyện này.” Phillip ra lệnh. “Một miếng thịt. Bất cứ gì.”

Cô hầu gạt đầu và lĩnh đi, khi Phillip bế Eloise vào phòng. “Cô còn đau chỗ nào không?” Anh hỏi.

“Hông.” Eloise thú nhận khi anh đặt cô trên những tấm khăn trải giường. “Và khuỷu tay.”

Anh gạt đầu mạnh mẽ. “Cô có nghĩ cô bị gãy bất cứ gì không?”

“Không!” Cô nhanh chóng nói. “Không, tôi—”

“Dù sao thì, tôi cần kiểm tra.” Anh nói, đặt những lời cô phản đối qua một bên khi khẽ khàng khám tay cô.

“Ngài Phillip, tôi—”

“Các con tôi gần như giết cô.” Anh nói, không có sự hài hước nào trong mắt. “Tôi nghĩ cô có thể bỏ qua từ ngài.”

Eloise nuốt khan khi cô quan sát anh băng qua phòng đến cánh cửa, những sải chân dài và mạnh mẽ. “Đưa hai đứa sinh đôi đến đây ngay.” Anh nói, đoán chừng là với vài người hầu đang lảng vảng ngoài đại sảnh. Eloise không thể tưởng tượng được bọn trẻ không nghe tiếng rống của anh ban nãy, nhưng cô cũng không muốn trách chúng vì cố gắng làm chậm trễ sự trừng phạt trong ngày từ người cha.

“Phillip.” Cô nói, thử dỗ ngọt anh trở lại trong phòng bằng thanh âm giọng cô. “Để chúng cho tôi. Tôi là người bị thiệt hại, và—”

“Chúng là con tôi,” Anh nói, giọng lỗ mãng, “và tôi sẽ trừng phạt chúng. Chúa biết điều đó lẽ ra cần lâu rồi.”

Eloise chăm chăm nhìn anh thẳng thốt. Anh gần như run lên với cơn cáu giận, và trong khi cô có thể sung sướng tự mình phét vào mông chúng, cô không nghĩ anh có thể đưa ra lệnh trừng phạt trong tình trạng này.

“Chúng làm đau cô.” Phillip nói bằng một giọng thấp. “Việc ấy không thể chấp nhận được.”

“Tôi sẽ ổn.” Cô đảm bảo với anh lần nữa. “Trong vài ngày tôi thậm chí sẽ không—”

“Đó không phải vấn đề.” Anh đánh giọng nói. “Nếu tôi...” Anh dừng lại, thử cách khác với, “Nếu tôi không...” Anh dừng tiếp, từ ngữ rơi rạc, và dựa vào tường, đầu ngửa ra sau khi đôi mắt nghiêng cứu trần nhà – vì cái gì, cô không biết. Cho những câu trả lời, cô cho là thế. Cứ như ai đó có thể tìm được những câu trả lời với việc đơn giản đảo mắt hướng lên.

Anh quay lại, nhìn vào cô, đôi mắt dữ dội, và Eloise thấy vẻ gì đó trên gương mặt anh cô không mong được nhìn thấy.

Và đó là khi cô nhận ra – tất cả sự giận dữ trong giọng anh, trong cơ thể anh run rẩy – nó không nhắm vào các con anh.

Không thực sự thế, và rõ ràng không phải thế.

Nét mặt anh, vẻ trống trải trong đôi mắt anh – là tự căm ghét bản thân.

Anh không đổ lỗi cho hai đứa sinh đôi.

Anh đổ lỗi cho chính bản thân mình.

6. Chương 6

... không nên để cậu ấy hôn em.

Ai biết được cậu ấy sẽ tùy tiện thử làm điều gì trong lần gặp tới?

Nhưng việc gì đã làm thì đã làm rồi, chị cho là thế,

nên tất cả những gì còn lại để hỏi là:

Nụ hôn ấy dễ thương chứ?

– từ Eloise Bridgerton gửi đến em gái cô, Francesca,

quăng dưới cửa phòng ngủ của em gái

đêm Francesca gặp Bá tước Kilmartin,

người cô ấy sẽ kết hôn hai tháng sau đó.

Khi bọn trẻ bước vào phòng, nửa bị kéo lê và nửa bị đẩy vào bởi bà giữ trẻ, Phillip buộc bản thân anh tiếp tục cứng rắn dựa lưng vào tường, sợ rằng nếu không thế, anh có thể đến bên và đánh chúng.

Và thậm chí sợ hãi hơn khi từ đầu đến cuối, anh sẽ không hối tiếc những hành động của mình.

Vì vậy, thay vào đó anh chỉ khoanh tay và chăm chăm nhìn chúng, để chúng co rúm lại dưới hơi nóng cơn giận anh, khi anh thử cố gắng kiểm ra anh sẽ nói cái chết đấm gì.

Cuối cùng, Oliver lên tiếng, giọng thằng bé run rẩy khi nói. “Cha?”

Phillip nói thứ duy nhất đến trong tâm trí anh, thứ duy nhất có vẻ như là vấn đề. “Con thấy Cô Bridgerton chứ?”

Hai đứa sinh đôi gật đầu, nhưng không nhìn vào cô. Ít nhất không nhìn vào gương mặt cô, giờ đây đã bắt đầu tím lại quanh mắt.

“Hai đứa có chú ý bất cứ thứ gì không ổn với cô ấy không?”

Chúng không nói gì, tiếp tục im lặng cho đến khi một cô hầu gái xuất hiện nơi ngưỡng cửa. “Thưa ngài?”

Phillip gật đầu tỏ ra biết đến sự hiện diện cô ấy, rồi sai bước đến giữ lấy miếng thịt cô ấy mang đến cho đôi mắt Eloise.

“Đói không?” Anh cúi kính với hai đứa nhỏ. Khi chúng không trả lời, anh nói. “Tốt. Vì đáng buồn thay, không ai trong chúng ta sẽ ăn nó hết, phải chứ?”

Anh bước qua phòng đến bên giường, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Eloise. “Đây.” Anh nói, giọng vẫn còn quá điên tiết để có thể nghe thấy bất cứ gì ngoài lời cộc lốc. Gạt những nỗ lực nơi cô để giúp đỡ sang một bên, anh đặt miếng thịt vào mắt cô, rồi sắp xếp một miếng vải lên đó, để cô khỏi làm dơ những ngón tay khi giữ nó.

Rồi, khi anh đã làm xong, anh bước đến nơi hai đứa sinh đôi đang thu mình lại, đứng trước mặt chúng, khoanh tay. Và chờ đợi.

“Nhìn cha này.” Anh ra lệnh, khi không đứa nào dời cái nhìn trần trối của chúng khỏi sàn nhà.

Khi chúng nhìn anh, anh thấy vẻ kinh hoàng trong đôi mắt chúng, và chúng khiến anh phát ốm, nhưng anh không biết anh có thể hành động theo các nào khác nữa.

“Chúng con không có ý làm đau cô ấy.” Amanda thăm thì.

“Ồ, các con không sao?” Anh quạu quọ, quay qua chúng với cơn cuồng nộ có thể chạm cả vào. Giọng lạnh lẽo, nhưng gương mặt anh lộ rõ nổi tức giận, và ngay cả Eloise cũng rúm lại nơi giường.

“Không nghĩ là cô ấy có thể bị thương khi vấp vào sợi dây?” Phillip tiếp tục, lời mỉa mai đã phô ra còn hơn cả kinh khủng. “Hay có lẽ không nhận thấy chính xác rằng tự bản thân sợi dây cũng không giống như gây ra đau đớn, hay không thấy cô ấy có thể bị thương khi thực sự ngã.”

Hai đứa trẻ không nói gì.

Anh nhìn qua Eloise, đã nâng miếng thịt ra khỏi gương mặt và đang thận trọng chạm vào xương gò má. Dấu bầm tím dưới mắt cô có vẻ như ngày càng tệ hơn theo từng phút.

Hai đứa nhóc cần học được chúng không thể tiếp tục thế này. Chúng cần học được phải ứng xử với người khác với nhiều kính trọng hơn. Chúng cần học được...

Phillip chửi thề dưới hơi thở. Chúng cần học được thứ gì đó.

Anh thành linh bước mạnh về phía cửa. “Hai con đi với cha.” Anh bước vào đại sảnh, quay lại với chúng, rồi gầm. “Ngay.”

Và khi dẫn chúng vào phòng, anh cầu nguyện có thể điều khiển chính anh.

Eloise cố không lắng nghe, nhưng cô không thể ngăn mình vểnh tai lên. Cô không biết Phillip đang nói chuyện với bọn trẻ ở đâu – có thể là phòng bên cạnh, có thể là phòng trẻ, có thể là bên ngoài. Nhưng có một điều chắc chắn. Chúng sẽ bị trừng phạt.

Và trong khi cô nghĩ chúng nên bị trừng phạt – những gì chúng đã làm thật không bào chữa được, và chúng hoàn toàn đủ lớn để nhận ra điều ấy – cô vẫn cảm thấy thâm lo lắng cho chúng một cách không giải thích được. Chúng đã trông khiếp sợ khi Phillip dẫn chúng đi, và cái ký ức bé nhỏ vào ngày hôm trước, khi Oliver bật ra câu hỏi, “Cô chuẩn bị đánh chúng tôi?”

Thằng bé đã dội lại khi nói điều ấy, cứ như nó đang hy vọng sẽ bị đánh.

Chắc hẳn Ngài Phillip không... Không, điều đó là không thể, Eloise nghĩ. Chỉ có một thứ để làm là đánh vào mông chúng trong thời điểm thế này, nhưng chắc là anh không thường xuyên ngược đãi hai đứa trẻ con.

Cô không thể có sự đánh giá sai lầm về một người nào đó. Cô đã để cho một người đàn ông hôn cô vào đêm hôm trước, thậm chí hôn lại anh. Rõ ràng cô không cảm thấy có gì đó sai trái, không nhận thấy một tính khí tàn nhẫn trong anh, nếu Phillip thực sự là loại người hành hạ trẻ em.

Cuối cùng, sau khi có vẻ như cả thế kỷ, Oliver và Amanda đi thành hàng, trông ủ rũ với đôi mắt hoe đỏ, theo sau là gương mặt phần nộ của Ngài Phillip, mà công việc của anh là ở phía sau, giữ cho hai đứa sinh đôi bước nhanh hơn một con ốc sên.

Chúng lê bước tới bên giường ngủ cô, và Eloise quay đầu lại để có thể thấy chúng. Cô không thấy gì nơi con mắt trái bị miếng thịt phủ lên, và dĩ nhiên đó là phía hai đứa trẻ đã chọn.

“Chúng cháu xin lỗi, Cô Bridgerton.” Chúng lầm bầm.

“Lớn hơn.” Những từ ngữ sắc bén đến từ cha chúng.

“Chúng cháu xin lỗi.”

Eloise gật đầu với chúng.

“Việc ấy sẽ không xảy ra nữa.” Amanda thêm.

“Nghe thế mới nhẹ nhõm làm sao.” Eloise nói.

Phillip hắng giọng.

“Cha nói chúng cháu phải đền bù cho cô.” Oliver nói.

“Ồ...” Eloise không chắc chính xác chúng có ý gì.

“Cô có thích những viên kẹo không?” Amanda bật hỏi.

Eloise giương mắt nhìn con bé, chớp đôi mắt lạnh lặn bối rối. “Những viên kẹo?”

Cầm Amanda đưa lên đưa xuống.

“À, có, cô cho là thế. Không phải ai cũng vậy sao?”

“Cháu có một hộp kẹo chanh hình giọt nước. Cháu giữ nó cả nhiều tháng trời. Cô có thể có chúng.”

Eloise nuốt khan một cái trong họng, khi quan sát vẻ mặt đau đớn của Amanda. Có gì đó không ổn với những đứa trẻ này. Hay nếu không phải với chúng, vậy thì cho chúng. Với tất cả cháu trai và cháu gái, Eloise đã thấy nhiều những đứa trẻ hạnh phúc để hiểu được. “Được rồi mà, Amanda.” Cô nói, trái tim đập mạnh. “Cháu có thể giữ lấy những viên kẹo chanh giọt nước ấy.”

“Nhưng chúng cháu phải cho cô thứ gì đó.” Amanda nói, sợ hãi khê liếc về phía cha.

Eloise gần như nói rằng điều đó là không cần thiết, nhưng rồi, khi quan sát gương mặt Amanda, cô nhận ra đây là một việc cần thiết. Phần nào thôi, dĩ nhiên, vì Ngài Phillip đã chắc hẳn nhấn mạnh việc ấy, và Eloise không chắc về việc ngầm hủy hoại uy quyền của anh bằng cách nói điều ngược lại. Cũng bởi vì hai đứa sinh đôi cần hiểu khái niệm về việc đền bù. “Tốt rồi.” Eloise nói. “Cháu có thể cho cô một buổi chiều.”

“Một buổi chiều?”

“Phải. Khi nào cô cảm thấy tốt hơn, cháu và anh trai có thể cho cô một buổi chiều. Có nhiều nơi ở Romney Hall mà cô không quen biết, và cô hình dung là hai đứa cháu ít nhất biết mọi góc ngách của ngôi nhà và khu đất. Các cháu có thể dẫn cô đi một vòng. Tất nhiên, đề nghị là,” cô thêm vào, vì cô xem trọng sức khỏe và hạnh phúc của mình, “cháu hứa sẽ không có những trò chơi khăm nào nữa.”

“Không có nữa.” Amanda nhanh chóng nói, cầm con bé lắc lư trong một cái gạt đầu nghiêm chỉnh nhất. “Cháu hứa.”

“Oliver.” Phillip gầm, khi thằng con trai anh không nhanh chóng đồng ý.

“Sẽ không có bất kỳ những trò chơi khăm nào vào buổi chiều.” Oliver lầm bầm.

Phillip sải bước đến và nắm lấy cổ áo con trai.

“Không bao giờ!” Oliver nói bằng một giọng nghèn nghẹt. “Con hứa! Chúng con sẽ để Cô Bridgerton hoàn toàn một mình.”

“Không phải hoàn toàn, cô hy vọng thế.” Eloise nói, liếc về phía Phillip và hy vọng với anh lời ngắt ngang sửa chữa này có ý nghĩa, Anh có thể đặt thẳng bé xuống. “Sau cùng thì, cháu nợ cô một buổi chiều.”

Amanda trao cho cô một nụ cười ngập ngừng, nhưng cái trừng mắt của Oliver vẫn còn kiên quyết như cũ.

“Hai con có thể đi bây giờ.” Phillip nói, và hai đứa sinh đôi bay ra khỏi cánh cửa để mở.

Hai kẻ trưởng thành vẫn tiếp tục im lặng có đến cả phút sau khi bọn trẻ rời đi, cả hai đều chăm chăm nhìn vào cánh cửa với những xúc cảm rỗng tuếch, một lử.

Eloise cảm giác kiệt sức, và cảnh giác, phần lớn như cô đã bị rơi vào một tình huống cô hoàn toàn không hiểu.

Một tiếng cười lo âu gần như bật khỏi môi cô. Cô đang nghĩ gì vậy? Dĩ nhiên cô đã bị quăng vào một tình huống cô không hiểu, và cô đang tự đối gặt bản thân nếu cô nghĩ cô biết phải làm gì.

Phillip bước lại bên giường, nhưng khi đến bên, anh đứng đấy cứng rần. “Cô sao rồi?” Anh hỏi Eloise.

“Nếu tôi không bỏ miếng thịt ra sớm,” cô nói hết sức chân thành, “tôi nghĩ tôi có thể ốm mất.”

Anh nhấc nó khỏi và giơ ra. Eloise đặt miếng thịt để nướng xuống, nhăn nhó trước âm thanh nhão nhoẹt, lẹp bẹp do nó gây ra. “Tôi tin là tôi muốn xem gương mặt mình.” Cô nói. “Mùi của nó thật không thể chịu nổi.”

Anh gật đầu. “Trước hết để tôi xem mắt cô đã.”

“Anh có nhiều kinh nghiệm với loại việc này không?” Cô hỏi, đưa mắt về phía trần nhà khi anh yêu cầu cô nhìn ngẩng lên.

“Một ít.” Anh ấn ngón cái vào chóp xương gò má nơi cô một cách dịu dàng. “Nhìn sang phải.”

Cô làm theo. “Một ít?”

“Tôi đâm bocc tại trường Đại học.”

“Anh giỏi không?”

Anh xoay đầu cô sang một bên. “Nhìn sang trái nào. Đủ giỏi.”

“Điều đó có nghĩa là gì?”

“Nhắm mắt lại.”

“Điều đó có nghĩa là gì?” Cô dai dẳng.

“Cô không nhắm mắt lại.”

Cô làm theo, nhắm cả hai mắt, vì bất cứ khi nào nhắm chỉ một mắt, cô kết thúc việc nhắm chặt luôn cả mắt kia. “Điều đó có nghĩa là gì?”

Cô không thể thấy anh, nhưng có thể cảm giác anh ngừng lại. “Đã bao giờ có ai nói cho cô, cô có thể trở nên ngoan cố không?”

“Vào tất cả thời gian. Đó là thói xấu duy nhất của tôi.”

Cô nghe anh mỉm cười trong hơi thở. “Thói xấu duy nhất, nhỉ?”

“Thói xấu duy nhất xứng đáng nhận sự phàn nàn.”

Cô mở mắt ra. “Anh không trả lời câu hỏi của tôi.”

“Tôi hoàn toàn quên nó là gì.”

Cô mở miệng ra để lặp lại, rồi nhận ra anh đang trêu cô, nên thay vào đó lại tròng mắt.

“Nhắm mắt lại lần nữa.” Anh nói. “Tôi vẫn chưa xong.” Khi cô tuân theo lời đề nghị, anh thêm. “Đủ giỏi nghĩa là tôi không bao giờ phải chiến đấu nếu tôi không muốn.”

“Nhưng anh không bao giờ là nhà vô địch.” Cô phỏng đoán.

“Giờ cô có thể mở mắt.”

Cô làm theo, rồi chớp mắt khi nhận ra anh đã gần thế nào.

Anh lùi lại. “Tôi không là nhà vô địch.”

“Tại sao?”

Anh nhún vai. “Tôi không quan tâm nhiều đến việc đó.”

“Nó như thế nào?” Cô hỏi.

“Mắt cô?”

Cô gật đầu.

“Tôi không nghĩ có bất cứ gì có thể ngăn nó khỏi bầm tím.”

“Tôi không nghĩ tôi đánh vào mắt mình.” Cô nói, thở dài thất vọng. “Khi ngã. Tôi cứ nghĩ tôi đánh vào má.”

“Không phải cô đánh vào mắt để bị thâm ở chỗ này. Tôi có thể thấy từ gương mặt cô rằng cô ngã ra ngay đây.” – anh chạm vào gò má cô, ngay nơi cô đánh vào, nhưng dịu dàng đến mức cô không cảm thấy đau – “và như thế cũng đủ gần để gây tụ máu quanh mắt.”

Cô rên rỉ. “Tôi sẽ trông xấu xí có đến vài tuần.”

“Nó có thể không nhiều đến vài tuần.”

“Tôi có các anh em trai.” Cô nói, nhìn anh theo kiểu biết mình đang nói về gì. “Tôi đã thấy đôi mắt đen kịt. Với Benedict nó đã không hoàn toàn biến mất sau hai tháng.”

“Chuyện gì xảy ra cho anh ấy?” Phillip hỏi.

“Người anh khác của tôi.” Cô chầm biếm nói.

“Đừng nói nữa.” Anh lên tiếng. “Tôi cũng có anh trai của chính mình.”

“Những tạo vật thô lỗ.” Cô lầm bầm. “Phần lớn trong số họ.” Nhưng có thứ tình cảm yêu thương trong giọng khi cô nói thế.

“Vết thâm của cô chắc sẽ không lâu đến thế.” Anh nói, giúp cô đứng lên để có thể đi đến chậu rửa mặt.

“Nhưng nó có thể lâu như thế.”

Phillip gật đầu, rồi, khi cô đang té nước để rửa đi cái mùi của miếng thịt ra khỏi da, anh nói. “Chúng ta cần một người đi kèm cho cô.”

Cô đông cứng. “Tôi gần như quên mất.”

Anh để vài giây trôi qua trước khi nói. “Tôi thì không.”

Cô lấy một cái khăn và lau khô. “Tôi xin lỗi. Đây là lỗi của tôi, tất nhiên. Anh đã viết anh sẽ sắp xếp một người đi kèm. Trong việc vội vã rời London, tôi hầu như quên rằng anh cần thời gian để thực hiện cuộc sắp xếp.”

Phillip quan sát cô kỹ lưỡng, ngạc nhiên nếu cô nhận ra cô đã lỡ lời và nói nhiều hơn cô định nói. Thật khó khăn để tưởng tượng về một người phụ nữ như Eloise – cởi mở, rạng ngời, và nói rất nhiều – cũng có những bí mật, nhưng cô đã khá kín miệng về lý do đến Gloucestershire.

Cô nói cô đang tìm kiếm một người chồng, nhưng anh cho là những lý do cô đã bỏ lại phía sau ở London cũng nhiều như những gì cô hy vọng tìm được chúng ở đây, nơi thôn quê này.

Và rồi cô nói – trong việc vội vã

Tại sao cô lại gấp gáp rời đi? Chuyện gì đã xảy ra ở đó?

“Tôi đã liên lạc với bà dì tôi.” Anh nói, giúp cô trở lại giường, dù rõ là cô muốn tự mình làm việc ấy. “Tôi gửi bà lá thư vào buổi sáng cô đến. Nhưng tôi ngờ là bà có thể ở đây vào bất cứ lúc nào sớm hơn thứ Năm. Bà chỉ sống ở Dorset, nhưng không phải là loại người rời nhà ngay tức khắc. Bà sẽ muốn thời gian đóng gói, tôi chắc chắn, và làm tất cả những việc” – anh phẩy tay thô bạo – “phụ nữ cần làm.”

Eloie gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc. “Chỉ có bốn ngày thôi. Và anh có nhiều người hầu. Không phải như chúng ta một mình cùng nhau ở trong một cái hộp hẻo lánh bị lũng sục.”

“Dù vậy, danh tiếng của cô có thể tổn hại nghiêm trọng, nếu có người biết cô đến đây.”

Cô thở ra một hơi dài mỗi một, rồi nâng vai lên theo một cách phó mặc cho số mệnh. “À, tôi không thể làm được gì nhiều về chuyện đó bây giờ.” Cô ra hiệu đến mắt. “Nếu trở về, sự có mặt hiện thời của tôi sẽ gây ra nhiều lời bình luận hơn sự thật tôi đã rời đi.”

Anh chậm chạp gật đầu, tín hiệu cho sự đồng ý, dù tâm trí anh phấp phới bay theo những hướng khác. Đó có phải là lý do cô hồ hững với danh tiếng của mình? Anh không dành nhiều thời gian nơi xã hội, nhưng theo kinh nghiệm anh có, những quý cô chưa chồng, bất kể ở độ tuổi nào, đều luôn quan tâm đến tiếng tăm của họ.

Có phải danh tiếng của Eloise đã bị hủy hoại, trước khi cô đến ngưỡng cửa nhà anh?

Và hơn nữa, anh có quan tâm không?

Anh cau mày, không thể trả lời câu hỏi sau. Anh biết những gì anh muốn – không, phải nói là những gì anh cần – với một người vợ, chỉ quan tâm chút ít đến sự trong trắng, trinh nguyên, và tất cả những ý tưởng khác với những quý cô trẻ tuổi thích hợp có được.

Anh cần ai đó có thể bước vào đời anh và khiến cuộc sống này dễ dàng, không phức tạp. Ai đó có thể quản lý việc nhà, là mẹ các con anh. Anh thật lòng hoàn toàn vui mừng khi tìm thấy trong Eloise một người phụ nữ anh cảm thấy khát khao, nhưng ngay cả khi nếu cô có xấu xí như một bà già – chà, anh cũng vui lòng cưới một bà già chừng nào bà ta còn nhạy cảm, có năng lực, và tốt với con anh.

Nhưng nếu tất cả điều ấy là sự thật, tại sao anh lại cảm giác hơi khó chịu trước khả năng Eloise đã có một người yêu?

Không, không phải khó chịu, chính xác thế. Anh không thể vạch ra một từ đúng cho những cảm giác nơi anh. Tức tối, anh cho là vậy, cái cách một người tức tối khi có một viên sỏi ngáng đường trong tình cảnh lúc ấy, hay một cơn cháy nắng nhẹ.

Cảm giác có cái gì đó không được đúng lắm. Không phải sai trái một cách kinh khủng, đầy thảm khốc, mà chỉ là không... đúng.

Anh quan sát cô dựa vào những chiếc gối. “Cô có muốn tôi để cô ở lại nghỉ ngơi?” Anh hỏi.

Cô thở dài. “Tôi cho là vậy, dù tôi không kiệt sức. Thăm tím, có lẽ, nhưng không kiệt sức. Chỉ mới có tám giờ sáng.”

Anh khẽ liếc về cái đồng hồ trên kệ. “Chín giờ.”

“Tám, chín.” Cô nói, nhún vai thờ ơ trước sự khác biệt. “Cái nào đi nữa, vẫn còn sớm.” Cô nhìn một lúc lâu ra ngoài cửa sổ. “Và cuối cùng trời không mưa.”

“Cô có muốn ra vườn ngồi không?” Anh dò hỏi.

“Tôi thích đi dạo trong vườn.” Cô sõ sàng trả lời. “Nhưng hông tôi hơi đau. Tôi nghĩ là tôi nên thử nghỉ ngơi một ngày.”

“Nhiều hơn một ngày.” Anh cộc cằn nói.

“Anh hoàn toàn đúng. Nhưng tôi đảm bảo là tôi không thể xoay sở được chuyện đó.”

Anh cười. Cô không phải là kiểu phụ nữ sẽ chọn dành cả nhiều ngày ngồi lặng lẽ trong phòng khách, làm việc với đồ thêu hay may vá, hay bất cứ gì những phụ nữ được cho là phải làm với những cây kim cùng sợi chỉ.

Anh quan sát khi cô bồn chồn. Cô không phải kiểu phụ nữ sẽ có bao giờ đó chọn việc chỉ ngồi xuống yên vị.

“Cô có muốn có một quyển sách không?” Anh hỏi.

Đôi mắt cô tối sầm lại thất vọng. Anh biết cô hy vọng anh đi cùng cô đến khu vườn, và có Chúa biết, một phần trong anh muốn thế, nhưng chẳng hiểu bằng cách nào, anh cảm giác anh phải gạt nó đi, gần như là một phương pháp tự bảo vệ bản thân. Anh vẫn cảm thấy chông chênh, không thoải mái một cách tuyệt vọng từ việc phải đánh vào móng các con anh.

Dường như chúng đã làm gì đó đòi hỏi phải có sự trừng phạt vào mỗi ngày của hai tuần này, và anh không biết nên làm gì khác. Nhưng anh không thể thấy sự hài lòng từ hành động đó. Anh căm ghét, cực kỳ căm ghét, cảm giác như anh có thể nôn ra vào mỗi lần, vậy mà đó là những gì anh đã làm khi chúng cư xử không đúng đắn? Những việc bé nhỏ anh cố gắng đặt qua một bên, nhưng khi chúng trét keo lên mái tóc nữ gia

sự vào tắm ra giường khi cô ấy ngủ, làm sao anh có thể để chuyện đó sang một bên? Hay anh phải làm gì lúc hai đứa nhỏ phá hỏng toàn bộ kế chứa những chậu đất nung trong nhà kính của anh? Chúng đã khẳng định đó là một tai nạn, nhưng Phillip biết rõ hơn. Và ánh mắt chúng khi cam đoan với vẻ ngây thơ nói lên gợi ý rằng, chúng thậm chí không nghĩ anh thực sự tin chúng.

Và vậy nên anh phạt chúng trong cách duy nhất anh biết, dù theo cách đó anh đã có thể tránh sử dụng bất cứ gì khác ngoài tay anh. Khi đó, tức là, anh chẳng làm bất cứ điều gì. Phân nửa thời gian – nhiều hơn phân nửa, thực thể – anh cố gắng vượt qua những ký ức khắc sâu về sự kỷ luật nơi cha anh đến mức, anh chỉ lưỡng lự, run rẩy và toát mồ hôi, kinh hãi trước việc tay anh nóng lòng để phát vào mông chúng.

Anh lo rằng anh đã quá khoan dung. Anh gần như thế, vì hai đứa sinh đôi không có vẻ gì là có bất cứ sự tiến bộ nào. Anh nói với bản thân anh cần nghiêm khắc hơn, và một lần anh thậm chí sai bước ra ngoài chuồng ngựa rồi nắm lấy sợi dây da...

Anh rùng mình trước hồi tưởng. Đó là sau việc rắc rối dán keo, và họ phải cắt đi mái tóc của Cô Lockhart chỉ để giải phóng cô, và anh rất giận dữ – giận đến không tin nổi, không thể cưỡng lại được. Về mặt anh biến thành đồ kẻ, và tất cả những gì anh muốn là trừng phạt chúng, khiến chúng hiểu, dạy chúng làm thế nào để trở thành một người tốt, và anh vồ lấy sợi dây da...

Nhưng nó đã đốt nóng trong hai bàn tay anh, rồi anh buông rơi hoảng hốt, sợ hãi sẽ trở thành cái gì nếu anh thực sự dùng nó.

Hai đứa nhỏ đã không bị trừng phạt trong cả ngày. Phillip đã bay vào nhà kính, run lên vì ghê tởm, cắn giận bản thân với những gì anh gần như đã làm.

Và cho những gì anh không thể thực hiện.

Dạy dỗ con anh trở thành những con người tốt hơn.

Anh không biết cách làm thế nào trở thành một người cha với chúng. Điều ấy quá rõ ràng. Anh không biết cách nào, và có thể đơn giản không phù hợp với nhiệm vụ ấy. Có thể vài người đàn ông được sinh ra đã biết phải nói gì và hành động ra sao, và một vài người trong số họ đơn giản là không thể làm một thứ tốt đẹp dù cho đã cố gắng quá nhiều.

Có lẽ ai đó cần một người cha tốt, để có thể biết được cách làm sao trở thành một người cha tốt tương tự.

Điều ấy đã bỏ rơi anh ngay từ lúc mới sinh ra.

Và giờ anh ở đây, đang cố gắng bù đắp sự thiếu hụt anh thiếu bằng Eloise Bridgerton. Có lẽ cuối cùng anh có thể thôi cảm giác đầy tội lỗi khi trở thành một người cha tồi tệ, nếu anh có thể đơn giản cho chúng một người mẹ tuyệt vời.

Nhưng không có gì là đơn giản khi một người muốn thế, và Eloise, trong một ngày ở lại, đã thành công trong việc làm cuộc đời anh lộn nhào. Anh chưa bao giờ mong đợi sẽ muốn cô, ít nhất không phải xúc cảm mãnh liệt anh cảm thấy mỗi lần khẽ trộm nhìn cô. Và khi anh thấy cô nằm trên sàn – tại sao ý nghĩ đầu tiên ở anh là khiếp sợ?

Khiếp sợ cho tình trạng của cô, và, nếu anh thực lòng, khiếp sợ vì hai đứa sinh đôi có thể làm cô nhận thấy phải rời đi.

Khi Cô Lockhart tội nghiệp bị trét keo trên giường, cảm xúc đầu tiên nơi Phillip là điên lên với các con anh. Với Eloise, anh chỉ dành cho chúng những nghĩ suy nhỏ nhất, chẳng đáng kể cho đến khi anh đảm bảo với chính anh cô không bị thương nghiêm trọng.

Anh đã không muốn quan tâm tới cô, đã không muốn gì hơn là một người mẹ tuyệt diệu với các con anh. Và giờ đây anh chẳng biết phải làm gì với điều ấy.

Và vì thế, dù một buổi sáng trong vườn với Cô Bridgerton nghe như thể thiên đường, bằng cách nào đó anh không thể cho phép bản thân hài lòng.

Anh cần thời gian cô độc một mình. Anh cần suy nghĩ. Hay đúng hơn, để không phải suy nghĩ, vì nghĩ ngợi chỉ khiến anh cáu kỉnh và bối rối.

Anh cần chôn vùi hai tay anh trong đất tơi và trong những chậu cây cần xén tỉa, rồi đóng chặt bản thân khỏi tâm trí chừng nào chúng không còn gào thét với tất cả những vấn đề của anh.

Anh cần trốn đi.

Và nếu đó là hèn nhát, ừ thì, cứ để anh là một thằng nhát gan.

7. Chương 7

... chưa bao giờ buồn chán như thế trong cả cuộc đời.

Colin, anh phải về nhà. Thật là nỗi buồn bất tận khi không có anh,

và em không nghĩ em có thể chịu được sự tẻ ngắt thêm lúc nào nữa.

Xin anh hãy trở về, vì em rõ ràng bắt đầu lặp lại những lời đã nói,

và không gì có thể chịu được với sự buồn chán.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến anh trai cô, Colin,

trong mùa lễ hội thứ năm của cô như một cô gái lần đầu ra mắt,

gửi đi (nhưng không bao giờ nhận được) trong khi Colin

đang đi du lịch ở Đan Mạch.

Eloise trải qua cả ngày trong vườn, uể oải trên chiếc ghế dài vô cùng thoải mái mà cô gần như tin chắc là nhập khẩu từ Ý, vì kinh nghiệm của cô là cả người Anh hay người Pháp đều không có bất kỳ manh mối nào cho việc tạo nên một đồ vật thoải mái đến thế.

Không phải cô thường trải qua nhiều thời gian xác định việc tạo ra những chiếc ghế và sofa, nhưng bị mắc kẹt một mình bên ngoài khu vườn Romney Hall, cô không có bất cứ gì khác để suy ngẫm.

Không, không một việc nào. Không ngay cả việc nghĩ gì khác về chiếc ghế dài dễ chịu bên dưới cô, và có lẽ thực tế Ngài Phillip là một người thô lỗ khi để cô một mình cả ngày, sau khi hai đứa nhóc tiểu quý của anh – mà sự tồn tại của chúng, cô thêm vào trong những suy nghĩ với một đường cong bay bướm đầy trí tuệ, anh đã chưa bao giờ thấy phù hợp để tiết lộ ra trong sự trao đổi thư từ – đã cho cô một con mắt đen thẫm.

Đây là một ngày hoàn hảo, với bầu trời cao trong xanh và cơn gió nhẹ, và Eloise không có đến cả một ý tưởng nào để mà nghĩ suy.

Cô chưa bao giờ buồn chán như thế trong đời.

Không phải là bản chất của cô, khi ngồi yên lặng và ngắm mây trời hững hờ trôi. Cô sẽ thích ra ngoài để làm điều gì đó hơn – có một cuộc dạo chơi, xem xét tỉ mỉ hàng rào cây, bất cứ thứ gì khác so với ngồi thu lu trên một cái ghế dài, băng quơ liếc nhìn nơi phía chân trời.

Hay nếu cô phải ngồi đây, ít nhất cô có thể có sự bầu bạn từ một người nào đó. Cô cho là những đám mây có thể trở nên thú vị hơn, nếu cô không phải lặng lẽ một mình, nếu ai đó ở đây để cô có thể nói, Lay Chúa, nhưng đám mây kia giống một con thỏ quá, có phải vậy không?

Nhưng không, cô đang phải lẻ loi với chính mình. Ngài Phillip đã ở trong nhà kính – cô có thể thấy từ đây, mặc dù anh di chuyển hết lần này đến lần khác – và trong khi cô thực sự muốn đứng dậy tham gia cùng anh, chẳng lý do nào khác ngoài sự thật những cây cối của anh hẳn phải thú vị hơn nhiều những đám mây trời đánh này, cô không để anh hài lòng khi đi tìm kiếm anh.

Không phải sau khi anh từ chối cô hết sức đột ngột vào chiều nay. Chúa ơi, người đàn ông đó thật sự bay đi tránh việc trò chuyện với cô. Đó hẳn là một việc lạ lùng nhất. Cô đã nghĩ họ đang sẽ chia lẫn nhau khá

tốt, và rồi anh trở nên hoàn toàn cộc lốc, lăm bằm vài lời xin lỗi về việc anh cần làm việc đến mức nào, và chạy trốn khỏi phòng cứ như cô mắc bệnh truyền nhiễm.

Gã đáng ghét.

Cô cầm lên quyển sách đã chọn từ thư viện, rồi giữ nó kiên quyết trước mặt. Đây là thời gian dành cho cô đọc cái thứ chết dẫm này nếu nó muốn giết cô.

Dĩ nhiên, đó là những gì cô tự nói với bản thân khi chọn quyển sách. Cô không bao giờ thành công trong việc nhét đến một câu – một đoạn nếu cô thực sự tuân theo – trước khi tâm trí cô văng lên cảnh báo, và những con chữ trên trang giấy trở nên không chú tâm, và không cần phải nói, không thể đọc được.

Đáng đời cô lắm, cô nghĩ thế, vì quá cáu kỉnh với Ngài Phillip, đến mức đã không chú ý nhiều đến thư viện, và chộp ngay quyển sách đầu tiên cô thấy.

Thực vật học về Những Cây Dương Xỉ? Cô đã nghĩ gì vậy?

Thậm chí tệ hơn, nếu anh thấy cô với nó, anh chắc chắn nghĩ rằng cô chọn quyển sách ấy, vì cô muốn học hỏi nhiều hơn về những sở thích của anh.

Eloise chớp mắt ngạc nhiên khi cô nhận ra đã đến trang cuối cùng. Cô không nhớ đến một câu, và thực tế có lẽ là đôi mắt cô chỉ lướt qua các từ ngữ mà không đọc đến một chữ cái nào.

Chuyện này thật lố bịch. Cô quăng quyển sách sang một bên và đứng dậy, bước vài bước để kiểm tra hông cô đã dễ cử động hơn chưa. Tự cho phép bản thân nở một nụ cười hài lòng khi nhận ra sự đau nhức không tệ lắm, và sự thật không thể được gọi bất cứ cái gì ngoài hơi lo lắng, cô bước về hướng những khóm hoa hồng ở hướng bắc, chòm người tới trước ngửi những nụ hoa.

Chúng vẫn còn khép nụ – sau cùng thì, hãy còn sớm để tới mùa – nhưng có thể chúng có hương thơm, và–

“Cô đang làm cái quái gì thế?”

Eloise chỉ xoay sở thành công để tránh khỏi té ngã vào khóm hoa khi cô quay lại. “Ngài Phillip.” Cô nói, như thể điều ấy hoàn toàn không hiển nhiên.

Anh trông phát khùng. “Cô phải ngồi xuống.”

“Tôi đang ngồi.”

“Cô vẫn phải đang ngồi.”

Cô quyết định sự thật sẽ là một lời giải thích xuất sắc. “Tôi buồn chán.”

Anh đưa mắt về phía cái ghế dài. “Không phải cô mang theo một quyển sách từ thư viện sao?”

Cô nhún vai. “Tôi đọc xong rồi.”

Anh cong một bên mày theo kiểu rõ ràng không tin được.

Cô đáp lại biểu cảm trên gương mặt anh với việc cũng cong mày của chính cô.

“À thì, cô cần ngồi xuống.” Anh cộc cằn nói.

“Tôi hoàn toàn khỏe.” Cô nhẹ vỗ vào hông. “Giờ nó đã đỡ đau rồi.”

Anh chăm chăm nhìn cô một lúc, về mặt cáu kỉnh, như thể anh muốn nói gì đó nhưng không biết đó là gì. Anh hẳn phải rời khỏi nhà kính vội vã, vì anh khá bấn, với đất dính đầy hai cánh tay, dưới mỗi móng tay, và thành sọc hết sức lồi thoi trên áo anh. Anh trông kinh khủng, ít nhất theo những tiêu chuẩn Eloise thường biết ở London, nhưng có cái gì đó gần như hấp dẫn ở anh, thứ gì đó khá cổ xưa và mãnh liệt khi anh đứng đó, trùng mắt với cô.

“Tôi không thể làm việc nếu phải lo lắng cho cô.” Anh cầu nhàu.

“Vậy thì đừng làm nữa.” Cô trả lời, nghĩ rằng giải pháp hoàn toàn hiển nhiên.

“Tôi đang dở dang vài việc.” Anh lầm bầm, lời nói, theo ý kiến Eloise, ít nhất, khá giống một đứa trẻ đang rầu rĩ.

“Vậy tôi sẽ đi cùng anh.” Cô nói, lướt qua anh trên đường đến nhà kính. Thực lòng, làm sao anh trông đợi họ quyết định có hợp nhau không, nếu cả hai không trải qua bất kỳ thời gian nào cùng nhau?

Anh với tới chụp lấy cô, rồi nhớ rằng tay anh đang đầy đất. “Cô Bridgerton.” Anh sắc nhọn nói. “Cô không thể—”

“Anh không cần sự giúp đỡ sao?” Cô cắt ngang.

“Không.” Anh nói, bằng một giọng mà cô không thể tiếp tục tranh cãi theo hướng ấy.

“Ngài Phillip.” Cô nghiêng rằng, hoàn toàn mất kiên nhẫn với anh. “Tôi có thể hỏi anh một câu hỏi không?”

Rõ ràng giật mình trước sự chuyển hướng trò chuyện đột ngột từ cô, anh chỉ gật đầu – một cái, cụt ngủn, cách đám đàn ông hay làm khi họ khó chịu và muốn vờ như đang trong nhiệm vụ.

“Anh có phải là người đàn ông giống tôi qua?”

Anh giương mắt nhìn cứ như cô là một kẻ mất trí. “Cô nói gì cơ?”

“Người đàn ông tôi đã dành cả buổi tối vào tối qua.” Cô nói, chỉ vừa vặn chống lại mong mỏi khoanh tay khi lên tiếng. “Người đã cùng tôi sẽ chia bữa tối, sau đó đi dạo quanh nhà và nhà kính, thực sự chuyện trò với tôi, và sự thật, có vẻ như tận hưởng sự bầu bạn cùng tôi, ngạc nhiên khi nó có thể dường như thế.”

Anh không làm gì ngoài lom lom nhìn cô trong vài giây, rồi lẩm bầm. “Tôi tận hưởng sự bầu bạn với cô.”

“Vậy thì tại sao,” cô hỏi, “tôi đang ngồi một mình trong vườn đến những ba giờ?”

“Chưa đến ba tiếng.”

“Không quan trọng là bao lâu—”

“Chỉ mới có bốn mươi lăm phút.” Anh nói.

“Có thể là như thế—”

“Nó là như thế.”

“Thôi được.” Cô tuyên bố, phần lớn bởi vì cô ngờ rằng anh có thể đúng, việc có thể đặt cô vào một tình huống ngưng ngừng nào đó, và thôi được, có vẻ như là tất cả những gì cô có thể nói mà không làm bẽ mặt bản thân mình hơn nữa.

“Cô Bridgerton.” Anh nói, giọng cụt ngủn gọi cho cô chỉ mới đêm trước, khi anh gọi cô là Eloise.

Và hôn cô.

“Như cô có thể đoán,” anh tiếp tục đánh thếp, “sự việc sáng nay với các con đã khiến tôi cảm thấy kinh tởm. Tôi đơn giản nghĩ nên miễn cho cô sự bầu bạn của tôi, việc là như thế.”

“Tôi hiểu.” Cô nói, khá ấn tượng với vẻ khinh khỉnh trong giọng mình.

“Tốt.”

Ngoại trừ cô hoàn toàn chắc chắn cô đã thấy. Anh đang nói dối, chính xác là thế. Ồ, hai đứa sinh đôi đã đặt anh vào việc cảm thấy kinh tởm, điều ấy đúng, nhưng vẫn còn thứ gì đó khác nữa.

“Vậy thì, tôi sẽ để anh làm việc.” Cô nói, ra hiệu về phía nhà kính với một cử chỉ cứ như thể cô đang phẩy anh đi.

Anh nhìn cô nghi ngờ. “Và cô có kế hoạch làm gì?”

“Tôi cho là tôi sẽ viết vài lá thư sau đó đi dạo.” Cô trả lời.

“Cô sẽ không đi dạo.” Anh gầm gừ.

Gần như, Eloise nghĩ, anh thực sự quan tâm đến cô.

“Ngài Phillip.” Cô trả lời. “Tôi đảm bảo với anh tôi hoàn toàn khỏe. Tôi khá chắc rằng tôi trông tệ hơn nhiều so với tôi cảm thấy.”

“Cô rõ ràng trông tệ so với cô cảm thấy.” Anh lầm bầm.

Eloise quắc mắt với anh. Cuối cùng thì, đó là con mắt bầm đen, và do chỉ vì một tai ương tạm thời trước sự xuất hiện của cô, nhưng thật sự, anh không cần nhắc cô rằng cô trong như quỷ dạ xoa.

“Tôi nên tiếp tục ra khỏi con đường của anh.” Cô nói. “Đó thật sự là tất cả vấn đề, đúng chứ?”

Một đường gân bắt đầu co giật nơi thái dương anh. Eloise cực kỳ hài lòng trước điều đó.

“Đi nào.” Cô nói, và khi anh không đi, cô quay người và bắt đầu bước xuyên qua cánh cửa phân đoạn khác của khu vườn.

“Dừng ngay lập tức.” Ngài Phillip đề nghị, thu ngắn khoảng cách giữa họ chỉ với một bước chân. “Cô không thể đi dạo.”

Eloise muốn hỏi anh có ý định cột chặt cô xuống hay không, nhưng cô giữ mồm lại, sợ rằng anh có thể thi hành gợi ý đó.

“Ngài Phillip.” Cô nói. “Tôi không yếu đến mức để trông thấy—Ồ!” Cần nhả vài thứ ngu ngốc về phụ nữ (và sử dụng vài tính từ khác mà Eloise cho là không hề ca tụng một tí tẹo nào), Ngài Phillip bế thốc cô trong vòng tay và sải bước về phía cái ghế, nơi anh ném phịch cô hoàn toàn không lịch sự xuống tấm nệm.

“Ngồi đây.” Anh ra lệnh.

Cô thối phỉ phỉ, đang cố gắng tìm lại giọng nói sau màn thể hiện không thể tin được của sự kiêu ngạo. “Anh không thể—”

“Lạy Chúa, đúng là phụ nữ, cô có thể thử tính nhẫn nại của một vị thánh.”

Cô trừng trừng lườm anh.

“Chuyện gì.” anh hỏi với vẻ nôn nóng ngán ngẩm, “tiếp tục lôi cô ra khỏi chỗ này?”

“Tôi không thể nghĩ bất cứ gì.” Cô trả lời, hoàn toàn chân thật.

“Được rồi.” Anh nói, hất cằm lên theo kiểu giận dữ ngoan cố. “Đi bộ đường dài suốt miền thôn quê. Bơi qua Pháp.”

“Từ Gloucestershire?” Cô hỏi, môi xoắn lại.

“Nếu có ai đó có thể tìm đường thực hiện việc đó,” anh nói, “đó sẽ là cô. Ngày tốt lành, Cô Bridgerton.”

Và rồi anh oai vệ bước đi, bỏ Eloise lại chính xác nơi cô đã ở mười phút trước. Ngồi trên cái ghế dài, ngạc nhiên trước sự ra đi đột ngột của anh, đến mức cô gần như quên bằng đi cô có ý định đứng dậy và bỏ đi.

—o0o—

Nếu Phillip đã không bị cho là một thằng đàn vào sáng nay, thì bức thư ngắn ngủn Eloise báo cho anh cô có ý muốn dùng bữa tối trong phòng vào buổi tối, đã làm cho việc ấy rõ ràng hơn.

Nghĩ tới việc cô trải qua buổi chiều phàn nàn về việc không có ai làm bạn, và quyết định trải qua buổi chiều một mình của cô là một sỉ nhục được nhấn mạnh, thì quả thật thế.

Anh ăn một mình, trong im lặng, như anh đã làm trong nhiều tháng qua. Thật sự là, nhiều năm, kể từ khi Marina hiếm khi đến phòng ăn khi cô còn sống. Có người sẽ nghĩ anh hẳn phải quen với việc ấy, nhưng giờ đây anh bồn chồn và khó chịu, dù nhận thức được tất cả người hầu, đều biết Cô Bridgerton đã từ chối sự bầu bạn của anh.

Anh cầu nhàu với bản thân khi nhai. Anh biết một người phải phớt lờ bọn kẻ hầu, và trở lại cuộc sống thường ngày cứ như cái đám người hầu ấy không tồn tại, cứ như cái đám đó hoàn toàn là một loài rất khác. Và trong khi anh phải thừa nhận không hứng thú với cuộc sống của họ ngoài Romney Hall, sự thật nhắc

nhở rằng họ phải hứng thú với cuộc sống của anh, và anh cực kỳ ghê tởm trở thành chủ đề của những câu chuyện ngồi lê đôi mách.

Điều mà anh chắc chắn vào tối nay, khi họ tụ tập trong góc vào buổi tối ở gian bếp.

Anh hẳn học cắn một miếng vào ổ bánh mì nhỏ. Anh hy vọng cái đám ấy phải ăn con cá mắc dịch từ giường Amanda.

Anh chuyển hướng qua bó salad, và thịt gà vịt, và bánh pudding, dù món súp và thịt đã chứng minh là khá đủ. Nhưng vẫn còn cơ hội Eloise sẽ thay đổi ý nghĩ và tham gia bữa tối với anh. Không có vẻ gì giống như vậy, dựa vào tính būng bình ở cô, nhưng nếu cô quyết định thay đổi ý nghĩ rằng cô sẵn sàng, anh muốn có mặt tại đây khi chuyện ấy xảy ra.

Khi việc ấy trở nên rõ ràng rằng đây chẳng là gì ngoài suy nghĩ ước ao về phần anh, anh nghĩ về việc đến chỗ cô, nhưng dù cho ở đây ngoài vùng thôn quê này, hành động đó hoàn toàn không thích hợp, và ngoài ra, anh nghi ngờ cô muốn thấy anh.

Chắc, điều đó hiển nhiên không đúng. Anh không nghĩ cô muốn thấy anh, nhưng cô muốn anh hạ mình và xin lỗi. Và ngay cả khi anh không nói đến một từ tương tự như Tôi xin lỗi, sự xuất hiện của anh sẽ ngang với việc chén một con quạ.

Đó không phải là thứ tệ nhất trên thế giới, xem xét đến việc anh đã quyết định sẵn sàng quăng mình dưới chân cô, rồi van nài một cách hết sức thảm thương cô hãy lấy anh, nếu cô đơn giản bằng lòng ở lại và làm mẹ các con anh. Điều đó, ngay cả khi anh đã làm hỏng hoàn toàn vào chiều nay – và sáng nay, thật thế, nếu có ai thành thật về những gì xảy ra.

Nhưng muốn nài nỉ một người phụ nữ không có nghĩa ai đó thực sự biết cách làm thế nào.

Anh trai anh đã là người được sinh ra với tất cả quyền rũ, tinh tế, luôn biết cách phải làm gì và hành động ra sao. George thậm chí không bao giờ chú ý đến bọn người hầu chăm chăm nhìn, cứ như họ đang xì xầm bàn tán về anh ấy mười phút trước, và sự thật, việc ấy chẳng đáng phải tranh luận, vì tất cả những gì kẻ hầu từng nói đều đại loại như, “Cậu chủ George là một người tinh quái.” Tất cả đều được nói với một nụ cười và đỏ mặt, dĩ nhiên.

Phillip, mặt khác, đã là một người trầm lặng hơn, suy tư hơn, và dĩ nhiên ít thích hợp hơn với vai trò làm cha và chủ thái ấp. Anh đã luôn có kế hoạch rời khỏi Romney Hall và không bao giờ nhìn lại, ít nhất là trong khi cha anh vẫn còn sống. George sẽ lấy Marina và có nửa tá đứa con hoàn hảo, và Phillip sẽ trở thành một người chú cộc cằn và khá lập dị sống tận Cambridge, trải qua tất cả thời gian trong nhà kính, chỉ đạo những cuộc nghiên cứu mà không ai khác hiểu hay thậm chí để tâm.

Đó là những gì phải nên xảy ra, nhưng đã thay đổi trong chiến trường ở Bỉ.

Nước Anh đã thắng, nhưng chẳng có tí dễ chịu nào với Phillip khi cha lôi anh về Gloucestershire, quyết định nhào nặn anh thành một người thừa kế thích hợp.

Và rồi cha anh qua đời. Ngay đây, ngay trước mặt Phillip, tim ông xuy đi vì cơn thét gào phẫn nộ, rõ ràng phóng đại bởi thực tế giờ đây đứa con trai đã quá to lớn để phủ phục dưới chân ông và bị đánh với một cái mách chèo.

Và Phillip trở thành Ngài Phillip, với tất cả mọi quyền hành và trách nhiệm của một tòng Nam tước.

Những quyền lực và trách nhiệm anh chưa bao giờ, không bao giờ muốn.

Anh yêu các con, yêu chúng hơn cả cuộc sống này, nên anh cho là đáng lẽ anh nên vui mừng vì cách mọi thứ xoay chuyển, nhưng anh vẫn cảm giác cứ như anh đang thất bại. Romney Hall đang tốt đẹp – Phillip đã giới thiệu vài kỹ thuật nông nghiệp mới anh học được, và những cánh đồng trở thành một món lãi lần đầu tiên kể từ khi... chà, Phillip không biết kể từ khi nào. Họ tuyệt đối không kiếm được bất kể đồng nào trong khi cha anh còn sống.

Nhưng những cánh đồng chỉ là những cánh đồng. Các con anh là con người, là máu mủ và ruột thịt, và mỗi ngày trôi qua anh càng cảm thấy đang thất bại với chúng. Mỗi ngày dường như mang lại rắc rối tệ hơn (điều ấy khiến anh kinh hãi; anh không thể tưởng tượng được chuyện gì có thể tệ hơn việc mái tóc dính keo

của Cô Lockhart, và con mắt đen tím của Eloise) và anh không có ý kiến phải làm những gì. Bất cứ khi nào thử nói chuyện với chúng, anh cứ như nói điều không đúng. Hay làm một việc sai trái. Hay không làm bất cứ gì, tất cả chỉ vì anh quá sợ sẽ giận dữ mất kiểm soát.

Ngoại trừ chỉ một lần. Bữa tối hôm trước với Eloise và Amanda. Lần đầu tiên trong hồi ức gần đây, anh đã đối xử với con gái anh chính xác hợp lý. Cái gì đó trong sự hiện diện của Eloise đã khiến anh bình tĩnh, cho anh mượn suy nghĩ rõ ràng mà anh thường đánh mất, khi có chuyện liên quan đến các con anh. Anh có thể thấy sự hài hước trong tình huống này, lúc mà anh thường không thấy gì hơn ngoài cơn thịnh nộ của chính anh.

Đó chính là tất cả những lý do hơn nữa anh cần để đảm bảo Eloise ở lại, và lấy anh. Và với tất cả những lý do hơn nữa đó, anh sẽ không gặp cô tối nay và cố gắng đền bù cho cô thứ gì đó.

Anh không phiền ăn một con quạ. Chết toi nó, anh sẽ ăn cả một bầy nếu đó là những gì chuyện ấy cần.

Anh chỉ không muốn phá hoại tình hình này tồi tệ hơn nữa.

Eloise dậy khá sớm vào sáng hôm sau, việc chẳng lấy làm ngạc nhiên, vì cô lăn vào giường lúc chỉ mới tám giờ rưỡi. Cô hối tiếc khi tự áp đặt đầy ải bản thân gần như đến một lúc sau khi gửi lời nhắn cho Ngài Phillip, thông báo với anh cô quyết định ăn tối trong phòng.

Cô đã hoàn toàn bị coi là phiền phức với anh vào lúc trước, và cô cho phép sự cáu giận điều khiển suy nghĩ. Sự thật là, cô tự ghét chính cô, cô phải ngồi một mình nơi bàn mà không có gì khác làm hơn là chăm chăm nhìn vào thức ăn, và đoán cần phải cẩn bao nhiêu lần để kết thúc món khoai tây. Dù sao tâm trạng ngoan cố nhất và không cởi mở từ Ngài Phillip còn tốt hơn là không có gì.

Ngoài ra, cô vẫn chưa bị thuyết phục rằng họ không hợp nhau, và tách nhau ra trong bữa tối không gợi ý cho cô bất kì sự hiểu biết nào về tính cách và tính tình anh.

Anh có thể là một con gấu – và còn là một con gấu gắt gỏng – nhưng khi anh cười... Eloise bỗng dừng hiểu ra tất cả những quý cô trẻ tuổi đang nói về cái gì, khi họ trở nên hân hoan thích thú trước nụ cười của Colin (việc mà Eloise thấy khá bình thường, sau cùng thì, đó là Colin.)

Nhưng khi Ngài Phillip cười, anh thay đổi. Đôi mắt sẫm màu ở anh khoác lấy tia lấp lánh xấu xa, đọng đầy hài hước cùng tình nghịch, như thể anh biết cái gì đó mà cô không biết. Nhưng đó không phải là thứ khiến trái tim cô vỡ cánh. Sau tất cả, Eloise mang họ Bridgerton. Cô đã thấy hàng đồng ánh mắt lóe lên ranh mãnh, và kiêu hãnh rằng cô hoàn toàn miễn nhiễm với chúng.

Khi Ngài Phillip nhìn cô và mỉm cười, ở anh có cái gì đó ngượng ngùng, cứ như ít khi anh cười với phụ nữ.

Và cô bị bỏ lại với cảm giác anh là một người đàn ông, nếu tất cả mảnh ghép trong trò chơi xếp hình của họ vừa khớp với nhau, có thể ngày nào đó anh sẽ rất trân trọng cô. Ngay cả khi anh chẳng bao giờ yêu cô, anh sẽ quý trọng và không lấy cô vì cho đó là điều hiển nhiên.

Và đó là lý do Eloise chưa chuẩn bị gói ghém hành lý và bỏ đi, dù thái độ hoàn toàn thô lỗ nơi anh vào ngày hôm trước.

Dạ dày rên rỉ, cô đi đến phòng ăn, chỉ để được thông báo rằng Ngài Phillip đã đến và đi. Eloise cố để không chán nản. Điều ấy không có nghĩa là anh đang thử tránh mặt cô; sau cùng thì, việc đó vô cùng hợp lý, khi anh đã cho rằng cô không đến sớm và quyết định không đợi cô.

Nhưng khi cô ló mặt vào nhà kính, nhận ra không ai ở đó, cô tuyên bố với bản thân tình huống khó xử này, và đi tìm kiếm cho một sự bầu bạn khác.

Oliver và Amanda nợ cô một buổi chiều, phải không? Eloise kiên quyết bước lên những nấc thang. Không có lý do nào chúng lại không thể thực hiện việc ấy vào buổi sáng, thực thể.

“Các cháu muốn đi bơi không?”

Oliver đang nhìn cô như thể cô mất trí.

“Cô muốn.” Eloise trả lời với một cái gật đầu. “Còn cháu?”

“Không.” Thằng bé nói.

“Cháu muốn.” Amanda nói to lên, thọc vào khi anh trai bắn cho cô bé một cái lườm dữ tợn. “Cháu yêu thích được bơi, và Oliver cũng vậy. Anh ấy chỉ quá bức mình với cô để thú nhận.”

“Tôi không nghĩ chúng nên đi.” Giọng trả lời từ bà bảo mẫu, nhìn khá giống một người phụ nữ nghiêm khắc không rõ bao nhiêu tuổi.

“Nhảm nhí.” Eloise hớn hở nói, ngay lập tức không thích bà ta. Bà ấy trông như loại người chuyên véo vào tai và gõ vào tay. “Đây là một ngày ẩm áp trái mùa, và một ít thể dục sẽ rất tốt cho sức khỏe.”

“Tuy nhiên—” Bà giữ trẻ nói, chất giọng câu gắt chứng tỏ sự bức tức trước việc uy quyền của bà bị thách thức.

“Tôi sẽ cho chúng vài bài học trong khi chúng tôi đi bơi.” Eloise tiếp tục, sử dụng giọng điệu mẹ cô thường dùng khi bà rõ ràng không cho phép sự tranh cãi. “Hiện giờ chúng không có gia sư, đúng chứ?”

“Đúng thế.” Bà bảo mẫu nói. “Hai đứa quỷ con này đã trét—”

“Bất kể lý do gì cho việc cô ấy ra đi,” Eloise chắn ngang, khá chắc chắn không muốn biết chúng đã làm gì với cô gia sư trước, “tôi chắc nó đã trở thành một gánh nặng khổng lồ cho bà khi đảm nhận cả hai vai trò trong những tuần gần đây.”

“Nhiều tháng.” Bà bảo mẫu châm biếm.

“Thậm chí tệ hơn.” Eloise đồng ý. “Ai đó sẽ nghĩ bà ước ao một buổi sáng tự do, có phải không?”

“À, tôi không phiền cho một cuộc dạo chơi ngắn ngủi vào thị trấn...”

“Vậy mọi chuyện đã xong.” Eloise khẽ liếc xuống phía bọn trẻ, và tự cho phép một khoảnh khắc nhỏ tự ngợi khen bản thân. Chúng đang trân trối nhìn cô kính sợ. “Bà đi được rồi.” Cô nói với bà giữ trẻ, giục giã bà ta ra khỏi cửa. “Hãy tận hưởng buổi sáng của mình.”

Cô đóng cánh cửa lại đằng sau bà bảo mẫu vẫn còn ngơ ngác, và quay lại đối mặt với hai đứa sinh đôi.

“Cô thật tài giỏi.” Amanda hét hơi nói.

Ngay cả Oliver cũng không ngăn được mà gật đầu tán thành.

“Cháu ghét Bảo mẫu Edwards.” Amanda nói.

“Dĩ nhiên là cháu không thể.” Eloise nói, nhưng cô không đặt tình cảm vào câu nói ấy; cô cũng chẳng thích gì Bảo mẫu Edwards.

“Phải, chúng cháu không thích.” Oliver nói. “Bà ấy thật kinh khủng.”

Ama gật đầu. “Cháu ước chúng cháu có thể có Bảo mẫu Millsby trở lại, nhưng bà phải rời đi để chăm sóc cho mẹ bà. Bà ấy bị ốm.” Cô bé giải thích.

“Mẹ bà ấy.” Oliver lên tiếng. “Không phải Bảo mẫu Millsby.”

“Bảo mẫu Edwards ở đây bao lâu rồi?” Eloise hỏi.

“Năm tháng.” Amanda rầu rĩ trả lời. “Năm tháng dài đằng đẳng.”

“Chà, cô chắc bà ấy không tệ đến thế đâu.” Eloise nói, định nói thêm nữa, nhưng cô im lặng khi Oliver ngắt ngang với—

“Ồ, bà ấy tệ lắm.”

Eloise không muốn chê bai một người trưởng thành khác, đặc biệt khi đó là người có vài quyền hạn vượt chúng, nên thay vào đó cô quyết định lảng tránh việc ấy bằng cách nói, “Điều ấy không là vấn đề vào buổi sáng hôm nay, phải chứ, vì các cháu thay vào đó đi cùng cô.”

Amanda e thẹn với tới và nắm lấy tay cô. “Cháu thích cô.” Con bé nói.

“Cô cũng thích cháu.” Eloise trả lời, ngạc nhiên vì những giọt nước đang hình thành trong khóe mắt cô.

Oliver không nói gì. Eloise không thấy bị xúc phạm. Có người cần nhiều thời gian để cảm thấy ấm lòng hơn vài người khác. Hơn nữa, những đứa trẻ này có quyền cảnh giác. Sau cùng, mẹ đã bỏ chúng mà đi. Dù cho là vậy, cái chết vẫn đến, nhưng chúng còn nhỏ; tất cả những gì hai đứa trẻ biết là chúng yêu mẹ và mẹ đã đi rồi.

Eloise nhớ rõ vài tháng sau cái chết của cha. Cô đã dính chặt lấy mẹ trong từng cơ hội có được, tự nói với bản thân nếu cô chỉ đơn giản giữ bà gần bên (hay có khi hơn nữa, nắm lấy tay bà), thì mẹ cô sẽ không thể bỏ cô mà đi.

Có bất cứ ngạc nhiên nào khi những đứa trẻ này tức tối với bảo mẫu mới của chúng không? Chúng hẳn đã được chăm sóc bởi Bảo mẫu Millsby từ lúc mới sinh. Mất bà quá sớm sau cái chết của Marina hẳn phải khó khăn gấp hai lần.

“Cháu xin lỗi vì chúng cháu đã làm mất cô thâm tím.” Amanda nói.

Eloise siết chặt tay con bé. “Nó trông không tệ đến như thế đâu.”

“Nó nhìn thật dễ sợ.” Oliver thú nhận, gương mặt bé nhỏ của thằng bé bắt đầu lộ ra những tín hiệu ăn năn.

“Phải, nó thật dễ sợ.” Eloise đồng ý. “Nhưng nó đang bắt đầu lớn hơn. Cô nghĩ cô trông khá giống một người lính đã ra trận – và chiến thắng!”

“Cô không giống như đã thắng.” Oliver nói, một bên khóe miệng xoắn lại thành biểu cảm nghi ngờ.

“Bây nào. Dĩ nhiên cô thắng. Bất kỳ ai cũng chiến thắng khi thực sự trở về nhà từ những thắng lợi ở chiến trường.”

“Có nghĩa là Chú George thất bại?” Amanda hỏi.

“Anh của cha cháu?”

Amanda gật đầu. “Chú ấy chết trước khi chúng cháu được sinh ra.”

Eloise tự hỏi chúng có biết mẹ chúng lúc đầu được hứa hôn để lấy anh ấy không. Hầu như là không. “Chú cháu là một anh hùng.” Cô nói với sự hoàn toàn kính trọng.

“Nhưng không phải Cha.” Oliver nói.

“Cha cháu không thể tham gia chiến tranh, vì cha có quá nhiều trách nhiệm ở đây.” Eloise giải thích. “Nhưng đây là một cuộc chuyện trò quá nghiêm túc cho một buổi sáng tốt lành, hai cháu có nghĩ vậy không? Chúng ta nên ở ngoài bơi lội và có một khoảng thời gian tuyệt vời.”

Hai đứa sinh đôi nhanh chóng vỗ lấy sự nhiệt tình của cô, và ngay lập tức thay đồ tắm và dẫn bước trên những khu đất tới hồ.

“Chúng ta phải thực hành số học!” Eloise hét lớn khi chúng nhảy chân sáo phía trước.

Và trước sự hết sức ngạc nhiên của cô, chúng thực sự làm theo. Ai có thể biết những đứa trẻ sáu và tám tuổi có thể vui đến thế?

8. Chương 8

... em thật may mắn khi ở trường. Những chị em gái của em

đã phải trình diện với một cô gia sư mới, và cô ấy

là hiện thân của nỗi bất hạnh. Cô ta đều đều nói về phép toán số học

từ tình mơ cho đến chập tối. Hyacinth tội nghiệp giờ đây ngập trong nước mắt

mỗi lần con bé nghe từ “bảy”. (Dù chị phải thú nhận chị không hiểu tại sao

một đứa trẻ ở độ tuổi lên sáu không suy ra những phản ứng giống vậy.)

Chị không biết chúng ta sẽ làm gì. Dì tóc con bé vô lọ mực,

chị cho là thế. (Đó là, ý kiến của Cô Haversham, không phải của Hyacinth, ngay cả khi chị sẽ không bao giờ chỉ dẫn ra về sau.)

– từ Eloise Bridgerton gửi đến em trai cô, Gregory, trong học kỳ đầu tiên khi cậu là học viên ở Eton.

Khi Phillip quay về từ khu vườn hoa hồng, anh ngạc nhiên khi thấy nhà anh lặng im và vắng lặng. Thật là hiếm hoi khi không khí không bị nổ tung ra với âm thanh của cái bàn bị lật nhào hay tiếng gào đanh tai giận dữ. Bọn trẻ, anh nghĩ, đang tạm dừng để nhấp nháp hương vị yên tĩnh. Rõ ràng, chúng không ở nhà. Bảo mẫu Edwards hẳn phải dẫn chúng ra ngoài đi dạo.

Và, anh cho là, Eloise vẫn còn ở trên giường, dù sự thật gần như rõ mười mươi, cô dường như không phải là ngoại người ăn không ngồi rồi cả ngày.

Phillip chăm chú xuống những bông hồng trong tay anh. Anh đã dành chính xác cả giờ lựa chọn những bông hoa đẹp nhất; Romney Hall tự hào với ba khu vườn hoa hồng, và anh phải đi đến khu vườn xa nhất để tìm những khóm hoa đa dạng rực rỡ, tươi mới. Sau đó anh tỉ mỉ chọn lựa, cẩn thận cắt chúng ở chỗ chính xác để tiếp tục tốt tươi, và rồi kỹ càng tĩa đi từng cái gai.

Những bông hoa anh có thể làm được. Những thực vật xanh tươi anh thậm chí có thể làm tốt hơn, nhưng bằng cách nào đó, anh không nghĩ Eloise sẽ thấy nhiều lãng mạn trong một nắm thường xuân.

Anh thở thẩn ngoài phòng ăn, hy vọng thấy vài mẫu thức ăn vương vãi, đợi chờ sự xuất hiện của Eloise, nhưng tủ chén đĩa sạch sẽ và tinh tươm, dấu hiệu rằng buổi ăn sáng đã qua và kết thúc. Phillip cau mày và đứng lên giữa phòng, cố gắng tìm hiểu anh nên làm gì tiếp theo. Eloise chắc đã xuống giường và ăn bữa sáng, nhưng khi giờ nếu anh biết cô ở đâu.

Chỉ vừa lúc ấy một cô hầu đi ngang qua, giữ một tấm khăn bằng lông vũ và một cái giỏ. Cô ấy khẽ nhún gối chào khi thấy anh.

“Ta cần một lọ hoa cho những cái này.” Anh nói, giơ bó hoa lên. Anh hy vọng có thể giao tận tay cho Eloise, nhưng không thích giống như nâng niu chúng suốt cả buổi sáng trong khi lòng sục cô.

Cô hầu gật đầu và bắt đầu rời đi, nhưng anh ngăn lại. “À, và cô có biết Cô Bridgerton có thể đi đâu không? Ta nhận thấy buổi sáng đã hoàn tất.”

“Ra ngoài, thưa Ngài Phillip.” Cô hầu nói. “Với bọn trẻ.”

Phillip chớp mắt ngạc nhiên. “Cô ấy ra ngoài với Oliver và Amanda? Tự nguyện?”

Cô hầu gật đầu.

“Thú vị đây.” Anh thở dài, cố không hình dung ra cảnh tượng. “Hy vọng chúng không giết cô ấy.”

Cô hầu trông hoang mang. “Ngài Phillip?”

“Đùa thôi... à... Mary?” Anh không có ý kết thúc câu nói bằng một câu hỏi, nhưng sự thật là, anh không chắc lắm về tên cô hầu.

Cô ấy gật đầu theo cách mà anh không thể chắc anh đã đúng, hay cô chỉ đang tỏ ra lịch sự.

“Cô biết họ đi đâu không?” Anh hỏi.

“Xuống về phía mặt hồ, tôi tin là thế. Đi bơi.”

Da Phillip không rét mà run. “Bơi?” Anh hỏi, giọng kỳ quái và trống rỗng với tai anh.

“Vâng. Bọn trẻ mặc đồ tắm của chúng.”

Bơi lội. Lạy Chúa.

Kể từ một năm nay, anh đã tránh mặt hồ, luôn đi đường vòng qua đó, chỉ để bản thân tránh khỏi nhìn thấy nó. Và anh đã cấm các con không bao giờ được đến nơi ấy.

Hay anh đã không?

Anh đã nói với Bảo mẫu Millsby không cho phép chúng đến gần nơi có nước, nhưng anh có nhớ nói điều tương tự với Bảo mẫu Edwards?

Anh chạy thực mạng, những đóa hồng bị vứt lại trên sàn nhà.

—oOo—

“Người về sau là một con ốc mượn hồn!” Oliver rú lên, rẽ vào làn nước với vận tốc cao nhất, chỉ ngật nghèo cười khi mặt nước chạm đến ngực và thằng bé bị ép chậm lại.

“Em không phải một con ốc mượn hồn. Anh là một con ốc mượn hồn!” Amanda thét trả lại, khi cô bé tóe nước xung quanh những vũng nước nông.

“Em là một con ốc mượn hồn thối rửa!”

“Được thôi, anh là một con ốc mượn hồn đã chết!”

Eloise phá ra cười khi cô lợi xuyên qua làn nước cách vài dặm so với Amanda. Cô đã không mang theo đồ bơi – thật thế, người nào lại có thể nghĩ cô cần chúng? – nên cô đã buộc vấy và vấy lột lên, để lộ chân cho đến tận đầu gối. Để lộ chân ra như thế này thật kỳ lạ, nhưng đây chẳng là vấn đề khi đi với hai đứa trẻ tám tuổi.

Hơn nữa, chúng quá vui vẻ chọc ghẹo nhau để thậm chí liếc một cái về phía chân cô.

Hai đứa sinh đôi đã trở nên sôi nổi với cô hơn trong suốt cuộc đi dạo của họ xuống hồ, cười đùa và trò chuyện cả đoạn đường, và Eloise tự hỏi có phải tất cả những gì chúng cần là sự chú ý không. Chúng đã mất mẹ, khoảng cách trong mối quan hệ giữa cha lại cứ dần xa, và bà bảo mẫu thương yêu đã bỏ lại chúng. Ông Chúa là hai đứa nhóc còn có nhau.

Và có thể, có lẽ là, cả cô nữa.

Eloise cắn môi, không chắc thậm chí có nên cho phép những ý nghĩ của cô xoay theo hướng ấy.

Cô vẫn chưa quyết định có nên cưới Ngài Phillip, và cũng nhiều như hai đứa sinh đôi dường như cần cô – và chúng cần cô, cô chỉ biết là chúng cần cô – cô không thể đưa ra quyết định dựa trên Oliver và Amanda.

Cô sẽ không cưới chúng.

“Đừng ra xa quá!” Cô gọi lớn, nhận ra Oliver đã cách xa cả gần ba mét.

Thằng bé khoác lên vẻ mặt của những cậu trai khi chúng nghĩ đang được nuông chiều, nhưng cô chú ý thằng bé bước hai bước lùi lại về phía bờ.

“Cô nên ra xa hơn, Cô Bridgerton.” Amanda nói, ngồi xuống rồi ré lên. “Ồ! Lạnh quá!”

“Vậy tại sao em ngồi xuống?” Oliver nói. “Em biết lạnh thế nào mà.”

“Phải, nhưng chân em quen rồi.” Cô bé trả lời, vòng tay ôm lấy cơ thể. “Không còn cảm thấy lạnh nữa.”

“Đừng lo.” Cu cậu nói với em gái bằng một nụ cười toe toét vô cùng khinh khỉnh. “Mông em cũng sẽ quen sớm thôi.”

“Oliver.” Eloise nghiêm khắc nói, nhưng khá chắc chắn cô đã phá hoại hiệu ứng bằng cách mỉm cười.

“Anh ấy đúng!” Amanda la lên, quay sang Eloise với biểu cảm ngạc nhiên. “Cháu không thể cảm giác ở nơi mông nữa.”

“Cô không chắc đó là điều tốt.” Eloise nói.

“Cô nên bơi.” Oliver chọc vào. “Hay ít nhất tới xa như Amanda. Cô đã làm ướt chân mình rồi.”

“Cô không có đồ bơi.” Eloise nói, dù cô đã giải thích việc ấy cho chúng ít nhất là sáu lần.

“Cháu nghĩ cô không biết làm thế nào để bơi.” Thằng nhỏ đáp.

“Cô đảm bảo với cháu cô biết bơi rất giỏi.” Cô đáp trả. “Và cháu không giống như biểu hiện sự khiêu khích trong khi cô đang mặc chiếc váy thứ ba tốt nhất dành cho buổi sáng của mình.”

Amanda nhìn cô và chớp mắt vài lần. “Cháu nên thích thấy cô trong chiếc váy tốt nhất đầu tiên và thứ hai. Chúng vô cùng đẹp.”

“Tại sao, cảm ơn, Amanda.” Eloise nói, tự hỏi ai là người chọn phục trang cho cô bé con nhỏ tuổi. Bảo mẫu Edwards quai gở, chắc thế. Không có sai trái gì với những thứ Amanda đang mặc, nhưng Eloise sẽ cực là chưa từng một ai nghĩ đến ngay cả việc đưa cho con bé niềm vui tự mình chọn lấy áo quần. Cô cười với Amanda và nói. “Nếu thỉnh thoảng cháu thích đi mua sắm, cô sẽ rất vui mừng dẫn cháu đi.”

“Ôi, cháu sẽ vô cùng yêu thích.” Amanda nói không kịp thở. “Thích hơn tất cả những cái khác. Cảm ơn cô!”

“Các cô gái!” Oliver khinh bỉ nói.

“Cháu sẽ sung sướng vì chúng tôi một ngày nào đó.” Eloise bình luận.

“Hử?”

Cô chỉ lắc đầu mỉm cười. Sẽ có đôi lúc trước khi thằng nhỏ nghĩ các cô gái giỏi giang bất cứ chuyện gì hơn là chỉ cợt thất những nơ buộc.

“Dừng lại!” Amanda hò hét.

Thằng nhỏ khúc khích và té nước hơn nữa.

“Oliver!” Amanda đứng dậy và tiến về phía anh trai một cách hăm dọa. Sau đó, trong khi bước đi trở nên chậm dần, con bé lặn xuống và bắt đầu bơi. Thằng bé cười ngặt nghẽo rồi bơi ra xa, tiến tới chỉ vừa đủ xa để chế nhạo em gái.

“Em sẽ bắt được anh!” Amanda găm gừ, dừng lại trong một lúc để đứng nước.

“Dừng đi quá xa!” Eloise gọi, nhưng điều ấy thực sự không quan trọng. Rõ là cả hai đứa đều là những tay bơi cự phách. Nếu chúng giống như Eloise và các anh chị em cô, hầu như chúng bơi lội từ hồi bốn tuổi. Những đứa trẻ nhà Bridgerton đã trải qua những giờ bơi lội không đếm xuể xung quanh ao vũng gần nhà ở Kent, mặc dù, sự thật, những lần bơi lội ấy đã giảm bớt sau cái chết của cha. Khi Edmund Bridgerton còn sống, gia đình đã trải qua phần lớn thời gian ở thôn quê, nhưng khi ông đi mất, họ đã thấy chính mình ở thị trấn nhiều hơn. Eloise đã chưa bao giờ biết có phải vì mẹ cô thích thị trấn hơn, hay đơn giản ngôi nhà nơi thôn quê của họ lưu giữ quá nhiều kỷ niệm.

Eloise yêu thích London và đã hiển nhiên tận hưởng quãng thời gian ở đây, nhưng giờ đây cô đang ở đây, nơi Gloucestershire này, té nước trong ao vũng với hai đứa trẻ con ăm ỉ, nhận ra cô đã bỏ lỡ biết bao niềm vui nơi cuộc sống thôn quê.

Không phải cô chuẩn bị từ bỏ London cùng tất cả bạn bè, và những sự thích thú được đề ra, nhưng dù vậy, cô đang bắt đầu nghĩ không cần dành quá nhiều thời gian ở thủ đô.

Cuối cùng Amanda bắt kịp được anh trai, và lao ra trước mặt, khiến cả hai đứa đều ra xa hơn. Eloise quan sát cẩn thận; cô có thể thấy tay hay chân ngoi lên mặt nước mỗi giây mỗi khi chúng ngoi lên thở, cười phá ra và thở hổn hển và thề thốt đứa này sẽ đuối đứa kia, theo cái cách hoàn toàn chính xác là một cuộc chiến quan trọng.

“Cẩn thận đấy!” Eloise gọi lớn, gần như chỉ vì cảm giác cô nên làm thế. Thật lạ lùng khi đặt bản thân cô vào vị trí người trưởng thành với uy quyền; khi với các cháu trai và cháu gái cô đã trở thành một người đi vui về và dễ tính. “Oliver! Dừng kéo tóc em gái cháu!”

Thằng bé dừng lại rồi ngay lập tức di chuyển đến cổ áo nơi đồ bơi con bé, việc mà không thể khiến Amanda thoải mái, và thật vậy, con bé bắt đầu phun phèo phèo và ho sặc sụa. “Oliver!” Eloise hét. “Dừng việc đó lại!”

Thằng bé nghe theo, khiến cô ngạc nhiên và hài lòng, nhưng Amanda đã sử dụng khoảng thời gian trì hoãn ngắn ngủi để nhảy phắt lại trước mặt anh trai, đè cu cậu xuống dưới trong khi con bé ngồi lên lưng anh nó. “Amanda!” Eloise hét.

Amanda vờ như không nghe. Ồ, tức chết được, giờ cô đang đang phải lội ra ngoài đó để tự mình chấm dứt việc ấy, và cô sẽ hoàn toàn ướt đầm khi thực hiện công việc này. “Amanda, dừng lại ngay tức khắc!” Cô thét lớn, tận dụng cố gắng cuối cùng để cứu váy áo và vẻ nghiêm nghị nơi cô.

Amanda làm theo, và đến lượt Oliver hỗn hển. “Amanda Crane, anh sẽ—”

“Không, cháu không đâu.” Eloise nghiêm khắc nói. “Không ai trong số hai cháu sẽ giết, làm thương tật, tấn công, hay thậm chí ôm người khác trong ít nhất là ba mươi phút nữa.”

Chúng chắc chắn kinh hoàng rằng Eloise đã thậm chí ám chỉ đến khả năng cho một cái ôm. “Sao nào?” Eloise đề nghị. Chùng hoàn toàn im lặng, rồi Amanda hỏi. “Vậy chúng ta sẽ làm gì?”

Câu hỏi hay đấy. Phần lớn ký ức của Eloise về việc bơi lội bao gồm những loại giống nhau của trò chơi chiến tranh với nước. “Có thể chúng ta sẽ lau khô và nghỉ ngơi cho một câu thần chú.” Cô nói.

Cả hai trông kinh hoàng với gợi ý đó.

“Chúng ta rõ ràng nên học vài bài học.” Eloise thêm vào. “Có lẽ một chút số học. Cô đã hứa với Bảo mẫu Edwards chúng ta sẽ tận dụng thời gian.”

Lời gợi ý đó gây kinh hãi cũng như gợi ý đầu.

“Được rồi.” Eloise nói. “Thế các cháu gợi ý chúng ta làm gì?”

“Cháu không biết.” lời thì thầm đến từ giọng Oliver, được nhấn mạnh bởi đôi vai rung lên của Amanda.

“À, rõ ràng là không có việc gì khi đứng đây mà chẳng làm gì.” Eloise nói, chống tay lên hông. “Bên cạnh thực tế việc ấy hoàn toàn cực kỳ buồn chán, chúng ta giống như—”

“Ra khỏi hồ ngay!”

Eloise xoay người lại, quá ngạc nhiên trước giọng gầm gừ dữ đến mức cô trượt chân và rơi xuống nước. Chết thiệt và khi nó, thế là đi tong những ý định khô ráo và váy áo cô. “Ngài Phillip.” Cô hỗn hển, cảm ơn rằng cô đã chống tay và không ngã đập bàn tọa. Dù vậy, phía trước váy cô hoàn toàn ướt đầm.

“Ra khỏi hồ ngay.” Phillip gầm vang, sải bước về phía hồ với sức mạnh và tốc độ kinh khiếp.

“Ngài Phillip.” Eloise nói, giọng vỡ ra vì ngạc nhiên khi lão đảo trên đôi chân. “Chuyện gì—”

Nhưng anh đã túm được hai đứa con, vòng tay giam xung quanh xương sườn chúng, và đang lôi mạnh chúng lên bờ. Eloise quan sát với sự kinh hãi mê hoặc khi anh đặt chúng không chút dè dặt xuống cỏ.

“Cha nói với các con không bao giờ, không bao giờ được đến gần hồ.” Anh gào rú, lắc vai mỗi đứa. “Hai đứa biết phải tránh xa ra. Hai đứa—”

Anh dừng lại, hoàn toàn run rẩy vì cái gì đó, và cũng bởi nhu cần cần thở. “Nhưng đó là năm trước.” Oliver thút thít.

“Con có nghe cha hủy lệnh đó không?”

“Không, nhưng con nghĩ—”

“Con nghĩ sai rồi.” Phillip quát nạt. “Giờ quay trở về nhà ngay. Cả hai.”

Cả hai đứa nhận ra vẻ nghiêm túc chết người nơi đôi mắt cha, và mau chóng bay lên ngọn đồi. Phillip không làm gì khi các con anh rời đi, và rồi, ngay khi chúng ra khỏi tầm nghe, anh quay về phía Eloise với một biểu cảm khiến cô bước lùi lại và khi anh nói. “Cô nghĩ cô đang làm cái quái gì thế?”

Có đến một khoảnh khắc cô không thể nói gì; câu hỏi của anh dường như quá lồ bịch để trả lời. “Để vui vẻ.” Cuối cùng cô nói, gần như xác lác hơn cô nghĩ.

“Tôi không muốn các con ở gần hồ.” Anh sùng sộ. “Tôi đã có những mong ước rõ ràng này—”

“Không phải với tôi.”

“Chà, cô không phải—”

“Làm sao tôi biết anh muốn chúng tránh xa khỏi nước?” Cô hỏi, ngắt ngang trước khi anh có thể buộc tội cô vô trách nhiệm hay bất cứ thứ gì anh định nói. “Tôi nói với bảo mẫu nơi chúng tôi có ý định sẽ đi, và chúng tôi định làm gì, và bà ấy không biểu hiện rằng việc này bị cấm.”

Cô có thể thấy từ gương mặt anh rằng anh biết không có cơ sở tranh luận vững chắc nào, và điều ấy khiến anh phát khùng hơn nữa. Đúng là đàn ông.

Ngày mà họ học cách thừa nhận lỗi lầm sẽ là ngày họ biến thành phụ nữ.

“Hôm nay là một ngày nóng bức.” Cô tiếp tục, giọng ghim chặt theo cái cách nó vẫn luôn thế, mỗi khi cô cố không đánh mất mình vào cuộc tranh cãi.

Điều mà, với Eloise, thường có nghĩa là bất kỳ cuộc cãi vã nào.

“Tôi đang cố cải thiện mối bất hòa,” cô bồi thêm, “vì tôi không đặc biệt cuốn hút với ý nghĩ có thêm một con mắt bầm đen nữa.”

Cô nói việc ấy để khiến anh cảm giác tội lỗi, và nó hẳn phải hiệu nghiệm, vì hai gò má anh đỏ hoe và anh lăm lăm cái gì đó có thể là tin chắc là dưới hơi thở.

Eloise dừng lại trong vài giây để xem nếu anh sẽ nói gì hơn nữa, hay thậm chí tốt hơn, nói gì đó với giọng hướng đến việc giúp dễ hiểu hơn, nhưng khi anh không làm gì ngoài việc chăm chăm nhìn cô, cô tiếp tục. “Tôi nghĩ làm việc gì đó vui có thể có tác dụng. “Có Chúa biết,” cô lầu bàu, “bọn trẻ có thể có nhiều niềm vui.”

“Cô đang nói gì?” Anh hỏi, giọng kiên quyết và lớn tiếng.

“Không gì hết.” Cô nhanh chóng nói. “Chỉ là tôi không thấy có bất cứ tổn hại nào trong việc bơi lội.”

“Cô đặt chúng vào nguy hiểm.”

“Nguy hiểm?” Cô lắp bắp. “Từ việc bơi?”

Phillip không nói gì, chỉ chòng chọc lườm cô.

“Ôi, Chúa lòng lành.” Cô thô bạo nói. “Việc ấy chỉ nguy hiểm nếu chúng không thể bơi.”

“Tôi không quan tâm cô có biết bơi hay không.” Anh tru tréo. “Tôi chỉ quan tâm các con tôi không thể.”

Cô chớp mắt. Đến vài lần. “Có, chúng có thể.” Cô nói. “Thực ra, cả hai đứa đều rất tài giỏi. Tôi đã tin chắc rằng anh dạy chúng.”

“Cô đang nói về cái gì?”

Cô khẽ nghiêng đầu, có lẽ vì quan tâm, có lẽ vì tò mò. “Anh không biết chúng có thể bơi?”

Trong một thoáng, Phillip cảm giác như anh không thể thở. Phổi anh siết chặt, làn da như bị kim châm nhói đau, và cả cơ thể anh dường như đông cứng thành bức tượng cứng ngắc, giá băng.

Thật là kinh khủng.

Anh thật kinh khủng.

Không biết bằng cách nào, khoảnh khắc này gần như kết tinh mọi khuyết điểm nơi anh. Không phải là việc các con anh có thể bơi, đó là việc anh đã không biết chúng có thể bơi. Làm sao một người cha lại có thể không biết việc ấy với chính những đứa con của anh ta?

Một người cha nên biết nếu con mình có thể cười ngửa. Một người cha nên biết nếu chúng có thể đọc hay đếm từ một tới một trăm.

Và Chúa ơi, anh nên biết nếu chúng có thể bơi.

“Tôi—” Anh nói, từ ngữ rơi rạc sau chỉ một từ duy nhất. “Tôi—”

Cô bước tới, thăm thì. “Anh không sao chứ?”

Anh gật đầu, hay ít nhất anh nghĩ anh gật đầu. Giọng cô vang lên trong đầu anh – Có chúng có thể có chúng có thể chúng có thể chúng có thể – và thậm chí không quan trọng cô đang nói gì. Đó chính là âm giọng cô. Ngạc nhiên, và có thể là cả sự khinh miệt.

Và anh đã không biết.

Con anh đang lớn lên, đổi thay, và anh không biết chúng. Anh trông thấy chúng, nhận ra chúng, nhưng không biết chúng là ai.

Anh cảm thấy bản thân hỗn hển dễ thở. Anh không biết những sắc màu ưa thích của chúng.

Hồng? Xanh lơ? Xanh lam?

Có nghĩa gì không, hay thậm chí đơn giản là vấn đề khi anh không biết?

Anh, trên chính con đường của mình, đang từng bước biến thành một người cha kinh khủng hơn cả cha anh. Thomas Crane có thể đánh đập con cái trong suốt quãng đời chúng, nhưng ít nhất ông biết chúng đang có khả năng làm gì. Còn Phillip làm ngơ và trốn tránh và giả vờ – bất cứ thứ gì để giữ khoảng cách cũng như tránh mất bình tĩnh. Bất cứ thứ gì để ngăn anh khỏi trở thành hơn cả cha anh lần nữa.

Ngoại trừ khoảng cách không phải luôn là điều tốt.

“Phillip?” Eloise thăm thì, đặt một tay lên tay anh. “Có chuyện gì sao?”

Anh chăm chú nhìn cô, nhưng vẫn cảm giác như đang mù lòa, và đôi mắt chỉ là không thể tập trung.

“Tôi nghĩ anh nên về nhà.” Cô nói, chậm chậm và cẩn thận. “Anh trông không khỏe.”

“Tôi–” Anh có ý nói Tôi khỏe, nhưng từ ngữ chẳng thoát thành lời. Bởi anh không khỏe, và anh không ổn, và những ngày này anh thậm chí không chắc anh là cái gì.

Eloise nhai môi dưới, rồi vòng tay cô ôm ngực anh, và khẽ liếc lên về phía bầu trời khi bóng nắng lướt qua.

Phillip miên theo ánh nhìn cô, quan sát đám mây phía trên mặt trời, hạ nhiệt độ không khí xuống ít nhất mười độ. Anh nhìn Eloise, hơi thở mắc kẹt trong cổ họng khi cô rùng mình.

Phillip cảm giác lạnh hơn bất kỳ lúc nào trong đời anh. “Cô cần vào trong nhà.” Anh nói, chớp lấy cánh tay cô và cố gắng kéo mạnh cô lên đời.

“Phillip!” Cô ăng ẳng, vấp chân đằng sau anh. “Tôi ổn. Chỉ là hơi lạnh thôi.”

Anh chạm vào da cô. “Cô không phải chỉ là hơi lạnh, chết toi nó cô đang cực kỳ đông cứng.” Anh giật mạnh cái áo choàng ra. “Mặc nó vào.”

Eloise không tranh cãi, nhưng cô nói. “Thật đấy, tôi ổn. Không có gì cần phải chạy.”

Từ cuối cùng phát ra nửa chừng bị bóp nghẹt lại khi anh giật mạnh cô tới trước, gần như khiến cô té nhào. “Phillip, dừng lại.” Cô ăng ẳng. “Làm ơn, hãy để tôi tự đi.”

Anh tạm thời dừng lại nhanh chóng khiến cô vấp chân, xoay vòng vòng rồi rít lên. “Tôi sẽ không chịu trách nhiệm cho việc cô tự đóng băng chính mình vào trận viêm phổi.”

“Nhưng bây giờ là tháng Năm.”

“Tôi có quan tâm nếu đây có là tháng Bảy chết dẫm đi chẳng nữa. Cô sẽ không tiếp tục mặc những thứ ướt nhẹp này.”

“Dĩ nhiên là không.” Eloise trả lời, cố gắng để nghe hợp lý, vì hoàn toàn chắc chắn tranh cãi đơn giản khiến anh bướng bỉnh hơn nữa. “Nhưng chẳng có lý do gì tôi lại không thể đi được. Chỉ mất có mười phút để quay trở về nhà. Tôi sẽ không chết.”

Cô đã không nghĩ máu thật sự có thể biến mất trên gương mặt của một người, nhưng cô không có ý tưởng làm sao có thể miêu tả khác đi làn da đột nhiên trắng bệch của anh.

“Phillip?” Cô hỏi, trở nên lo lắng. “Chuyện gì vậy?”

Trong khoảnh khắc, cô nghĩ anh sẽ không trả lời, và rồi, gần như thể anh không nhận thức được đang gây ra tiếng ồn, anh thều thào. “Tôi không biết.”

Cô chạm vào tay anh, chăm chú vào gương mặt anh. Anh trông bối rối, hầu như choáng, như thể bị rơi vào một tường kịch nơi sâu khấu và không biết hoàn cảnh của mình. Đôi mắt mở lớn, nhìn vào mắt cô, nhưng cô nghĩ anh không thấy bất cứ gì, chỉ có một ký ức về thứ gì đó, hẳn phải rất bàng hoàng.

Trái tim cô vỡ ra vì anh. Cô biết những hồi ức tệ hại, biết chúng có thể khiến tim ta nghẹn thắt, sẵn đuổi những giấc mơ cho đến khi e sợ thổi tắt ngọn nến.

Eloise đã trải qua cảm giác ấy, ở tuổi lên bảy, dõi theo cha cô khi ông qua đời, thét lên và khóc nức nở khi ông hóp lấy không khí và đổ gục xuống đất, rồi đập vào ngực ông khi ông không thể nói nữa, van xin ông mở mắt ra và nói gì đó.

Giờ đây rõ ràng ông đã chết, nhưng chẳng biết bằng cách nào, việc ấy khiến hồi ức trong cô càng tồi tệ hơn.

Nhưng Eloise đã xoay sở đặt chuyện ấy lại đằng sau cô. Cô không biết như thế nào – gần như chắc chắn là nhờ vào mẹ cô, người đã đến bên cô vào mỗi tối, nắm lấy tay cô, nói với cô sẽ ổn thôi khi nói về cha. Và cũng sẽ ổn cả khi nhớ ông.

Eloise vẫn còn nhớ rõ, nhưng điều ấy không còn ám ảnh cô, và cô đã không mơ những cơn ác mộng trong cả hơn thập kỷ.

Nhưng Phillip... ở anh là một câu chuyện khác hẳn. Bất cứ thứ gì đã xảy ra với anh trong quá khứ, nó vẫn còn ám ảnh anh quá nhiều.

Và không giống như Eloise, anh đang một mình đối diện với nó.

“Phillip.” Cô nói, chạm vào má anh. Anh không di chuyển, và nếu như cô không thể cảm giác hơi thở anh trên những ngón tay cô, cô có thể thể anh là một bức tượng. Cô gọi tên anh lần nữa, bước tới gần hơn.

Cô muốn xóa bỏ vẻ tan vỡ đó khỏi đôi mắt anh; muốn chữa lành cho anh.

Cô muốn khiến anh trở lại con người mà cô biết là chính anh, trong tận sâu thẳm nơi trái tim.

Cô thầm thì tên anh lần cuối, trao cho anh lòng trắc ẩn, sự thấu hiểu và lời hứa giúp đỡ, tất cả chỉ trong một từ. Cô hy vọng anh nghe thấy; cô hy vọng anh lắng nghe.

Và rồi, chậm rãi, bàn tay anh bao phủ tay cô. Làn da anh ấm áp và thô ráp, và ấn tay cô vào má anh, như thể anh đang cố gắng khắc sâu sự đụng chạm nơi cô vào tâm khảm. Rồi anh di chuyển tay cô đến môi anh, hôn vào lòng bàn tay cô, mãnh liệt, gần như tôn kính, trước khi trượt bàn tay ấy xuống ngực anh.

Ngay nơi trái tim anh đang đập từng nhịp.

“Phillip?” Cô thì thầm, giọng thắc mắc ngay cả khi biết anh định làm gì.

Tay còn lại của anh tìm đến tấm lưng mảnh dẻ nơi cô, và kéo cô về phía anh, khê khàng nhưng chắc chắn, với sự kiên quyết mà cô không thể chối từ.

Và rồi anh chạm vào cằm cô, nâng gương mặt cô đối diện với anh, chỉ dừng lại để thì thào tên cô, trước khi bao phủ môi cô bằng một nụ hôn lấp đầy trong xúc cảm dữ dội. Anh đói khát, đòi hỏi, và hôn cô như thể anh sẽ chết nếu thiếu cô, như thể cô là thức ăn, là tóe, là máu, là tâm hồn anh.

Đó là nụ hôn mà một người phụ nữ chẳng bao giờ có thể lãng quên, nụ hôn Eloise chưa từng một lần có thể mơ thấy.

Anh kéo cô gần hơn, đến khi toàn bộ cơ thể cô ép vào anh. Một tay anh du lịch từ lưng xuống mông cô, khum lấy, kéo cô ép sát vào cho đến khi cô hỗn hển trước cử chỉ vuốt ve ấy.

“Tôi cần em.” Anh rên rỉ, thanh âm cứ như rơi rụng từ cổ họng. Môi anh trượt khỏi môi đến má cô, rồi trượt xuống cổ, trêu chọc và mơn trớn.

Cô đang tan chảy. Anh đang làm tan chảy cô, cho đến khi cô không biết mình là ai, hay cô đang làm gì.

Tất cả những gì cô muốn là anh. Nhiều hơn nữa. Tất cả của anh.

Ngoại trừ...

Ngoại trừ không phải như nó đang diễn ra. Không phải như khi anh đang sử dụng cô, như một loại cứu giúp cho việc chữa lành những vết thương anh.

“Phillip.” Cô nói, bằng cách nào đó tìm được sức mạnh để giật ra khỏi anh. “Chúng ta không thể. Không phải như thế này.”

Trong thoáng chốc, cô nghĩ anh sẽ không để cô đi, nhưng rồi, đột ngột, anh buông cô ra. “Tôi xin lỗi.” Anh nói, thờ dốc. Anh trông sững sốt, và cô không biết đó là do đến từ nụ hôn, hay đơn giản là đến từ những sự kiện hỗn độn của buổi sớm mai.

“Đừng xin lỗi.” Cô nói, vuốt những vạt áo một cách bản năng, chỉ để nhận ra chúng ẩm ướt và không còn mượt mà. Nhưng cô trượt tay khỏi chúng, cảm giác lo âu và khó chịu trong cơ thể. Nếu cô không di chuyển, không ép buộc bản thân vào vài loại cử chỉ vô nghĩa nào đó, cô sợ rằng sẽ quăng mình lại vào vòng tay anh.

“Cô nên về lại nhà.” Anh nói, giọng vẫn thấp và khàn khàn.

Cô cảm giác mắt mình mở to đầy ngạc nhiên. “Anh sẽ không đi cùng tôi nữa?”

Anh lắc đầu và nói bằng giọng thẳng thừng kỳ lạ. “Cô sẽ không lạnh cóng. Sau cùng thì, đây là tháng Năm.”

“À, vâng, nhưng...” Cô để từ ngữ rơi đi, vì thật sự chẳng biết nói gì. Cô cho là cô đã hy vọng anh cắt ngang.

Cô quay lại đi lên đồi, rồi dừng lại khi nghe giọng nói, lặng lẽ và mê mải phía sau.

“Tôi cần suy nghĩ.” Anh nói.

“Về cái gì?” Cô không nên hỏi, không nên chẳng mào đầu, nhưng cô không bao giờ có thể đặt tâm trí vào chuyện của chính cô.

“Tôi không biết.” Anh nhún vai bất lực. “Mọi thứ, tôi cho là thế.”

Eloise gật đầu và tiếp tục trở về nhà.

Nhưng đôi mắt với ánh nhìn anh trống rỗng ám ảnh cô suốt cả ngày.

9. Chương 9

... tất cả chúng ta đều nhớ Cha, đặc biệt là thời gian này trong năm.

Nhưng hãy nghĩ anh thật may mắn biết bao khi đã có mười tám năm bên cha.

Ký ức của em không nhiều lắm, và em ước cha có thể biết em,

và biết tất cả về việc em đã trưởng thành.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến anh trai cô, Tử tước Bridgerton,

nhân dịp ngày giỗ mười năm của cha cô.

Eloise đến trễ bữa tối hôm ấy là có mục đích. Không trễ nhiều – bản tính cô không phải chậm chạp, đặc biệt vì đó là đặc điểm cô không tha thứ cho người khác. Nhưng sau nhiều sự kiện vào buổi chiều, cô không có bất cứ ý tưởng nào rằng Ngài Phillip có xuất hiện ở bữa tối hay không, và cô không thể chịu được ý nghĩ chờ đợi trong phòng khách, cổ không xoay xoay hai ngón tay cái vào nhau khi tự hỏi phải chăng cô sẽ ăn tối một mình. Chính xác mười phút sau bảy giờ, cô tính toán có thể bảo đảm rằng nếu anh không đợi cô, không tham gia với cô, vậy thì cô có thể tiến tới việc ăn tối trong phòng, như việc cố đã hoạch định trong suốt thời gian.

Nhưng cô quá ngạc nhiên, và nếu cô thành thật, cũng hết sức nhẹ nhõm, Phillip đang đứng nơi cửa sổ khi cô bước vào phòng khách, mặc bộ áo buổi tối tao nhã, nếu không phải là thời trang mới nhất, thì cũng chắc hẳn đủ tốt và thích hợp hoàn hảo. Eloise chú ý thấy trang phục anh hoàn toàn chỉ có trắng cùng đen, và cô tự hỏi có phải anh vẫn phần nào đó còn để tang cho Marina, hay có lẽ đơn giản đó là sở thích nơi anh. Các anh em trai cô hiếm khi mặc những màu lòe loẹt như con công, những sắc màu nổi tiếng và ưa chuộng giữa đám thượng lưu, và Ngài Phillip có vẻ cũng không phải loại ăn mặc lòe loẹt ấy.

Eloise đứng ở ngưỡng cửa một thoáng, chăm chăm vào nét mặt anh, tự hỏi liệu anh có thấy cô. Và sau đó anh quay lại, lăm bầm tên cô, và băng qua phòng.

“Tôi hy vọng cô sẽ chấp nhận lời xin lỗi của tôi cho chiều nay.” Anh nói, và dù cho giọng anh dè dặt, cô có thể thấy sự khẩn nài trong đôi mắt anh, nhận thức được anh khát khao mong cô tha thứ.

“Không cần thiết phải xin lỗi.” Cô nói nhanh, và đó là sự thật, cô nghĩ thế. Làm sao cô có thể biết anh có nên xin lỗi không, khi ngay cả cô còn không hiểu việc gì đã diễn ra?

“Cần thiết.” Anh ngắt ngứ nói. “Tôi phản ứng quá mạnh. Tôi—”

Cô không nói gì, chỉ quan sát gương mặt anh khi anh hắng giọng.

Anh mở miệng, nhưng có đến vài giây trước khi nói. “Marina gần như chết đuối dưới hồ.”

Eloise hốt hển, không nhận thấy tay cô đã bay lên che miệng, mãi cho đến khi cô nhận ra những ngón tay trên đôi môi.

“Cô ấy không phải là người bơi lội giỏi.” Anh giải thích.

“Tôi rất tiếc.” Cô thì thầm. “Anh có—” Làm thế nào để hỏi mà không có vẻ như tọc mạch đây? Không có cách gì tránh được, và cô không thể kiềm được bản thân; cô phải biết. “Anh có ở đó không?”

Anh gật đầu dứt khoát. “Tôi đã kéo cô ấy lên.”

“Chị ấy thật may mắn.” Eloise thều thào. “Chị hẳn phải khiếp sợ lắm.”

Phillip không nói gì. Ngay cả gật đầu cũng không.

Cô nghĩ về cha cô, nghĩ về việc cô đã cảm giác vô vọng như thế nào khi ông ngã xuống mặt đất ngay trước cô. Dù cho là một đứa trẻ, cô đã là loại người cần làm vài việc gì đó. Cô chưa bao giờ là một người dỗi theo cuộc đời của một ai; cô đã luôn muốn hành động, sửa chữa mọi thứ, thậm chí sửa chữa cả con người. Và khi thời điểm ấy thực sự xảy ra, cô bất lực.

“Tôi mừng vì anh có thể cứu chị.” Cô lau bầu. “Anh sẽ cảm giác rất kinh khủng nếu không thể làm thế.”

Anh nhìn cô lạ kỳ, và cô nhận ra những từ ngữ của cô nghe mới lạ lùng làm sao, nên cô thêm vào. “Chuyện ấy... rất khó khăn... khi ai đó chết đi, và anh chỉ có thể đứng nhìn, không thể làm gì đó ngăn lại.” Và rồi, bởi khoảnh khắc này dường như khơi gợi lại ký ức, cô cảm thấy nối kết kỳ quặc với người đàn ông đứng quá lặng lẽ, cứng rắn trước cô, cô nhẹ nhàng nói, cũng có lẽ là hơi sâu thẳm. “Tôi biết.”

Anh ngược lên nhìn cô, thắc mắc rõ ràng trong đôi mắt.

“Cha tôi.” Cô giằng đơn nói.

Đó không phải là chuyện cô chia sẻ với nhiều người; sự thực, Penelope bạn thân của cô hầu như là người duy nhất ngoài gia đình biết Eloise đã là nhân chứng duy nhất trước cái chết lạ lùng và quá trẻ của cha cô.

“Tôi rất tiếc.” Anh lăm bầm.

“Vâng.” Cô băng khuâng nói. “Tôi cũng vậy.”

Và rồi anh nói điều kỳ lạ nhất. “Tôi không biết các con tôi có thể bơi.”

Điều ấy thật quá mức mong đợi, như một việc hoàn toàn không nhất quán về lý lẽ, nên tất cả những gì cô có thể làm là chớp mắt và nói. “Anh nói gì cơ?”

Anh đưa tay ra để dẫn cô đến phòng ăn. “Tôi không biết chúng có thể bơi.” Anh lặp lại, giọng ảm đảm. “Tôi thậm chí không biết ai đã dạy chúng.”

“Chuyện ấy có quan trọng không?” Eloise khê khàng hỏi.

“Có.” Anh chưa chắc nói. “Vì tôi lẽ ra đã có thể dạy chúng mới phải.”

Thật khó khăn để nhìn vào gương mặt anh. Cô không thể nhớ đã từng thấy một người đàn ông nào quá đau đớn, nhưng theo một cách lạ kỳ lại sưởi ấm trái tim cô. Bất cứ người nào dành nhiều sự quan tâm cho các con anh ta – ngay cả khi anh ấy hoàn toàn không biết phải hành động thế nào xung quanh chúng – à thì, đó phải là một người đàn ông tốt. Eloise biết cô có khuynh hướng nhìn thế giới này theo những sắc màu đen trắng – đúng sai luôn rõ ràng, rằng cô thỉnh thoảng đánh giá ngay mà không dừng lại phân tích những sự chuyển dần sang màu xám, nhưng về chuyện này cô biết rõ.

Ngài Phillip Crane là một người tốt. Anh có thể không hoàn hảo, nhưng tốt bụng, và trái tim anh chân thành.

“À,” cô lanh lợi nói, vì đó là cách của cô, và cô thích thảo luận vài rắc rối bằng cách tiến tới vấn đề và sửa chúng hơn là dừng lại than vãn, “giờ không có gì có thể làm được về chuyện đó. Chúng không thể học lại những gì chúng đã biết.”

Anh dừng lại, giương mắt nhìn cô. “Cô đúng, dĩ nhiên.” Và rồi, nhẹ nhàng thêm vào. “Nhưng dù không biết ai dạy chúng, tôi lẽ ra nên biết chúng có thể bơi.”

Eloise đồng ý với anh, nhưng anh đang quá đau khổ, việc quở trách có vẻ không thích hợp, không kể đến đó là gợi ý tàn nhẫn. “Anh vẫn còn thời gian, anh biết đấy.” Cô dịu dàng nói.

“Chẳng lẽ” anh nói, giọng chế nhạo trở lại, “dạy chúng bơi ngựa để chúng có thể mở rộng thêm tiết mục của mình?”

“À, vâng.” Cô nói, giọng khá sắc bén, vì cô chưa bao giờ có nhiều kiên nhẫn cho sự tự thương tiếc bản thân. “Nhưng cũng học thêm nhiều điều khác về chúng nữa. Chúng là những đứa trẻ đầy sức hút.”

Anh nhìn cô đầy ngờ vực.

Cô háng giọng. “Chúng đôi lúc cư xử không đúng đắn–”

Một trong hai bên mày anh nhướn lên.

“Tốt thôi, chúng thường xuyên cư xử không đúng đắn, nhưng thật ra, tất cả những gì chúng muốn là một ít chú ý từ anh.”

“Chúng nói với cô thế?”

“Tất nhiên là không.” Cô nói, mỉm cười trước vẻ ngệt ra của anh. “Hai đứa nhóc chỉ mới tám tuổi. Chúng sẽ không nói nhiều thế. Nhưng chuyện ấy khá rõ ràng với tôi.”

Họ đến phòng ăn chính, nên Eloise có thể ngồi xuống chỗ đã được người hầu dọn sẵn. Phillip ngồi đối diện với cô, đặt tay lên ly rượu, kéo nó lại. Mỗi anh di chuyển, nhưng rất khê khàng, như thể anh có gì đó để nói nhưng không chắc làm sao nói ra. Cuối cùng, sau khi Eloise đã hớp một ngụm rượu của cô, anh hỏi. “Chúng có thích thú chứ? Ý tôi là, việc bơi lội.”

Cô cười. “Rất nhiều. Anh nên dẫn chúng đi.”

Anh nhắm mắt và và giữ một lúc, nhưng không quá lâu, dù vậy, lâu hơn một cái chớp mắt. “Tôi nghĩ tôi không thể.” Anh nói.

Cô gật đầu. Cô biết sức mạnh của những hồi ức. “Có lẽ một nơi nào đó khác.” Cô gợi ý. “Chắc hẳn phải có một cái hồ khác gần đây. Hay thậm chí chỉ là một ao vũng.”

Anh đợi cô nhắc cái muỗng lên, rồi nhúng muỗng anh vào chén súp. “Đó là ý kiến hay. Tôi nghĩ...” Anh dừng lại, háng giọng. “Tôi nghĩ tôi có thể làm được. Tôi sẽ suy nghĩ về việc chúng ta có thể đi đâu.”

Có điều gì đó đau đến xé lòng về biểu cảm nơi anh – sự không chắc chắn, dễ bị tổn thương. Nhận thức rằng dù không chắc đang làm việc đúng đắn, anh vẫn sẽ cố gắng đẩy nó đi. Eloise cảm giác tim cô chới với, ngừng đập một nhịp, và cô muốn với qua bàn, chạm vào tay anh. Nhưng đương nhiên cô không thể. Ngay cả nếu cái bàn không dài hơn cả ba mươi centimet so với chiều dài cánh tay cô, cô cũng không thể. Vậy nên cuối cùng, cô chỉ cười và hy vọng cử chỉ đó sẽ giúp anh yên lòng.

Phillip húp một ít súp, rồi nhẹ lấy khăn ăn chấm miệng và nói. “Tôi hy vọng cô sẽ tham gia với cha con tôi.”

“Tất nhiên.” Cô nói, hào hứng. “Tôi sẽ bị bỏ rơi nếu không được mời.”

“Tôi khá chắc chắn cô cường điệu.” Anh nói với đôi môi nhăn nhó xoắn lại. “Nhưng dù sao đi nữa, chúng tôi sẽ vinh dự, và thật lòng, tôi nhẹ nhõm vì có cô ở đây.” Trước vẻ tò mò của cô, anh thêm vào. “Cuộc đi chơi sẽ chắc chắn thành công với sự hiện diện cùng cô.”

“Tôi chắc anh—”

Anh ngăn cô lại ở giữa câu. “Chúng tôi sẽ thích thú nhiều hơn với sự hiện diện cùng cô.” Anh nhấn mạnh nói, và Eloise quyết định thôi tranh cãi, và lịch thiệp chấp nhận lời ca tụng.

Anh, rất có thể, đã đúng. Anh và hai đứa sinh đôi không quen với việc cùng trải qua thời gian bên nhau, nên họ sẽ gần như có lợi từ Eloise để làm dịu tình hình.

Eloise thấy cô không phiền với ý nghĩ ấy chút nào. “Có lẽ là ngày mai,” cô gợi ý, “nếu thời tiết vẫn thế này.”

“Tôi nghĩ thời tiết sẽ thế.” Phillip nói. “Cảm giác thời tiết không thay đổi.”

Eloise khẽ liếc anh khi cô nhâm nhi chén súp, gồm nước luộc gà với nhiều rau, và chúng thật sự là cần thêm muối. “Vậy, anh có thể dự đoán thời tiết?” Cô hỏi, khá chắc chắn về hoài nghi hiện rõ trên mặt. Cô có một người họ hàng quả quyết anh ta có thể dự báo thời tiết, và mỗi lần lắng nghe, cô kết thúc với việc khiến mình mảy ứot nhẹp và đông cứng đến từng ngón chân.

“Không phải tất cả.” Anh trả lời. “Nhưng một người có thể—” Anh dừng lại, hơi nghén cổ lên. “Chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì là chuyện gì?” Eloise thắc mắc, nhưng khi từ ngữ rời khỏi môi, cô nghe những gì Phillip hẳn đã nghe. Những giọng nói đầy tranh cãi, ngày càng lớn hơn theo từng giây. Tiếng bước chân thỉnh thoảng.

Dòng chữ rửa thậm tệ sinh động theo sau bởi tiếng ăng ăng kinh hoàng, chỉ có thể đến từ viên quản gia...

Và rồi Eloise biết.

“Ôi, lạy Chúa.” Cô nói, nắm chặt cái muỗng cho đến khi súp nhỏ giọt xuống, bắn ngược vào chén.

“Cái quỷ gì vậy?” Phillip hỏi, đứng lên, rõ ràng chuẩn bị bảo vệ nhà anh trước sự xâm lăng.

Ngoại trừ việc anh không có ý tưởng nào về những tên xâm lăng anh sẽ đối mặt. Những tên xâm lăng phiền nhiễu, thích xen vào việc người khác, và quỷ quái mà anh sẽ gặp mặt trong, ồ, gần chính xác mười giây nữa.

Nhưng Eloise biết. Và cô biết ý phiền nhiễu, thích xen vào việc người khác, và quỷ quái không gì có thể so sánh được với điên tiết, vô lý, và vô cùng thẳng thắn khi nó đến từ sự an toàn sắp tới của Phillip.

“Eloise?” Phillip hỏi, hai bên mày anh nhướng lên khi nghe ai đó rống tên cô.

Cô cảm thấy tái nhợt. Cảm giác xác thực về chuyện ấy, biết nó đã xảy ra, dù không thể thấy thứ ấy đào lỗ dưới chân cô. Không có cách nào cô có thể sống sót trước tình huống này, không cách nào cô có thể vượt qua mà không giết ai đó, tốt nhất là ai đó có liên hệ gần nhất với cô.

Cô đứng dậy, những ngón tay siết chặt vào bàn. Tiếng những bước chân (điều mà, thật sự, nghe như cả một lũ đang bị dại) trở nên gần hơn.

“Ai đó cô biết?” Phillip hỏi, khá ôn tồn về việc sẽ đối mặt với ai đó liên quan tới sự qua đời của anh.

Cô gật đầu, và bằng cách nào đó xoay sở thêm vào vài từ. “Các anh em tôi.”

—o0o—

Trong Phillip chợt lóe lên (khi anh bị ghì chặt vào tường với hai đôi bàn tay xung quanh cổ họng) rằng Eloise có thể đưa cho anh nhiều hơn cả lời cảnh báo.

Anh không cần nhiều ngày, ngay cả khi việc ấy sẽ rất tốt, dù thể vẫn còn không đủ chống lại tập thể đông đảo bốn gã đàn ông rất to lớn, vô cùng giận dữ, và từ những nét mặt họ, khá gần giống có quan hệ họ hàng với nhau.

Anh em trai. Anh lẽ ra nên nghĩ tới việc ấy. Tốt nhất là nên gần như tránh xa việc tán tỉnh một người phụ nữ với các anh em trai.

Bốn người trong số họ, chính xác là thể.

Bốn. Thật là một kỳ quan khi anh đã không chết.

“Anthony!” Eloise hét âm. “Dừng lại!”

Anthony, hay ít nhất Phillip coi anh ta như là Anthony – cái đám đó chính xác đã không bận tâm cho màn giới thiệu cần thiết – siết chặt nắm tay anh ta trên cổ Phillip.

“Benedict.” Eloise cầu xin, quay sự chú ý của cô qua gã to lớn nhất. “Hãy biết điều chút đi.”

Gã còn lại – à ừ, gã còn lại cũng đang siết cổ anh; vẫn còn hai gã khác nữa, nhưng hai gã ấy chỉ đứng vây quanh và trừng mắt nhìn – khẽ nói lỏng tay và quay sang nhìn Eloise.

Đó là một sai lầm kinh khủng, vì, trong việc học tốc xé nát từng chi một ra khỏi cơ thể anh, không ai trong số họ nhìn cô đủ lâu để thấy cô đang trưng ra con mắt thâm tím kinh khủng.

Việc dĩ nhiên nguyên đám ấy sẽ nghĩ anh phải chịu trách nhiệm.

Benedict gầm lên một tiếng chói tai và động anh vào bức tường mạnh đến mức chân anh cảm giác như nhấc khỏi mặt đất.

Thú vị làm sao, Phillip nghĩ. Giờ đây đang thực sự chết. Cú bóp chặt đầu tiên có hơi không thoải mái, nhưng lần này...

“Dừng lại!” Eloise rú, quăng mình lên lưng Benedict và giật mạnh tóc gã. Benedict hú vang khi đầu giật ra sau, nhưng không may là nắm tay Anthony siết chặt vẫn còn vững chắc, dù ngay cả khi Benedict đang bị buộc bỏ tay ra để chiến đấu với Eloise.

Cô là – Phillip chú ý khi anh có thể, lấp đầy sự thiếu hụt oxy – chiến đấu như một con sư tử Hà Đông lai tạo với một nữ thần báo tử và với cả Medusa. Tay phải cô vẫn còn nắm kéo tóc Benedict, mặc dù ngay cả khi tay trái quấn quanh cổ gã, với cẳng tay đè vào khá gọn gẽ trên dưới ngực gã.

“Chúa tôi.” Benedict nguyên rủa, quay mòng mòng khi cố gắng đánh bật em gái. “Ai đó kéo con bé ra ngay!”

Chẳng lấy làm ngạc nhiên, không ai trong đám nhà Bridgerton vội vàng tới trợ giúp. Thực ra, người dựa lưng vào bức tường trông khá thích thú trước toàn bộ sự việc.

Tầm nhìn của Phillip bắt đầu trở nên cuộn xoắn lại và chuyển sang màu đen lảo đảo, nhưng anh không thể không ấn tượng trước vẻ ngoan cường nơi Eloise. Hiếm có người phụ nào biết cách làm thế nào để chiến đấu và chiến thắng.

Gương mặt Anthony đột ngột xuất hiện gần sát mặt anh. “Có phải... người... đánh con bé?” Anh ta gầm vang.

Làm như anh có thể nói không bằng, Phillip chuyển choáng nghĩ.

“Không!” Eloise gào lên, ngay tức khắc chuyển sự chú ý khỏi việc giật tóc Benedict. “Dĩ nhiên anh ấy không đánh em.”

Anthony liếc qua với vẻ sắc bén khi cô tiếp tục đâm túi bụi vào Benedict. “Không có gì dĩ nhiên về chuyện ấy.”

“Đó là một tai nạn.” Cô nhấn mạnh. “Anh ấy không làm gì hết.” Và rồi, khi không ai trong cái đám anh em trai đó biểu lộ tí chút gì là tin cô, cô dí thêm. “Ôi, vì Chúa. Mọi người thật sự nghĩ em sẽ bảo vệ ai đó đánh em?”

Đó cứ như là mảnh bịp, và Anthony bất ngờ thả Phillip, người nhanh chóng sụm xuống sàn nhà, hỗn hển để thở.

Bốn người trong số họ. Cô đã nói với anh cô có bốn anh em trai? Chắc chắn là không. Anh sẽ không bao giờ suy tính tới việc cưới một người phụ nữ với bốn anh em trai. Chỉ có thằng ngu mới xiềng xích bản thân vào một gia đình như thế.

“Mọi người đã làm gì với anh ấy?” Eloise gắng hỏi, nhảy khỏi Benedict và vội vàng đến bên Phillip.

“Hắn ta đã làm gì chị?” Một trong đám anh em trai đó yêu cầu. Người mà, Phillip nhận ra, đã đâm vào ngay ngực anh trước khi hai gã còn lại quyết định thay vào đó bóp lấy cổ anh.

Cô bắn cho cậu ta một cái nhìn gay gắt. “Em đang làm gì ở đây?”

“Bảo vệ danh dự chị gái mình.” Cậu ta bắn lại.

“Làm như chị cần sự bảo vệ từ em ấy! Em thậm chí chưa đến hai mươi!”

À à phải rồi, Phillip nghĩ, cậu ta hẳn là người có tên bắt đầu bằng chữ G. George? Không, không đúng. Gavin? Không...

“Em hai mươi ba.” Cậu trai trẻ sừng sộ, với tất cả cấu kính của một gã em trai nhỏ tuổi.

“Và chị hai mươi tám.” Cô quát lại. “Chị không cần sự giúp đỡ của em khi em còn quần đầy tã, và bây giờ cũng không.”

Gregory. Chính xác. Gregory. Cô đã nói nhiều về điều ấy trong những lá thư. A, chết tiệt thật. Nếu anh biết điều đó, thì anh hẳn phải biết về bảy anh em trai. Anh thật sự phải trách cứ chính bản thân anh.

“Nó muốn đi cùng.” Một giọng nói ở góc phòng, đến từ người duy nhất đã chưa thử giết chết Phillip. Phillip quyết định anh thích gã này nhất, đặc biệt khi hắn vòng tay qua khuỷu tay Gregory, giữ cậu trai trẻ đó khỏi quăng mình vào Eloise.

Việc mà, trở trêu thay khi Phillip nghĩ, cô xứng đáng nhận. Những đám tã lót, thật thế.

“Nào, các anh nên ngăn thằng bé lại.” Eloise nói, hiển nhiên ám chỉ việc xông vào quật Phillip. “Các anh không thấy việc này thật đáng nhục nhã đến mức nào sao?”

Cái đám anh em trai đó chòng chọc nhìn cô, hoàn toàn chính đáng, theo ý kiến Phillip, như thể cô đã mất trí.

“Em đã mất quyền,” Anthony tức khí, “để cảm giác nhục nhã, xấu hổ, tủi nhục, hay thực sự là bất cứ cảm giác nào hơn là xuẩn ngốc một cách mù quáng, khi chuồn đi mà không nói đến một từ.”

Eloise trông dịu đi đôi chút, nhưng vẫn lăm bầm. “Không phải như em sẽ lắng nghe bất cứ gì anh ấy nói.”

“Khi chống đối bọn anh,” người chắc hẳn là Colin làu bàu, “với người mà em là tâm hồn của sự hiền lành và sùng bái.”

“Ôi, Chúa lòng lành.” Eloise nói dưới hơi thở, nghe như một lời say mê tầm thường với đôi tai hát ca của Phillip.

Hát ca? Có ai đã bạt tai anh chẳng? Thật là khó để nhớ lại. Chống lại việc bốn-chọi-một đầy lạ kỳ đủ làm mù mị trí óc ai đó.

“Ngươi.” Một giọng nạt nộ mà Phillip gần như cam đoan là Anthony, với một ngón tay xia mạnh ngay thẳng đến Phillip. “Không đi đâu hết.”

Làm như việc đó xứng đáng thưởng ngoạn không bằng.

“Và em,” Anthony nói với Eloise, giọng thậm chí chết người hơn nữa, dù Phillip không nghĩ là có thể, “em nghĩ em đang làm cái chết dẫm gì vậy?”

Eloise thử lảng tránh câu hỏi đó bằng câu hỏi của chính cô. “Anh đang làm gì ở đây?”

Và đã thành công, vì anh trai cô thực sự trả lời. “Cứu em khỏi bị hủy hoại.” Anh ta thét. “Vì Chúa, Eloise, em không bao giờ nghĩ chúng ta đã lo lắng thế nào sao?”

“Và giờ em nghĩ anh còn không chú ý tới sự chuyển hướng của em.” Cô cố đùa.

“Eloise.” Anh ta nói. “Mẹ không tự chủ được mình.”

Câu ấy làm cô trở nên nghiêm túc ngay lập tức. “Ồ, không.” Cô thì thào. “Em không nghĩ tới.”

“Phải, em không nghĩ tới.” Anthony trả lời, giọng nghiêm khắc chính xác như những gì người ta có thể trông mong từ một người đã là chủ gia đình trong hai mươi năm. “Anh nên lấy roi da quất em.”

Phillip chuẩn bị xen vào, vì, thực sự, anh không thể tán thành roi da, nhưng rồi Anthony thêm. “Hay ít nhất, khóa mõm em lại.” và Phillip quyết định anh trai biết em gái tốt nhất, thật thế.

“Em nghĩ em đi đâu?” Benedict thăm dò, và Phillip nhận ra anh chắc đã bắt đầu đứng lên trước khi rơi bẹp trở lại vị trí lực bất tòng tâm trên sàn nhà.

Phillip nhìn Eloise. “Có lẽ cần giới thiệu những người còn lại?”

“Ồi.” Eloise nói, nuốt khan. “Vâng, dĩ nhiên. Đây là các anh em trai tôi.”

“Tôi suy ra được.” Anh nói, giọng khô khốc và bụi bặm.

Cô bắn cho anh một cái nhìn hối lỗi, mà Phillip nghĩ ít nhất đó là những gì cô có thể làm, sau khi gần như đẩy anh vào chỗ bị tra tấn và giết chết, rồi quay sang các anh em trai, ra hiệu lần lượt vào mỗi người, nói. “Anthony, Benedict, Colin, Gregory. Ba người này,” cô đề thêm, chỉ đến A, B, và C, “là các anh tôi. Đứa này” – cô phẩy tay thô bạo về phía Gregory – “là thằng nhỏ non dại.”

Gregory trông gần như sẵn sàng bóp cổ cô, việc đơn giản hợp ý khiến Phillip hài lòng, vì hành động đó sẽ làm chệch hướng những mục đích ám sát khỏi anh.

Và rồi cuối cùng Eloise quay trở lại phía Phillip, nói với các anh trai. “Ngài Phillip Crane, nhưng em mong là các anh đã biết.”

“Em bỏ lại một lá thư trong bàn.” Colin nói.

Eloise nhắm mắt đau khổ. Phillip nghĩ anh thấy môi cô hình thành nên những từ Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc.

Colin mỉm cười dữ tợn. “Em nên cẩn thận hơn trong tương lai, nếu em quyết định chuồn đi lần nữa.”

“Em sẽ nhớ.” Eloise bắn lại, nhưng đang đánh mất cơn giận phùng phùng.

“Giờ có phải là thời gian thích hợp để đứng lên?” Phillip hỏi, không nhắm câu hỏi anh đến ai đó cụ thể.

“Không.”

Thật khó để phân biệt gã anh em trai Bridgerton nào nói lớn nhất.

Phillip tiếp tục xãi lai dưới sàn. Anh không có khuynh hướng nghĩ anh là một thằng hèn, nhưng anh thật hèn nhất, nếu anh phải nói thế với chính anh, khá tài giỏi với những nắm đấm, nhưng ôn dịch nó, ở đây có đến bốn gã.

Có thể anh là một tay đấm bốc. Nhưng còn lâu mới là thằng đàn muốn tự sát.

“Sao mắt em lại bị thế?” Colin lảng lảng hỏi.

Eloise dừng lại trước khi trả lời. “Đó là một tai nạn.”

Colin suy nghĩ lời cô trong một thoáng. “Em có phiền giải thích rõ hơn không?”

Eloise nuốt ực không thoải mái và khẽ liếc về phía Phillip, việc anh thật sự mong mỗi cô đừng làm. Nó chỉ khiến họ (khi anh bắt đầu nghĩ tới bằng đẳng tứ quái) thậm chí càng bị thuyết phục hơn việc anh là người duy nhất chịu trách nhiệm cho thương tổn của cô.

Sự hiểu lầm đó chỉ có thể dẫn đến cái chết và đứt lìa chân tay anh. Cái đám đó dường như không phải loại người cho phép bất cứ ai đặt một bàn tay lên các chị em gái của họ, chứ đừng nói đến một con mắt bầm tím.

“Chỉ cần nói cho họ biết sự thật, Eloise.” Phillip mỗi mệ nói.

“Đó là do các con anh ấy.” Cô nói, cau mày trước từ ngữ. Nhưng Phillip không lo lắng. Họ càng gần việc siết cổ anh bao nhiêu, họ không giống như loại người gây tổn hại đến những đứa trẻ thơ ngây. Và dĩ nhiên Eloise sẽ không nói bất cứ gì, nếu cô nghĩ điều ấy có thể đặt Oliver và Amanda vào nguy hiểm.

“Hắn có con?” Anthony hỏi, nhìn anh với một biểu cảm nhẹ nhàng hơn.

Anthony, Phillip quyết định, hẳn cũng phải là một người cha.

“Hai đứa.” Eloise trả lời. “Thực ra, là hai đứa sinh đôi. Một trai và một gái. Chúng tám tuổi.”

“Tôi có lời ngợi khen.” Anthony lẩm bẩm.

“Cám ơn.” Phillip trả lời, cảm thấy gần như già đi và mệt lử trong giây phút ấy. “Sự đồng cảm gần như có ý nghĩa hơn.”

Anthony tò mò nhìn anh, gần như – nhưng không hoàn toàn – mỉm cười.

“Chúng đặc biệt không thích thú trước sự hiện diện của em tại đây.” Eloise nói.

“Những đứa trẻ thông minh.” Anthony lên tiếng.

Cô bắn cho anh ta cái nhìn dứt khoát là chẳng có gì thú vị. “Hai đứa nhóc giăng một cái bẫy.” Cô nói. “Khá giống cái bẫy mà Colin” – cô quay lại xiên anh trai với ánh mắt sáng lóa căm ghét – “giăng ra cho em vào năm 1804.”

Khóe môi Colin xoắn lại không tin nổi. “Em nhớ thời gian?”

“Con bé nhớ mọi thứ.” Benedict bình luận.

Eloise quay sang trừng trừng với gã ta.

Mặc cổ họng đau đớn, Phillip bắt đầu thực sự thích thú trước sức ảnh hưởng của họ.

Eloise quay lại sang Anthony, vương giả như một nữ hoàng. “Em ngã.” Cô nói đơn giản.

“Dập mặt?”

“Thực sự là, dập hông, nhưng em không có thời gian chống lại việc ngã xuống, và đánh vào gò má. Em hình dung là vết thâm tím truyền ra quanh mắt.”

Anthony cúi xuống nhìn Phillip với vẻ dữ tợn. “Con bé nói sự thật?”

Phillip gật đầu. “Trên nắm mồ anh trai tôi. Lũ trẻ cũng sẽ thú tội, nếu anh cảm thấy cần thiết thẩm vấn chúng.”

“Tất nhiên không.” Anthony cộc cằn nói. “Tôi sẽ không bao giờ—” Anh ta háng giọng, rồi đề nghị. “Đứng lên.” Nhưng anh ta dịu giọng đi bằng cách đưa tay ra giúp Phillip.

Phillip lăm nẩy, cuối cùng quyết định anh trai Eloise sẽ là một đồng minh tốt hơn là kẻ thù. Tuy vậy, anh thận trọng nhìn bốn gã nhà Bridgerton, và tư thế anh phòng thủ. Anh không có cơ hội nào nếu cả bốn gã quyết tâm xử anh cùng một lúc, và anh nghĩ việc ấy có thể xảy ra.

Vào cuối ngày, anh sẽ thấy bản thân mình hoặc chết hoặc đã kết hôn, và anh không chuẩn bị cho việc để các gã trai nhà Bridgerton bầu chọn cho một trong hai vấn đề ấy.

Và rồi, sau khi Anthony khiến bốn người em im lặng với chỉ một cái nhìn trừng trừng, anh ta quay lại với Phillip và nói. “Có lẽ cậu nên nói cho tôi chuyện gì đã xảy ra.”

Liếc nhìn, Phillip thấy Eloise mở miệng ra để cắt ngang, rồi ngậm miệng lại lần nữa, ngồi xuống ghế với biểu cảm mà, nếu không phải là ngoan ngoãn, thì ít nhất cũng ngoan ngoãn hơn bất cứ thứ gì anh từng hy vọng được thấy ở vẻ duyên dáng nơi cô.

Phillip quyết định anh cần học cách trừng mắt giống hệt Anthony Bridgerton. Anh ta hẳn phải bắt con anh nghe theo ngay lập tức.

“Tôi không nghĩ Eloise giờ đây sẽ cắt ngang chúng ta.” Anthony nói một cách từ tốn. “Nào, tiếp đi.”

Phillip khẽ liếc về phía Eloise. Cô trông như sẵn sàng bùng nổ. Nhưng dù vậy, vẫn ngậm miệng lại, thật trông cứ như một kỳ công xuất sắc, với một người như cô.

Phillip nhắm đếm lại những sự kiện đã dẫn Eloise đến Romney Hall. Anh kể với Anthony những lá thư, bắt đầu với lá thư chia buồn của Eloise, và họ đã trải qua mối quan hệ thư từ như thế nào, tạm dừng câu chuyện khi Colin lắc đầu lẩm bẩm. “Tôi luôn luôn tự hỏi con bé viết gì trong phòng.”

Khi Phillip nhìn anh ta giữu cột, anh ta giơ tay lên và thêm. “Những ngón tay con bé. Chúng luôn luôn dính mực, và tôi chưa bao giờ biết tại sao.”

Phillip hoàn thành câu chuyện, kết thúc với, “Vì vậy, như các anh thấy, tôi đang tìm một người vợ. Từ âm điệu trong những lá thư, cô ấy có vẻ thông minh và biết lễ phải. Các con tôi, như khi các anh sẽ nhận ra nếu ở lại đủ lâu để gặp chúng, có thể hơi, ờ” – anh tìm kiếm cho một tính từ ít chân thật nhất – “bướng bỉnh.” Anh nói, hài lòng với từ ngữ đã chọn. “Tôi đã hy vọng cô ấy sẽ khiến chúng trầm tĩnh lại.”

“Eloise?” Benedict khịt mũi, và Phillip có thể thấy từ vẻ mặt của ba gã còn lại, cũng đồng ý với việc đánh giá ấy của anh ta.

Và trong khi Phillip có thể cười trước câu bình luận của Benedict về việc Eloise nhớ tất cả mọi thứ, và ngay cả khi đồng ý với Anthony về việc khóa mồm cô lại, nhưng mọi việc bắt đầu trở nên không thể chối cãi là cánh đàn ông nhà Bridgerton không có sự đánh giá em gái chính xác như những gì cô đáng được nhận. “Em gái các anh,” anh nói, giọng bật ra sắc lẹm, “có một ảnh hưởng phi thường với các con tôi. Các anh sẽ không làm mất uy tín cô ấy trước mặt tôi.”

Anh gần như đã đơn giản đưa ra chứng chỉ chứng nhận cái chết của chính anh. Sau cùng thì, ở đây có đến tận bốn gã, và việc sỉ nhục họ không phải là sự hứng thú nhất ở anh. Nhưng ngay cả khi nếu họ đã băng qua nửa đường đất nước để bảo vệ đức hạnh của Eloise, không có cách nào anh sẽ đứng đây, và lắng nghe họ khịt mũi và hít ngửi và chế nhạo cô.

Không phải Eloise. Không phải ngay trước mặt anh.

Nhưng trước sự ngạc nhiên to lớn của anh, không ai trong số họ vặn lại, và thật ra thì Anthony, người rõ ràng là chịu trách nhiệm, giữ vững một cái nhìn chăm chăm ước lượng, đánh giá cứ như thể anh ta đang lột vỏ anh ra từng lớp, cho đến khi có thể thấy điều gì ẩn giấu trong tâm can anh.

“Chúng ta có nhiều điều để nói với nhau, cậu và tôi.” Anthony lặng lẽ nói.

Phillip gật đầu. “Tôi mong đợi anh cũng sẽ cần nói chuyện với cả em gái mình.”

Eloise bắn cho anh một cái nhìn biết ơn. Anh chẳng ngạc nhiên. Anh có thể tưởng tượng cô sẽ không sẽ bỏ lỡ bất cứ quyết định nào gắn liền với cuộc đời cô. Chết tiệt, cô không phải loại người bỏ lỡ bất cứ thứ gì.

“Đúng.” Anthony nói. “Tôi sẽ làm thế. Thực ra, tôi nghĩ chúng tôi nên bàn về cuộc trò chuyện của chúng tôi trước, nếu cậu không phiền.”

Làm như Phillip đủ dạn để tranh cãi với một người Bridgerton, khi ba gã còn lại đang trần trối lườm anh không bằng.

“Hãy sử dụng phòng làm việc của tôi.” Anh đề nghị. “Eloise có thể chỉ đường cho anh.”

Thật là một câu nói sai lầm. Không ai trong số cái đám anh em đó bận tâm nhớ lại Eloise đã ở đây đủ lâu để biết đường đi nước bước xung quanh cô.

Anthony và Eloise rời phòng mà không nói lời nào, bỏ Phillip lại một mình với ba gã Bridgerton còn lại.

“Tôi ngồi được chứ?” Phillip hỏi, vì anh ngờ là anh sẽ bị bầm dập ngay tại đây, trong phòng ăn vào lúc nào đó.

“Cứ ngồi đi.” Colin cời mở nói. Benedict và Gregory chỉ tiếp tục trừng trừng nhìn. Colin, Phillip chú ý, cũng không trông hăm dọa hành hạ một người bạn. Anh ta có thể có vẻ ngoài nhã nhặn hơn các anh em trai, nhưng trong đôi mắt ấy lộ ra vẻ thông minh sắc sảo, khiến Phillip nghĩ anh không thể đánh giá được.

“Xin mời,” Phillip nói, ra dấu về phía thức ăn vẫn còn lại trên bàn, “dùng bữa.”

Benedict và Gregory quắc mắt với anh, cứ như anh đã yêu cầu họ ăn độc được, nhưng Colin ngồi xuống phía bên kia, và chộp lấy ổ bánh mì nhỏ cứng giòn vào cái đĩa.

“Chúng khá ngon.” Phillip lên tiếng, tuy anh không có cơ hội chia sẻ bữa tối.

“Tốt.” Colin lầm bầm, ngoạm một miếng. “Tôi đói chết được.”

“Sao anh có thể nghĩ tới thức ăn?” Gregory giận dữ hỏi.

“Anh luôn luôn nghĩ tới thức ăn.” Colin trả lời, mắt nghiên cứu cái bàn cho đến khi anh định vị ở chỗ miếng bơ. “Cái gì khác ở đó nhỉ?”

“Vợ em.” Benedict dài giọng.

“À, phải, vợ em.” Colin gật đầu nói. Anh ta quay sang Phillip, chĩa một cái nhìn chăm chăm mạnh mẽ về phía anh, và nói. “Chỉ để anh nhận ra, buổi tối đáng lẽ là thời gian tôi dành cho vợ.”

Phillip không thể nghĩ đến một câu trả lời mà không như một gợi ý đến việc sỉ nhục sự vắng mặt Bà Bridgerton, nên anh chỉ gật đầu và trét bơ lên ổ bánh mì của chính anh.

Colin ngoạm một miếng lớn nữa, rồi nói với cái miệng đầy thức ăn, hoàn toàn vi phạm phép xã giao như một lời xúc phạm đến ông chủ là anh. “Chúng tôi chỉ mới cưới nhau được vài tuần.”

Phillip nhướng một bên mày thắc mắc.

“Mới vừa lập gia đình.”

Phillip gật đầu, vì đó là những lời đáp lại cần phải có.

Colin chồm tới trước. “Tôi thật sự không muốn bỏ lại vợ tôi ở nhà.”

“Tôi hiểu.” Phillip lau bàn, vì sự thật, anh còn có thể nói gì khác?

“Anh hiểu anh ấy đang nói gì?” Gregory dò hỏi.

Colin quay ra và gửi một cái nhìn ớn lạnh cho em trai, người rõ là còn quá trẻ để thông hiểu nghệ thuật tinh vi của sắc thái lời nói và sự cẩn trọng trong ấy. Phillip đợi đến khi Colin đã quay lại bàn, rồi đề nghị một đĩa măng tây (anh ta đã lấy), và nói. “Tôi suy ra là anh nhớ vợ mình.”

Có một nhịp im lặng, và rồi Colin lên tiếng, sau khi gửi thêm một cái lườm khinh khỉnh về phía em trai. “Thật thế.”

Phillip quay sang nhìn Benedict, vì anh ta là người duy nhất không dính đến vụ cãi vã mới nhất.

Sai lầm lớn. Benedict đang uốn éo hai bàn tay, vẫn còn nhìn như thể hối tiếc không vận cổ anh khi có cơ hội.

Phillip sau đó chuyển cái liếc khê của anh về phía Gregory, người mà cánh tay khoanh lại điển tiết quanh ngực. Cả cơ thể cậu ta run lên vì phần nộ, có lẽ mục tiêu chính là Phillip, có lẽ là với gia đình cậu, những người đã đối xử với cậu như một thằng nhỏ thò lò mũi xanh suốt cả buổi tối. Cái liếc khê của Phillip không được hoan nghênh. Ngực Gregory nhô ra giận dữ, răng nghiến chặt lại, và—

Và Phillip đã nhìn đủ rồi. Anh quay lại phía Colin.

Colin vẫn còn đang làm việc với đồng thức ăn, bằng cách nào đó xoay sở quấy rầy đám người hầu vào việc bưng ra một chén súp. Tuy thế, anh ta đặt cái muỗng xuống, và sau đó kiểm tra tay kia, vu vơ cong từng ngón tay lại, lăm bằm mỗi từ như chìa thẳng vào Phillip.

“Nhớ. Vợ. Tôi.”

“Khốn nạn nó.” Cuối cùng Phillip nổ tung. “Nếu các người chuẩn bị bẻ hai chân tôi, các người có mau làm điều đó ngay bây giờ không?”

10. Chương 10

Cậu sẽ không bao giờ biết cậu đã bất hạnh như thế nào,

Penelope thân yêu, khi chỉ có các chị em gái.

Những anh trai vui hơn thế nhiều.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến Penelope Featherington,
sau cuộc cưới ngựa giữa đêm trong Hyde Park với ba anh trai.

“Đây là những lựa chọn của em.” Anthony nói, ngồi xuống sau bàn của Phillip, cứ như anh sở hữu chỗ ấy. “Em có thể lấy hắn trong một tuần, hay em có thể lấy hắn trong hai tuần.”

Môi Eloise rơi xuống thành hình oval kinh hãi. “Anthony!”

“Em trông mong anh gợi ý một lựa chọn khác sao? Anh ấy ôn tồn hỏi. “Anh cho là chúng ta có thể co giãn nó ra đến ba, cho một lý do đủ hấp dẫn.”

Cô ghét khi anh ấy nói thế này, cứ như anh có lý và sáng suốt, và cô không là gì hơn ngoài một đứa trẻ ngoan cố. Tốt hơn nhiều khi anh huênh hoang và say sưa nói. Vậy thì, ít nhất, cô có thể vờ như trong đầu anh bị loạn trí, và cô thật là một người đáng thương, bị bao vây bởi sự thờ ơ này.

“Anh không thấy tại sao em lại phản đối.” Anh ấy tiếp tục. “Không phải em đến đây với mục đích cưới hắn sao?”

“Không! Em đây đây với mục đích tìm ra anh ấy có thích hợp cho hôn nhân hay không.”

“Và hắn thích hợp không?”

“Em không biết.” Cô nói. “Chỉ mới có hai ngày.”

“Thế mà,” Anthony nói, lười nhác nghiêng cứu đám móng tay trong ánh nến mờ ảo, “chừng ấy thời gian còn hơn là đủ để hủy hoại thanh danh em.”

“Có ai biết em đã đi không?” Cô hỏi nhanh. “Ngoài gia đình ra, vậy đó.”

“Vẫn chưa.” Anh ấy thừa nhận. “Nhưng ai đó sẽ tìm ra. Ai đó sẽ luôn tìm ra.”

“Nơi đây đáng lẽ có một người đi kèm.” Eloise rầu rĩ nói.

“Ở đây?” Anh ấy hỏi, giọng chuyện trò hoàn hảo, cứ như anh đang nói ở đây lẽ ra phải có món cừu cho bữa tối, hay có thể một sự sắp xếp cho cuộc đi săn chóng vánh để anh giải trí.

“Bà ấy sẽ đến sớm thôi.”

“Hừmmmm. Quá tệ cho bà ấy khi anh là người đến trước.”

“Quá tệ cho tất cả mọi người.”

“Đó là về chuyện gì?” Anh hỏi, nhưng một lần nữa sử dụng tông giọng khùng khiếp ấy, việc rõ là anh đã nghe đến từng từ.

“Anthony.” Eloise nói, tên anh phát ra như một lời khẩn cầu, dù cô không có ý tưởng cô đang khẩn cầu về điều gì.

Anh ấy quay sang cô, đôi mắt sẫm màu rực sáng, sức mạnh nơi cái nhìn anh chăm chăm đầy bạo lực đến mức, chỉ sau đó cô nhận ra cô nên cảm ơn việc anh vờ nghiên cứu đám móng tay đến thế nào.

Cô lùi lại một bước. Không phải ai cũng sẽ đối mặt với Anthony Bridgerton trong một cơn thịnh nộ thế này.

Nhưng khi anh nói, giọng anh phẳng lặng và điều khiển. “Em đã khiến bản thân dính vào cái đồng lộn xộn bé nhỏ ở đây.” Anh ấy nói, nhịp chậm chậm và rõ ràng. “Anh e là em sẽ phải chịu đựng việc ấy.”

“Anh sẽ để em lấy một người đàn ông em không biết?” Cô thì thầm.

“Đó có phải là sự thật không?” Anthony đáp lại. “Vì em có vẻ biết hẳn ta rất rõ trong phòng ăn. Em chắc chắn nhảy ngay vào bảo vệ hẳn trước mỗi cơ hội nắm bắt được.”

Anthony đang dồn cô vào góc, và việc ấy khiến cô phát điên. “Như thế không đủ cho hôn nhân.” Cô khẳng định. “Ít nhất vẫn chưa đủ.”

Nhưng Anthony không phải là loại người dễ buông xuôi. “Nếu không phải bây giờ, thì là khi nào? Một tuần? Hai tuần?”

“Dừng lại!” Cô nổ tung, mong muốn lấy hai tay che lấy đôi tai. “Em không thể suy nghĩ!”

“Em không suy nghĩ.” Anh sửa lại. “Nếu em chỉ cần nghĩ một khắc thôi, sử dụng một phần tí xiu của não em dành được cho ý thức thông thường, em sẽ không bao giờ chuẩn đi.”

Cô khoanh tay lại, ngoảnh mặt đi. Cô không thể tranh cãi, và việc ấy đang giết chết cô.

“Em đang định làm gì, Eloise?” Anthony hỏi.

“Em không biết.” Cô lẩm bẩm, căm ghét việc cô mới ngốc nghếch làm sao.

“Chà,” anh ấy nói, tiếp tục với cái giọng kinh khủng, hợp lý đó, “chuyện đó đặt chúng ta vào tỷ phần nhiều rắc rối, nhỉ?”

“Anh không thể chỉ nói toạc ra sao?” Cô hỏi, tay nắm lại siết chặt bên xương sườn. “Có cần kết thúc mọi câu bằng câu hỏi không chứ?”

Anh ấy cười đầy nghiêm túc. “Và giờ anh nghĩ em đánh giá cao lời khẩn nài của anh theo ý kiến em.”

“Anh đang hạ mình và anh biết điều đó.”

Anh ấy chồm tới trước, sầm chớp trong mắt. “Em có bất cứ ý nghĩ vào về việc điều ấy đòi hỏi bao nhiêu nỗ lực để anh giữ cơn điên của mình bình tĩnh không?”

Eloise nghĩ tốt nhất là không mạo hiểm đoán.

“Em bỏ trốn vào giữa đêm,” anh ấy nói, đứng lên, “không một lời nào, không ngay cả một lời nhắn—”

“Em có để lại một lời nhắn!” Cô bùng ra.

Anh ấy nhìn cô rõ ràng chẳng chút tin tưởng.

“Em có!” Cô khẳng định. “Em để lời nhắn trên bàn trước đại sảnh. Ngay kế bên lọ hoa Trung Quốc.”

“Và lời nhắn bí ẩn đó nói...”

“Nói rằng đừng lo lắng, rằng em ổn và sẽ liên lạc với tất cả trong vòng một tháng.”

“A.” Anthony chế giễu nói. “Cái đó sẽ khiến tâm trí anh thanh thản hơn.”

“Em không biết sao anh lại không nhận được.” Eloise lầm bầm. “Nó chắc hẳn bị trộn lẫn với đồng những thư mời.”

“Tất cả những gì mọi người biết,” Anthony tiếp tục, bước một bước về phía cô, “là em bị bắt cóc.”

Eloise tái nhợt. Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc gia đình cô có thể nghĩ tới một điều như thế. Trong cô, lời nhắn ấy chưa bao giờ có thể đi xa đến vậy.

“Em có biết Mẹ đã làm gì không?” Anthony hỏi, giọng nghiêm túc chết người. “Sau khi gần như đổ sụp với lo lắng?”

Eloise lắc đầu, khiếp hãi câu trả lời. “Bà đi đến ngân hàng.” Anthony tiếp. “Em biết tại sao không?”

“Anh có thể chỉ nói cho em được không?” Eloise yếu ớt hỏi. Cô ghét những câu hỏi.

“Bà đến đó,” anh nói, bước về phía cô theo một cách khùng khiếp, “để đảm bảo tất cả quỹ tiền của bà được đặt đúng chỗ để có thể rút chúng nếu bà cần chuộc em.”

Eloise co lưng lại trước cơn điên cuồng trong giọng người anh cả. Em có để lại một lời nhắn, cô muốn nói lần nữa, nhưng cô biết việc ấy sẽ khiến mọi thứ sai trái đi. Cô đã lầm, và cô đã là một đứa ngốc, và cô không muốn làm cho sự ngốc nghếch của mình trở nên tồi tệ hơn bằng cách cố bào chữa.

“Cuối cùng Penelope là người tìm ra em đã làm gì.” Anthony nói. “Bọn anh yêu cầu em ấy tìm trong phòng em, vì hiển nhiên em ấy dành nhiều thời gian ở đó hơn bất kỳ ai khác.”

Eloise gật đầu. Penelope là người bạn thân nhất của cô – vẫn luôn thế, dù sự thật, cô ấy đã lấy Colin. Hai người bọn cô đã cùng trải qua nhiều giờ trong phòng cô đến mức không đếm được, nói về bất cứ thứ gì và mọi thứ có thể nói. Những lá thư của Phillip là bí mật duy nhất Eloise đã giữ khỏi bạn mình.

“Cô ấy tìm được lá thư ở đâu?” Eloise hỏi. Việc ấy không quan trọng, nhưng cô không thể kiềm được sự tò mò.

“Nó rơi sau bàn em.” Anthony khoanh tay. “Cùng với một bông hoa ép khô.”

Chẳng biết bằng cách nào, việc ấy dường như ăn khớp. “Anh ấy là một nhà thực vật học.” Cô thầm thì.

“Em nói gì cơ?”

“Một nhà thực vật học.” Cô nói, lần này lớn hơn. “Ngài Phillip. Anh ấy đứng đầu tại Cambridge. Anh ấy sẽ học chuyên hơn, nếu anh trai không chết ở Waterloo.”

Anthony gật đầu, thấu hiểu việc ấy, và sự thật là cô biết. “Nếu em nói với anh hấn ta là một tên hung ác, rằng hấn sẽ đánh em, rằng hấn sẽ lăng mạ và xúc phạm nhân phẩm em, anh sẽ không ép buộc em bất cứ điều gì. Nhưng trước khi nói ra, anh muốn em suy ngẫm những lời của anh. Em mang họ Bridgerton. Anh không quan tâm em sẽ cưới ai, hay tên em là gì khi đứng trước linh mục và nói những lời thề. Em sẽ luôn là người nhà Bridgerton, và bọn anh đối xử với em cùng lòng kính trọng và chân thành, không phải vì chúng ta được trông mong làm thế, mà chỉ bởi là do chúng ta chính là thế.”

Eloise gật đầu, nuốt xuống khi cô chiến đấu với những giọt nước mắt đang ứa ra.

“Vậy ngay bây giờ anh sẽ hỏi em.” Anh ấy nói. “Có bất cứ lý do nào mà em không thể cưới Ngài Phillip Crane?”

“Không.” Cô thầm thì. Cô thậm chí không do dự. Cô chưa sẵn sàng cho chuyện này, chưa sẵn sàng cho hôn nhân, nhưng cô không thể làm hoen ô sự thật bằng việc lưỡng lự trước câu trả lời.

“Anh nghĩ là không.”

Cô vẫn đứng đó, gần như bị tháo hết hơi, không chắc chắn phải làm gì hay nói gì tiếp theo. Cô quay đi, nhận thức rằng Anthony phải biết cô đang khóc, nhưng dù vậy, không muốn anh thấy những giọt nước mắt cô. “Em sẽ lấy anh ấy.” Cô nói, nghẹn giọng. “Chỉ là em – em đã muốn–”

Anh giữ im lặng trong một thoáng, tôn trọng nỗi khổ đau của cô, nhưng rồi, khi cô không nói tiếp, anh ấy hỏi. “Em đã muốn gì, Eloise?”

“Em hy vọng vào một cuộc hôn nhân với tình yêu.” Cô nói, mỏng manh đến mức chỉ vừa đủ cho chính cô nghe.

“Anh hiểu.” Anh ấy nói, giọng cao cả như thường lệ. “Em nên nghĩ về điều đó trước khi em bỏ đi, phải không?”

Cô ghét anh trong khoảnh khắc ấy. “Anh có một cuộc hôn nhân với tình yêu. Anh nên hiểu mới phải.”

“Anh,” anh ấy nói, giọng ngụ ý không đánh giá cao cố gắng của cô khi chuyển cuộc trò chuyện về phía anh, “lấy vợ sau khi cả hai bị bắt gặp trong một tình huống phải thỏa hiệp, bởi tin đồn nhảm nhí chết chóc lớn nhất nước Anh.”

Eloise thở ra một hơi dài, cảm giác ngu ngốc. Đã nhiều năm kể từ khi Anthony kết hôn. Cô đã quên mất hoàn cảnh lúc ấy.

“Anh không yêu khi lấy cô ấy,” anh tiếp tục, “hay,” thêm vào, giọng trở nên mềm hơn, cộc lốc hơn và luyến tiếc, “nếu có, đã không nhận ra.”

Eloise gật đầu. “Anh đã rất may mắn.” Cô nói, ước mong biết liệu cô có thể may mắn như thế với Phillip hay không.

Và rồi Anthony làm cô ngạc nhiên, vì anh không trách mắng, không quở phạt. Tất cả những gì anh nói là, “Anh biết.”

“Em cảm thấy mất mát.” Cô thì thào. “Khi Penelope và Colin lấy nhau...” Cô sụp vào trong chiếc ghế, để đầu gục xuống hai bàn tay. “Em là một người kinh khủng. Em hẳn phải là một con người khinh khỗ, xấu xa, và hời hợt, vì khi họ lấy nhau, tất cả những gì em có thể nghĩ đến là chính bản thân em.”

Anthony thở dài, và cúi xuống cạnh cô. “Eloise à, em không phải là một người kinh khủng. Em biết mà.”

Cô ngược lên nhìn anh, tự hỏi lúc nào mà người đàn ông này, anh trai cô, đã trở nên sâu sắc đến thế. Nếu anh hét lên chỉ một từ, dùng chỉ một phút nói với cô bằng cái giọng châm chích, cô sẽ vỡ nát. Cô sẽ vỡ nát, hay cô sẽ cứng rắn hơn, nhưng dù cách nào đi chăng nữa, điều gì đó giữa họ sẽ bị hủy hoại.

Nhưng anh ở đây, Anthony, sinh ra với từng centimet ngạo mạn, kiêu hãnh trong vẻ quý phái, đang khụy gối bên cô, đặt tay anh trong tay cô, và nói với một sự tử tế tưởng như làm trái tim cô tan nát.

“Em đã hạnh phúc cho họ.” Cô nói. “Em đang hạnh phúc cho họ.”

“Anh biết em hạnh phúc cho họ.”

“Em lẽ ra không nên cảm thấy gì khác hơn ngoài niềm vui.”

“Nếu em cảm thấy thế, em chẳng còn là con người nữa.”

“Penelope đã trở thành chị em với em.” Cô nói. “Em lẽ ra nên hạnh phúc mới đúng.”

“Em không nói rằng em hạnh phúc sao?”

Cô gật đầu. “Em hạnh phúc. Em hạnh phúc. Em biết em hạnh phúc. Em chỉ không nói ra.”

Anh cười nhân hậu và chờ đợi cô tiếp tục.

“Chỉ là em bất giác cảm thấy cô đơn và già cả quá.” Cô ngược lên nhìn, tự hỏi anh có thể hiểu hay không. “Chưa bao giờ em nghĩ sẽ bị bỏ lại phía sau.”

Anh lặng lẽ cười. “Eloise Bridgerton, anh không nghĩ có ai đó sẽ có bao giờ phạm sai lầm là bỏ em lại đằng sau.”

Cô cảm thấy môi cong lại thành một nụ cười run rẩy, ngạc nhiên anh trai cô có thể nói điều hoàn toàn đúng.

“Em cho là em thật sự không nên nghĩ em đã luôn là một gái già.” Cô tiếp tục. “Hay, nếu em nghĩ đến, thì ít nhất Penelope sẽ luôn bên cạnh em. Như thế thật chẳng tốt lành chút nào, và em thậm chí không thật sự nghĩ về điều ấy, nhưng—”

“Nhưng đó đơn giản là những gì xảy ra.” Anh ấy lên tiếng, tử tế kết thúc cảm nghĩ của cô. “Anh thậm chí không nghĩ Penelope có bao giờ đó suy nghĩ tới việc em ấy kết hôn. Và thật lòng mà nói, anh nghĩ Colin cũng không nghĩ tới. Tình yêu có thể len lỏi đến với một ai đó, em biết mà.”

Cô gật đầu, tự hỏi nó có thể len lỏi đến với cô hay không. Gần như là không. Cô là loại người sẽ cần tình cảm ấy đánh mạnh vào đầu.

“Em mừng họ đã lấy nhau.” Eloise nói.

“Anh biết em mừng cho họ. Anh cũng thế.”

“Ngài Phillip.” Cô nói, ra hiệu về hướng cửa, dù anh thực sự đang ở dưới đại sảnh và khuất trong góc phòng ăn. “Chúng em đã trao đổi thư từ hơn một năm. Và rồi anh ấy ám chỉ đến hôn nhân. Và anh hỏi nó trong một cách nhận thức được. Anh ấy không cầu hôn, chỉ hỏi dò nếu em có thể đến thăm, để xem có hợp nhau hay không. Em đã tự nói với chính mình anh ấy mất trí rồi, rằng em thậm chí không thể ngẫm nghĩ về một lời cầu hôn như thế. Ai lại có thể cưới một người cô ấy không biết?”

Cô phát ra một tiếng cười nhỏ run rẩy. “Và rồi Colin cùng Penelope tuyên bố đính hôn. Cứ như thể cả thế giới chao nghiêng về một phía. Và sau đó là lúc em bắt đầu nghĩ về lời cầu hôn. Cứ mỗi lần nhìn vào bàn, ở gần nơi em giữ những lá thư, chúng cứ như đốt cháy một lỗ xuyên qua mặt gỗ.”

Anthony không nói gì, chỉ siết chặt tay cô, như thể anh ấy hiểu.

“Em phải làm gì đó.” Cô nói. “Em chỉ không thể ngồi và chờ đợi cuộc sống sẽ xảy đến với em nữa.”

Một tiếng cười lặng lẽ thoát ra khỏi cổ họng anh trai cô. “Eloise,” anh ấy nói, “đấy là điều cuối cùng anh từng lo lắng về phần em.”

“Anth—”

“Không, hãy để anh nói hết.” Anh ấy lên tiếng. “Em là một trong những người đặc biệt, Eloise. Cuộc sống chẳng bao giờ xảy đến với em. Hãy tin anh chuyện ấy. Anh đã quan sát em trưởng thành, trở thành cha em khi chỉ muốn là anh trai em.”

Môi cô hé ra khi cái gì đó siết chặt nơi trái tim. Anh ấy đúng. Anh đã là cha cô. Anh không muốn vai trò đó, nhưng anh đã hoàn thành trong cả chừng ấy năm trời, chẳng có lấy một lời phàn nàn.

Và lần này tay cô siết chặt tay anh, không phải vì cô yêu anh, mà bởi chỉ mãi đến lúc này, cô mới nhận ra cô yêu anh nhiều biết bao.

“Cuộc sống này được em mang lại, Eloise à.” Anthony nói. “Em luôn tự đưa ra những quyết định, luôn tự điều khiển. Có thể cảm giác không phải luôn như thế, nhưng đó là sự thật.”

Cô nhắm mắt lại một thoáng, lắc đầu khi nói. “À, em đang thử đưa ra quyết định của chính mình khi đến đây. Đường như đấy không phải một kế hoạch tốt.”

“Và có lẽ,” Anthony lẳng lặng nói, “em sẽ thấy nó thật sự là một kế hoạch tốt. Ngài Phillip trông có vẻ là người xứng đáng.”

Eloise không thể giấu được vẻ tức giận. “Anh có thể suy luận ra điều này trong khi hai tay anh quấn quanh cổ anh ấy sao?”

Anh bắn cho cô một cái nhìn hờn hĩnh. “Em ngạc nhiên những gì đàn ông có thể suy ra trong khi anh ta chiến đấu.”

“Anh gọi đó là chiến đấu? Đó là bốn chọi một!”

Anh ấy nhún vai. “Anh không bao giờ nói đó là cuộc chiến công bằng.”

“Anh thật không thể sửa chữa được.”

“Một tính từ thú vị khi cân nhắc đến những hành động gần đây của em.”

Eloise cảm giác máu dồn lên mặt.

“Được rồi.” Anthony nói, giọng nhanh nhẩu đổi chủ đề. “Đây là những gì chúng ta sẽ làm.”

Và Eloise biết bất kể anh ấy nói gì, cô cũng sẽ là làm theo. Giọng anh cương quyết.

“Em sẽ đóng gói hành lý ngay lập tức.” Anthony nói. “Và tất cả chúng ta sẽ đến Nhà Tranh Cửa Ta và ở đó trong một tuần.”

Eloise gật đầu. Nhà Tranh Cửa Ta là cái tên khá kỳ cục của ngôi nhà thuộc về Benedict, tọa lạc không xa mấy so với Romney Hall ở Wilshire.

Anh ấy sống ở đó với vợ và ba đứa con trai. Đó không hẳn là một ngôi nhà lớn, nhưng dễ chịu, và hiển nhiên đủ phòng cho thêm vài thành viên gia đình Bridgerton.

“Ngài Phillip của em có thể đến thăm nơi đó mỗi ngày.” Anthony nói tiếp, và Eloise hiểu chính xác lời anh ấy có nghĩa, Ngài Phillip của em sẽ đến thăm nơi đó mỗi ngày.

Cô gật đầu lần nữa.

“Nếu, khi hết một tuần, anh quyết định hẳn ta đủ tốt để cưới em gái anh, em sẽ kết hôn. Ngay tức khắc.”

“Anh hoàn toàn chắc anh có thể phán xét tính cách một người đàn ông trong một tuần?”

“Nó hiếm khi lâu hơn.” Anthony tuyên bố. “Và nếu anh không chắc, chúng ta chỉ cần đợi một tuần lễ nữa.”

“Ngài Phillip có thể không quan tâm đến việc lấy em.” Eloise cảm giác bị ép buộc phải chỉ ra.

Anthony chăm chăm mạnh mẽ nhìn cô. “Hắn không có ý kiến.”

Eloise nuốt ực.

Một trong hai bên mày Anthony nhướng lên trong một đường cong kiêu ngạo. “Chúng ta hiểu lẫn nhau chứ?”

Cô gật đầu. Kế hoạch của anh dường như hợp lý – còn hơn cả hợp lý, thực tế là, một người nên nghe theo những anh trai mình – và nếu có gì đó sai trái khủng khiếp, nếu cô quyết định không thể cưới Ngài Phillip Crane, à thì sau đó, cô có một tuần để tìm cách làm sao chỉ ra việc ấy. Cả đồng thứ có thể xảy ra trong một tuần.

Chỉ cần nhìn vào việc cuối cùng.

“Chúng ta nên trở lại phòng ăn chứ?” Anthony hỏi. “Anh tưởng tượng là em đang đói, và nếu chúng ta ở lại lâu hơn nữa, Colin chắc chắn sẽ ăn sạch bách mọi thứ của chủ nhà chúng ta.”

Eloise gật đầu. “Hoặc thế, hoặc tất cả họ sẽ giết anh ấy ngay bây giờ.”

Anthony dừng lại để suy nghĩ về điều ấy. “Thế sẽ cứu anh khỏi tiêu phí cho lễ cưới.”

“Anthony!”

“Đùa thôi, Eloise.” Anh ấy nói, lắc đầu kiệt sức. “Đi nhanh lên, nào. Hãy đảm bảo Ngài Phillip của em vẫn còn ở lại giữa những lẫn ranh của sự sống.”

“Và rồi,” Benedict đang nói khi Anthony và Eloise bước lại vào phòng ăn, “cô gái trẻ trong quán trọ đi tới, và cô ta có một bộ ngực đồ—”

“Benedict!” Eloise thét.

Benedict quay sang nhìn em gái với một biểu cảm cực kỳ tội lỗi, giật mạnh tay lại, khi chúng đang chứng minh kích thước của cái rõ ràng không thể nhầm lẫn là được trời phú cho phụ nữ, và lầm rầm, “Xin lỗi.”

“Anh đã kết hôn.” Eloise gất gỏng.

“Nhưng không mù.” Colin nhún nhử cười.

“Anh cũng đã kết hôn!” Cô buộc tội.

“Nhưng không mù.” Anh ấy nói lần nữa.

“Chị Eloise,” Gregory nói, với việc rõ ràng là sử dụng cách khó chịu nhất của việc hạ mình mà cô chưa từng nghe thấy, “có vài thứ không thể không thấy. Đặc biệt là,” cậu thêm, “khi chị là một người đàn ông.”

“Đúng vậy.” Anthony thừa nhận. “Anh tự thấy được.”

Eloise há hốc kinh ngạc khi cô nhìn từ người anh này đến người anh khác rồi qua đứa em trai, tìm kiếm vài điểm trong cơn loạn trí rồi đại không lành mạnh. Mắt cô dừng lại ở Phillip, người mà, theo cái cách anh nhìn, không gợi ý đến tình trạng anh say rượu, đã tạo nên một mối ràng buộc suốt đời với các anh em trai cô, trong suốt khoảng thời gian ngắn ngủi cô ở một mình với Anthony.

“Ngài Phillip?” Cô hỏi, chờ đợi anh nói gì đó chấp nhận được.

Nhưng anh chỉ trao cho cô nụ cười toét miệng lấu cá. “Tôi biết họ đang nói về ai.” Anh nói. “Đã từng ở quán trọ đó nhiều lần. Lucy khá nổi tiếng về những phần đó.”

“Thậm chí cả tôi cũng nghe tiếng cô ta.” Benedict nói, với một cái gật đầu hiểu biết. “Tôi chỉ cách đây một giờ cưỡi ngựa. Ít hơn, nếu cậu ráng sức.”

Gregory chồm tới trước Phillip, đôi mắt xanh biếc lóe lên sự thích thú khi hỏi. “Vậy, anh đã làm chưa? Có bao giờ chưa?”

“Gregory!” Eloise thực sự gào lên. Việc này thật sự là quá nhiều. Các anh em trai lẽ ra không bao giờ nên nói về những thứ như thế trước mặt cô, nhưng tệ hơn nữa, điều cuối cùng cô muốn biết là Ngài Phillip có nhảy đến quán trọ với những bộ ngực kích thích như những liên súp.

Nhưng Phillip chỉ lắc đầu. “Cô ấy đã kết hôn.” Anh nói. “Cũng như tôi.”

Anthony quay sang Eloise và thì thầm vào tai cô. “Hắn sẽ làm.”

“Em mừng anh có những tiêu chuẩn cao thế cho em gái yêu quý của anh.” Cô lầm bầm.

“Anh phải nói với em,” Anthony nhận xét, “anh đã thấy Lucy. Người đàn ông này biết kiềm chế.”

Cô chống tay lên hông và nhìn anh trai một cách thẳng thừng. “Anh bị kích thích?”

“Dĩ nhiên không! Kate sẽ xé toạc cổ họng anh.”

“Em không nói về những gì chị Kate sẽ làm với anh nếu anh lầm lỗi, dù theo ý kiến em chị ấy sẽ không bắt đầu với cổ họng anh—”

Anthony cau mày. Anh biết điều đó đúng.

“—em muốn biết anh có hay kích thích không.”

“Không.” Anh ấy thừa nhận, lắc đầu. “Nhưng đừng nói cho bất kỳ ai. Sau cùng thì, anh đã từng được coi là thứ gì đó của một tên phóng đảng. Sẽ không muốn mọi người nghĩ rằng anh hoàn toàn bị thuần hóa.”

“Anh đang thật kinh khủng.”

Anh ấy cười toét. “Vậy nhưng, vợ anh vẫn yêu anh điên cuồng, đó mới thật sự là vấn đề, chẳng phải sao?”

Eloise nghĩ rằng anh ấy đúng. Cô thở dài. “Chúng ta làm gì với họ đây?” Cô ra hiệu về phía bốn gã đàn ông đang ngồi xung quanh bàn ăn tối, ngập trong đồng bữa bãi với những đĩa thức ăn trống rỗng. Phillip, Benedict và Gregory vẫn đang ngồi và thư giãn, trông khá thoải mái. Colin vẫn đang ăn.

Anthony nhún vai. “Anh không biết em muốn làm gì, nhưng anh sẽ tham gia cùng họ.”

Eloise chỉ đứng nơi ngưỡng cửa, quan sát khi anh ấy ngồi xuống và đổ đầy ly rượu. Cuộc trò chuyện, ơn trời đã di chuyển khỏi Lucy và bộ ngực đồ sộ, và giờ họ đang nói về đám bốc. Hay ít nhất đó là thứ cô cam đoan họ đang nói. Phillip đang giải thích vài cú đâm tay cho Gregory. Và anh đâm vào mặt em trai cô.

“Rất xin lỗi.” Phillip nói, vỗ vỗ vào lưng Gregory. Nhưng Eloise chú ý khóe môi phải anh đang khẽ cong lên thành một nụ cười. “Sẽ không đau lâu đâu, tôi chắc chắn. Ngực tôi cũng đã cảm thấy tốt hơn.”

Gregory cắn nhả gì đó rõ ràng là không đau, nhưng dù vậy vẫn xoa lấy ngực.

“Ngài Phillip?” Eloise nói lớn. “Tôi có thể nói vài lời không?”

“Tất nhiên.” Anh nói, đứng dậy ngay lập tức, dù sự thật là, tất cả đám đàn ông đó nên đứng dậy, vì cô đã không bỏ trống vị trí nơi ngưỡng cửa.

Phillip đi đến bên cạnh cô. “Có gì không ổn à?”

“Tôi đã lo họ sẽ giết anh.” Cô rít.

“Ồ.” Anh cười, nụ cười méo xẹo, loại đã-uống-ba-ly-rượu. “Họ đã không làm thế.”

“Tôi thấy rồi.” Cô nghiêng rằng. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh nhìn ngược lại nơi bàn. Anthony đang ăn những miếng gà còn sót Colin đã bỏ lại (gần như hoàn toàn chắc chắn vì anh ấy đã không nhận ra chúng ở đó), và Benedict đang ngồi ngửa ra trên ghế, thử giữ thăng bằng với chỉ hai chân sau. Gregory đang tự đâm vào mình, đôi mắt nhắm lại khi mỉm cười sung sướng, đoán chừng là nghĩ về Lucy, hay, đúng hơn là, những phần chắc chắn là to lớn và mềm mại của Lucy.

Phillip quay lại phía cô và nhún vai.

“Khi nào,” Eloise nói với vẻ nhẩn nại phóng đại, “tất cả các anh trở thành những người bạn tốt?”

“Ồ.” Anh nói, gật đầu. “Một chuyện buồn cười, thực sự thế. Tôi đề nghị họ bẻ gãy chân tôi.”

Eloise chỉ chăm chăm nhìn anh. Chừng nào mà cô còn sống, cô sẽ không bao giờ hiểu đám đàn ông. Cô đã có bốn anh em trai, và thẳng thắn mà nói lẽ ra nên hiểu họ hơn phần lớn phụ nữ khác, và đơn giản mất đến hai mươi tám năm cuộc đời cô để nhận ra điều này, nhưng cái đám đó, thật sự đơn giản, là quái dị.

Phillip nhún vai lần nữa. “Việc ấy dường như phá vỡ sự lạnh lùng.”

“Chắc chắn là thế.”

Cô chăm chú nhìn anh, và anh chăm chú nhìn cô, và trong lúc này cô có thể thấy Anthony đang chăm chú nhìn cả hai, và rồi bỗng nhiên Phillip trông tỉnh rượu.

“Chúng ta sẽ lấy nhau.” Anh nói.

“Tôi biết.”

“Họ sẽ bẻ chân tôi nếu tôi không lấy cô.”

“Đó không phải là tất cả những gì họ sẽ làm.” Cô gầm gừ. “Nhưng dù vậy, một người phụ nữ có thể thích suy nghĩ cô ấy được chọn vì một lý do khác hơn là liên quan đến xương xẩu.”

Anh chớp mắt ngạc nhiên với cô.

“Tôi không phải gốc.” Cô lầm bầm. “Tôi đã học tiếng Latin.”

“Ừ.” Anh chậm rãi nói, theo cách đàn ông thường làm khi họ cố gắng che phủ thực tế là không chắc phải nói gì.

“Hay ít nhất,” cô tuyệt vọng thử, tìm kiếm cái gì đó có thể ngắt ngang như một lời khen, “nếu không phải là một lý do khác, thì có lẽ là một lý do thêm vào.”

“Ừ.” Anh nói, gật đầu, nhưng vẫn không nói bất cứ gì khác.

Mắt cô nheo lại. “Anh uống bao nhiêu rượu?”

“Chỉ ba.” Anh dừng lại, suy ngẫm. “Có thể bốn.”

“Ly hay chai?”

Anh trông có vẻ không biết câu trả lời.

Eloise nhìn về phía bàn. Ở đó có bốn chai rượu lộn xộn giữa đồng còn lại của buổi tối. Chúng rỗng không.

“Tôi không để cho việc đó đi xa đến thế.” Cô nói.

Anh nhún vai. “Hoặc uống với họ hoặc để họ bẻ gãy chân tôi. Đó dường như là một quyết định khá đơn giản.”

“Anthony!” Cô hét gọi. Cô đã có đủ với Phillip rồi. Cô đã có đủ với tất cả họ, với tất cả mọi thứ, tất cả bọn đàn ông, hôn nhân, những căng chân gậy và chai rượu trống trơn. Nhưng trên tất cả, cô đã cảm giác đủ với bản thân, quá mất điều khiển, quá tuyệt vọng trước những dòng thủy triều trong cuộc đời cô.

“Em muốn đi.” Cô nói.

Anthony gật đầu và cầu nhàu, vẫn còn nhai độc nhất miếng gà Colin đã bỏ lỡ.

“Ngay, Anthony.”

Và anh ấy hẳn phải nghe giọng cô vỡ ra, gợi ý kinh khủng được nghẹn lại ở những âm tiết, vì anh liền đứng dậy và nói, “Đương nhiên.”

Eloise chưa bao giờ vui mừng được ở trong cỗ xe ngựa như thế, trong suốt quãng đời mình

11. Chương 11

... không thể chịu đựng một gã đàn ông uống quá nhiều rượu.

Đó là lý do em chắc chắn anh sẽ hiểu vì sao

em không thể nhận lời cầu hôn của Quý ngài Wescott.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến anh trai cô, Benedict,

khi cô từ chối lời cầu hôn thứ hai.

“Không!” Sophie Bridgerton phun ra, người vợ mảnh dẻ và trông gần như thoát tục của Benedict. “Họ đã không làm thế.”

“Họ đã làm.” Eloise quả quyết nói, khi cô ngồi xuống trong chiếc ghế bằng vải batit và hớp một ngụm nước chanh. “Và rồi rất cả họ nốc rượu.”

“Những người bạn.” Sophie lầm bầm, thuyết phục Eloise nhận ra rằng cô thực sự phát ốm vào buổi tối trước kiểu cách thân thiết kinh khủng của đám đàn ông. Rõ ràng, tất cả những gì cô cần là một người phụ nữ biết xét đoán, người cô có thể làm cả đám ấy bị mất thể diện.

Sophie quắc mắt. “Đừng nói với chị họ lại nói về Lucy tồi tệ đó lần nữa.”

Eloise thở dốc. “Chị biết về cô ấy?”

“Mọi người đều biết. Có Chúa chứng giám, không ai có thể bỏ lỡ cô ấy nếu băng qua đường.”

Eloise dừng lại, suy nghĩ, thử tưởng tượng. Cô không thể.

“Sự thật là,” Sophie nói, thậm chí dưới hơi thở dù ngay cả khi không có đến một linh hồn nào gần đó có thể nghe thấy, “chị cảm thấy tiếc cho người phụ nữ ấy. Tất cả sự chú ý không mong muốn, và, à thì, việc ấy không thể tốt cho lưng cô ta.”

Eloise thử nén cười, nhưng dù sao cũng tạo ra một tiếng khịt mũi nho nhỏ.

“Thậm chí Posy cũng một lần hỏi cô ta về nó!”

Miệng Eloise trễ xuống. Posy là em kế của Sophie, người đã sống vài năm với gia đình Bridgerton trước khi lấy một mục sư khá vui vẻ sống chỉ cách năm dặm so với Benedict và Sophie. Cô ấy cũng, thành thật mà nói, là người quen thân của Eloise, và nếu có bất kỳ ai sẽ đối xử tốt với sự xuyên tạc phục vụ hôn nhân với bộ ngực đồ sộ, đó sẽ là cô ấy.

“Cô ấy nằm trong vùng xứ đạo của Hugh.” Sophie giải thích, ám chỉ đến chồng Posy. “Nên dĩ nhiên họ sẽ gặp nhau.”

“Cô ấy nói gì?” Eloise hỏi.

“Posy?”

“Không. Lucy.”

“Ồ, chị không biết.” Sophie hất mặt lên. “Posy sẽ không nói với chị. Em có thể tin được không. Chị không nghĩ Posy giữ bí mật với chị suốt cả quãng đời em ấy. Em ấy nói em ấy không thể phản bội bí mật của một giáo dân.”

Eloise nghĩ Posy thật đáng khâm phục.

“Việc ấy không là mối bận tâm của chị, dĩ nhiên.” Sophie nói, với tất cả sự tin cậy của một người phụ nữ biết mình được yêu thương. “Benedict sẽ không bao giờ lạc lối.”

“Tất nhiên là không.” Eloise nhanh nhẩu nói. Chuyện tình yêu của Benedict và Sophie là huyền thoại trong gia đình họ. Đó là một trong những lý do Eloise đã từ chối nhiều lời cầu hôn đến thế. Cô muốn có thứ tình cảm đam mê xúc động ấy. Cô đã muốn nhiều thứ hơn, “Tôi có ba ngôi nhà, mười sáu con ngựa, và bốn mươi hai con chó săn.” một trong những thứ mà những tên cầu hôn cho cô biết khi hấn ngổ lời.

“Nhưng,” Sophie tiếp tục, “chị không nghĩ là quá nhiều khi yêu cầu anh ấy ngậm chặt mồm lại khi cô ấy đi qua.”

Eloise trao cho chị ấy sự đồng ý kiên quyết và kịch liệt khi cô thấy Ngài Phillip đang bước qua bãi cỏ đến hướng cô.

“Phải anh ấy không?” Sophie hỏi, mỉm cười.

Eloise gật đầu.

“Anh ấy rất đẹp trai.”

“Vâng, em cho là thế.” Eloise chậm chạp nói.

“Em cho là thế?” Sophie khịt mũi khó chịu. “Đừng chơi trò bên lên với chị, Eloise Bridgerton. Chị đã một lần là cô hầu của em, và chị biết em rõ hơn bất kỳ ai.”

Eloise kiểm chế việc chỉ ra Sophie đã là cô hầu gái của cô trong cả hai tuần trước khi chị ấy và Benedict thấy phù hợp và quyết định lấy nhau. “Tốt thôi,” cô xuôi theo, “anh ấy khá đẹp trai, nếu chị thích loại thô ráp, thôn dã.”

“Điều mà em thích.” Sophie sỗ sàng nói.

Trước sự hoàn toàn xấu hổ của mình, Eloise cảm giác cô đỏ mặt. “Có lẽ.” Cô thì thầm.

“Và,” Sophie hài lòng nói, “anh ấy mang theo những bông hoa.”

“Anh ấy là một nhà thực vật học.” Eloise lên tiếng.

“Việc đó không làm cho cử chỉ ấy ít ngọt ngào hơn chút nào.”

“Không, chỉ là dễ dàng hơn.”

“Eloise,” Sophie nói một cách bất bình, “ngừng ngay điều này lại.”

“Ngừng chuyện gì?”

“Cố gắng đánh gục chàng trai tội nghiệp đó trước khi anh ta thậm chí có một cơ hội.”

“Đó không phải là những gì em đang làm.” Eloise phản đối, nhưng cô biết cô đang nói dối vào khoảnh khắc từ ngữ thoát ra khỏi môi cô. Cô ghét việc gia đình đang cố điều khiển cuộc đời cô, dù họ có ý định tốt đến thế nào đi chăng nữa, và việc đó bỏ lại cô với cảm giác ử rử cùng không vui lòng hợp tác.

“À, chị nghĩ những bông hoa rất ngọt ngào.” Sophie tuyên bố dứt khoát. “Chị không quan tâm nếu anh ấy có đến tám ngàn lại hoa khác nhau. Anh ấy vẫn nghĩ tới việc mang chúng đến.”

Eloise gật đầu, tự ghét chính bản thân cô. Cô muốn cảm giác tốt hơn, muốn tất cả nụ cười và cổ vũ và lạc quan, nhưng cô chỉ không thể xoay sở được những thứ ấy.

“Benedict không cho chị biết tất cả chi tiết.” Sophie nói tiếp, làm lơ nỗi khổ đau của Eloise. “Em biết đàn ông thế nào rồi đấy. Họ không bao giờ nói những gì em muốn biết.”

“Chị muốn biết chuyện gì?”

Sophie nhìn qua Ngài Phillip, ước lượng chị ấy còn bao nhiêu thời gian trước khi anh tới chỗ họ. “Chà, chỉ một chuyện, có phải thật em không gặp anh ấy trước khi bỏ đi?”

“Không, không phải mặt-đối-mặt.” Eloise thú nhận. Tất cả nghe cứ như ngu ngốc khi cô thuật lại câu chuyện. Ai lại có thể nghĩ rằng cô, một người Bridgerton, lại có thể chuẩn bị đến với một người đàn ông cô chưa bao giờ gặp gỡ?

“À,” Sophie nói, giọng thực-tế-là-thế, “nếu tất cả mọi chuyện suôn sẻ vào lúc cuối, đây sẽ là một câu chuyện vô cùng lãng mạn.”

Eloise nuốt khan không thoải mái. Hãy còn quá sớm để biết liệu ‘tất cả mọi chuyện suôn sẻ vào lúc cuối’ hay không. Cô khá nghi ngờ là – không, sự thật cô gần như chắc chắn – cô sẽ thấy chính cô cười Ngài Phillip, nhưng ai có thể biết được cuộc hôn nhân ấy sẽ biến thành cái gì?

Cô không yêu anh, dù sao, vẫn chưa, và anh cũng chẳng yêu cô, và cô nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi, nhưng giờ đây cô đang ở Wiltshire, cô không chú ý cách Benedict nhìn Sophie ra sao, và tự hỏi có phải cô đã phạm một sai lầm kinh khủng.

Và có phải cô đã thật sự muốn lấy một người đàn ông, người trước hết chỉ đang tìm kiếm một người mẹ cho các con anh ta?

Nếu không có tình yêu, thì, có phải tốt hơn, khi ai đó cô đơn một mình?

Không may là, cách duy nhất để trả lời những câu hỏi trên là lấy Ngài Phillip, và coi chuyện ấy xảy ra làm sao. Và nếu mọi chuyện không đúng...

Cô sẽ bị mắc kẹt.

Cách dễ dàng nhất để thoát khỏi hôn nhân là chết, và thẳng thắn mà nói, đó không phải thứ Eloise quan tâm.

“Cô Bridgerton.”

Phillip đang đứng trước cô, giơ ra một bó hoa phong lan trắng. “Tôi mang chúng cho cô.”

Cô cười với anh, cảm giác hơi bối rối, chơi vơi trong cô chợt bừng tỉnh khi anh hiện diện. “Cảm ơn.” Cô thì thầm, nhận lấy chúng và hít ngửi khóm hoa. “Chúng thật đáng yêu.”

“Anh tìm thấy những nhánh phong lan ở đâu?” Sophie hỏi. “Chúng mới đẹp làm sao.”

“Tôi trồng chúng.” Anh trả lời. “Tôi quản lý một nhà kính.”

“Vâng, tất nhiên.” Sophie nói. “Eloise có đề cập đến cậu là một nhà thực vật học. Tôi cũng thích có một khu vườn của chính mình, dù tôi phải nói phần lớn thời gian tôi chịu không biết mình đang làm gì. Những người trông nom của chúng tôi ở đây coi tôi như một sự phá hoại trước việc làm của họ, tôi chắc chắn điều đó.”

Eloise hắng giọng, nhận ra cô đã chưa giới thiệu. “Ngài Phillip,” cô nói, ra hiệu về phía chị dâu, “đây là vợ Benedict, Sophie.”

Anh cúi xuống tay chị ấy, thăm thì, “Bà Bridgerton.”

“Thật vui được gặp anh.” Sophie nói bằng giọng thân tình nhất. “Và xin hãy sử dụng tên thánh của tôi. Tôi được kể rằng cậu đã gọi tên thánh với Eloise, hơn nữa, việc đó nghe sẽ giống như cậu đặc biệt đã là thành viên của gia đình.”

Eloise ửng hồng.

“Ồ!” Sophie la lên, ngay lập tức xấu hổ. “Chị không có ý việc đó liên quan tới em, Eloise. Chị sẽ không bao giờ thừa nhận – Ôi, trời ơi. Những gì chị có ý nói là chị có ý đó vì đám đàn ông...” Gò má chị chuyển sang màu đỏ sẫm khi chị nhìn xuống hai tay. “Ừ thì,” chị ấy lườm bâu, “chị đã nghe ở đây có một buổi nhậu nhẹt linh đình.”

Phillip hắng giọng. “Chi tiết mà tôi yêu thích không nhớ lại hơn.”

“Sự thật rõ ràng là anh nhớ tất cả.” Eloise nói một cách duyên dáng.

Anh nhìn sang cô, vẻ mặt vô cùng tỏ ý anh không bị lừa bởi chất giọng ngọt như đường phèn đó. “Cô thật quá tử tế.”

“Anh có nhức đầu không?” Cô hỏi.

Anh nhăn mặt. “Như quý ấy.”

Cô lẽ ra nên lo lắng. Cô lẽ ra nên tốt bụng, đặc biệt là vì anh muốn giải quyết rắc rối bằng cách mang cho cô những nhánh phong lan hiếm có. Nhưng cô không thể kiềm được cảm giác anh xứng đáng nhận nó, nên cô nói (lặng lẽ thôi, nhưng dù sao vẫn nói), “Tốt.”

“Eloise!” Sophie phản đối.

“Benedict cảm giác thế nào?” Eloise ngọt ngào hỏi chị.

Sophie thở dài. “Anh ấy cáu gắt suốt cả sáng, và Gregory thậm chí chưa dậy khỏi giường.”

“Vậy, so sánh thì tôi có sức khỏe tốt hơn.” Phillip lên tiếng.

“Ngoại trừ Colin.” Eloise nói với anh. “Anh ấy chưa bao giờ bị chất cồn tác động. Và dĩ nhiên cả Anthony, người uống rất ít vào tối qua.”

“Gã may mắn.”

“Anh có muốn uống gì không, Ngài Phillip?” Sophie hỏi, điều chỉnh chiếc mũ của chị để nó che mắt tốt hơn. “Tất nhiên, thứ gì đó không gây say, trong tình huống này. Tôi sẽ rất vui lòng mang cho anh một ly nước chanh.”

“Việc ấy thật đáng cảm kích. Cảm ơn.” Anh quan sát khi chị ấy đứng lên và đi tới góc nhà, rồi ngồi vào chỗ chị ấy đối diện Eloise.

“Thật tốt khi thấy cô vào sáng nay.” Anh nói, hắng giọng. Anh chưa bao giờ là một người đàn ông nói nhiều, và anh rõ ràng là không tạo nên những ngoại lệ cho sáng nay, dù tình huống khá lạ thường dẫn đến khoảnh khắc này.

“Và cũng vui vì thấy anh.” Cô lẩm bẩm.

Anh đổi chỗ. Quá nhỏ so với anh; hầu hết những chiếc ghế. “Tôi phải xin lỗi vì thái độ cư xử của tôi tối qua.” Anh cứng nhắc nói.

Cô nhìn qua anh, chăm chăm vào đôi mắt sẫm màu chỉ trong thoáng chốc trước khi cái nhìn chú tâm nơi cô trượt xuống bãi cỏ bên cạnh anh.

Anh trông chân thành; anh hầu như chắc chắn chân thành. Cô không biết anh rõ – không đủ rõ để kết hôn, dù có vẻ như giờ đây đó là việc đáng để bàn – nhưng anh không phải loại người đưa ra những lời xin lỗi sai lầm. Dù vậy, cô chưa sẵn sàng bỏ qua mọi thứ với lòng biết ơn, nên khi trả lời, cô nói bằng một kiểu cách hồ hững. “Tôi có các anh em trai.” Cô nói. “Tôi đã quen với việc ấy.”

“Có lẽ, nhưng tôi thì không. Tôi đảm bảo với cô tôi không có thói quen nốc rượu như nước lã.”

Cô gật đầu, chấp nhận lời xin lỗi của anh.

“Tôi đã luôn suy nghĩ.” Anh nói.

“Tôi cũng thế.”

Anh hắng giọng, rồi giật mạnh cà vát, cứ như nó đột nhiên quá chặt. “Chúng ta, dĩ nhiên, sẽ phải lấy nhau.”

Không có gì là cô chưa biết, nhưng có gì đó kinh khủng trong cách anh nói ra. Có lẽ đó là sự thiếu cảm xúc trong giọng anh, cứ như cô là một rắc rối anh phải giải quyết. Hay có lẽ đó là cách anh nói quá-sức-hiển-nhiên, cứ như cô không có lựa chọn nào (việc mà, sự thật, cô không có lựa chọn, nhưng cô không quan tâm việc được nhắc lại việc đó).

Bất kể đó là gì, cô cảm giác lạ lùng, và ngứa ngáy, như thể cô cần giật nảy mình hoảng hốt.

Cô đã trải qua cả quãng đời trưởng thành tự đưa ra những lựa chọn, đã tự nghĩ với chính mình cô là một trong những người phụ nữ may mắn nhất, vì gia đình đã để cô làm thế. Có thể đó là tại sao giờ đây cô cảm thấy quá mức chịu đựng khi bị ép vào một con đường trước khi có thể sẵn sàng.

Hay có lẽ không chịu nổi bởi cô là người duy nhất đưa toàn bộ trò hề này vào guồng quay. Cô giận dữ với chính cô, và việc ấy khiến cô cộc lốc với tất cả mọi người.

“Tôi sẽ làm hết sức để khiến cô hạnh phúc.” Anh thô lỗ nói. “Và bọn trẻ cần một người mẹ.”

Cô gượng cười. Cô muốn hôn nhân cô có gì đó hơn là chỉ với việc làm mẹ những đứa trẻ.

“Tôi chắc cô sẽ giúp ích rất nhiều.” Anh lên tiếng.

“Giúp ích rất nhiều.” Cô nhắc lại, ghét cái cách thanh âm ấy phát ra.

“Cô đồng ý không?”

Cô gật đầu, phần lớn vì cô sợ rằng nếu mở miệng, cô có thể gào thét mất.

“Tốt.” Anh nói. “Vậy mọi chuyện đã xong.”

Mọi chuyện đã xong. Cho phần còn lại của cuộc đời cô, đó sẽ là lời cầu hôn hoành tráng cô có. Mọi chuyện đã xong. Và phần tệ nhất là – cô không có quyền oán trách. Cô là người duy nhất hăm hở tự quyết định vận mệnh của mình. Cô là người duy nhất hành động mà không suy nghĩ, và giờ đây tất cả những gì cô phải làm là đối mặt với –

Mọi chuyện đã xong.

Cô nuốt ực. “Thật tuyệt vời.”

Anh nhìn cô, chớp mắt bối rối. “Cô không hạnh phúc?”

“Tất nhiên hạnh phúc.” Cô giả tạo nói.

“Cô nghe không có vẻ gì là hạnh phúc.”

“Tôi hạnh phúc.” Cô cúi kính.

Phillip lăm bằm gì đó dưới hơi thở.

“Anh đã nói gì?” Cô hỏi.

“Không gì hết.”

“Anh nói gì đó.”

Anh trao cho cô cái nhìn mất kiên nhẫn. “Nếu tôi có ý cho cô nghe thấy, tôi đã nói lớn lên rồi.”

Cô ghen. “Vậy anh lẽ ra cũng không nên nói nó.”

“Có vài thứ,” Phillip lăm bằm, “không thể nào giữ lại trong lòng được.”

“Anh nói gì?” Cô gặng hỏi.

Phillip lừa tay vào mái tóc. “Eloise—”

“Anh sĩ nhục tôi?”

“Cô thật sự muốn biết?”

“Vì sự việc là chúng ta sẽ lấy nhau,” cô cấm cản, “phải.”

“Tôi không nhớ chính xác từng từ,” Phillip bắn lại, “nhưng tôi tin là tôi có thể đã thốt ra từ phụ nữ và không hiểu nổi trong cùng hơi thở.”

Anh lẽ ra không nên nói. Anh biết anh lẽ ra không nên nói; sẽ thật là khiếm nhã trong bất kỳ tình huống nào, và ngay bây giờ điều ấy đặc biệt sai trái. Nhưng cô đã đẩy và đẩy và đẩy và không chùn bước. Giống như cô chọc một mũi khâu qua da anh, và rồi quyết định thọc mạnh chỉ để cho vui.

Và hơn nữa, dù sao thì, tại sao cô lại trong vẻ kinh khủng đến thế? Tất cả những gì anh đã làm là nói lên những sự thật. Họ sẽ cưới nhau, và thành thật mà nói, cô đáng ra nên hài lòng nếu cô phải thỏa hiệp, ít nhất là với một người đàn ông sẵn sàng làm điều đúng và cưới cô.

Anh không mong đợi lòng biết ơn. Chết tiệt nó, lỗi của anh cũng nhiều như lỗi cô vậy; sau cùng thì, anh là người duy nhất khởi mào nên lời mời lúc đầu. Nhưng chẳng lẽ là quá nhiều khi mong đợi một nụ cười và tâm trạng hài lòng?

“Tôi vui chúng ta có cuộc trò chuyện này.” Eloise bất chợt lặng lẽ nói. “Việc này sẽ tốt thôi.”

Anh ngược nhìn lên, ngay lập tức hoài nghi. “Cô nói gì cơ?”

“Vô cùng có lợi.” Cô nói. “Một người nên luôn hiểu người bạn đời của mình trước khi người đó kết hôn, và—”

Anh rên lên. Cái này không có vẻ gì là kết thúc tốt đẹp.

“Và,” cô thêm vào đầy sắc bén, lườm lườm trước sự rên rỉ ở anh, “hoàn toàn thấy trước được rằng tôi bây giờ biết anh cảm giác như thế nào về phụ nữ chúng tôi.”

Anh là loại người thường bước đi tránh khỏi sự xung đột, nhưng thật sự là, chuyện này đi quá xa rồi. “Nếu tôi nhớ chính xác,” anh bắn lại, “tôi chưa bao giờ nói cho cô chính xác những gì tôi nghĩ về phụ nữ các cô.”

“Tôi tự suy ra được.” Cô trả miếng. “Cụm từ ‘không thể hiểu nổi’ nhắm thẳng đến tôi.”

“Có không?” Anh dài giọng. “Chà, giờ tôi đang nghĩ khác đi.”

Mắt cô nheo lại. “Anh có ý gì?”

“Ý là tôi đã thay đổi suy nghĩ. Cuối cùng, tôi quyết định tôi không có những khó khăn với những phụ nữ thông thường. Tôi thấy không thể chịu đựng được cô.”

Cô co rúm lại, hoàn toàn bị lảng mạ.

“Không ai gọi cô là không thể chịu được trước đây sao?” Anh thấy việc ấy quá mức khó tin.

“Không ai kể với tôi điều ấy.” Cô cần nhắc.

“Cô hẳn phải sống trong một xã hội vô cùng lịch sự.” Anh cựa quậy trong chỗ lẩn nấp; thật là, không ai làm những chiếc ghế cho đám đàn ông to lớn nữa sao? “Hoặc thế,” anh lầm bầm, “hoặc cô đơn giản làm kính hãi tất cả bằng việc khuất phục họ trong từng ý tưởng chợt nảy ra của cô.”

Cô đỏ bừng, anh không thể nói vì đó là do cô ngượng ngùng bởi lời đánh giá chính xác của anh về tính cách cô, hay chỉ bởi cô giận dữ với những từ ngữ.

Có lẽ là cả hai.

“Tôi xin lỗi.” Cô lầm bầm.

Anh quay sang cô trong ngạc nhiên. “Cô nói gì cơ?” Anh không thể nào nghe chính xác được.

“Tôi nói tôi xin lỗi.” Cô lặp lại, khiến nó rõ ràng hơn rằng cô sẽ không nhắc lại những từ ấy lần thứ ba, nên anh tốt hơn lắng nghe cho kỹ càng.

“Ồ.” Anh nói, quá choáng váng để nói bất cứ gì khác. “Cám ơn.”

“Không có gì.” Giọng cô chỉ có chút độ lượng, nhưng dù vậy, cô có vẻ rất cố gắng.

Trong một thoáng anh không nói gì. Rồi anh phải hỏi. “Cho cái gì?”

Cô ngược lên, hoàn toàn phát cáu khi đây không phải là kết thúc cho chuyện này. “Anh phải hỏi sao?” Cô gầm ghè.

“À, phải.”

“Tôi xin lỗi,” cô nghiêng rằng, “vì tôi đã trong tâm trạng khủng khiếp và cư xử tồi tệ. Và nếu anh hỏi làm sao mà tôi cư xử tồi tệ, tôi thề tôi sẽ đứng dậy và đi khỏi đây và anh sẽ không bao giờ thấy tôi lần nữa, vì tôi đảm bảo với anh, lời xin lỗi này dù không cần đến lời giải thích cũng đã đủ khó khăn cho tôi.”

Phillip quyết định anh không thể hy vọng hơn. “Cám ơn.” Anh khẽ khàng nói. Anh im lặng trong một phút, chắc chắn đó là phút giây dài nhất trong cuộc đời anh, rồi quyết định chỉ cần tiến tới và nói ra.

“Nếu có thể khiến cô cảm thấy tốt hơn thì,” anh nói với cô, “tôi đã quyết định chúng ta sẽ hợp nhau trước khi các anh em trai cô đến. Tôi đã lên kế hoạch hỏi cô làm vợ. Một cách hợp thức, với một chiếc nhẫn và bất cứ gì khác nữa tôi phải làm. Tôi không biết. Đã lâu kể từ khi tôi cầu hôn ai đó, và lần cuối không phải là trong hoàn cảnh bình thường.”

Cô ngược nhìn anh, sự ngạc nhiên trong đôi mắt... và có lẽ cũng cả một ít hàm ơn.

“Tôi rất tiếc các anh em trai cô đến và khiến mọi chuyện xảy đến nhanh hơn là cô sẵn lòng,” anh thêm, “nhưng tôi không hối tiếc vì chuyện ấy xảy ra.”

“Anh không hối tiếc?” Cô thều thào. “Thật sao?”

“Tôi sẽ cho cô chừng nào mà cô còn cần thiết,” anh nói, “trong lý do, dĩ nhiên. Nhưng tôi không thể—” anh khẽ liếc lên gác; Anthony và Colin đang thông thả đi xuống chỗ họ, theo sau là một tên hầu mang theo một khay thức ăn. “Tôi không thể nói với các anh em trai cô. Tôi dám nói họ sẽ không quan tâm chờ đợi lâu như cô thích. Và khá thật lòng, nếu cô là em gái tôi, tôi sẽ lôi cô đến nhà thờ vào tối qua.”

Cô ngược về phía gác nhìn anh trai; họ vẫn còn cách xa ít nhất nửa phút. Cô mở miệng ra, rồi ngậm lại suy nghĩ. Cuối cùng, sau vài giây, trong lúc anh thực tế có thể thấy những vòng xoay của tâm trí cô khuấy tung và chao đảo, cô bật ra, “Tại sao anh quyết định chúng ta sẽ hợp nhau?”

“Xin lỗi cô nói gì?” Đó là một mẹo để ngăn lại, tất nhiên. Anh đã không trông mong một câu hỏi trực tiếp như thế.

Dù có Chúa mới biết tại sao không. Sau tất cả, đây là Eloise.

“Tại sao anh quyết định chúng ta sẽ hợp nhau?” Cô lặp lại, giọng rõ ràng và dứt khoát.

Nhưng dĩ nhiên đó là cách cô sẽ hỏi. Không có gì mơ hồ hay có thể khước từ về Eloise Bridgerton. Cô sẽ không bao giờ vòng vo khi cô có thể đơn giản đi thẳng đến vấn đề và chĩa mũi vào trung tâm của sự việc.

“Tô... à...” Anh ho khan, hắng giọng.

“Anh không biết.” Cô lên tiếng, nghe như thất vọng.

“Tất nhiên tôi biết.” Anh khẳng khái. Không thành đàn ông nào thích bị nói hấn ta không biết chính tâm trí mình.

“Không, anh không biết. Nếu anh biết, anh sẽ không ngồi đây hớp không khí.”

“Lạy Chúa, đúng là phụ nữ, cô không có đến một đoạn xương rộng lượng trong cơ thể sao? Một người đàn ông cần thời gian để trình bày một câu trả lời.”

“A.” Một giọng nói thân tình đến từ Colin Bridgerton. “Cặp đôi hạnh phúc đây rồi.”

Phillip chưa bao giờ vui mừng được thấy một người khác trong suốt cuộc đời anh đến thế. “Xin chào.” Anh nói với hai gã Bridgerton, quá mức hài lòng được thoát khỏi sự chất vấn của Eloise.

“Đói không?” Colin hỏi thăm khi ngồi xuống chiếc ghế cạnh Phillip. “Tôi đã mạo phép kêu nhà bếp chuẩn bị bữa sáng ngoài trời.”

Phillip nhìn qua tên hầu mang thức ăn, tự hỏi hẳn ta có cần giúp đỡ hay không. Gã trai tội nghiệp nhìn gần như sẵn sàng đổ sụp xuống dưới sức nặng của đồng thực phẩm.

“Em sáng nay thế nào?” Anthony hỏi khi anh ta ngồi xuống chiếc ghế dài lót đệm cạnh Eloise.

“Khỏe.” Eloise trả lời.

“Đói không?”

“Không.”

“Phần khởi chứ?”

“Không phải cho anh.”

Anthony quay sang Phillip. “Con bé thường nói nhiều hơn.”

Phillip bắn khoả Eloise có đánh anh ta hay không. Đó sẽ là việc anh ta đáng nhận.

Khay thức ăn hạ xuống bàn với một tiếng cạnh âm ỹ, theo sau là lời xin lỗi khốn khổ của tên hầu mang thức ăn vì đã quá vụng về, theo sau là lời quả quyết của Anthony rằng chẳng có vấn đề gì hết, rằng ngay cả chính Hercules cũng không mang đủ thức ăn để làm hài lòng Colin.

Hai anh em nhà Bridgerton tự phục vụ cho mình, rồi Anthony quay sang Eloise và Phillip nói, “Hai người rõ ràng là rất hợp nhau sáng nay.”

Eloise nhìn anh trai với vẻ thù địch lộ rõ. “Khi nào thì anh đạt tới kết luận đó?”

“Chỉ mất có một lúc để nhận ra.” Anh ta nói với cái nhún vai. Anh nhìn Phillip. “Đó là một cuộc cãi vã, thật thế. Tất cả cặp đôi đều làm thế.”

“Tôi mừng khi nghe thấy.” Phillip lầm bầm.

“Vợ tôi và tôi thường có những cuộc chuyện trò giống thế trước khi cô ấy nằm trong suy nghĩ tôi.” Anthony ân cần nói.

Eloise bắn cho anh ta vẻ căm ghét.

“Tất nhiên, vợ tôi có thể đưa ra một sự trình diễn khác hơn.” Anh ta thêm vào với một cái nhún vai. “Tôi cho phép cô ấy nghĩ rằng tôi đang ‘nằm trong suy nghĩ của cô ấy.’” Anh ta quay sang Phillip và cười. “Cách đó dễ dàng hơn.”

Phillip trộm liếc về phía Eloise. Cô có vẻ như đang làm việc cật lực để giữ mồm lại.

“Cậu đến khi nào?” Anthony hỏi anh.

“Chỉ mới vài phút trước.” Anh trả lời.

“Phải.” Eloise nói. “Anh ấy cầu hôn, em chắc anh sẽ rất vui được nghe.”

Phillip ho lên ngạc nhiên trước thông báo đột ngột của cô. “Cô nói gì cơ?”

Eloise quay sang Anthony. “Anh ấy nói, ‘Chúng ta sẽ phải lấy nhau.’”

“Chà, cậu ấy đúng.” Anthony trả lời, trao cho cô cái nhìn chăm chăm ước lượng. “Em phải kết hôn. Và anh phải khen ngợi cậu ấy không nói quanh co về chuyện ấy. Anh nghĩ em sẽ đánh giá cao những cuộc chuyện trò thẳng thắn.”

“Bánh nướng không, mọi người?” Colin hỏi. “Không sao? Vậy thì, thêm cho tôi.”

Anthony quay sang Phillip và nói. “Con bé chỉ cầu giận một chút vì nó ghét bị đề nghị về chuyện đó. Nó sẽ ổn thôi trong vài ngày tới.”

“Ngay bây giờ em ổn.” Eloise nghiêng rằng.

“Phải,” Anthony lầm bầm, “em trông ổn.”

“Anh không có nơi nào khác để ở sao?” Eloise hỏi. Qua hàm răng nghiền chặt.

“Một câu hỏi thú vị.” Anh trai cô đáp lời. “Ai đó có thể nói anh nên ở London, với vợ và các con anh. Sự thật, nếu anh có bất kỳ nơi nào khác để ở, anh tưởng tượng là sẽ ở đó. Nhưng lạ lùng chưa, anh dường như vẫn ở đây. Ở Wiltshire. Nơi mà, khi anh thức giấc trên chiếc giường thoải mái của anh ở London ba ngày trước, anh không bao giờ đoán được mình sẽ ở đây.” Anh ấy cười dịu dàng. “Còn câu hỏi nào khác không?”

Cô im lặng trước câu hỏi ấy.

Anthony đưa một bức thư cho Eloise. “Cái này chuyển đến cho em.”

Cô cúi xuống nhìn, và Phillip có thể thấy cô lập tức nhận ra nét chữ viết tay.

“Nó là từ Mẹ.” Anthony nói, dù rõ là cô đã biết.

“Cô có muốn đọc nó không?” Phillip hỏi.

Cô lắc đầu. “Không phải bây giờ.”

Điều đó có nghĩa là, anh nhận ra, không phải trước mặt các anh trai cô.

Và rồi bỗng dưng, anh biết anh phải làm gì.

“Đức ngài Bridgerton,” anh nói với Anthony, đứng dậy, “liệu tôi có thể yêu cầu một phút giây riêng tư với em gái ngài?”

“Cậu vừa có một giây riêng tư với con bé.” Colin nói giữa những miếng thịt xông khói.

Phillip phớt lờ anh ta. “Đức ngài?”

“Tất nhiên,” Anthony nói, “nếu con bé đồng ý.”

Phillip chớp lấy tay Eloise và kéo mạnh cô đứng lên. “Cô ấy đồng ý.” Anh nói.

“Mmmm.” Colin bình luận. “Con bé trông vô cùng đồng ý.”

Phillip quyết định bây giờ và tại đây rằng tất cả người nhà Bridgerton nên bị khóa mồm lại. “Đi với tôi.” Anh nói với Eloise, trước khi cô có cơ hội tranh cãi.

Việc mà dĩ nhiên cô sẽ làm, vì cô là Eloise, và cô sẽ không bao giờ mỉm cười lịch sự và theo sau khi mà một cuộc tranh cãi có thể xảy ra.

“Chúng ta đang đi đâu?” Cô thở hổn hển, khi anh kéo cô ra khỏi gia đình và sải bước đến bãi cỏ, không để tâm đến việc cô đã phải chạy để theo kịp thể nào.

“Tôi không biết.”

“Anh không biết?”

Anh dừng quá nhanh đến mức cô đâm sầm vào anh. Chuyện ấy khá tốt, thật vậy. Anh có thể cảm thấy đến từng da thịt cô, từ ngực đến đùi cô, dù cô giật khỏi anh quá nhanh và bước ra sau, trước khi anh có thể tận hưởng khoảnh khắc ấy.

“Tôi chưa bao giờ ở đây trước kia.” Anh nói, giải thích cho cô cứ như thể cô là một nhóc con nhỏ tuổi. “Tôi phải trở thành một kẻ tiên đoán chết chóc để có thể biết tôi đang đi đâu.”

“Ồ.” Cô nói. “Vậy thì, theo lối này.”

Anh theo cô trở lại trong nhà, đi đến bên một cánh cửa phụ. “Cái này dẫn đến đâu?” Anh hỏi.

“Vào trong.” Cô trả lời.

Anh trao cho cô cái nhìn chế nhạo.

“Qua phòng viết của chị Sophie đến đại sảnh.” Eloise giải thích.

“Sophie có trong phòng viết không?”

“Tôi nghi ngờ điều đó. Không phải chị ấy đi tìm cho anh ly nước chanh sao?”

“Tốt.” Anh mở cửa, lăm bầm vài câu cảm ơn mau lẹ khi cửa không khóa, và thò đầu vào trong. Căn phòng vắng lặng, nhưng cánh cửa đến đại sảnh mở ra, nên anh sải bước đến đó và đóng nó lại. Khi anh quay lại phía sau, Eloise vẫn đứng trên ô cửa mở hướng ra ngoài, quan sát anh với sự trộn lẫn giữa tò mò và thú vị.

“Đóng cửa lại.” Anh yêu cầu.

Cô nhướn mày. “Anh nói gì?”

“Đóng cửa lại.” Đó không phải là giọng anh thường dùng, nhưng sau một năm cửa trôi nổi về phía trước, cửa cảm giác mát mát giữa những dòng đời, anh cuối cùng cũng nắm lấy sự điều khiển.

Và anh biết chính xác anh muốn gì.

“Đóng cửa lại, Eloise.” Anh nói bằng một giọng thấp, chậm rãi di chuyển qua phòng về phía cô.

Mắt cô mở lớn. “Phillip?” Cô thầm thì.

“Đừng nói gì hết.” Anh lên tiếng. “Chỉ cần đóng cửa lại.”

Nhưng cô đông cứng tại chỗ, trần trối nhìn anh cứ nhưng không hề biết anh. Việc mà, sự thật, cô không hề biết. Chết tiệt thật, anh còn không chắc anh biết chính bản thân mình nữa kìa.

“Phillip, anh—”

Anh với ra sau và đóng cửa lại cho cô, khóa cửa bằng một tiếng cạch lớn và đáng ngại.

“Anh đang làm gì đó?” Cô hỏi.

“Em đã lo lắng,” anh nói, “rằng chúng ta có thể không hợp nhau.”

Môi cô hé mở.

Anh bước tới trước. “Anh nghĩ đây là lúc cho em thấy chúng ta hợp nhau thế nào.”

12. Chương 12

... và làm sao chị biết chị và Simon hợp nhau trong hôn nhân?

Vì em thề em vẫn chưa gặp người đàn ông em có thể cảm giác tương tự thế,

và chuyện này là sau cả ba mùa lễ hội dài ở Khu Chợ Trời Hôn Nhân.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến chị gái cô, nữ Công tước Hasting,

vào lúc cô từ chối lời cầu hôn thứ ba.

Eloise chỉ có thời gian để thở – vừa đủ – trước khi môi anh hạ xuống môi cô. Và cô đã làm một việc tốt, vì có vẻ như anh không có bất cứ kế hoạch nào thả cô ra cho đến tận, à, thiên niên kỷ tới.

Nhưng rồi, đột ngột, anh giật ra, hai bàn tay to lớn của anh nâng lấy gương mặt cô. Và anh nhìn cô.

Chỉ nhìn cô.

“Tại sao?” Cô hỏi, khó chịu trước vẻ chăm chú của anh. Cô biết cô đang nghĩ mình quyến rũ, nhưng cô không có một sắc đẹp huyền thoại, và anh đang nghiên cứu cô cứ như anh muốn ghi đến từng đặc điểm ở cô vào mục lục.

“Anh muốn nhìn em.” Anh thầm thì. Anh chạm vào má cô, rồi nhẹ vuốt ngón tay cái xuống dọc theo quai hàm cô. “Em luôn cử động. Anh không có cơ hội chỉ nhìn em.”

Chân cô trở nên chông chênh, và môi hé ra, nhưng cô dường như không thể khiến chúng làm việc, dường như không thể làm bất kỳ gì khác hơn là chú tâm nhìn vào đôi mắt sẫm màu ở anh.

“Em thật xinh đẹp.” Anh lầm bầm. “Em có biết anh đã nghĩ gì khi lần đầu tiên thấy em không?”

Cô lắc đầu tuyệt vọng trước những lời anh.

“Anh đã nghĩ anh có thể chết chìm trong mắt em. Anh đã nghĩ” – anh di chuyển đến gần hơn, những lời anh bây giờ cứ như hơi thở – “anh có thể chết chìm trong em.”

Cô cảm giác chính cô đang lắc lư về phía anh.

Anh chạm vào môi cô, ngón trỏ cù vào làn da nhạy cảm ở cô. Cử chỉ ấy gửi những cơn chấn động gợn nhẹ hài lòng xuyên qua cô, thẳng xuống trung tâm bản thể cô, đến những vùng cảm đoán bên trong.

Và cô nhận ra cô đã chưa bao giờ thật sự hiểu sức mạnh của khát khao cho mãi đến phút giây này. Chưa từng thật sự hiểu được việc ấy ra sao.

“Hôn em đi.” Cô thầm thì.

Anh cười. “Em luôn yêu cầu anh.”

“Hôn em đi.”

“Em chắc không?” Anh lâu lâu, miệng cong lên thành một nụ cười trêu chọc. “Vì một khi anh hôn em, anh có thể không có khả năng để—”

Cô túm lấy sau đầu anh và ấn xuống.

Anh cười thắm trên môi cô, tay siết chặt xung quanh cô với sức mạnh không nhân nhượng. Cô hé môi, chào đón sự xâm nhập của anh, rên rỉ hài lòng khi lưỡi anh lướt vào, thám hiểm sự ẩm nóng ở cô. Anh nhắm nháp và liếm, chậm chạp khơi lên ngọn lửa trong cô, tất cả trong lúc ép cô vào chặt hơn và gần hơn, cho đến khi sức nóng nơi anh xuyên qua phục trang cô, bao phủ quanh cô với làn sương mơ của khao khát.

Tay anh trộm vòng xung quanh cô, rồi kéo xuống mông cô, xoa xoa và siết siết, rồi ngả người cô ra cho đến khi—

Cô hổn hển. Cô đã hai mươi tám, đủ lớn để nghe được những lời xầm xì không kín đáo. Cô biết sự cương cứng của anh có nghĩa là gì. Chỉ là cô chưa bao giờ mong đợi lại cảm giác khá nóng bỏng, dứt khoát đến thế.

Cô thấy mình giật mạnh ra sau, cử chỉ còn hơn cả bản năng, nhưng anh không để cô đi, kéo cô lại gần hơn và rên rỉ, cọ xát cô vào anh. “Anh muốn ở trong em.” Anh rên lên với tai cô.

Hai chân cô hoàn toàn quy xuống.

Đó chẳng phải vấn đề, tất nhiên, anh chỉ giữ cô chặt hơn, rồi ấn cô xuống ghế sofa, bắt đầu cúi xuống trên cô cho đến khi tất cả chiều dài anh ấn vào cô ở cái đệm mềm mại, màu kem. Anh to lớn, nhưng trọng lượng anh khiến cô rùng mình, và cô không thể làm gì ngoài việc ngửa đầu ra sau khi môi anh rời khỏi môi cô, đi du lịch xuống cổ cô.

“Phillip” Cô rên, và rồi lần nữa, như thể tên anh là từ duy nhất thoát ra khỏi cô.

“Có,” anh lâu lâu, “có.” Những lời anh nghe như xé toạc ra từ cuống họng, và cô không biết anh đang nói về cái gì, đơn giản rằng bất cứ anh đang nói có về gì đó, cô cũng muốn nó. Cô muốn tất cả mọi thứ. Bất cứ gì mà anh muốn, bất cứ gì có thể xảy ra.

Cô muốn tất cả những gì có thể và cả tất cả những gì không thể. Chẳng có lý do, chỉ là nhận thức. Chỉ là nhu cầu cùng khát khao và cảm giác không thể cưỡng nổi của hiện tại này.

Đây không phải là hôm qua và cũng không phải ngày mai. Đây là hiện tại, và cô muốn tất cả.

Cô cảm giác một tay anh trên mắt cá cô, thô ráp và chai sạn khi di chuyển lên đến chân cô, đến khi đến rìa đôi vớ. Anh không dừng lại, không làm bất cứ gì ẩn ý như hồi ý kiến cô, nhưng cô quảng điều đó qua một

bên, thôi thúc chân cô mở ra cho đến khi anh có thể đặt vững chắc vào giữa chúng, cho anh nhiều chỗ hơn để vuốt ve, nhiều không gian hơn để mơn trớn da cô.

Anh di chuyển lên và lên và lên, dừng lại và rồi siết lấy, và cô nghĩ cô có thể chết vì chờ đợi. Cô đang cháy, bùng cháy vì anh, cảm giác đến lạ lùng và ẩm ướt hoàn toàn không giống chính cô, nghĩ rằng cô có thể tan biến vào hư không.

Hay hoàn toàn bốc hơi. Hoặc có lẽ thậm chí cả nổ tung.

Và rồi, chỉ khi cô bị thuyết phục là không gì có thể kỳ lạ hơn, không gì có thể thổi vào trong cô thậm chí nhiều hơn cô hiện giờ được nữa, anh chạm vào cô.

Chạm vào cô.

Chạm vào cô nơi chưa một ai từng chạm vào, nơi ngay cả bản thân mình cô còn chưa dám thử. Chạm vào cô quá thân tình, quá âu yếm khiến cô phải cắn lấy môi để ngăn không phải gào lên tên anh.

Và khi ngón tay anh trượt vào trong, cô biết khoảnh khắc đó cô không còn thuộc về mình nữa.

Cô là của anh.

Có thể lúc nào đó sau này, sau sau này, cô lại là chính bản thân cô lần nữa, trở lại nắm quyền điều khiển, với tất cả sức mạnh và khả năng cô có, nhưng giờ đây cô là của anh.

Trong thời khắc này, trong phút giây này, cô sống vì anh, vì tất cả những gì anh có thể khiến cô cảm nhận, vì tất cả từng lời thì thầm hài lòng sau cùng, vì mỗi tiếng rên của khát khao.

“Ôi, Phillip” Cô rên, tên anh như lời cầu xin, như một lời hứa, một câu hỏi. Đó là bất cứ gì cô cần nói để đảm bảo anh không dừng lại. Cô không biết tất cả chuyện này sẽ hướng về đâu, hay cô có còn là con người cũ khi mọi chuyện đã kết thúc hay không, nhưng chuyện này sẽ dẫn đến đâu đó. Cô không thể tiếp tục tình trạng này mãi mãi. Cô sẽ bị quẩn chặt, căng thẳng rằng cô chắc chắn vỡ tan.

Cô đã gần giới hạn. Cô phải thế.

Cô cần thứ gì đó. Cô cần giải phóng, và cô biết đó là thứ duy nhất anh có thể cho cô.

Cô uốn cong, ấn vào anh bằng một sức mạnh cô chưa từng tưởng tượng có bao giờ mình sở hữu, thực sự nâng cả hai lên khỏi sofa với nhu cầu của cô. Hai tay cô tìm đến bờ vai anh, quắp vào những cơ bắp anh, rồi di chuyển xuống lưng anh trong một cố gắng kéo anh lại gần hơn.

“Eloise.” Anh rên lên, trượt tay còn lại lên lưng cô trong váy đến khi tìm thấy móng cô. “Em có bất kỳ ý nào—”

Và rồi cô không có bất cứ ý tưởng anh đã làm gì – anh hầu như cũng không biết – nhưng toàn bộ cơ thể cô căng ra không thể lý giải. Cô không thể nói, không thể ngay cả thở khi môi hé ra cho một tiếng thét cảm lạnh của ngạc nhiên, thích thú, và hàng trăm thứ khác xoay tròn lại làm một. Và rồi, chỉ vừa khi cô nghĩ cô không thể sống được thêm một giây lâu hơn nữa, cô rùng mình và đổ sập bên dưới anh, thở dốc kiệt sức, quá mềm nhũn và lả đi khi thậm chí không thể di chuyển ngón tay dù chỉ một chút.

“Ôi, Chúa ơi.” Cuối cùng cô nói, lời báng bổ là những từ duy nhất chạy qua tâm trí cô. “Ôi, Chúa ơi.”

Tay anh di chuyển, tiến tới vuốt vào tóc cô. Anh dịu dàng, dịu dàng đến đau đớn, dù cho cơ thể anh cứng rắn và căng thẳng.

Eloise chỉ nằm đó, tự hỏi liệu cô có thể di chuyển lần nữa, thở vào anh khi cô cảm thấy hơi thở anh trên thái dương cô hay không. Cuối cùng anh chuyển hướng và di chuyển, lăm bầm thứ gì đó về việc quá nặng cho cô, và rồi chẳng còn gì ngoài không khí, và cô quay sang bên, anh đang khụy gối cạnh ghế sofa, vuốt nhẹ váy cô xuống.

Đó dường như là một cử chỉ khá dịu dàng và hào hiệp, cho tính ngang ngạnh gần đây của cô.

Cô nhìn vào gương mặt anh, biết cô hẳn phải đeo một nụ cười ngớ ngẩn trên gương mặt mình. “Ồ, Phillip.” Cô thở dài.

“Ở đây có phòng rửa mặt không?” Anh khàn giọng hỏi.

Cô chớp mắt, lần đầu tiên chú ý anh trông khá căng thẳng. “Phòng rửa mặt?” Cô nhắc lại.

Anh gật đầu kiên quyết.

Cô chỉ về phía cánh cửa dẫn đến đại sảnh. “Ở ngoài và về phía bên phải.” Cô nói. Thật khó để tin anh cần làm dịu bản thân ngay sau một sự việc ly kỳ thế này, nhưng cô là ai mà có thể cố gắng hiểu những công việc của đàn ông chứ?

Anh bước về phía cửa, đặt tay lên nắm vặn, rồi quay người lại. “Giờ em tin anh rồi chứ?” Anh hỏi, một bên mày nhướn lên thành một đường cong kiêu ngạo đến không tưởng nổi.

Môi cô hé ra bối rối. “Về chuyện gì?”

Anh cười. Chậm rãi. Và tất cả những gì anh nói là, “Chúng ta sẽ hợp nhau.”

—o0o—

Phillip đã không biết sẽ mất bao lâu để Eloise trở lại bình tĩnh và xuất hiện như cũ. Cô trông nhếch nhác một cách khá thỏa thuê khi anh bỏ cô lại trên ghế sofa, trong căn phòng nhỏ của Sophie Bridgerton. Anh chưa bao giờ có thể hiểu tính rắc rối phức tạp trong cách phục sức của phụ nữ, và hoàn toàn chắc sẽ không bao giờ hiểu, nhưng anh gần như đoán chắc ít nhất cô sẽ cần chỉnh sửa lại mái tóc.

Và với anh, anh cần ít nhất là một phút trong phòng rửa mặt để tự giải thoát; anh bị thổi tới căng cứng từ sự đụng chạm với Eloise.

Lạy Chúa, cô thật lộng lẫy.

Đã rất lâu kể từ ngày anh cùng với một người phụ nữ. Anh biết khi cuối cùng anh tìm thấy ai đó anh muốn trên giường, cơ thể anh sẽ phản ứng lại mạnh mẽ. Anh đã có nhiều năm hơn anh quan tâm mà đếm, với chỉ tay anh để thỏa mãn nhu cầu mình; cơ thể một người phụ nữ tưởng như có thể là cả một niềm hạnh phúc tinh khôi.

Và có Chúa biết, anh đã từng tưởng tượng một lần thường là đủ.

Nhưng lần này khác hẳn, không phải như những gì đã được phác thảo trong tâm trí anh. Anh đã mất trí vì cô. Vì cô. Bởi thứ thanh âm thoát ra khỏi họng cô, bởi thứ hương thơm tỏa ra từ làn da cô, bởi cách cơ thể anh dường như vừa khít hoàn hảo với cô. Dù ngay cả khi anh đã không kết thúc phần mình, anh vẫn cảm giác mãnh liệt hơn, hơn nữa, hơn bất cứ gì anh từng nghĩ anh có thể.

Anh đã nghĩ bất kỳ cơ thể người phụ nữ nào cũng có thể làm được điều đó, nhưng giờ đây trong anh trở nên khá hiển nhiên rằng có một lý do anh chưa bao giờ để bản thân dính vào các cô gái làng chơi và những ả ở quán rượu, những kẻ luôn biểu lộ sự sẵn lòng. Có một lý do anh chưa bao giờ thấy mình như một tên góa vợ thật trọng.

Anh cần nhiều hơn nữa.

Anh cần Eloise.

Anh muốn đắm chìm trong cô và không bao giờ bỏ đi.

Anh muốn có cô, sở hữu cô, và rồi nằm xuống và để cô tra tấn anh cho đến khi anh thét lên.

Anh đã có những hình ảnh tưởng tượng kỳ quặc trước đây. Khi gió nó, mọi thằng đàn ông đều thế. Nhưng giờ hình ảnh tưởng tượng của anh có một khuôn mặt, và anh sợ rằng anh đang để bản thân bước tới sự cương cứng liên tục nếu anh không học được cách điều khiển những ý nghĩ mình.

Anh cần một lễ cưới. Nhanh chóng.

Anh rên lên, qua loa rửa lấy hai tay. Cô không biết cô đã bỏ lại anh trong tình trạng này. Cô thậm chí không nhận ra. Cô chỉ nhìn anh với một nụ cười vô vàn hạnh phúc đó, mắc kẹt quá mức trong cơn mê mê của chính cô để có thể nhận ra anh gần như bùng nổ.

Anh đẩy cửa mở, chân di chuyển lẹ làng trên sàn nhà cẩm thạch khi trở lại bãi cỏ. Anh sẽ sớm có tới hàng trăm lần bùng nổ sớm thôi. Và khi anh nổ tung, cô sẽ ở ngay đó với anh.

Ý nghĩ ấy mang đến cho môi anh một nụ cười, và vô cùng gần gũi với việc khiến anh phải trở ngược lại phòng rửa mặt.

“A, cậu ta đây rồi.” Benedict Bridgerton nói khi Phillip bước về phía gã ta qua bãi cỏ. Phillip trông thấy một khẩu súng trong tay gã và dừng lại nửa đường, tự hỏi anh có nên lo lắng hay không. Benedict không thể nào biết được chuyện gì vừa xảy ra trong phòng làm việc của vợ gã ta, đúng chứ?

Phillip nuốt ực, nghĩ không đầu. Không, không có cách nào. Và hơn nữa, Benedict đang cười.

Tất nhiên, gã ta có thể là loại người sẽ thích thú bắn gục kẻ phá hoại sự trong trắng của em gái gã...

“Ồ, xin chào.” Phillip nói, khẽ liếc những người khác trong một nỗ lực đánh giá tình huống.

Benedict gật đầu trước lời chào của anh, rồi nói, “Biết bắn chứ?”

“Dĩ nhiên.” Anh trả lời.

“Tốt.” Gã ta nghiêng đầu về phía mục tiêu. “Tham gia cùng chúng tôi.”

Phillip nhẹ nhõm chú ý rằng mục tiêu có vẻ chắc chắn như là một vị trí nào đó, ngụ ý rằng anh không cần phải diễn vai cái mục tiêu ấy. “Tôi không mang súng.” Anh nói.

“Tất nhiên cậu không mang.” Benedict đáp trả lại. “Sao cậu phải cần mang. Tất cả chúng ta ở đây là bạn.” Hai bên mày gã nhướng lên. “Phải không?”

“Ai đó sẽ hy vọng thế.”

Môi Benedict cong lên, nhưng không phải là loại nụ cười gây cho người khác sự dễ chịu. “Đừng lo về súng ống.” Gã nói. “Chúng tôi sẽ mang đến một khẩu.”

Phillip gật đầu. Nếu đây là cách anh chứng minh cho anh em trai của Eloise thấy anh đàn ông như thế nào, thì hãy cứ nó xảy ra. Anh cũng có thể bắn giỏi như cái đám đó. Đây là một trong nhiều mưu cầu cha anh khăng khăng ép anh phải học. Anh đã trải qua rất nhiều giờ không đếm được ngoài Romney Hall, cánh tay duỗi ra cho đến khi những bắp cơ như đốt cháy, nín thở khi nhắm đến bất cứ gì cha anh gắng sức phá hoại. Mỗi phát bắn kèm theo một lời cầu nguyện tha thiết sẽ trúng mục tiêu.

Nếu anh bắn trúng mục tiêu, cha sẽ không đánh anh. Việc ấy luôn đơn giản – và kinh khủng – như thế.

Anh bước lại chỗ cái bàn với vài khẩu súng trên đó, lẩm bẩm lời chào với Anthony, Colin và Gregory. Sophie đang ngồi cách đó mười dặm hay chừng ấy, chúi mũi vào một quyển sách.

“Hãy xúc tiến việc này thôi,” Anthony nói, “trước khi Eloise trở lại.” Anh ta nhìn sang Phillip. “Eloise đâu?”

“Cô ấy lên đi để đọc bức thư từ mẹ anh.” Phillip bịa ra.

“Tôi hiểu. Chà, việc đó sẽ không lâu đâu.” Anthony nói, cau mày. “Vậy thì, chúng ta tốt hơn nên nhanh lên.”

“Có thể con bé sẽ muốn viết thư trả lời.” Colin nói, cầm lên một khẩu súng và nghiên cứu nó. “Chuyện đó sẽ mua cho chúng ta vài phút bù thêm nữa. Anh biết Eloise đấy. Con bé luôn viết cho ai đó một lá thư.”

“Đúng thế.” Anthony đáp lời. “Cho chúng ta vào trong đồng lộn xộn này, thế đấy nhỉ?”

Phillip chỉ mỉm cười khó hiểu nhìn anh ta. Anh đang quá mức hài lòng với bản thân vào sáng nay để có thể chịu nghe theo bất cứ gì mà Anthony Bridgerton quan tâm đề xướng.

Gregory chọn một khẩu súng. “Ngay cả nếu chị ấy hỏi âm, chị ấy sẽ trở lại sớm thôi. Chị ấy nhanh vô cùng.”

“Trong việc viết?” Phillip thắc mắc.

“Trong tất cả mọi thứ.” Gregory quả quyết nói. “Bắn nào.”

“Sao tất cả lại quá háo hức bắt đầu mà không có Eloise?” Phillip hỏi.

“Ồ, không lý do gì hết.” Benedict nói, chính xác là cùng lúc với khi Anthony lầm bầm, “Đã ai nói bất cứ gì về điều đó đâu?”

Tất cả bọn họ đã nói, tất nhiên, nhưng Phillip không nhắc lại cho cái đám ấy.

“Người lớn tuổi trước , lão tướng ạ.” Colin lên tiếng, vỗ vào lưng Anthony.

“Em mới tử tế làm sao.” Anthony lau bầu, bước tới vạch phần ai đó đã vẽ trên bãi cỏ. Anh ấy nâng tay, nhắm, và bắn.

“Đẹp lắm.” Phillip nói, khi tên người hầu xách cái bia bắn lại. Anthony đã không bắn trúng hồng tâm, nhưng anh ấy chỉ cách chừng ba centimet.

“Cám ơn.” Anh ấy đặt khẩu súng xuống. “Cậu bao nhiêu tuổi?”

Phillip chớp mắt trước câu hỏi không được mong đợi đó, rồi trả lời. “Ba mươi.”

Anthony hất đầu về phía Colin. “Vây, lượt cậu sau Colin. Chúng tôi thường làm những việc như thế này theo tuổi tác. Nó là cách duy nhất nắm bắt tình huống.”

“Vâng, chắc hẳn thế.” Phillip nói, quan sát Benedict và Colin đến lượt họ. Cả hai đều bắn tốt, dù không trúng hồng tâm, nhưng rõ ràng đủ gần để giết chết một thằng đàn ông, khi trở thành mục tiêu của họ.

Việc mà, ơn trời, điều đó dường như không xảy ra, ít nhất là không vào buổi sáng hôm đó.

Phillip chọn một khẩu súng, kiểm tra sức nặng của nó trong tay anh, rồi bước tới vạch phần. Anh chỉ mới dừng việc suy nghĩ về cha mỗi lần anh nhắm vào mục tiêu gần đây. Việc ấy đã phải mất tới hàng năm trời, nhưng cuối cùng anh tự cho phép bản thân nhận ra anh thực sự thích bắn súng, rằng đây không phải một việc vặt vãnh. Và rồi đột nhiên giọng nói cha anh, đã từng thường xuyên vang lên trong tâm trí, luôn luôn hò hét, luôn luôn chỉ trích, đã biến đi.

Anh nâng tay lên, những bắp cơ săn lại, và bắn.

Anh liếc về phía mục tiêu. Có vẻ tốt. Tên hầu mang tấm bia lại. Chỉ cách có một centimet, nhiều nhất là thế, so với hồng tâm. Gần hơn bất kỳ ai.

Tấm bia được mang trở lại, và đến lượt Gregory, chứng tỏ bản thân ngang sức với Phillip.

“Chúng ta bắn năm vòng.” Anthony nói với Phillip. “Người giỏi nhất ra ngoài, và nếu có một sợi dây, những người dẫn đầu sẽ đối diện nhau.”

“Tôi hiểu.” Phillip nói. “Có bất kỳ lý do cá biệt nào không?”

“Không.” Anthony nói, nhắc khẩu súng lên. “Chỉ là đó là cách chúng tôi thường làm.”

Colin nhìn vào Phillip với đôi mắt nghiêm túc chết người. “Chúng tôi chơi những trò chơi của mình không hề đùa cợt.”

“Tôi suy ra được.”

“Cậu có đầu kiếm?”

“Không giỏi lắm.” Phillip nói.

Một bên khóe môi Colin nhếch lên. “Xuất sắc.”

“Im lặng coi.” Anthony quát, bực tức liếc về phía họ. “Anh đang nhắm bắn.”

“Nhu cầu cần im lặng như thế này sẽ không có ích cho anh vào thời khủng hoảng.” Colin bình luận.

“Ngậm họng lại.” Anthony đốp chát.

“Nếu chúng ta bị tấn công,” Colin tiếp tục nói, một trong hai tay di chuyển minh họa hết sức truyền cảm khi dệt nên câu chuyện của anh ta, “sẽ rất ồn ào, và thật lòng thì, em thấy sẽ rất náo động để suy nghĩ—”

“Colin!” Anthony rống.

“Dừng bận tâm đến em.” Colin nói.

“Tôi sẽ giết tên đó.” Anthony tuyên bố. “Không ai phiền nếu tôi giết hắn chứ?”

Không ai phản đối, dù Sophie ngược lên và đề cập gì đó về máu me và những bữa bộn và không muốn phải dọn dẹp.

“Đó là một loại phân bón tốt.” Phillip nói một cách hữu ích, vì, sau cùng thì, đó là lĩnh vực anh thành thạo.

“À.” Sophie gật đầu, quay trở lại cuốn sách. “Vậy thì, giết hắn đi.”

“Quyển sách thế nào, em yêu?” Benecit gọi lớn về phía cô.

“Nó khá hay, thực sự thế.”

“Tất cả mấy người có cảm ngay không?” Anthony nghiêng rằng. Rồi, hai gò má anh ta nhẹ ửng hồng, anh quay sang em dâu của mình và lầm bầm. “Tất nhiên, không phải nói em, Sophie.”

“Vinh dự làm sao khi không bị tính đến.” Sophie phấn khởi nói.

“Dừng cố đe dọa vợ em.” Benedict từ tốn lên tiếng.

Anthony quay sang em trai và xiên xiên lườm gã. “Phần lớn các người nên bị kéo lê và cho tứ mã phanh thây.” Anh ta làu bàu.

“Ngoại trừ Sophie.” Colin nhắc anh ta.

Anthony quay sang em trai với vẻ chết chóc. “Em không nhận ra khẩu súng này đã lên đạn rồi, phải không?”

“Thật may cho em khi giết anh chị em được xem là quá giới hạn cho phép.”

Anthony ngậm chặt miệng lại và quay về phía mục tiêu. “Vòng hai.” Anh ta thét lớn, nhắm bắn.

“Khoooooooooan!”

Tất cả bốn gã Bridgerton chùng xuống và quay lại, rên rỉ khi thấy Eloise lao đảo đi xuống gác.

“Các anh đang bắn súng?” Cô gắng hỏi, vấp chân tạm dừng lại.

Không ai trả lời. Không ai cần thực sự trả lời. Mọi chuyện khá rõ ràng.

“Mà không có em?”

“Mọi người không bắn.” Gregory nói. “Chỉ đứng đây với những khẩu súng.”

“Gần mục tiêu.” Colin để thêm đầy hữu ích.

“Mọi người đang bắn.”

“Tất nhiên các anh đang bắn.” Anthony cau kinh. Anh hất đầu về bên phải. “Sophie đang ở một mình. Em nên lại đó mà cùng bầu bạn.”

Eloise chống tay lên hông. “Chị Sophie đang đọc sách.”

“Cũng là một cuốn sách hay.” Sophie đặt cuốn sách xuống, quay sự chú ý lại những trang sách.

“Em cũng nên đọc một cuốn sách, Eloise.” Benedict gợi ý. “Chúng đã rất cải thiện.”

“Em không cần bất kỳ cải thiện nào.” Cô bắn lại. “Đưa súng cho em.”

“Anh sẽ không đưa súng cho em.” Benedict trả miếng. “Bọn anh không có đủ súng để lằng xằng khắp nơi.”

“Chúng ta có thể chia ra.” Eloise nghiêng rằng. “Anh chưa bao giờ thử chia sẻ sao? Việc ấy sẽ rất cải thiện đấy.”

Benedict trừng mắt với cô theo một cách mà đặc biệt không khớp với một gã đàn ông đã từng ấy tuổi.

“Tôi nghĩ,” Colin nói, “rằng những gì Benedict đang cố gắng nói là anh ấy chưa bao giờ cải thiện như thế này.”

“Chính xác.” Sophie nói, thậm chí không rời mắt khỏi cuốn sách.

“Đây,” Phillip hào hiệp nói, đưa súng của anh cho Eloise, “lấy của anh này.” Bốn gã Bridgerton rên rỉ, nhưng anh quyết định anh khá thích quấy rối họ.

“Cám ơn anh.” Eloise lịch thiệp nói. “Từ tiếng quát ‘Vòng hai’ của Anthony, em suy ra mỗi người các anh đã bắn một phát?”

“Thật thế.” Phillip trả lời. Anh nhìn qua các anh em trai cô, tất cả họ đều đeo lên vẻ mặt chán nản. “Chuyện gì vậy?”

Anthony chỉ lắc đầu.

Phillip nhìn qua Benedict.

“Con bé là là một con quái vật.” Benedict lẩm bẩm.

Phillip nhìn sang Eloise với sự thích thú mới mẻ. Cô trông không giống một người quái đản với anh.

“Em rút đây.” Gregory lẩm bẩm. “Em vẫn chưa ăn sáng.”

“Em sẽ phải rung chuông gọi thêm.” Colin nói với cậu ấy. “Anh đã ăn hết sạch.”

Gregory thở dài khó chịu. “Thật là một kỳ quan khi em không chết đói,” cậu càu nhàu, “thằng em trai nhỏ tuổi là em đây.”

Colin nhún vai. “Em phải nhanh lên nếu muốn ăn.”

Anthony nhìn hai kẻ ấy với vẻ kinh tởm. “Có phải hai đứa lớn lên trong trại trẻ mồ côi không?” Anh ấy hỏi.

Phillip cắn môi để không bật cười.

“Chúng ta sẽ bắn chứ?” Eloise đề nghị.

“Chị dĩ nhiên sẽ bắn.” Gregory nói, ngồi sụp xuống gốc cây. “Em sẽ bỏ đi để ăn.”

Dù vậy, cậu ở lại, quan sát chị gái với vẻ chán chường khi cô nâng tay và thậm chí không cả nhắm, nổ súng.

Phillip ngạc nhiên chớp mắt khi tên hầu mang tấm bia lại.

Ngay hồng tâm.

“Em học cái đó ở đâu vậy?” Anh hỏi, cố để không há hốc.

Cô nhún vai. “Em không thể nói cho anh. Em luôn có thể làm thế.”

“Quái vật.” Colin làu bàu. “Rõ là thế.”

“Tôi nghĩ đó thật diệu kỳ.” Phillip lên tiếng.

Eloise nhìn anh với đôi mắt rạng rỡ. “Thật không?”

“Tất nhiên. Nếu anh có bao giờ cần xây đội phòng thủ cho nhà mình, anh sẽ biết ai anh cần đưa ra tiền tuyển.”

Cô tươi rói. “Mục tiêu kế tiếp đâu?”

Gregory chán ghét vung tay lên. “Em bị tước quyền rồi. Em đi lấy cái gì đó ăn đây.”

“Lấy cho anh nữa.” Colin gọi lớn.

“Dĩ nhiên.” Gregory lẩm bẩm.

Eloise quay sang Anthony. “Giờ đến lượt anh phải không?”

Anh ấy lấy khẩu súng từ tay cô và đặt nó lại trên bàn đã lên đạn. “Làm như nó là vấn đề vậy.”

“Chúng ta phải bắn năm vòng.” Cô nhiều sự nói. “Anh là người duy nhất đưa ra luật.”

“Anh biết.” Anh ấy rầu rĩ. Anh nâng tay lên và bắn, nhưng chắc hẳn là chẳng để tâm mà bắn, và trật tới khoảng mười hai centimet.

“Anh thậm chí không cố gắng!” Eloise buột tội.

Anthony chỉ quay sang Benedict và nói. “Anh ghét bắn với con bé.”

“Lượt của anh.” Eloise nói với Benedict.

Anh ta bắn, và rồi đến lượt Colin, cả hai gã thực hiện có tốt hơn Anthony, nhưng dù vậy vẫn trượt khỏi mục tiêu.

Phillip bước tới vạch phần, chỉ dừng lại để lắng nghe khi Eloise nói. “Đừng có mà quyết định bỏ cuộc.”

“Anh sẽ không mơ đến điều đó đâu.” Anh lầm bầm.

“Tốt. Thật không vui khi chơi với những kẻ phi thể thao.” Cô nhắm thẳng ba từ cuối vô cùng dữ dội về phía các anh trai.

“Đó là một quan điểm.” Benedict nói.

“Họ làm thế tất cả các lần.” Eloise nói với Phillip. “Họ bắn tệ hại cho đến khi em quyết định cuộc thi đấu thật chẳng đáng, và khi ấy tất cả họ vui mừng.”

“Yên lặng nào.” Phillip nói với cô, môi xoắn lại. “Anh đang nhắm.”

“Ồ.” Cô nhanh nhẩu ngậm miệng lại, quay sát với sự hứng thú khi anh tập trung vào mục tiêu.

Phillip bắn một phát, tự cho phép bản thân nở một nụ cười chậm rãi, hài lòng khi tấm bia được mang đến.

“Hoàn hảo!” Eloise hét, vỗ hai tay vào nhau. “Ồi, Phillip, thật tuyệt vời!”

Anthony lẩm bầm gì đó dưới hơi thở mà anh ta chắc chắn không nên nói trước mặt em gái, rồi thêm vào, nhắm thẳng những lời ấy đến chỗ Phillip. “Cậu sẽ cưới con bé, đúng chứ? Vì thật lòng, nếu cậu gỡ con bé khỏi tay chúng tôi và cho nó bắn với cậu, vì thế mà con bé không quấy rầy chúng tôi nữa, tôi sẽ sung sướng tăng gấp đôi của hồi môn.”

Phillip chắc chắn anh lấy cô không phải vì thứ đó, nhưng anh chỉ nhún vai cười và nói. “Thỏa thuận.”

13. Chương 13

... và tớ chắc là cậu có thể tưởng tượng,

tất cả họ đều sở hữu một tính khí cáu gắt nhất.

Có phải lỗi của tớ khi quá tài giỏi hơn? Tớ nghĩ là không.

Tớ cũng không cho là, đó là lỗi họ khi sinh ra là đàn ông,

và vì vậy không có đến một gợi ý tối thiểu nhất

của nhận thức thông thường hay những kiểu cư xử tốt đẹp bẩm sinh.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến Penelope Featherington,

sau khi đánh bại sáu gã đàn ông (ba gã không có họ hàng với cô)

trong một trận đấu súng.

Ngày tiếp theo, Eloise đi đến Romney Hall cho bữa trưa, cùng với Anthony, Benedict và chị Sophie. Colin và Gregory đã tuyên bố các thành viên còn lại của gia đình đã nắm tình huống này trong tầm tay đủ tốt,

và quyết định trở về London. Colin trở lại với người vợ mới cưới của anh ấy, và Gregory trở lại với bất cứ gì mà một gã trai trẻ độc thân của giới thượng lưu làm để lấp đầy những chuỗi ngày thường lệ.

Eloise vui mừng khi thấy họ đi; cô yêu các anh em trai, nhưng sự thật là, bốn người bọn họ còn hơn cả những gì mà bất cứ người phụ nữ nào mong đợi chịu đựng nổi.

Cô đang cảm giác lạc quan khi bước xuống từ xe ngựa; ngày hôm trước đã trôi qua tốt hơn cô có thể từng hy vọng. Dù ngay cả khi Phillip không đưa cô vào phòng làm việc của chị Sophie, để chứng minh cho cô rằng họ ‘sẽ hợp nhau’ (giờ Eloise chỉ có thể nghĩ về những lời đó như thể chúng là những lời trích dẫn), ngày hôm trước cũng sẽ thành công. Phillip đã giữ bản thân chống lại lực lượng tập thể các anh em nhà Bridgerton, và việc ấy đã bỏ lại trong cô cảm giác khá hài lòng, và có gì đó hơn cả hơi chút tự hào.

Buồn cười làm sao, trước đây cảm giác đó đã không dâng lên trong cô, mãi cho đến tận lúc này, rằng cô có thể chẳng bao giờ cưới một người đàn ông không thể đương đầu với bất kỳ gã anh em trai nào của cô và hoàn toàn vô sự.

Và trong trường hợp của Phillip, anh đã nhận lời thách đố của cả bốn cùng một lúc. Cực kỳ ấn tượng.

Eloise vẫn còn dè dặt về hôn nhân, tất nhiên. Làm sao mà cô có thể không dè dặt? Cô và Phillip đã phát triển một tình cảm kính trọng lẫn nhau, và đầy hy vọng, thậm chí cả yêu mến, nhưng họ vẫn chẳng yêu nhau, và Eloise không có cách nào biết họ sẽ có bao giờ yêu hay không.

Dù vậy, cô cho là cô đang làm việc đúng khi cưới anh. Cô không có nhiều lựa chọn trong việc này, đương nhiên; hoặc là cưới Phillip, hoặc là đối mặt với sự hủy hoại hoàn toàn và sống một cuộc đời đơn độc. Nhưng dù vậy, cô nghĩ anh sẽ là một người chồng tốt. Anh chân thành và xứng đáng, và nếu anh có quá mức lạnh lẽo đi chăng nữa, ít nhất anh có vẻ có tính hài hước, điều mà Eloise cảm thấy là yếu tố cần thiết cho bất kỳ người bạn đời tương lai nào.

Và khi anh hôn cô..

À thì, việc ấy hoàn toàn hiển nhiên rằng anh biết chính xác cách làm sao biến hai đầu gối cô mềm nhũn như bơ.

Và cả những phần còn lại của cơ thể cô cũng thế.

Eloise, tất nhiên, là một người thực tế. Cô luôn thế, và cô biết đam mê không đủ duy trì hôn nhân.

Nhưng, cô nghĩ với nụ cười ranh mãnh, chắc chắn đam mê không thể gây tổn thương.

—oOo—

Phillip kiểm tra đồng hồ treo tường trên mặt lò sưởi đến khoảng lần thứ mười lăm trong nhiều phút liền. Gia đình Bridgerton phải đến vào lúc giữa trưa, và bây giờ đã quá ba mươi lăm phút. Không phải năm phút là thứ gì đó để mà lo lắng, khi ai đó phải băng qua những con đường ở thôn quê, nhưng dù vậy, thật khó khăn phiền phức khi giữ Oliver và Amanda gọn gàng, sạch sẽ, và trên hết, cư xử tốt khi chúng cùng chờ đợi với anh trong phòng khách.

“Con ghét cái áo vét này.” Oliver nói, giật giật chiếc áo choàng nhỏ xíu của thằng bé.

“Nó nhỏ quá.” Amanda nói với anh trai.

“Anh biết. ” Thằng bé trả lời, với sự khinh bỉ rõ rệt. “Nếu nó không quá nhỏ, anh sẽ không phàn nàn.”

Phillip tin chắc thằng bé sẽ kiểm được cái gì khác để phàn nàn, nhưng dường như chẳng có lý do gì để bày tỏ ý kiến đó ra.

“Và dù sao đi nữa,” Oliver tiếp, “váy em cũng quá ngắn. Anh có thể thấy mắt cá chân em.”

“Anh nghĩ là có thể thấy mắt cá chân em.” Amanda nói, cau mày xuống dưới chân con bé.

“Không phải nhiều như thế.”

Cô bé cúi xuống lần nữa, lần này với vẻ hoảng hốt.

“Con chỉ mới tám tuổi.” Phillip nói bằng một giọng mệt mỏi. “Chiếc váy thích hợp một cách hoàn hảo.” Hay ít nhất anh hy vọng thế, anh biết chỉ tí tẹo về mấy thứ thế này.

Eloise, anh nghĩ, tên cô lặp lại xuyên qua tâm trí anh như câu trả lời cho những lời anh cầu nguyện. Eloise sẽ biết về những thứ này. Cô sẽ biết chiếc váy của một đứa trẻ có quá ngắn hay không, và khi nào một cô bé gái bắt đầu búi tóc lên, và thậm chí một cậu bé nên theo học ở Eton hay Harrow.

Eloise sẽ biết tất cả những thứ ấy.

Cảm ơn Chúa.

“Con nghĩ họ muộn.” Oliver phát biểu.

“Họ không muộn.” Phillip tự động nói.

“Con nghĩ họ muộn.” Oliver nói. “Con có thể xem đồng hồ bây giờ, cha biết đó.”

Phillip không biết, khiến anh sầu não. Việc ấy cũng giống như anh không biết bọn trẻ có thể bơi. Quá giống như thế, thật sự đấy.

Eloise, anh tự nhắc chính anh. Bất kể anh có thất bại trong việc làm cha ra sao, anh cũng đang thay thế tất cả mọi thứ bằng cách lấy một người mẹ hoàn hảo cho chúng. Anh, lần đầu tiên kể từ khi chúng sinh ra, làm điều vô cùng đúng đắn cho các con anh, và cảm giác nhẹ nhõm gần như tràn ngập.

Eloise. Cô không thể sớm dọn đến đây sao.

Chết tiệt nó, anh không thể cưới cô sớm được. Dù sao đi nữa, làm sao một người kiếm được một giấy phép đặc biệt? Đó không phải là thứ mà có khi nào anh cần nghĩ tới, nhưng thứ cuối cùng anh muốn làm là chờ đợi hàng tuần để đọc về công bố hôn nhân.

Không phải lễ cưới có nghĩa là được tổ chức vào mỗi sáng thứ Bảy sao? Họ có thể xoay sở cưới vào thứ Bảy này không? Như thế là chỉ còn hai ngày nữa, nhưng nếu họ có thể lấy được giấy phép đặc biệt kia...

Phillip chộp lấy cổ áo Oliver khi thằng bé thử chạy ra khỏi cửa. “Không.” Anh nói một cách kiên quyết. “Con sẽ ở đây đợi Cô Bridgerton. Và con sẽ làm việc đó hết sức yên ắng, không rắc rối, với một nụ cười trên gương mặt.”

Oliver ít nhất thử vài sự cố gắng dụ lại khi tên Eloise được đề cập đến, nhưng ‘nụ cười’ của thằng nhóc (thể hiện sự ngoan ngoãn trước lời đề nghị của cha mình) là sự kéo căng hai môi ra hết sức rùng rợn, mà Phillip cảm giác giống như trước mặt thằng nhỏ đơn giản là có một khăn giấy với bộ mặt xanh lè của quỷ dạ xoa.

“Đó không phải cười.” Amanda nói ngay tức khắc.

“Đó là cười.”

“Không. Hai môi anh thậm chí không cong lên.”

Phillip thở dài khi anh thử bịt chặt hai tai. Anh sẽ nói chuyện với Anthony Bridgerton về giấy phép đặc biệt vào trưa nay. Đó có vẻ như là thứ ngài tử tước sẽ biết.

Thứ Bảy không thể đến sớm hơn. Anh có thể chuyển giao hai đứa sinh đôi cho Eloise suốt cả ngày, và...

Anh tự mỉm cười với chính bản thân. Cô có thể chuyển giao chính cô cho anh vào mỗi đêm.

“Tại sao cha lại cười?” Amanda dò hỏi.

“Cha không cười.” Phillip nói, cảm giác anh đang bắt đầu – Chúa ơi – đỏ mặt.

“Cha đang cười.” Con bé buộc tội. “Và giờ hai má cha đang chuyển sang màu hồng.”

“Đừng ngó ngán thế.” Anh lầm bầm.

“Con không ngó ngán.” Con bé nhấn mạnh. “Oliver, nhìn Cha xem. Có phải hai má cha trông ửng hồng không?”

“Thêm một từ nữa về hai má cha,” Phillip đe dọa, “và cha sẽ...”

Ôn dịch nó, anh gần như đã nói roi ngựa, nhưng tất cả ba cha con đều biết anh sẽ không bao giờ làm thế.

“... làm gì đó.” Anh kết thúc, với nỗ lực đe dọa chẳng ra đâu.

Thật đáng kinh ngạc, nó có hiệu quả, và chúng đứng yên và im lặng trong một thoáng. Rồi Amanda nhún chân từ chỗ đang ngồi trên ghế sofa và gõ vào cái ghế để chân.

Phillip liếc nhìn đồng hồ.

“Oái.” Con bé lên tiếng, nhảy xuống và rồi ngoặt về phía bên phải. “Oliver!” Con bé rống lên.

Phillip phóng vút mắt khỏi cây kim phút, mà không thể hiểu nổi, thậm chí chưa chỉ đến số tám. Amanda đang nằm ườn ra trên sàn nhà, trừng trừng lườm anh trai.

“Anh ấy đẩy con.” Amanda nói.

“Không có.”

“Có.”

“Không—”

“Oliver.” Phillip cắt ngang. “Ai đó đẩy em gái con, và cha hoàn toàn chắc chắn đó không phải cha.”

Oliver nhai nhai môi dưới, quên cân nhắc thực tế rằng tội lỗi của mình sẽ quá mức rõ ràng. “Có thể em ấy tự ngã xuống.” Thằng nhỏ gọi ý.

Phillip chỉ chăm chăm nhìn con trai anh, hy vọng vẻ dữ tợn có thể đủ để bóp chết ý tưởng đó ngay từ trong trứng nước.

“Được rồi.” Oliver thừa nhận. “Con đẩy em ấy. Con xin lỗi.”

Phillip chớp mắt ngạc nhiên. Có lẽ anh đang tốt hơn ở cương vị làm cha. Anh không thể nhớ được lần cuối cùng anh nghe một câu xin lỗi tự nguyện.

“Em có thể đẩy anh lại.” Oliver nói với Amanda.

“Ồ, không.” Phillip nhanh chóng nói. Ý tệ rồi đây. Rất rất tệ.

“Tốt thôi.” Amanda rạng rỡ.

“Không, Amanda.” Phillip nói, nhảy dựng lên. “Không được—”

Nhưng con bé đã ấn cả hai bàn tay bé nhỏ của mình vào ngực anh trai và đẩy mạnh.

Oliver ngã nhào ra sau với tròng cười nổ tung âm ỹ. “Giờ đến lượt anh đẩy em.” Cu cậu ré lên với niềm hân hoan.

“Con sẽ không đẩy em gái mình!” Phillip gầm rống, nhảy lại chỗ chiếc ghế dài.

“Em ấy đẩy con!” Oliver hò hét.

“Vì con kêu em gái làm thế, thằng nhóc ranh láu cá ạ.” Phillip vung ta ra để túm lấy tay áo Oliver trước khi thằng nhỏ trượt đi, nhưng cái tên tí tẹo lên lút ấy trơn tuột như lươn.

“Đẩy em đi!” Amanda thét lên. “Đẩy em đi!”

“Không được đẩy con bé!” Phillip gào. Những hình ảnh tưởng tượng trong phòng khách anh trôi nổi bồng bềnh đáng ngại trong tâm trí, với vương vãi của đồ đạc vỡ vát và những ngọn đèn lặt nhào.

Lạy Chúa, và với gia đình Bridgerton có mặt bất cứ lúc nào.

Anh chồm tới Oliver chỉ vừa lúc Oliver chồm tới Amanda, và cả ba người họ té nhào ra đất, kéo theo hai cái đệm cùng ra khỏi ghế sofa. Phillip cảm ơn Chúa vì ân huệ nhỏ nhỏ đó. Ít nhất thì những tấm đệm cũng không thể vỡ được.

Rắc.

“Cái chết dẫm gì vậy?”

“Con nghĩ đó là cái đồng hồ.” Oliver nuốt ực.

Làm thế quá nào mà chúng xoay sở tháo dỡ cái đồng hồ khỏi mặt lò sưởi, Phillip sẽ chẳng bao giờ biết được. “Cả hai đứa do đó bị trục xuất về phòng cho đến khi sáu mươi tám tuổi.” Anh rít lên.

“Oliver làm mà.” Amanda mau mắn nói.

“Cha không quan tâm ai làm hết.” Phillip lồng lộn. “Hai đứa biết rằng Cô Bridgerton có thể đến vào bất cứ—”

“E hèm.”

Phillip chậm chạp quay lại ngưỡng cửa, kinh hãi – nhưng không ngạc nhiên – thấy Anthony Bridgerton đứng đó, Benedict, Sophie và Eloise ngay bên cạnh anh ta.

“Đức ngài.” Phillip nói, giọng vô cùng cụt ngủn. Thật sự, anh lẽ ra nên độ lượng hơn – không phải lỗi ngài tử tước khi con anh đơn giản là vượt quá giới hạn của việc hoàn toàn trở thành những con quỷ con – nhưng Phillip chỉ không thể xoay ra được sự vui mừng nồng hậu vào ngay thời điểm này.

“Có lẽ chúng tôi đang xen ngang?” Anthony nhẹ nhàng nói.

“Không hẳn thế.” Phillip trả lời. “Như anh có thể thấy, chúng tôi chỉ... à ờ... sắp xếp lại đồ đạc.”

“Và làm việc ấy hết sức xuất sắc.” Sophie rạng ngời nói.

Phillip bắn cho cô ấy một nụ cười biết ơn. Cô ấy trông có vẻ là kiểu phụ nữ luôn tránh khỏi đường đi của ai đó để khiến cho người khác dễ chịu hơn, và ngay lúc ấy anh có thể hôn cô vì điều đó.

Anh đứng dậy, ngừng việc lật nhào cái ghế, rồi tóm cả hai đứa con bằng hai cánh tay, và lôi mạnh chúng đứng lên. Chiếc cà vạt nhỏ xíu của Oliver giờ hoàn toàn rũ ra, và cái kẹp tóc của Amanda mắc tòng teng ở gần tai cô nhóc. “Xin phép giới thiệu các con tôi,” anh nói, với tất cả nghiêm trang anh có thể tập hợp được, “Oliver và Amanda Crane.”

Oliver và Amanda lườm nhau chào hỏi, cả hai đều trông chẳng lấy gì làm dễ chịu khi bị phô ra trước quá nhiều người lớn. Hoặc thế, hoặc giả có lẽ chúng thực sự xấu hổ vì lối cư xử kinh khủng của mình, không có vẻ gì là giống thế.

“Được rồi.” Phillip nói, khi hai đứa sinh đôi đã xong nhiệm vụ của chúng. “Các con có thể đi bây giờ.”

Cả hai nhìn anh, mặt xụ xuống.

“Giờ thì gì đây?”

“Chúng con có thể ở lại không?” Amanda hỏi bằng một giọng nhỏ.

“Không.” Phillip trả lời. Anh đã mời gia đình Bridgerton ăn trưa và đi thưởng ngoạn khu nhà kính của anh, và anh cần bọn trẻ biến mất với bà bảo mẫu để nỗ lực ấy sẽ thành công.

“Xin cha mà.” Amanda nài nỉ.

Phillip cố tình tránh nhìn vào những vị khách của anh, nhận thức rằng tất cả họ đang làm chứng cho việc anh hoàn toàn không có tỹ quyền uy nào trước các con. “Bảo mẫu Edwards đang chờ hai đứa trong đại sảnh.” Anh nói.

“Bọn con không thích Bảo mẫu Edwards.” Oliver lên tiếng. Amanda gật đầu bên cạnh thằng bé.

“Dĩ nhiên các con thích Bảo mẫu Edwards.” Phillip sốt sắng nói. “Bà ấy là bảo mẫu của các con nhiều tháng rồi.”

“Nhưng bọn con không thích bà ấy.”

Phillip liếc qua đám nhà Bridgerton. “Xin phép.” Anh nói bằng một giọng rời rạc. “Tôi xin lỗi vì sự gián đoạn.”

“Không sao đâu.” Sophie nhanh chóng nói, khoác lên vẻ mặt như của một người mẹ khi đánh giá tình huống. Phillip dẫn hai đứa sinh đôi đến góc xa trong phòng, rồi khoanh tay và đăm đăm nhìn xuống chúng. “Hai đứa,” anh nói đầy nghiêm nghị, “cha đã hỏi Cô Bridgerton làm vợ.”

Đôi mắt chúng sáng lên.

“Tốt.” Anh càu nhàu. “Cha thấy là hai con đồng ý với cha đây là một ý tưởng tuyệt vời.”

“Cô ấy có—”

“Đừng có ngắt ngang cha.” Phillip xen vào, giờ đây quá nôn nóng để trả lời bất cứ câu hỏi nào từ chúng. “Cha muốn các con lắng nghe cha. Cha vẫn cần phải có sự chấp thuận từ gia đình cô ấy, và vì vậy cha cần tiếp đãi và mời họ bữa trưa, và tất cả thứ ấy mà không có trẻ con quẩn quanh chân.”

Đó gần như là toàn bộ sự thật, ít nhất là thế. Hai đứa sinh đôi không cần biết Anthony thực sự đã yêu cầu đám cưới và không còn tranh cãi về việc chấp thuận nữa.

Nhưng môi dưới Amanda bắt đầu run run, và ngay cả Oliver trông cũng buồn bã. “Giờ thì gì đây?” Phillip hỏi.

“Có phải cha xấu hổ vì chúng con?” Amanda hỏi.

Phillip thở dài, cảm giác cực kỳ phát ốm với chính anh. Chúa ơi, sao mọi chuyện lại biến thành thế này? “Cha không—”

“Em có thể giúp gì được không?”

Anh nhìn qua Eloise như thể cô là vị cứu tinh của anh. Anh lặng im quan sát cô khụy gối xuống gần các con anh, nói gì đó với chúng bằng một giọng trầm ấm nhẹ nhàng mà anh không thể hiểu, chỉ là chất giọng quá mức dịu dàng.

Hai đứa nhóc nói gì đó rõ ràng là phản kháng, nhưng Eloise cắt ngang, hoa tay múa chân khi nói.

Sau đó, trước sự tuyệt đối kinh ngạc đến không hiểu nổi của anh, hai đứa sinh đôi tạm biệt và bước đi vào đại sảnh. Chúng trông không đặc biệt vui thích khi đi khỏi, nhưng đã làm giống thế.

“Ồn Chúa là anh cưới em.” Phillip nói dưới hơi thở.

“Đúng thế.” Cô lầm bầm, một nụ cười lướt qua bí ẩn khi bước về phía gia đình.

Phillip theo sau cô và lập tức xin lỗi Anthony, Benedict và Sophie vì thái độ cư xử của các con anh. “Chúng khó khăn để xoay sở kể từ khi mẹ chúng qua đời.” Anh giải thích, cố gắng đặt càng nhiều càng tốt thứ gọi lên việc có thể tha thứ được.

“Không có gì khó khăn hơn cái chết của một người làm cha làm mẹ.” Anthony lẳng lặng nói. “Nào, đừng cảm thấy cần phải xin lỗi thay cho chúng.”

Phillip gật đầu cảm ơn, mừng vì người đàn ông có tuổi này thấu hiểu. “Đi nào,” anh nói với cả nhóm, “chúng ta dùng bữa thôi.”

Nhưng khi dẫn họ đến phòng ăn, gương mặt Oliver và Amanda lù lù hiện ra trong tâm trí anh. Đôi mắt chúng buồn bã khi bước đi.

Anh đã thấy các con anh bướng bỉnh, không thể chịu nổi, thậm chí trong những cơn cáu kỉnh trọn vẹn, nhưng anh không thấy nỗi buồn ở chúng kể từ khi Marina mất đi.

Việc ấy thật vô cùng đáng lo.

Sau bữa trưa và một chuyến đi dạo quanh khu nhà kính, nhóm năm người chia thành hai. Benedict mang theo một tập giấy vẽ họa sĩ, nên anh ấy và Sophie ở lại gần ngôi nhà, thỏa nguyện chuyện trò khi phác họa khung cảnh bên ngoài. Anthony, Eloise và Phillip quyết định đi dạo một vòng quanh khu đất, nhưng Anthony vô cùng thận trọng cho phép Eloise và Phillip chậm trễ ở cách anh ấy vài dặm, để cặp đôi hứa hôn có thể có cơ hội chuyện trò riêng tư.

“Em đã nói gì với hai đứa nhóc?” Phillip hỏi ngay lập tức.

“Em không biết.” Eloise nói khá thật lòng. “Em chỉ thử hành động giống mẹ em.” Cô nhún vai. “Có vẻ như hiệu nghiệm.”

Anh nghĩ về điều ấy. “Hẳn phải tốt khi ai đó có thể thi đua với cha mẹ mình.”

Cô nhìn anh tò mò. “Anh không có sao?”

Anh lắc đầu. “Không.”

Cô hy vọng anh có thể nói nhiều hơn, cho anh thời gian, dù vậy, anh vẫn không nói. Cuối cùng, cô quyết định tạo thêm chút áp lực, và hỏi. “Đó là nói về mẹ anh hay cha anh?”

“Ý em là gì?”

“Với ai anh khó khăn hơn?”

Anh nhìn cô đến một lúc lâu, đôi mắt sẫm màu khó hiểu khi hai hàng lông mày khẽ chau lại vào nhau. Rồi anh nói, “Mẹ chết khi sinh anh.”

Cô gật đầu. “Em hiểu rồi.”

“Anh nghi ngờ em có hiểu,” anh nói, giọng siết lại, rỗng không, “nhưng anh đánh giá cao việc em cố gắng thử.”

Họ đi bên nhau, chậm chạp bước, không muốn đến gần trong tầm nghe của Anthony, dù không ai phá vỡ sự im lặng trong vài phút. Cuối cùng, khi rẽ qua con đường dẫn ngược về nhà, Eloise bật ra câu hỏi cô đã muốn hỏi chết đi được suốt cả ngày—

“Tại sao hôm qua anh đưa em vào phòng làm việc của chị Sophie?”

Anh ấp úng và ngần ngại. “Anh nghĩ việc đó quá mức hiển nhiên.” Anh lẩm bẩm, gò má chuyển hồng.

“À, phải.” Eloise nói, đỏ mặt khi cô nhận ra cô chính xác đã hỏi gì. “Nhưng chắc là anh không nghĩ việc đó sẽ xảy ra.”

“Một thằng đàn ông luôn có thể hy vọng.” Anh làu bàu.

“Anh không có ý đó!”

“Tất nhiên. Nhưng,” anh thêm, trông khá giống không thể tin được anh đang có cuộc trò chuyện này, “khi nó xảy ra, không, việc ấy chưa bao giờ xuyên qua tâm trí anh rằng những vấn đề ấy sẽ vuột ra khỏi tầm tay như thế.” Anh nhìn xéo tinh quái với cô. “Tuy nhiên, anh không hối tiếc việc ấy xảy ra.”

Cô cảm giác hai gò má nóng lên. “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

“Anh chưa sao?”

“Chưa.” Cô biết cô đang trở nên dai dẳng về một vấn đề không đứng đắn, nhưng khi chúng đến, đây có vẻ như là một sức ép quan trọng. “Tại sao anh lại đưa em vào đây?”

Anh lom lom nhìn cô có đến cả mười phút tròn, đoán chừng có lẽ xác định chắc chắn xem cô có phải ngơ ngẩn hay không, bắn một cái liếc khế nhanh về phía Anthoy để đảm bảo anh ấy ngoài tầm nghe trước khi trả lời. “À, nếu em phải biết thì, phải, anh có ý định hôn em. Em cầu nhàu về hôn nhân và hỏi anh tất cả những câu hỏi nực cười.” Anh chống tay lên hông và nhún vai. “Có vẻ như đó là cách tốt để chúng tỏ dứt khoát rằng chúng ta sẽ hợp nhau.”

Cô quyết định bỏ qua phần anh miêu tả cô như là một phụ nữ cần nhân. “Nhưng đam mê rõ ràng là không đủ duy trì một cuộc hôn nhân.” Cô nhấn mạnh.

“Đó hoàn toàn sẽ là một khởi đầu tốt.” Anh lẩm bẩm. “Chúng ta có thể nói chuyện về thứ gì khác không?”

“Không. Những gì em đang cố gắng nói là—”

Anh khịt mũi và đảo mắt. “Em luôn cố gắng nói thứ gì đó.”

“Việc ấy làm em trở nên hấp dẫn.” Cô nói dối.

Anh giương mắt nhìn cô với sự kiên nhẫn được cường điệu hóa lên. “Eloise. Chúng ta sẽ hợp nhau và sẽ tận hưởng một cuộc hôn nhân hài lòng hoàn hảo, cũng như tốt đẹp. Anh không biết phải nói hay làm gì hơn để chứng minh điều đó.”

“Nhưng anh không yêu em.” Cô nói, giọng khê khàng.

Câu nói đó cứ như tổng sạch hơi thở ra khỏi anh, và anh chỉ đơn giản dừng lại, trần trối nhìn cô trong một khoảnh khắc lâu lắc nhất. “Tại sao em lại nói những thứ như thế?” Anh hỏi.

Cô nhún vai bất lực. “Vì đó là một thứ quan trọng.”

Trong một thoáng anh không thể làm gì hơn ngoài chòng chọc nhìn cô. “Em chưa bao giờ xem xét đến việc mỗi ý nghĩ và từng xúc cảm có thể không cần nói thành lời sao?”

“Có.” Cô nói, tất cả hối tiếc bao lấy từng âm tiết. “Lúc nào cũng nghĩ tới.” Cô ngoảnh mặt đi, khó chịu bởi cảm giác lạ kỳ, rỗng tuếch đang sôi lên trong cổ họng cô. “Dù vậy, em có vẻ như không thể cầm lòng được.”

Anh lắc đầu, cực kỳ khó hiểu, khiến cô chẳng ngạc nhiên. Phân nửa thời gian cô cũng tự khó hiểu với chính bản thân mình. Tại sao cô phải đối mặt với tình huống này? Tại sao cô không thể một lần trở nên nhạy cảm, rụt rè. Mẹ cô đã từng một lần nói cô có thể thu hút nhiều người bằng cách ăn nói ngọt ngào hơn là tấn công như vũ bão, nhưng Eloise chưa bao giờ học được cách kiềm giữ những suy nghĩ của bản thân.

Cô đã gần như hỏi Ngài Phillip anh có yêu cô không, và sự im lặng ở anh chẳng khác nào câu trả lời không. Trái tim cô nghẹn thắt. Cô đã không thực sự nghĩ anh sẽ phủ nhận lời cô, nhưng sự thất vọng mới đáng thương làm sao, khi có một phần còn con bé nhỏ trong cô đã hy vọng anh khụy gối xuống, thét lên rằng anh đã yêu cô, rằng anh đã giữ tình cảm ấy trong lòng, và sự thật khá hiển nhiên là anh sẽ chết nếu không có cô.

Tất cả những thứ ấy chẳng là gì ngoài những lời nói dối lừa gạt phỉnh phờ, và cô không biết tại sao cô lại ao ước điều đó, ngay cả khi cô không yêu anh.

Nhưng cô có thể. Cô ghét cái cảm giác nếu cô có đủ thời gian, cô có thể yêu người đàn ông này. Và có lẽ cô chỉ đơn giản muốn anh nói những lời tương tự.

“Anh có yêu Marina không?” Cô hỏi, từ ngữ bật ra khỏi môi trước khi cô thậm chí có một cơ hội cân nhắc nó thành lời hỏi sáng suốt hơn. Cô nhăn mặt. Cô lại thể lần nữa, hỏi những câu hỏi quá sức riêng tư.

Thật là phi thường khi anh đã không vung tay lên và gào thét ở hướng đối diện.

Anh không trả lời trong một lúc rất lâu. Họ chỉ đứng đó, quan sát lẫn nhau, cố gắng phớt lờ Anthony, người cố tình nghiên cứu kỹ lưỡng một cái cây cách đó ba mươi dặm. Cuối cùng, bằng một giọng thấp, Phillip nói. “Không.”

Eloise không cảm thấy phần chấn; cô không cảm thấy đau buồn. Cô không cảm giác bất cứ gì về lời tuyên bố của anh, khiến cô ngạc nhiên. Nhưng cô thở ra một hơi dài, khi cô không nhận ra cô đang nín thở. Và cô cảm giác khá vui mừng rằng giờ đây cô đã biết.

Cô ghét khi không biết gì. Dù là bất cứ chuyện gì đi nữa.

Và vậy nên cô không ngạc nhiên lắm khi thì thầm, “Tại sao anh lại cười chị ấy?”

Một cảm giác khá trống rỗng lướt qua đôi mắt anh, và cuối cùng anh chỉ nhún vai và nói. “Anh không biết. Đó có vẻ như là một việc làm đúng đắn.”

Cô gật đầu. Việc ấy có thể đoán được. Đó chính xác là thứ anh sẽ làm. Phillip là người luôn làm việc đúng đắn, việc danh dự, xin lỗi vì những sai lầm anh phạm phải, vác trên vai gánh nặng của tất cả mọi người...

Xem trọng những lời hứa với anh trai.

Và rồi cô có thêm một câu hỏi nữa. “Anh có...” Cô thì thào, gần như bỏ mặc sự ngượng ngùng. “Anh có cảm giác đam mê với chị ấy không?”

Cô biết lẽ ra cô không nên hỏi, nhưng sau buổi chiều đó, cô phải biết. Câu trả lời sẽ không thành vấn đề – hay ít nhất cô tự nói với bản thân nó sẽ không thành vấn đề.

Nhưng cô phải biết.

“Không.” Anh quay đi, bắt đầu bước, những sải chân anh rộng buộc cô phải nhảy lên chú ý và theo sau. Nhưng rồi, chỉ khi cô gom đủ vận tốc để bắt kịp, anh dừng lại, khiến cô suýt ngã và đặt tay cô dựa vào cánh tay anh chỉ để giữ thăng bằng.

“Anh có một câu hỏi cho em.” Anh nói, giọng lắc cắc.

“Tất nhiên.” Cô lăm bằm, ngạc nhiên trước thái độ thay đổi đột ngột ở anh. Dù vậy, thể đơn giản là công bằng. Cô gần như hỏi cung người đàn ông tội nghiệp này.

“Tại sao em rời khỏi London?” Anh hỏi.

Cô chớp mắt ngạc nhiên. Cô không mong đợi thứ gì đó dễ dàng trả lời đến thế. “Để gặp anh, đương nhiên rồi.”

“Nhảm nhí.”

Hàm cô rớt xuống trước sự khinh bỉ rành rành của anh.

“Đó là lý do tại sao em đến,” anh nói, “không phải lý do em bỏ đi.”

Trước đây, cô không thấy sự khác biệt, mãi cho đến tận lúc này, nhưng anh đúng. Anh không biết tại sao cô lại bỏ London đi. Anh chỉ đưa ra một đề nghị trốn đi dễ dàng, một cách thoát khỏi mà không cảm giác cô đang trốn chạy.

Anh cho cô thứ gì đó chạy đến, việc dễ bào chữa hơn là chạy đi khỏi đâu.

“Có phải em có một gã người yêu?” Anh hỏi, bằng một giọng nhỏ.

“Không!” Cô trả lời, lớn đến mức Anthony thực sự quay lại, khiến cô ép bản thân mỉm cười và vẫy vẫy anh ấy, đảm bảo mọi chuyện đều tốt. “Chỉ là một con ong.” Cô thét lớn.

Mắt Anthony mở lớn, và anh ấy bắt đầu sải bước về phía họ.

“Giờ nó đi rồi!” Eloise nhanh chóng gọi, xua anh ấy đi. “Không có gì phải lo về nó cả!” Cô quay sang Phillip và giải thích. “Anh ấy có những nỗi lo sợ khá bất ổn về những con ong.” Cô nhấn nhó. “Em quên mất. Em lẽ ra nên nói đó là một con chuột.”

Phillip liếc qua nhìn Anthony, tò mò rõ trên mặt. Eloise không ngạc nhiên; thật khó để tưởng tượng một người đàn ông như anh trai cô lại e sợ những con ong, nhưng việc ấy có thể hiểu được, khi trông thấy cha cô đã qua đời ra sao sau chỉ một vết ong chích.

“Em không trả lời câu hỏi của anh.”

Chết tiệt. Cô nghĩ cô đã kéo anh ra khỏi chủ đề đó. “Làm sao anh thậm chí có thể hỏi một điều như vậy?” Cô hỏi.

Phillip nhún vai. “Sao anh lại không thể hỏi. Em chuồn khỏi nhà, không bận tâm đến việc nói cho gia đình biết em đang đi đâu—”

“Em có để lại một lời nhắn.” Cô cắt ngang.

“Phải, tất nhiên, lời nhắn.”

Môi cô trễ xuống. “Anh không tin em?”

Anh gật đầu. “Có, thực ra anh tin em. Em là một người quá tổ chức và lảng xảng để có thể rời khỏi nhà mà không đảm bảo những việc còn lại chưa được giải quyết.”

“Không phải lỗi em khi lời nhắn đó lẫn trong đám những thư mời của Mẹ.” Cô làu bàu.

“Lời nhắn không phải là vấn đề.” Anh tuyên bố, khoanh tay lại.

Khoanh tay lại? Cô nghiêng chặt răng vào nhau. Việc ấy khiến cô cảm giác như một đứa trẻ, và không có gì cô có thể làm hay nói được, vì cảm giác bất cứ gì anh nói liên quan tới hành động gần đây của cô, anh đều đúng.

Việc ấy làm tổn thương cô nhiều khi phải thừa nhận thế.

“Vấn đề là,” anh tiếp tục, “em bay khỏi London như tên tội phạm vào giữa đêm. Với anh đơn giản là có chuyện gì đó có thể xảy ra với... ờ... thanh danh em bị vậy bản.” Trước vẻ cau kính ở cô, anh bồi thêm, “Đặt đến kết luận đó không phải là vô lý.”

Anh đúng, tất nhiên. Không phải là về đức hạnh cô – nó vẫn còn trong trắng và sạch sẽ như tuyết. Nhưng thật lạ lùng, và thực lòng mà nói, mới phi thường làm sau anh đã không tìm hiểu ngay sau khi ý nghĩ đó tới.

“Nếu em có một gã người yêu,” anh lẳng lẳng nói, “cũng sẽ không thay đổi những ý định của anh.”

“Không phải như thế.” Cô nói nhanh, phần lớn chỉ để anh thôi nói về việc đấy. “Chỉ là...” Giọng rơi rạc, và cô thở dài. “Chỉ là...”

Và rồi cô kể cho anh nghe mọi thứ. Mọi thứ về những lời cầu hôn cô nhận được trong khi Penelope chẳng có lấy một lời, và kế hoạch họ đùa vui về việc cùng già đi và trở thành gái già bên nhau. Và cô kể cho anh nghe cô đã cảm giác tội lỗi ra sao khi Penelope và Colin kết hôn, và cô không thể ngừng suy nghĩ về chính cô và cảm giác quá trở trối.

Cô kể cho anh mọi thứ và còn hơn cả thế nữa. Cô kể cho anh những gì trong tâm trí và cả những thứ trong trái tim cô, và cô kể cho anh mọi điều cô chưa từng một lần kể với bất kỳ ai. Và cô, một người phụ nữ luôn mở miệng vào bất cứ giây phút nào, có quá nhiều thứ kinh khủng bên trong mà chẳng lần nào chia sẻ.

Và rồi, khi cô đã kể xong (và, sự thật là, cô thậm chí không nhận ra cô đã xong; cô chỉ cạn kiệt năng lượng và thu người vào im lặng), anh với tới và chạm vào tay cô.

“Ổn rồi mà.” Anh nói.

Và mọi chuyện ổn, cô nhận ra. Thực sự ổn.

14. Chương 14

... chị đồng ý rằng Anh Wilsons không mang một gương mặt tham vọng, nhưng chị ước em sẽ thận trọng hơn trong lời nói.

Trong khi chị sẽ không bao giờ xem xét đến anh ấy

như một ứng viên chấp nhận được cho hôn nhân,

anh ấy chắc chắn không phải là một con cóc, và thật là nhiệm vụ ở chị thất bại

khi em gái của chị lại gọi anh ấy như thế, và còn cả trước mặt anh ấy.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến em gái cô, Hyacinth,

khi cô từ chối lời cầu hôn thứ tư.

Bốn ngày sau, họ cưới nhau. Phillip không thể hiểu được làm sao mà Anthony Bridgerton đã xoay sở được việc ấy, nhưng anh ta kiếm được một giấy phép đặc biệt, cho phép họ cưới nhau mà không cần công bố hôn nhân và vào thứ Hai, việc mà, Eloise quả quyết với anh, cũng không tệ hơn thứ Ba, hay thứ Tư, chỉ là đó không phải là thứ Bảy, như đúng quy tắc.

Toàn bộ gia đình của Eloise – trừ cô em gái góa phụ ở Scotland, người không có thời gian cho chuyến đi – đã lũ lượt kéo đến vùng quê dự đám cưới. Thông thường, nghi lễ sẽ được tổ chức ở Kent, nơi cư ngụ của gia đình Bridgerton, hay ít nhất ở London, nơi gia đình đều đặn đến nhà thờ tại St.George's ở Quảng trường Hanover, nhưng những sự sắp xếp thế này không thể phù hợp với một lịch trình vội vã, và đây không phải là một lễ cưới bình thường trong bất kỳ tình huống nào. Benedict và Sophie đã đề nghị sử dụng nhà họ như nơi chiêu đãi, nhưng Eloise cảm giác hai đứa sinh đôi sẽ thoải mái hơn tại Romney Hall, nên họ tổ chức buổi lễ tại nhà thờ xứ đạo dưới đường làng, sau đó là một tiệc chiêu đãi nhỏ, thân tình trên bãi cỏ ngoài khu nhà kính của Phillip.

Vào tối muộn, chỉ khi mặt trời vừa mới bắt đầu lặn phía dưới chân trời, Eloise nhận ra cô đang ở trong phòng ngủ mới với mẹ cô, người đang tự bận rộn với chính bản thân bằng cách vờ ra vẻ gấp gáp gấp những tư trang của Eloise lại với nhau. Tất cả chúng, dĩ nhiên, đã được cô hầu gái của Eloise làm cẩn thận (người được mang tới từ London cùng với gia đình cô) vào sáng nay, nhưng Eloise không bình luận trước công việc vãn vợ của mẹ cô. Có vẻ như Violet Bridgerton đơn giản cần làm gì đó trong khi bà đang nói.

Eloise, tất nhiên, hiểu việc ấy một cách hoàn hảo.

“Mẹ nên phàn nàn rằng mẹ đang bị từ chối khoảnh khắc vinh quang phù hợp như một người mẹ của cô dâu,” Violet nói với con gái khi bà gấp tấm mạng che mặt bằng ren và nhẹ đặt nó lên trên chiến đầu đầu giường, “nhưng sự thật mẹ chỉ đơn giản hạnh phúc khi thấy con là một cô dâu.”

Eloise nhẹ mỉm cười với mẹ cô. “Mẹ khá thất vọng về việc này, phải không?”

“Phải.” Nhưng rồi bà nghiêng đầu sang một bên và thêm vào, “Thực sự thì, không. Mẹ luôn nghĩ con có thể gây ngạc nhiên cho chúng ta vào phút cuối. Con luôn thế.”

Eloise nghĩ về tất cả những năm kể từ mùa ra mắt của cô, về tất cả những lời từ chối hôn nhân. Tất cả những lễ cưới họ đã tham dự, với Violet quan sát thêm một người bạn khác của bà, với một cô con gái khác của những người bạn đó, cưới một quý ngài thích hợp đến khó tin khác nữa.

Thêm một quý ngài lịch thiệp khác, tất nhiên, không thể nào có thể lấy Eloise được, cô con gái của Quý bà Bridgerton nổi tiếng là gái già xếp xó quá thì.

“Con xin lỗi nếu con có làm mẹ thất vọng.” Eloise thì thầm.

Violet chăm chăm nhìn cô với vẻ thông thái. “Những đứa con không bao giờ làm mẹ thất vọng.” Bà mềm mỏng nói. “Chúng chỉ... làm mẹ ngạc nhiên. Mẹ tin là mẹ thích như thế.”

Eloise nhận ra cô đang chồm tới ôm chầm lấy mẹ cô. Cảm giác ngượng ngùng khi làm thế; cô không biết tại sao, bởi gia đình chưa bao giờ ngăn cản thể hiện niềm yêu thích cho cái ôm ghì chặt đó trong riêng tư ở căn nhà của họ. Có lẽ bởi cô gần như sắp bật khóc; có thể đó là vì cô nhận ra mẹ cô cũng thế. Nhưng cô cảm giác mình cứ như một cô gái mới lớn lần nữa, tất cả đám tay chân và khủy tay và miệng nên luôn luôn mở ra khi nó nên đóng lại.

Và cô muốn mẹ cô.

“Nào, nào.” Violet nói, thanh âm nghe rất giống bà nhiều năm trước, khi quá nhặng xị lên vì một cái đầu gối hay những vết thâm tím. “Giờ thì,” bà nói, gương mặt ửng hồng, “giờ thì, à.”

“Mẹ?” Eloise lẩm bẩm. Bà trông thật quá lạ lùng, cứ như đã ăn phải con cá ước.

“Mẹ kinh hãi chuyện này.” Violet lau bầu.

“Mẹ?” Chắc là cô không thể nghe chính xác được.

Violet hít vào một hơi thở sâu, vững chãi. “Chúng ta phải nói chuyện với nhau một tý.” Bà kéo người ra sau, nhìn vào mắt con gái, rồi thêm. “Chúng ta có cần cuộc nói chuyện nhỏ này không?”

Eloise không chắc có phải mẹ cô đang hỏi cứ như bà biết những chi tiết của cử chỉ vuốt ve hoặc giả bà có thực sự biết họ... thân mật hay không. “Ừmmm... con vẫn chưa... à... nếu mẹ có ý... Phải nói là, con vẫn còn...”

“Tuyệt vời.” Violet nói với tiếng thở dài cảm thông. “Nhưng con có – phải nói là, con có nhận ra...?”

“Vâng.” Eloise mau lẹ nói, hăm hở miễn cho cả hai sự bẽ bàng quá mức này. “Con tin là con không cần thêm bất kỳ lời giải thích nào nữa.”

“Tuyệt vời.” Violet nói lần nữa, tiếng thở dài lần này nghe thậm chí chân thành hơn. “Mẹ phải nói, mẹ ghê tởm phần này của nghĩa vụ làm mẹ. Mẹ thậm chí không thể nhớ đã nói với Daphne những gì, chỉ là dành hết toàn bộ thời gian đỏ mặt và lắp bắp, và thật lòng, mẹ ngờ là chị con rời khỏi cuộc chuyện trò đó mà có thêm tí thông tin hữu ích nào hơn là khi đến.” Khóe môi bà trĩ xuống. “Gần như là không, mẹ e là thế.”

“Chị ấy có vẻ thích ứng với đời sống hôn nhân khá tốt.” Eloise lầm bầm.

“Đúng, chị con thích ứng khá tốt. Không phải sao?” Violet rạng rỡ nói. “Bổn đứa con nhỏ và một người chồng say mê như điều đó. Một người hiển nhiên không thể hy vọng nhiều hơn.”

“Mẹ đã nói gì với Francesca?” Eloise hỏi.

“Con nói gì cơ?”

“Francesca.” Eloise lặp lại, nhắc đến em gái cô, người đã kết hôn sáu năm trước – và bị kịch thay khi trở thành góa phụ hai năm sau đó.

“Mẹ đã nói gì với em ấy khi em kết hôn? Mẹ nhắc tới Daphne, nhưng không nói gì đến Francesca.”

Đôi mắt xanh biếc của Violet tối lại muộn phiền, như chúng luôn thế mỗi lần bà nghĩ tới cô con gái thứ ba của mình, trở thành góa phụ khi còn quá trẻ. “Con biết Francesca mà. Mẹ đã trông đợi con bé có thể nói cho mẹ một hay hai thứ.”

Eloise hốn hển.

“Mẹ không có ý nói [i]thế[i], tất nhiên.” Violet gấp gáp thêm vào. “Francesca cũng ngây thơ như... à, cũng ngây thơ như con, mẹ tưởng tượng vậy.”

Eloise cảm giác hai má cô bắt đầu nóng lên, và cảm ơn mẹ cô vì bà đã trò chuyện với cô vào một ngày u ám, nên khiến căn phòng phần nào đó tối đi. Việc đó và sự thật là mẹ cô đang bận rộn xem xét chỗ rách trên đường viền ở áo váy bà. Cô theo ngữ nghĩa mà nói thì chưa bị đụng chạm, tất nhiên, và cô chắc chắn qua cuộc kiểm duyệt nếu bác sĩ có kiểm tra, nhưng cô đã không còn cảm thấy ngây thơ từ rất lâu.

“Nhưng con biết Francesca đó,” Violet tiếp tục, nhún vai và ngược nhìn lên lại, khi nhận ra bà chẳng còn gì có thể làm với đường viền. “con bé rất tinh quái và hiểu biết. Mẹ cho rằng em gái con đã hối lộ vài cô hầu gái tội nghiệp giải thích tất cả mọi chuyện vào vài năm trước đó.”

Eloise gật đầu. Cô không muốn kể với mẹ, cô và Francesca thực tế đã cùng nhau góp một món tiền để hối lộ người hầu gái. Tuy nhiên, việc ấy xứng đáng tới từng đồng penny. Lời giải thích của Annie Mavel chi tiết và, Francesca sau đó đã thuật lại với cô, hoàn toàn chính xác.

Violet mỉm cười buồn bã, rồi với tới và chạm vào má con gái bà, ngay gần nơi khóe mắt. Làn da vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng vết bầm tím đã phai thành màu xanh trời và xanh lá khá ồm ỹ (nhưng dĩ nhiên không quá khó coi) với chút ít sắc vàng. “Con chắc là con hạnh phúc chứ?” Bà hỏi.

Eloise rầu rĩ cười. “Bây giờ có hơi muộn để tự hỏi, mẹ không nghĩ vậy sao?”

“Có thể là quá muộn để làm bất cứ gì về việc ấy, nhưng không bao giờ là quá muộn để băn khoăn.”

“Con nghĩ con hạnh phúc.” Eloise nói. Con hy vọng thế, cô thêm vào, nhưng chỉ trong tâm trí cô.

“Cậu ấy dường như là một người tốt.”

“Anh ấy rất tốt.”

“Đáng kính.”

“Anh ấy đúng là thế.”

Violet gật đầu. “Mẹ nghĩ con sẽ hạnh phúc. Có thể mất thời gian để con nhận ra, và lúc đầu con có có thể nghi ngờ chính bản thân mình, nhưng con sẽ hạnh phúc. Chỉ cần nhớ—” Bà dừng lại, day day môi dưới.

“Gì vậy, Mẹ?”

“Chỉ cần nhớ,” bà nói chậm rãi, cứ như đang đang chọn lựa từng từ vô cùng cẩn thận, “việc ấy mất thời gian. Thế thôi.”

Cái gì mất thời gian? Eloise muốn gào lên.

Nhưng mẹ cô đã đứng lên và nhanh nhẹn vuốt váy. “Mẹ cho là mẹ sẽ phải lừa gia đình đi, hoặc là mảy dứa nó sẽ chẳng bao giờ chịu rời khỏi.” Bà cúi đầu trên áo váy khi nhẹ quay lưng. Một trong hai tay với tới gương mặt, và Eloise cố không chú ý cô đang khóc.

“Con rất nóng vội.” Violet nói, đối mặt với cánh cửa. “Con luôn thế.”

“Con biết.” Eloise nói, tự hỏi đây có phải lời quả trách hay không, và nếu phải, sao mẹ cô lại chọn làm việc đó vào lúc này?

“Mẹ luôn yêu tính đó ở con.” Violet nói. “Mẹ luôn yêu tất cả mọi thứ về con, dĩ nhiên, nhưng vì vài lý do, mẹ luôn thấy vẻ nóng vội ở con đặc biệt thu hút. Chưa bao giờ bởi vì con muốn gì đó nhiều hơn nữa, mà bởi con muốn tất cả mọi thứ.”

Eloise không chắc đó như là một đặc điểm tốt.

“Con muốn mọi thứ cho tất cả mọi người, và con muốn biết hết và học hỏi hết, và...”

Trong thoáng chốc, Eloise nghĩ mẹ cô đã nói xong, nhưng rồi Violet quay lại và thêm vào, “Con chẳng bao giờ hài lòng với cái tốt thứ hai, và Eloise à, điều đó tốt. Mẹ mừng là con không bao giờ cưới bất kỳ ai trong những người cầu hôn ở London. Không ai trong số họ có thể mang lại cho con hạnh phúc. Hài lòng, có lẽ, nhưng không hạnh phúc.”

Eloise cảm thấy đôi mắt cô mở to ngạc nhiên.

“Nhưng đừng biến sự nóng vội thành tất cả những gì con có.” Violet nhẹ nhàng nói. “Vì điều đó không đúng, phải không con. Vẫn còn nhiều thứ tuyệt vời hơn nữa về con, nhưng mẹ nghĩ có đôi lúc con lại quên mất.” Bà cười, nụ cười dịu dàng, sáng suốt của một người mẹ khi nói tạm biệt với con gái mình. “Cho việc ấy thời gian, Eloise. Hãy nhẹ nhàng. Đừng quá gắng sức.”

Eloise mở miệng ra nhưng chỉ để nhận thấy cả cơ thể cô không thể nói nên lời.

“Hãy kiên nhẫn.” Violet nói. “Đừng thúc đẩy.”

“Con...” Eloise đã có ý nói con không muốn, nhưng những từ ngữ ở cô rơi rụng, và tất cả những gì cô có thể làm là đăm đăm nhìn vào gương mặt mẹ cô, chỉ để nhận ra giờ đây những gì có ý nghĩa thực sự là cô đã kết hôn. Cô nghĩ quá nhiều về Phillip và đã không nghĩ về gia đình.

Cô đang rời bỏ họ. Cô sẽ mãi có họ trong tất cả mọi cách, nhưng dù vậy, cô vẫn đang rời bỏ họ.

Và cô đã không nhận ra việc ấy, cho đến tận phút giây nhận ra cô đã thường xuyên ngồi xuống cạnh mẹ cô chỉ trò chuyện với bà như thế nào. Hoặc giả những thời khắc này quá đổi quý giá ra sao. Violet dường như luôn đơn giản biết con cái bà cần những gì, một việc vô cùng phi thường, vì tám người con của bà – cả tám đều có những tâm hồn khác biệt, với những hy vọng và giấc mơ chỉ của mình họ.

Ngay cả lá thư của Violet – bức thư bà đã viết và yêu cầu Anthony đưa cho cô tại Romney Hall – cũng hoàn toàn chính xác là những gì đúng đắn mà Eloise cần nghe. Violet có thể trách mắng, có thể quở những lời buộc tội; bà sẽ có những quyền làm việc đó một cách hoàn hảo – hay hơn nữa.

Nhưng tất cả những gì bà viết là, “Mẹ hy vọng con ổn. Xin hãy luôn nhớ con là con gái mẹ, và con sẽ mãi là con gái mẹ. Mẹ yêu con.”

Eloise đã đọc to lên. Ôn trời là cô đã quên không đọc nó mãi cho đến sau đó vào buổi đêm, khi cô có thể đọc bức thư riêng tư trong phòng cô, tại nhà Benedict.

Violet Bridgerton đã chưa một lần muốn bất kỳ thứ gì, ngoài sự dồi dào thực tế bà có dựa trên sự hiểu biết của bà và tình yêu thương, và khi quan sát Violet quay lại về phía cửa, trong Eloise dâng lên cảm giác rằng, bà còn hơn cả một người mẹ – bà là tất cả mọi thứ Eloise mong muốn trở thành.

Và Eloise không thể tin được cô đã mất một khoảng thời gian dài như vậy để nhận ra.

“Mẹ cho là con và Ngài Phillip sẽ muốn vài sự riêng tư.” Violet nói, đặt tay bà trên nắm cửa.

Eloise gật đầu ngay cả khi mẹ cô không thể thấy cử động ấy. “Con sẽ nhớ tất cả mọi người.”

“Tất nhiên con sẽ nhớ.” Violet nói, giọng bà sôi nổi hẳn lên theo cái cách rõ ràng đang tìm lại sự bình tĩnh.

“Và chúng ta sẽ nhớ con. Nhưng con sẽ không ở xa đâu. Và con sẽ sống gần Benedict cùng Sophie. Và cả Posy nữa. Mẹ nghĩ mẹ sẽ đến con đường này thường xuyên hơn để thăm kể từ giờ, vì mẹ còn có thêm hai đứa cháu để chiều chuộng làm hư chúng.”

Eloise bật khóc. Gia đình cô đã chấp nhận hai đứa nhóc của Phillip ngay lập tức và vô điều kiện. Cô đã không mong đợi việc đó nhiều đến thế, nhưng dù vậy, nó vẫn sưởi ấm trái tim cô hơn những gì cô từng có thể tưởng tượng. Hai đứa sinh đôi đã chơi đùa với những đứa cháu của gia đình Bridgerton, và Violet khẳng định chúng gọi bà là Bà Ngoại. Chúng đã sốt sắng đồng ý, đặc biệt sau khi Violet giơ ra cả một túi đầy kẹo bạc hà mà bà quả quyết phải bỏ lại hành lý đem về London.

Eloise đã chào tạm biệt gia đình, nên khi mẹ cô rời đi, cô cảm giác hoàn toàn và thực sự là Quý bà Crane. Cô Bridgerton đã trở về London với những thành viên còn lại, nhưng Quý bà Crane, vợ một địa chủ của Gloucestershire và tòng nam tước, vẫn ở lại đây nơi Romney Hall này. Cô cảm giác lạ lùng, khác biệt, và khiển trách bản thân vì điều ấy. Người nào đó sẽ nghĩ, ở tuổi hai tám, rằng hôn nhân dường như không là một bước quan trọng đến nhường ấy. Sau cùng thì, cô không phải một cô gái non nớt, và chưa sẵn sàng trong một thời gian.

Tuy vậy, cô tự nói với bản thân, cô đã cảm thấy đúng đến từng phần rằng cuộc đời cô đã thay đổi mãi mãi. Cô đã kết hôn, vì Chúa, và là bà chủ căn nhà của chính cô. Không ám chỉ đến việc làm mẹ hai đứa trẻ. Không ai trong số những anh chị em cô đã phải nhận những trách nhiệm làm cha mẹ đột ngột đến thế.

Nhưng cô có nhiệm vụ với từng ấy thứ. Cô phải làm. Cô so vai, kiên quyết nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương khi chải tóc. Cô là người nhà Bridgerton, dù ngay cả khi đó không còn là họ hợp pháp của cô nữa, và cô có khả năng làm bất cứ gì. Và cô không phải loại người chịu đựng một cuộc đời bất hạnh, rồi sẽ đơn giản chắc chắn rằng cuộc đời cô không là bất cứ gì.

Một thanh âm tiếng gõ cửa vang lên, và khi Eloise quay lại, Phillip đã bước vào phòng. Anh đóng cửa lại đằng sau nhưng vẫn đứng đó, đoán chừng có lẽ cho cô thêm một ít thời gian để trấn tĩnh bản thân.

“Em không muốn một cô hầu làm việc đó sao?” Anh hỏi, hất đầu về phía bàn chải tóc của cô.

“Em nói với cô ấy có một buổi tối tự do.” Eloise nói. Cô nhún vai. “Dường như có vẻ kỳ lạ khi cô ấy ở đây, gần như xâm nhập, em nghĩ vậy.”

Anh hắng giọng khi giật giật chiếc cà vạt, một cử chỉ đã trở nên thân quen một cách dễ mến. Anh chẳng bao giờ ăn mặc trang trọng khi ở nhà, cô nhận ra, luôn giật mạnh hay di chuyển và khá rõ ràng ao ước anh mặc những trang phục dễ chịu hơn cho công việc.

Thật lạ lùng làm sao khi có một người chồng với nghề hiện tại. Eloise chưa bao giờ nghĩ sẽ cưới một người đàn ông như thế. Không phải Phillip kinh doanh, nhưng dù vậy, công việc trong khu nhà kính của anh chắc hẳn là thứ gì đó hơn cả hiểu biết của cô về những gã trai nhàn rỗi phải lấp đầy cuộc sống của mình.

Cô thích thế, cô nhận ra. Cô thích anh có mục đích và nghề nghiệp, thích trí não anh sắc bén và dùng vào những việc có trí tuệ hơn những thứ cờ bạc và đua ngựa.

Cô thích anh.

Việc đó là một sự nhẹ nhõm. Cô chỉ có thể là một đứa mù nếu không nhận ra.

“Em có muốn thêm vài phút nữa không?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu. Cô đã sẵn sàng.

Một luồng khí vội vã thổi qua môi cô. Eloise nghĩ cô có thể nghe câu “Ôn Chúa”, và rồi cô trong cánh tay anh, và anh hôn cô, và dù cô đang nghĩ bất cứ gì khác, nó cũng biến sạch.

Phillip nghĩ rằng anh lẽ ra nên dành thêm ít năng lượng tinh thần cho lễ cưới của anh, nhưng sự thật là, anh không thể giữ tâm trí vào những sự kiện của ngày, không phải khi những sự kiện lúc tối hiện ra lơ mơ đến trên người càng lúc càng gần hơn. Cứ mỗi lần anh nhìn Eloise, cứ mỗi lần anh bình thần nghĩ thấy hương thơm cô, việc đó có vẻ như là ở bất cứ đâu, đứng ngoài giữa tất cả hương thơm thanh nhã của những phụ nữ nhà Bridgerton, anh cảm giác như một thứ chỉ dẫn siết chặt cơ thể anh, một trạng thái đề phòng run rẩy khi anh nhớ lại cảm giác như thế nào khi có cô trong vòng tay.

Sớm thôi, anh tự nói với chính mình, ép cơ thể phải thư giãn, rồi cảm ơn Chúa khi anh thực sự thành công trong nỗ lực đó. Sớm thôi.

Và rồi sớm thôi trở thành bây giờ, và họ một mình, và anh không thể tin được cô đáng yêu đến chừng nào với mái tóc màu hạt dẻ dài, tựa những gợn sóng mềm mại đổ xuống tấm lưng. Anh chưa bao giờ thấy mái tóc cô buông xõa, anh nhận ra, chưa bao giờ tưởng tượng được mái tóc cô dài đến thế khi được giấu đi trong búi tóc nho nhỏ con con nơi gáy cổ.

“Anh luôn tự hỏi tại sao phụ nữ vấn tóc lên.” Anh lẩm bầm, khi anh kết thúc nụ hôn thứ bảy của mình.

“Đó là việc bình thường, tất nhiên.” Eloise nói, trông thắc mắc trước lời bình luận.

“Đó không phải lý do.” Anh nói. Anh chạm vào tóc cô, lùa những ngón tay qua mái tóc, rồi nâng lên vào gương mặt anh, hít thở hương thơm. “Đó là vì bảo vệ những người đàn ông khác.”

Mắt cô bay đến mắt anh với sự ngạc nhiên và bối rối. “Chắc hẳn anh có ý là khỏi những người đàn ông khác.”

Anh chậm chạp lắc đầu. “Anh sẽ giết bất kỳ ai nhìn em theo cách đó.”

“Phillip.” Giọng cô có ý trách mắng, anh khá chắc điều đó, nhưng cô đang đỏ mặt và trông khá hài lòng đến vô lý trước câu nói của anh.

“Không ai thấy mái tóc này có thể kháng cự lại em.” Anh nói, quần một lọn tóc dài mượt của cô quanh những ngón tay. “Anh khác chắc điều đó.”

“Nhiều gã đàn ông hoàn toàn kháng cự được trước em.” Cô nói, trao cho anh một nụ cười tự ti khi ngược lên nhìn anh. “Khá nhiều, thực thế.”

“Lũ đó là những kẻ ngu.” Anh nói đơn giản. “Và hơn nữa, việc ấy càng chứng tỏ quan điểm của anh, không phải sao? Cái này” – anh giữ một lọn tóc dày giữa gương mặt họ, rồi để nó cù vào môi anh, hít hương thơm nồng – “đã bị giấu trong búi tóc cả nhiều năm.”

“Kể từ khi em mười sáu tuổi.” Cô nói.

Anh kéo cô vào anh, nhẹ nhàng nhưng không lay chuyển được. “Anh mừng vì điều đó. Em sẽ không bao giờ là của anh nếu em đã tháo những kẹp tóc của em ra. Ai đó khác sẽ vô lấy em cả nhiều năm trước mắt.”

“Chỉ là mái tóc thôi mà.” Cô thăm thì, giọng có chút run rẩy.

“Em đúng.” Anh đồng ý. “Phải là em, vì nếu đó là bất kỳ ai khác, anh không nghĩ mái tóc lại có thể gần như say mê đến thế. Phải là em.” Anh thì thăm, để những lọn tóc rơi xuống ngón tay. “Chỉ mỗi em.”

Anh nâng niu khuôn mặt cô trong hai tay anh, nhẹ nghiêng qua một bên để anh có thể dễ dàng hôn cô hơn. Anh biết môi cô có vị thế nào, đã hôn đôi môi ấy, thực tế, chỉ vài phút trước. Nhưng dù vậy, anh thăng thốt bởi sự ngọt ngào ở cô, bởi hơi ấm của hơi thở và đôi môi, và cách cơ thể anh chuyển thành ngọn lửa chỉ sau một nụ hôn đơn giản.

Ngoại trừ việc đó không bao giờ đơn giản chỉ là một nụ hôn. Không phải với cô.

Những ngón tay anh tìm thấy những nút thắt của áo choàng cô, những hàng nút nhỏ dọc xuống lưng. “Quay lại nào.” Anh đề nghị, dứt ra khỏi nụ hôn. Anh không có nhiều kinh nghiệm trong việc quyến rũ để anh có thể thả hết chúng ra khỏi những móc buộc, mà không nhìn thấy.

Hơn nữa, anh khá thích cách này – đứng đỉnh cỏi chúng, từng nút một để lộ ra thêm một centimet của làn da màu kem.

Cô là của anh, anh nhận ra, trượt một ngón tay xuống xương sống cô trước khi chăm lo đến cái nút thứ-ba-từ-trên-đếm-xuống. Hoàn toàn là của anh. Thật khó để tưởng tượng anh đã may mắn đến thế nào, nhưng anh kiên quyết không kinh ngạc trước vận may của mình, chỉ tận hưởng nó.

Thêm một nút khác. Cái này lộ ra phần thân thể gần cuối xương sống cô.

Anh chạm vào. Cô rùng mình.

Những ngón tay anh đi đến nút cuối cùng. Anh thực sự đã không nhận ra chẳng cần bận tâm đến nó; áo váy cô đã gần như trượt ra khỏi bờ vai. Nhưng bằng cách nào đó anh cần làm việc đúng đắn này, để hoàn toàn lột trần cô, để nhăm nháp khoảnh khắc hiện tại.

Hơn nữa, cái cuối cùng lộ ra đường cong của mông cô.

Anh muốn hôn cô. Anh muốn hôn cô ngay đây. Ngay đỉnh khe ả trong khi cô đứng quay mặt về hướng khác, rùng mình không phải vì lạnh mà bởi sự kích thích.

Anh chồm tới cô, ấn môi anh vào sau gáy cô, khi cả hai tay anh tìm đến vai cô. Có thứ gì đó vô cùng xấu xa trong anh với một cô gái trắng trong như Eloise.

Nhưng cô là của anh. Vợ anh. Và cô như ngọn lửa, đam mê, năng lượng tất cả hoàn trộn trong một. Cô không phải Marina, anh tự nhắc chính anh, mỏng manh và dễ vỡ, không thể biểu hiện cảm xúc nào khác hơn là buồn bã.

Cô không phải Marina. Có vẻ như là cần thiết khi tự nhắc anh về việc này, chỉ không phải bây giờ, nhưng liên tục, vào suốt ngày, vào mỗi thời gian anh nhìn cô. Cô không phải Marina, và anh không cần nín thở xung quanh cô, lo sợ về những từ ngữ của chính anh, lo sợ những biểu cảm trên gương mặt anh, lo sợ bất cứ gì có thể khiến cô lún chìm vào bản thân, vào trong nỗi tuyệt vọng của chính cô.

Đây là Eloise. Eloise. Eloise mạnh mẽ, lộng lẫy.

Không thể ngăn bản thân, anh khụy gối xuống, vững chắc giữ hông Eloise giữa hai tay anh khi cô phát ra tiếng làu bàu nhỏ của ngạc nhiên, và cố thử quay lại.

Và anh hôn cô. Ngay đây, ngay bên dưới xương sống cô, ngay tại điểm đã cảm dỗ anh, anh hôn cô. Và rồi – anh không biết tại sao; kinh nghiệm của anh với phụ nữ có giới hạn, nhưng tưởng tượng rõ ràng bù lại những gì thiếu sót – anh lướt lưỡi anh dọc theo đường thẳng trung tâm, xuống đến xương sống cô đến tận điểm bắt đầu của khe rãnh, nếm vị ngọt ngào như muối của làn da cô, dừng lại – nhưng không di chuyển môi anh đi – khi cô rên rỉ, chống hai tay vào bức tường để chống đỡ bản thân khi không thể đứng được nữa.

“Phillip.” Cô thở dốc.

Anh đứng dậy và quay cô lại, ngả người xuống cho đến lúc mũi họ gần như chạm nhau. “Nó ở đây.” Anh vô vọng nói, như thể điều đó sẽ giải thích mọi thứ. Và sự thật, đó là tất cả những gì cần giải thích. Nó ở đây, làn da nhỏ như giấy vò, hồng lên và mơn mẩn và chờ đợi cho một nụ hôn.

Cô ở đây, và anh phải có cô.

Anh hôn môi cô lần nữa khi anh trượt chiếc áo dài khỏi cô. Kết hôn trong chiếc áo màu trời xanh, một màu hơi nhạt khiến đôi mắt cô trông sâu thẳm hơn và mãnh liệt hơn bất kỳ lúc nào, khá giống màu của bầu trời đầy mây trước cơn mưa đông.

Đó là một chiếc váy tuyệt trần – anh nghe chị gái cô, Daphne, nói thế vào trước đó. Nhưng sẽ còn tuyệt diệu hơn nữa khi giải thoát cô khỏi nó.

Cô không mặc áo lót, và anh biết rằng cô không một mảnh vải che thân với anh, nghe tiếng hơi thở cô khi hai núm nhỏ ở đầu ngực cô trượt vào đường nhỏ trên áo sơ mi anh. Nhưng thay vì nhìn, anh chạy tay anh dọc theo ngực cô, những khớp ngón tay anh nhẹ áp ủ vào chỗ nhô ra. Rồi, khi anh tiếp tục hôn, một tay anh cong xung quanh cho đến khi khum lấy cô, cảm giác sức nặng mạnh mẽ ở cô trong những ngón tay anh.

“Phillip.” Cô rên lên, từ ngữ chìm sâu vào môi anh như một lời tạ ơn.

Anh di chuyển tay lần nữa cho đến khi bao phủ cô, nụ hoa cô trượt giữa những ngón tay anh. Và khi anh siết – nhẹ nhàng thôi, và tôn kính – anh có thể, sau cùng thì, khó tin được chuyện này tất cả xảy ra như dự định.

Và rồi anh không thể chờ lâu hơn được nữa. Anh phải thấy cô, thấy đến từng phần của cô, và quan sát gương mặt cô khi anh làm thế. Anh kéo cô ra, dứt khỏi nụ hôn của họ với một lời thì thầm hứa anh sẽ trở lại.

Anh bị hút vào hơi thở khi chăm chú nhìn xuống cô. Trời vẫn chưa tối, và những dấu vết cuối cùng còn lại của tia nắng mặt trời vẫn xuyên qua các khung cửa sổ, tắm làn da cô trong thứ ánh sáng đỏ vàng rực rỡ. Ngực cô lớn hơn so với anh đã tưởng tượng, đầy đặn và tròn trĩnh và căng tròn, và nó là tất cả những gì anh có thể làm để không kéo nhanh cô đến giường trong khoảnh khắc ấy. Anh có thể say mê bất tận với bộ ngực ấy, mãi yêu chúng và tôn thờ chúng cho đến khi...

Chúa ơi, anh là ai mà đang cố làm một thằng ngốc thế này? Mãi cho đến khi nhu cầu anh trở nên quá cấp thiết, và anh phải có cô, chìm vào cô, ngấu nghiến cô.

Với những ngón tay run rẩy, anh tiến hành làm việc với những hàng nút của mình, quan sát cô dõi theo anh khi anh xé cái áo sơ mi khỏi người. Và rồi anh quên mất, và anh quay lại...

Và cô thở dốc.

Anh đóng băng.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Cô thì thào.

Anh không biết tại sao anh lại quá mức ngạc nhiên vào thời điểm đó, bởi sự thật anh sẽ phải giải thích. Cô là vợ anh, và cô sẽ thấy anh khỏa thân mỗi ngày trong suốt quãng thời gian còn lại của cuộc đời anh, và nếu có bất kỳ ai biết được trạng thái của những vết sẹo anh có, đây sẽ là cô.

Anh có thể tránh chúng, khi chúng ở sau lưng anh, nhưng Eloise sẽ không để anh may mắn đến thế.

“Anh đã bị đánh bằng roi ngựa.” Anh nói, không quay lại. Anh không nên cần đến cái nhìn ở cô, nhưng cô có vẻ dường như đôi lúc quen với việc ấy.

“Ai gây ra những vết sẹo ấy cho anh?” Giọng cô nhỏ và giận dữ, và lời cô tổn thương khiến trái tim anh ảm áp.

“Cha anh.” Phillip vẫn còn nhớ rõ ngày hôm ấy. Cái ngày anh mới mười hai, trở về nhà từ trường, và cha anh đã bắt anh cùng theo ông trong một cuộc đi săn. Phillip là một người đi săn giỏi, nhưng không đủ giỏi cho cú nhảy mà cha anh đã đưa ra. Dù vậy, anh đã cố, biết rằng anh sẽ bị dán nhãn là một kẻ hèn nhát, nếu không thử cố gắng.

Anh đã ngã, tất nhiên. Thực sự thì, bị ném đi. Kỳ diệu thay, anh đi khỏi mà không bị tổn thương gì, nhưng cha anh giận đến bầm gan tím mặt.

Thomas Crane sở hữu một tầm nhìn vô cùng hạn hẹp của đàn ông Anh quốc, và nó không bao gồm những tiếng ầm ầm rơi khỏi lưng ngựa. Những đứa con trai của ông sẽ phải cưỡi ngựa, bắn súng, đấu kiếm, đấm bốc, và nổi trội và nổi trội và nổi trội.

Và Chúa phù hộ chúng nếu chúng không thể.

George đã thực hiện cú nhảy, dĩ nhiên. George luôn là một tay tài năng trong tất cả các môn thể thao. Và George cũng lớn hơn anh hai tuổi, hai năm của to lớn hơn, hai năm của mạnh mẽ hơn. Anh ấy đã thử can thiệp, thử cứu Phillip khỏi bị trừng phạt, nhưng rồi Thomas cũng đơn giản trừng phạt luôn anh ấy, nhấc móc vì đã xía vào. Phillip cần học cách làm thế nào trở thành một thằng đàn ông, và Thomas sẽ không tha thứ cho bất kỳ ai can thiệp, kể cả George.

Phillip không chắc sự trừng phạt hôm ấy có gì khác biệt; cha anh thường sử dụng dây thắt lưng, chiếc thắt lưng ở ngoài áo sơ mi, không để lại dấu vết nào. Nhưng họ đã ở ngoài chuồng ngựa, và sợi roi da trong tay cha anh đã trở nên quá mức điên tiết đến chết chóc, thậm chí điên tiến hơn cả những lúc thông thường.

Và khi sợi roi da vung lên qua lớp áo sơ mi của Phillip, Thomas không ngừng lại.

Và đó là lần duy nhất sự đánh đập ở cha anh để lại những vết sẹo hữu hình.

Và Phillip mắc kẹt với dấu vết nhắc nhở đó trong suốt thời gian còn lại của cuộc đời.

Anh khẽ liếc về phía Eloise, người đang quan sát anh với đôi mắt quá đổi lạ lùng. “Anh xin lỗi.” Anh nói, dù anh không cần thế. Chẳng có gì để xin lỗi, để giúp cô khỏi phải đối mặt với nỗi khiếp sợ trong thời anh thơ ấu.

“Em không xin lỗi.” Cô gầm ghè, đôi mắt nheo lại và khó chịu.

Đôi mắt anh mở lớn ngạc nhiên.

“Em giận dữ.”

Và rồi anh không thể kháng cự được. Anh bật cười. Anh ngửa đầu ra sau và cười. Cô tuyệt đối hoàn hảo, khóa thân và giận dữ, sẵn sàng đi thẳng xuống địa ngục để lôi cha anh ra mà gay gắt nhấc móc.

Cô trông hơi hoảng sợ khi anh phá ra cười kỳ lạ, nhưng sau đó, cô cũng mỉm cười, như thể nhận ra tầm quan trọng của khoảnh khắc này.

Anh nắm lấy tay cô và, mạnh mẽ để cô chạm vào anh, đưa tay cô đến nơi trái tim anh, ấn mạnh cho đến khi những ngón tay cô trải ra, thấm vào lớp lông mềm trên ngực anh.

“Thật vững chắc.” Cô thều thào, tay dịu dàng trượt trên làn da anh. “Em chưa từng có ý tưởng nào về công việc khó khăn đến thế, vất vả cực nhọc trong khu nhà kính.”

Anh cảm giác như cậu trai mười sáu tuổi, vô cùng hài lòng trước lời cô ca tụng. Và ký ức về cha anh lặng lẽ trượt đi. “Anh cũng làm việc ngoài trời nữa.” Anh nói cộc lốc, không thể chỉ đơn giản là cảm ơn.

“Với những người làm công?” Cô làu bàu.

Anh thích thú nhìn sang cô. “Eloise Bridgerton—”

“Crane.” Cô sửa lại.

Một sự bùng nổ hài lòng xuyên qua anh trước những lời của cô. “Crane.” Anh lặp lại. “Đừng nói với anh em chúa chấp những tưởng tượng quái dị bí mật về những kẻ làm công ở nông trường.”

“Tất nhiên là không,” cô nói, “mặc dù...”

Không có cách nào anh để những từ ấy rơi vào quên lãng. “Mặc dù?” Anh giục già.

Cô trông có chút ngưng ngừng. “À, họ trông cực kỳ... mạnh mẽ... ngoài kia trong ánh nắng mặt trời, vất vả làm việc.”

Anh cười. Chậm rãi, như một thằng đàn ông say mê với việc giấc mơ gã ta thành hiện thực. “Ôi, Eloise.” Anh nói, đưa môi anh đến cổ cô và di chuyển xuống, xuống, xuống. “Em không biết bất cứ gì về mạnh mẽ đâu. Không gì hết.”

Và rồi anh làm những gì anh đã mơ trong cả nhiều ngày – à thì, một trong những thứ anh đã mơ về – và anh ngậm đầu ngực cô vào miệng, quét lưỡi anh xung quanh viền trước khi ngậm lại và mút.

“Phillip!” Cô gần như hét inh lên, ngã sập vào anh.

Anh nhẹ kéo cô vào trong vòng tay và bế cô đến giường, đã được sẵn sàng và chờ đợi cho cặp đôi mới kết hôn. Anh đặt cô lên đỉnh những tấm khăn trải giường, dừng lại để thích thú nhìn cô trước khi lo tới đôi vớ dài ở cô, cả hai đều bỏ lại trên người. Hai tay cô theo bản năng che đi chỗ nhạy cảm, và anh để cô e lệ, biết rằng sẽ đến lượt anh sớm thôi.

Anh móc những ngón tay xuống viền của một chiếc vớ, vuốt ve cô qua lớp lụa mềm thì, trước khi trượt nó xuống khỏi chân cô. Cô rên rỉ khi anh đi qua đầu gối cô, và anh không thể cưỡng lại việc ngược lên, hỏi, “Nhột không?”

Cô gật đầu. “Và hơn nữa.”

Và hơn nữa. Anh yêu câu nói ấy. Anh yêu rằng cô cảm giác hơn nữa, rằng cô muốn hơn nữa.

Chiếc vớ còn lại bị tổng khứ đi nhanh hơn, và rồi anh đứng lên cạnh cô, những ngón tay di chuyển đến những khóa trên quần anh. Anh dừng lại một thoáng và nhìn cô, chờ đợi đôi mắt cô nói với anh rằng cô đã sẵn sàng.

Và rồi, với một vận tốc và sự nhanh nhẹn chưa từng mơ mình sở hữu, anh lột quần áo của chính anh khỏi những gì còn lại, và nằm xuống cạnh cô. Cô cứng người trong một khắc, rồi thư giãn khi anh ve vuốt cô, môi anh tạo ra những âm thanh im lặng khi di chuyển đến nơi thái dương cô, và rồi là đôi môi nhỏ.

“Không có gì phải sợ cả.” Anh thăm thò.

“Em không sợ.” Cô nói.

Anh kéo người ra sau, nhìn vào gương mặt cô. “Em không sợ?”

“Hồi hộp, nhưng không sợ.”

Anh lắc đầu kinh ngạc. “Em thật đúng là rất cừ.”

“Em luôn nói với mọi người như thế,” cô nói với một cái nhún vai hờ hững, “nhưng anh dường như là người duy nhất tin em.”

Anh cười thắm trước lời ấy, lắc đầu ngạc nhiên, chỉ để vừa đủ tin rằng anh ở đây, vào đêm tân hôn của anh, và anh đang cười. Hiện tại là hai lần, cô đã khiến anh cười, và anh bắt đầu nhận ra đây là một món quà. Một món quà thú vị, vô giá, món quà anh thật lòng may mắn được nhận.

Ái ân chỉ mãi luôn là về nhu cầu, là về cơ thể và cơn khát khao nơi anh, và là bất cứ gì làm anh trở thành một thằng đàn ông. Đó chưa bao giờ là về niềm vui sướng, là sự ngạc nhiên trong thời khắc khám phá một người khác.

Anh giữ lấy gương mặt cô trong tay và hôn cô lần nữa, lần này với trọn cảm giác và xúc cảm chạy đua xuyên qua anh. Anh hôn môi, rồi hôn má, tiếp đến là cổ cô. Và anh di chuyển xuống, khám phá cơ thể cô, từ đôi vai đến bụng, đến cả bên hông cô.

Anh bỏ qua chỉ một chỗ, một chỗ anh sẽ rất rất thích được nổ tung, nhưng anh quyết định để sau, khi cô đã sẵn sàng.

Khi anh đã sẵn sàng. Marina không bao giờ để anh hôn ở đấy – không, vậy là không công bằng; sự thật, anh thậm chí không một lần hỏi. Chỉ là dường như sai trái khi cô ấy nằm bên dưới anh; bất động và câm lặng, cứ như đang thể hiện một nhiệm vụ. Đã từng có phụ nữ trong cuộc đời trước hôn nhân, nhưng họ là loại phụ nữ kinh nghiệm, và anh chẳng bao giờ muốn hoàn toàn quá thân mật với họ.

Để sau, anh tự hứa với bản thân khi dừng lại, ít thôi, để dí mũi vào những lọn tóc ở cô.

Sớm thôi. Chắc chắn sớm thôi.

Anh bao phủ hai bàn tay to lớn của anh xung quanh bắp chân cô, rồi trượt xuống, thúc hai chân cô mở ra để anh có thể dừng lại ở giữa. Anh cương cứng, thật sự cứng, sợ rằng sẽ tự làm bẽ mặt chính anh, vậy nên anh hít vào vài hơi thở sâu khi chạm đến lối vào mở của cô, cố gắng trấn tĩnh anh để có thể làm chuyện này đủ lâu cho cô tận hưởng.

“Ồ, Eloise.” Anh nói, dù thật sự đây đúng là tiếng làu bàu hơn. Anh muốn cô hơn bất cứ thứ gì, hơn cả chính cuộc sống, và anh chẳng biết làm sao anh lại lạc lối đến chừng ấy.

“Phillip?” Cô hỏi, giọng cô ngờ ngợ nghe như tiếng hốt hoảng.

Anh kéo ra để có thể nhìn thấy gương mặt cô.

“Anh lớn quá.” Cô thều thào.

Anh cười. “Em không biết đó chính xác là những gì một gã đàn ông muốn nghe sao?”

“Em chắc thế.” Cô nói, gặm lấy môi dưới. “Đó có vẻ như là loại việc anh khoe khoang trong khi anh đua ngựa, và chơi bài, và trở nên cạnh tranh mà không vì lý do thiết thực nào.”

Anh không chắc nên run lên vì cười hay mất tinh thần. “Eloise,” anh xoay sở nói ra, “anh đảm bảo với em—”

“Nó sẽ đau đến mức nào?” Cô bật ra.

“Anh không biết.” Anh thành thật nói. “Anh chưa bao giờ ở vào vị trí của em. Ít thôi, anh tin thế. Anh hy vọng không quá nhiều.”

Cô gật đầu, dường như cảm kích những lời ngay thẳng của anh. “Em tiếp tục...” Từ ngữ cô kéo lê.

“Nói với anh đi.” Anh nài nỉ.

Có đến vài giây cô không làm gì ngoài việc chớp mắt, và rồi cô nói. “Em tiếp tục phải sạch đi, như ngày khác, nhưng rồi em nhìn thấy anh, hay em cảm thấy anh, và em không thể tưởng tượng việc này sẽ ra sao, và em lo lắng em sẽ bị xé vụn mất, và em đánh mất nó. Sự lôi cuốn.” Cô giải thích. “Em đánh mất sự lôi cuốn.”

Và rồi anh quyết định – chuyện này thật rắc rối. Tại sao anh nên đợi? Tại sao cô nên đợi? Anh chồm xuống, hôn phớt vào miệng cô. “Đợi ngay đây.” Anh nói. “Đừng đi đâu hết.”

Trước khi cô có thể hỏi những câu hỏi – và cô là Eloise, nên tất nhiên cô có những câu hỏi – anh tuột xuống, và mở chân cô ra rộng hơn, theo cách anh nằm thao thức tưởng tượng giữa đêm, và hôn cô.

Cô thét lên.

“Tốt.” Anh lằm bằm, những lời anh biến mất vào tận đáy lòng cô. Hai tay anh vững chắc giữ lấy cô; anh không có lựa chọn, cô đang quằn quại và nhảy dựng lên như một phụ nữ hoang dã. Anh liếm và hôn, và nếm tới từng centimet, tới từng kẻ hở như trên người. Anh khao khát, ngấu nghiến cô, nghĩ rằng đây hoàn toàn đơn giản là điều tuyệt vời nhất anh đã từng làm trong suốt cuộc đời, và Chúa ơi, anh cảm tạ vì giờ đây đã là một người đàn ông kết hôn, và anh có thể làm việc này thường xuyên khi anh thích.

Anh đã nghe những gã đàn ông khác nói về nó, tất nhiên, nhưng chưa bao giờ anh mơ nó sẽ tuyệt đến mức này. Anh hoàn toàn đánh mất mình đến từng chân tơ kẽ tóc, và cô thậm chí còn chưa chạm vào anh. Không phải anh sẽ muốn cô làm thế vào lúc này – cách cô nắm chặt ra giường, những khớp ngón tay trở nên trắng bệch và căng thẳng, chết tiệt, cô sẽ xé toạc anh ra làm hai.

Anh lẽ ra nên để cô kết thúc mới phải, lẽ ra nên hôn cô cho đến khi cô bùng nổ trong miệng anh mới phải, nhưng ngay thời điểm đó những nhu cầu anh dâng lên, và anh đơn giản không có lựa chọn. Đây là đêm tân hôn của anh, và khi anh đổ tràn, sẽ phải là trong cô, không phải trên tấm ra giường, và Chúa ơi, nếu anh không nhận ra cái siết chặt của cô xung quanh anh sớm, anh khá chắc chắn sẽ biến thành ngọn lửa.

Và rồi anh nâng mình dậy, làm ngơ tiếng nấc đau đớn từ cô khi anh dứt môi ra, và di chuyển lên, để anh dựa vào cô lần nữa, rồi dùng những ngón tay mở cô ra hơn khi đâm tới trước.

Cô đã ẩm ướt – rất, rất ẩm ướt, một trộn lẫn giữa cô và anh, và không giống như bất cứ gì anh cảm thấy trước đây. Anh trượt vào ngay, lồi vào ở cô chẳng biết bằng cách nào dễ dàng và chặt lại cùng thời điểm.

Cô rên rỉ tên anh, và anh rên lên tên cô, và rồi, không thể giữ nhịp độ chậm rãi được nữa, anh ấn tới trước, phá vỡ màng chắn cuối cùng của cô, cho đến khi anh vào đủ đây. Và có lẽ anh đáng ra nên dừng lại, có lẽ anh đáng ra nên hỏi cô có ổn không, cô có cảm giác bất kỳ nỗi đau nào không, nhưng anh chỉ không thể. Chết tiệt là đã quá lâu, và chết tiệt là anh cần cô quá nhiều, và một khi cơ thể anh bắt đầu di chuyển, không có một thứ nào anh có thể làm để ngăn mình lại.

Anh đã nhanh và dữ dội, nhưng cô hẳn phải thích vì cô nhanh và dữ dội bên dưới anh, hông cô đề lên hông anh với lực ép khi những ngón tay cô cào vào lưng anh.

Và khi cô rên xiết, đó không phải tên anh. Đó là, “Hơn nữa!”

Anh trượt những ngón tay xuống cô, nắm lấy một trong hai bên hông cô, siết chặt khi anh nghiêng cô lên để cho phép anh đi vào dễ hơn, và sự thay đổi vị trí hẳn phải làm thứ gì đó thay đổi trong cách anh cọ xát cô, hay có thể cô chỉ đạt đến giới hạn, vì cô cong lại bên dưới anh, trở nên quá cứng nhắc khi run rẩy, và rồi một tiếng nấc xé toạc ra từ cổ họng cô khi anh cảm giác những cơ co giật xung quanh mình.

Anh không thể giữ lâu hơn nữa. Với một tiếng la cuối, anh đâm sâu, run bắn và lấy bẫy khi anh trút cạn chính anh, khẳng định cô cuối cùng và không thể tẩy xóa là của anh.

15. Chương 15

... chị không thể tin được là em sẽ không kể cho chị nhiều hơn.

Là người chị lớn của em (hơn đến những một năm tròn,
chị không nên phải nhắc em) chị sở hữu một sự kính trọng đo được chắc chắn,
và trong khi chị đánh giá cao thông tin của em rằng miêu tả của Annie Mavel
về tình yêu hôn nhân là đúng, chị nên thích vài chi tiết ngoài
miêu tả vắn tắt ấy hơn. Chắc chắn em sẽ không
bị bao bọc quá trong nốt cùng hạnh phúc của chính em đến mức
không thể dành ra vài từ (tính từ, thực tế, sẽ giúp ích)
cho người chị yêu quý của em.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến em gái cô, nữ Bá tước Kilmartin,
hai tuần sau đám cưới của Francesca.

Một tuần sau, Eloise đang ngồi phòng khách riêng nhỏ đã chuyển thành phòng làm việc của cô gần đây,
nhai nhai đuôi bút chì khi nỗ lực xem xét kỹ lưỡng những tài khoản trong nhà. Cô phải tính toán tài chính,
và những bao bột mì, và tiền lương cho người hầu, và những thứ như thế, nhưng sự thật tất cả những gì cô
có thể đếm là số lần cô và Phillip đã ân ái với nhau.

Mười ba lần, cô nghĩ. Không, mười bốn. Chắc, thậm chí là, mười lăm, nếu cô đến cả lần anh đã không thật
sự vào trong cô, nhưng cả hai đã...

Cô đỏ mặt, dù chẳng có linh hồn nào trong phòng lớn vốn cạnh cô, và dù sao thì cũng không phải như có
ai đó sẽ biết cô đang nghĩ gì.

Nhưng Chúa ơi, có phải cô đã thực sự làm thế không? Hôn anh ở đó?

Cô đã chưa từng biết một việc như vậy lại có thể. Cô tự hỏi Annie Mavel có biết có những thứ như vậy
không. Thật khó để tưởng tượng Annie làm việc ấy, nhưng rồi, thật khó tưởng tượng bất kỳ ai làm việc ấy,
đặc biệt nhất là cô.

Thật là kinh ngạc, cô nghĩ, tuyệt đối kinh ngạc và quá mức phi thường khi có một người chồng mất trí đến
thế vì cô. Họ không thường xuyên thấy nhau trong suốt ngày – cuối cùng thì, anh có công việc của anh, và
cô có công việc của cô, chỉ một phần – nhưng vào ban đêm, sau khi anh cho cô năm phút để trang điểm (lúc
đầu là hai mươi phút, nhưng dường như ngày càng thu ngắn lại, và cô ngay cả không thể nghe tiếng bước
chân anh ngoài cửa phòng trong suốt những phút ngắn ngủi anh giờ đây cho cô)...

Đêm, anh vỗ lấy cô như một tên đàn ông chiếm hữu. Một tên đàn ông chết đói, thực thể. Năng lượng ở anh
cứ như vô tận, và anh luôn thử những điều mới lạ, đặt cô trong những tư thế mới, trêu chọc và quấy nhiễu
cho đến khi cô hét lên và van nài, không bao giờ chắc là để anh dừng lại hay tiếp tục tiến lên.

Anh nói anh chưa từng đam mê với Marina, nhưng Eloise thấy thật khó để tin. Anh là một thằng đàn ông
với ham muốn nồng nhiệt (đó là một từ ngu ngốc, nhưng cô không thể nghĩ ra bất kỳ từ nào khác để miêu
tả), và những thứ anh làm với đôi tay...

Và miệng anh...

Và răng anh...

Và lưỡi anh...

Cô đỏ mặt lần nữa. Những việc anh đã làm – à ừ thì, một người phụ nữ sẽ chết đi một nửa khi không đáp lại.

Cô cúi xuống nhìn lại vào những cột và cột trong cuốn sổ cái. Những con số đã không tự thêm vào một cách màu nhiệm trong khi cô mộng mơ, và mỗi lần Eloise thử tập trung, chúng bắt đầu bơi bơi lẩn quẩn qua lại trước mắt cô. Cô khẽ liếc ra ngoài cửa sổ; cô không thể thấy nhà kính của Phillip từ vị trí này, nhưng biết nó chỉ quanh khúc cua, và anh đang ở trong đấy, vất vả làm việc, cắt tỉa lá và trồng những hạt giống, và bất cứ gì khác anh làm ở đó suốt ngày.

Suốt ngày.

Cô cau mày. Thật là một cụm từ vô cùng thích hợp. Phillip dành cả ngày trong nhà kính, thường bình thản dùng bữa giữa ngày được mang đến trong một cái khay. Cô biết không phải là khác thường khủng khiếp cho một người đàn ông và người vợ tách riêng nhau trong ngày (và, đối với nhiều cặp đôi, là cả đêm nữa), nhưng họ chỉ mới kết hôn được một tuần.

Và sự thật, cô vẫn còn đang học trong nhiều cách về người chồng mới của mình. Hôn nhân đã đến quá đột ngột; cô thật sự biết rất ít về anh.Ồ, cô biết anh chân thành và đáng quý, sẽ đối xử tốt với cô, và giờ đây cô biết anh sở hữu một khía cạnh ham muốn mà cô chưa bao giờ mơ ẩn nấp dưới vẻ bề ngoài dè dặt của anh.

Nhưng bên cạnh việc cô biết được về cha anh, cô không biết những kinh nghiệm anh có, những suy nghĩ, những gì đã xảy ra trong cuộc đời để khiến anh thành người đàn ông hiện tại. Cô cố gắng, tỉnh táo, kéo anh vào cuộc trò chuyện, và đôi lúc thành công, nhưng thường xuyên, những nỗ lực nơi cô tan biến đi.

Vì anh chẳng bao giờ dường như muốn chuyện trò khi có thể hôn. Và do đó, chắc chắn, anh thúc khủy tay dẫn cô vào phòng ngủ, nơi những từ ngữ bị quên lãng.

Và trong vài cơ hội hiếm hoi, khi cô xoay sở gài anh vào cuộc trò chuyện, việc ấy được chứng minh không là gì hơn ngoài một bài luyện tập điên tiết. Cô sẽ chỉ hỏi ý kiến anh về bất cứ gì liên quan tới công việc nhà, ví dụ như, anh chỉ nhún vai và nói với cô rằng, cô nên cố giải quyết chuyện trông hợp đến mức nào. Có đôi lúc, cô tự hỏi có phải anh cưới cô chỉ để có một người quản gia hay không.

Và, tất nhiên, một cơ thể ấm áp trên giường anh.

Nhưng có thể còn gì đó hơn nữa. Eloise biết còn gì đó hơn nữa với hôn nhân, biết còn gì đó hơn nữa trong hôn nhân. Cô không thể nhớ nhiều về sự hòa hợp giữa cha mẹ cô, nhưng để mắt đến các anh chị cô và người bạn đời, và cô nghĩ cô và Phillip có thể tìm thấy cùng một niềm hạnh phúc bất tận giống thế, nếu họ chỉ đơn giản trải qua thêm một khoảng thời gian nho nhỏ cùng nhau bên ngoài phòng ngủ.

Cô đứng dậy vội vã và bước về phía cửa. Cô nên nói chuyện với anh. Chẳng có lý do nào mà cô không thể ra nhà kính và nói chuyện với anh. Có thể anh thậm chí sẽ đánh giá cao nếu cô hỏi về công việc anh đang làm.

Nhưng rồi cô nghe âm thanh giọng mẹ cô lặp lại trong đầu.

Đừng thúc đẩy, Eloise. Đừng thúc đẩy.

Việc ấy sẽ mất một năng lượng cô chưa bao giờ nghĩ cô sở hữu, kể từ khi nó chống lại khuynh hướng tự nhiên ở cô, nhưng cô dừng lại, quay người, và lại ngồi xuống.

Cô biết mẹ cô không bao giờ sai lầm về bất cứ thứ gì thật sự quan trọng, và nếu Violet thấy phù hợp đưa ra lời khuyên vào đêm tân hôn của cô, Eloise khá ngờ là cô nên cẩn thận chú ý đến lời ấy.

Chuyện này, cô nghĩ với một cái cau mày gắt gỏng, hẳn phải là những gì mẹ cô có ý khi bà nói hãy cho việc ấy thời gian.

Cô ấn chặt hai tay dưới hông, như thể để giữ chúng khỏi nhấc lên và dẫn cô đến phía cửa. Cô khẽ liếc ra ngoài cửa sổ, rồi phải ngoảnh đi, bởi dù không thể thấy được nhà kính, cô biết nó vẫn ở đó, chỉ vòng quanh góc.

Đây không phải, cô nghĩ qua hàm răng nghiến chặt, là tình trạng tự nhiên của cô. Cô chưa bao giờ là loại người có thể ngồi im lặng và cười trong khi làm thế. Cô có nghĩa là di chuyển, hành động, thăm dò và đặt câu hỏi. Và nếu cô thành thật – là cả làm phiền phức, quấy nhiễu, và tuyên bố những ý kiến của mình cho bất kỳ ai chịu lắng nghe.

Cô cau mày, thở dài. Đặt vào điều này, cô không thể nghe như một người cực kỳ hấp dẫn.

Cô thử nhớ lại lời mẹ cô vào đêm tân hôn. Chắc chắn cũng có vài điều khẳng định ở đó. Cuối cùng thì, mẹ yêu cô. Bà phải nói gì đó tốt đẹp. Không phải chẳng hạn như có gì đó về vẻ quyến rũ ở cô sao?

Cô thở dài. Nếu cô nhớ chính xác, mẹ cô đã nói bà thấy sự thiếu kiên nhẫn ở cô là hấp dẫn, việc thật sự không giống thế khi tìm ra tính tình ai đó là tuyệt vời quyến rũ.

Chuyện này mới tệ hại làm sao. Cô hai mươi tám tuổi, vì Chúa. Cô đã trải qua trọn cuộc đời với cảm xúc hạnh phúc hoàn hảo với việc là chính bản thân cô và tự dẫn dắt chính mình.

Chà, gần như hạnh phúc đến hoàn hảo. Cô biết cô nói quá nhiều, và có lẽ hơi chút quá thẳng thắn cùng thời điểm, và tốt thôi, không phải mọi người đều thích cô, nhưng phần lớn mọi người đều thích, và cô từ lâu đã quyết định như thế cũng ổn.

Vậy hiện tại thì sao? Tại sao giờ đây cô cảm thấy quá không chắc chắn với bản thân, quá lo sợ về việc làm hay nói điều gì đó sai trái?

Cô đứng dậy. Cô không thể chịu được chuyện này – sự do dự, thiếu hành động. Cô lưu ý đến lời khuyên của mẹ cô và cho Phillip một chút riêng tư, nhưng có Chúa biết, cô không thể ngồi đây không làm gì lâu hơn nữa.

Cô cúi xuống nhìn cuốn sổ cái chưa hoàn tất. Ôi, trời ơi. Nếu cô đang làm những gì cô phải làm, cô sẽ không phải không làm gì hết, phải không?

Với một tiếng thở hắt ra tức tối, cô đóng sầm quyển sổ lại. Thật sự không là vấn đề nếu cô có thể tính toán, vì cô biết đủ nhiều để biết rằng cô sẽ không cộng chúng lại, ngay cả cô có ngồi đây, nên cô có thể đi ra và làm gì đó khác.

Bọn trẻ. Chuẩn xác. Cô đã trở thành người vợ một tuần trước, nhưng cô cũng trở thành một người mẹ nữa. Và nếu có ai đó cần sự can thiệp vào cuộc sống, thì đó là Oliver và Amanda.

Phấn chấn bởi mục đích mới phát hiện, cô sải bước ra khỏi cửa, cảm giác một lần nữa giống chính mình. Cô cần giám sát những buổi học của chúng, đảm bảo rằng chúng đang học hành đúng đắn. Oliver sẽ cần chuẩn bị cho bản thân vào Eton, nơi thẳng thớm thật sự nên tham gia trong học kỳ mùa thu.

Và rồi còn quần áo chúng nữa. Chúng đã khá lớn hơn tất cả so với toàn bộ quần áo, và Amanda xứng đáng với thứ gì đó xinh xắn hơn, và...

Cô thở dài mãn nguyện khi vội vàng lên những bậc thang. Cô đang sẵn sàng đánh dấu những việc cần làm trên những ngón tay, thậm chí kế hoạch về người thợ may cho phụ nữ và đàn ông, không ám chỉ tới việc đặt ra cách diễn đạt việc thuê vài người gia sư, vì chúng cần học tiếng Pháp và đàn dương cầm ghê gớm, và, tất nhiên, tính toán với phép cộng – và có phải chúng còn quá nhỏ cho phép tính chia?

Cảm giác khá tự mãn, cô đầu cửa mở phòng bọn trẻ ra, và rồi...

Cô dừng lại bất chợt, cố tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra.

Đôi mắt Oliver hoe đỏ, cứ như thằng bé đang khóc, và Amanda đang sụt sịt, chùi mũi bằng mu bàn tay. Cả hai đang nấc lên hỏn hỏn như một người thường làm khi đau khổ.

“Có chuyện gì vậy?” Eloise hỏi, trước hết nhìn bọn trẻ và sau đó là bảo mẫu của chúng.

Hai đứa sinh đôi không nói gì, nhưng chúng nhìn cô với đôi mắt mở to, cầu khẩn.

“Bảo mẫu Edwards?” Eloise hỏi.

Mới bà bảo mẫu xoắn lại thành một vế khó chịu không hài lòng. “Chúng đơn thuần hờn dỗi vì bị phạt.”

Eloise chậm rãi gật đầu. Không có nhiều sự ngạc nhiên rằng Oliver và Amanda có thể làm thứ gì đó buộc phải bị trừng phạt, nhưng tuy nhiên, có gì đó không đúng trong những gì cô đang thấy. Có thể đó là vẻ tan nát trong mắt chúng, như thể cố gắng thách thức và đã phải bỏ cuộc.

Không phải cô cần cổ vũ sự thách thức, đặc biệt là không khi chống lại bảo mẫu của chúng, người cần duy trì vị trí quyền uy trong phòng học, nhưng cô chưa từng nhìn thấy cảm xúc này trong đôi mắt chúng – quá đổi khúm núm tội cùng, quá dễ bảo và đầy sâu muộn.

“Tại sao chúng lại bị phạt?” Eloise hỏi.

“Những lời nói bất kính.” Giọng bà bảo mẫu ngay lập tức trả lời.

“Tôi hiểu.” Eloise thở dài. Hai đứa sinh đôi hầu như đáng bị phạt; chúng thường nói những lời không kính trọng và đó là thứ cô đã khiển trách chúng vài lần. “Và hình phạt nào được đưa ra?”

“Chúng bị đánh vào đốt ngón tay.” Bảo mẫu Edwards nói, lưng đồng thẳng lên.

Eloise ép bản thân nín thở quay hăm. Cô không thích hình phạt về thể xác, nhưng cùng lúc ấy, đánh vào đốt ngón tay là một chuẩn mực ở tất cả các trường tốt nhất. Cô khá chắc chắn tất cả các anh em trai cô đã bị đánh vào đốt ngón tay nhiều lần tại Eton; cô không thể tưởng tượng họ đã trải qua suốt nhiều năm học mà không có những lần vi phạm kỷ luật.

Dù vậy, cô không thích ánh mắt của bọn trẻ, nên cô kéo Bảo mẫu Edwards sang một bên và mềm mỏng nói. “Tôi hiểu chúng cần kỷ luật, nhưng nếu bà phải làm việc này lần nữa, tôi phải đề nghị bà làm nhẹ nhàng hơn.”

“Nếu tôi làm nhẹ hơn,” bà bảo mẫu nói khá đanh thép, “chúng sẽ không học được bài học.”

“Tôi sẽ là người phán xét chúng có học được bài học hay không.” Eloise nói, xù lông lên trước giọng lườm của bà bảo mẫu. “Và tôi không đề nghị nữa. Tôi đang nói với bà, chúng là trẻ con, và chúng phải được đối xử dịu dàng hơn.”

Mỗi Bảo mẫu Edwards bĩu ra, nhưng bà ta gật đầu. Một cái, sắc bén, để cho thấy bà ta sẽ làm như được yêu cầu, nhưng không đồng ý – và không tán thành sự can thiệp từ Eloise.

Eloise quay trở lại bọn trẻ và to tiếng nói. “Tôi khá chắc chắn chúng đã học được bài học cho hôm nay. Có lẽ chúng có thể nghỉ ngơi một lát với tôi.”

“Chúng tôi đang tập viết chữ.” Bảo mẫu Edwards nói. “Chúng tôi không thể để mất bất kỳ thời gian nào. Đặc biệt không nếu tôi có ý định diễn cả hai vai bảo mẫu và gia sư.”

“Tôi đảm bảo với bà rằng tôi có kế hoạch chú tâm vào vấn đề này với tất cả gấp gáp có thể.” Eloise nói. “Và cho hôm nay, tôi sẽ hạnh phúc tập viết cùng lũ trẻ. Bà có thể kiên quyết rằng chúng sẽ không bị rút lại đằng sau.”

“Tôi không nghĩ—”

Eloise lườm lườm xiên bà ta. Cô không phải là một người Bridgerton mà lại chẳng được gì, và nhờ Chúa, cô biết cách làm sao giải quyết với đám người hầu ngoan cố. “Bà chỉ cần nói cho tôi những kế hoạch về bài giảng của bà.”

Bà bảo mẫu trông điên tiết khủng khiếp, nhưng bà ta nói cho Eloise biết hôm nay chúng đang tập viết mẫu tự M, N và O. “Cả hai chữ hoa và chữ thường.” Bà thêm vào một cách sắc lẹm.

“Tôi hiểu.” Eloise nói, trao cho bà già chất giọng du dương khinh khỉnh. “Tôi hoàn toàn chắc rằng tôi đủ tiêu chuẩn trong lĩnh vực học vấn uyên thâm đó.”

Gương mặt Bảo mẫu Edwards chuyển sang màu đỏ kè trước lời mỉa mai. “Đó sẽ là tất cả sao?” Bà lồng lên.

Eloise gật đầu. “Đúng thế. Bà đi đi. Hãy hưởng thụ khoảng thời gian rảnh rỗi của bà – chắc chắn bà không có đủ với nó, phục vụ với nghĩa vụ gấp đôi như bà làm, như cả bảo mẫu và gia sư – và vui lòng trở lại để gặp chúng tôi sau bữa trưa.”

Đầu hất lên cao, Bảo mẫu Edwards rời khỏi phòng.

“Vậy tốt.” Eloise thông báo, chuyển sự chú ý của cô về phía hai đứa trẻ, vẫn còn đang đứng cạnh chiếc bàn nhỏ, ngược chăm chăm lên cô như thể cô là một vị thần, hạ giới xuống trái đất vì mục đích duy nhất là cứu trẻ em khỏi những mụ phù thủy độc ác. “Chúng ta có nên—”

Nhưng cô không thể kết thúc câu hỏi, vì Amanda đã phóng tới, quăng hai cánh tay cô bé vòng quanh bụng cô với lực mạnh đến mức đủ sức lưng cô đập vào tường. Và Oliver nhanh chóng theo sau.

“Nào, nào.” Eloise nói, bối rối vỗ vỗ vào tóc chúng. “Có chuyện gì không ổn à?”

“Không gì hết ạ.” Giọng Amanda nghèn nghẹt trả lời.

Oliver đẩy ra và đứng thẳng như một cậu nhóc nhỏ mà mọi người thường nói thành bé phải trở thành. Rồi thằng nhỏ phá hỏng hiệu ứng bằng cách chùi mũi bằng mu bàn tay.

Eloise đưa cho cu cậu khăn tay.

Thằng bé dùng nó, gạt đầu cảm ơn, và nói, “Chúng con thích mẹ hơn là Bảo mẫu Edwards.”

Eloise không thể tưởng tượng bất kỳ ai tệ giống như Bảo mẫu Edwards, và cô kín đáo thề sẽ tìm kiếm một sự thay thế càng nhanh càng tốt. Nhưng cô không muốn nói bất cứ gì với bọn trẻ về việc này; chúng sẽ gần như chắc chắn thuật lại thông tin với bà bảo mẫu, người hoặc chú ý ngay lập tức, bỏ chúng lại trong sự ràng buộc dễ sợ, hoặc trút nỗi tức giận và câu tiết lên bọn trẻ, việc sẽ không tốt chút nào.

“Hãy ngồi xuống nào.” Cô nói, lái hai đứa sinh đôi về hướng cái bàn. “Mẹ không biết các con thì sao, nhưng mẹ không muốn phải đối mặt với bà ta nếu chúng ta không tập viết những mẫu tự M, N, và O.”

Và cô tự nhủ thầm với mình – Mình phải nói chuyện với Phillip về chuyện này.

Cô cúi xuống nhìn vào hai bàn tay Oliver. Chúng trông không có vẻ bị ngược đãi, nhưng một trong những khớp ngón tay trông có hơi đỏ lên. Đó có thể là tưởng tượng của cô, nhưng dù vậy...

Cô cần nói chuyện Phillip. Ngay khi cô có thể.

—oOo—

Phillip ngân nga với chính mình khi anh cẩn thận cấy ghép cây giống con, nhận thức rằng trước hôn nhân, anh đã luôn dốc sức trong im lặng hoàn toàn và tuyệt đối.

Anh đã chưa bao giờ cảm thấy thích huyết sáo trước kia, anh nhận ra, chưa bao giờ một lần muốn khe khẽ hát lên thứ âm thanh ngân nga ấy với chính mình. Nhưng giờ thì... chắc, giờ thì có vẻ như âm nhạc đơn giản là ở trong không khí, bao trọn quanh anh. Anh cũng cảm giác thư thái hơn, và những nút thắt bền bỉ của sự căng thẳng trên đôi vai anh đã bắt đầu tan ra.

Cười Eloise, khá giản đơn, là thứ tốt nhất anh lẽ ra đã làm. Chết tiệt, anh thậm chí đi quá xa khi nói đó là thứ tốt nhất anh đã từng làm.

Anh, lần đầu tiên trong ký ức gần đây, hạnh phúc.

Có vẻ như bây giờ đó là một thứ đơn giản, được hạnh phúc.

Và anh thậm chí không chắc rằng anh nhận ra trước kia anh đã không hạnh phúc. Anh chắc chắn đã cười vào vài dịp, và tự thích thú với chính mình từ lúc này đến lúc khác – chưa bao giờ thế, khi hôn nhân của anh với Marina, rằng anh hoàn toàn và lúc nào cũng buồn bã.

Nhưng anh đã không hạnh phúc. Không phải theo cái cách mà anh biết, thức dậy vào mỗi sáng với cảm giác thế giới thật sự là một nơi kỳ diệu, và nó sẽ tiếp tục tồn tại như một nơi diệu kỳ khi anh lên giường ngủ vào ban đêm, và vẫn diệu kỳ như thể lần nữa khi anh thức dậy vào buổi sáng tiếp theo.

Anh không thể nhớ lần cuối cùng anh cảm giác như thế. Gần như không kể từ những ngày ở trường, khi anh nếm trải vị ngọt đầu tiên trong việc phần chân của khám phá trí tuệ – và anh đủ xa khỏi cha để không phải lo lắng về làn roi không ngớt đe dọa.

Thật khó để đếm những cách Eloise đã cải thiện cuộc sống anh. Đó là, tất nhiên, khoảng thời gian họ trong phòng ngủ, khá xa so bất cứ thứ gì anh có thể tưởng tượng. Nếu anh có từng mơ ái ân có bao giờ tuyệt vời

đến vậy, không cách nào anh có thể giữ không quan hệ lâu đến thế. Không cách nào anh có thể, khá thực lòng, nếu cơn thèm khát hiện tại ở anh là bất cứ chỉ dẫn nào.

Nhưng anh đơn giản đã không biết. Việc ân ái chắc chắn đã không giống thế với Marina. Hay với bất cứ người phụ nữ nào khi anh hãy còn lóng ngóng lúc còn là một gã trai ở trường, trước hôn nhân.

Nhưng nếu anh thật lòng với chính mình – và đó là một nhiệm vụ khó khăn, ngẫm nghĩ cơ thể anh đã tuyệt đối mù mịt trước cơ thể Eloise đến mức nào – mỗi quan hệ đó không phải là lý do chính cho tình trạng thỏa nguyện hiện tại nơi anh.

Cảm giác này – thật sự thì, hiểu biết này – rằng anh cuối cùng, và sự thật, lần đầu tiên kể từ khi trở thành một người cha, đã làm điều tuyệt đối đúng cho hai đứa sinh đôi.

Anh chẳng bao giờ là một người cha hoàn hảo. Anh biết điều đó, và ngay cả khi nếu anh có ghét điều đó thế nào đi chăng nữa, anh đã chấp nhận. Nhưng anh cuối cùng đã làm việc kế tiếp đây tốt đẹp, và trao cho chúng người mẹ hoàn hảo.

Cứ như thể cả ngàn cân tội lỗi đã được nhắc khỏi vai anh.

Chẳng ngạc nhiên các cơ anh cuối cùng cũng cảm giác thả lỏng và thư giãn.

Anh có thể đến nhà kính vào buổi sáng và không lo lắng. Anh không thể nhớ lần cuối anh làm thế, đơn giản là bước vào trong và làm việc, mà không nép mình mỗi khi nghe thấy tiếng động lớn ầm ỉ hay tiếng thét inh ỏi. Hoặc giả có thể tập trung vào công việc mà tâm trí không lạc vào tội lỗi, không thể đối mặt với bất cứ thứ gì khác hơn những sự thiếu sót khi làm một người cha.

Nhưng giờ đây anh bước vào và rũ bỏ hết mọi âu lo. Chết toi nói, anh không có những âu lo.

Thật là tráng lệ. Nhiệm màu.

Một sự nhẹ nhõm.

Và nếu có đôi lúc vợ anh nhìn anh cứ như cô muốn anh nói điều gì đó khác, hay làm điều gì đó khác – à thì, anh vạch điều đó lên như thực tế đơn giản rằng anh là một thằng đàn ông và cô là một phụ nữ, và kiểu như anh sẽ không bao giờ hiểu được kiểu như cô, và sự thật thì, anh chỉ nên hài lòng rằng Eloise gần như luôn nói chính xác những gì cô có ý nói, là một việc vô cùng tốt, vì anh không phải liên tục đoán cô mong đợi những gì ở anh.

Đó là thứ anh trai anh đã thường nói – Hãy thận trọng với một người phụ nữ hỏi những câu hỏi. Em sẽ không bao giờ trả lời chính xác.

Phillip tự cười với chính anh, thích thú với hồi ức. Đặt nó sang một bên, không có lý do gì để lo lắng nếu thỉnh thoảng, những cuộc trò chuyện của họ suy yếu dần vào hư không. Hầu hết thời gian đó đều rơi vào đúng trên giường, với anh tốt một cách hoàn hảo.

Anh cúi xuống nhìn chỗ phòng lên ở quần ống túm. Khỉ thật. Anh sẽ phải ngưng nghĩ về vợ mình vào giữa ngày. Hay ít ra thì, tìm một cách để kín đáo trở lại về nhà trong điều kiện này và nhanh lẹ tìm cô.

Nhưng rồi, cứ như thể cô biết anh đang đứng đó mà nghĩ cô hoàn hảo đến nhường nào, và cô muốn chứng minh nó thêm một lần nữa, cô mở cánh cửa vào nhà kính và thò đầu vào.

Phillip nhìn xung quanh và tự hỏi tại sao anh lại xây dựng kiến trúc toàn bằng kiếng. Anh có thể cần cài đặt vài tấm màn riêng tư nếu cô có đến thăm trong đều đặn.

“Em có làm phiền không?”

Anh nghĩ về câu nói đó. Chính xác là thế; anh đang ở giữa vài việc, nhưng anh nhận ra anh không phiền. Việc ấy thật lạ kỳ và khá hài lòng cùng một lúc. Anh đã thường điên lên khi bị những sự ngắt ngang trước đó. Ngay cả khi đó là người anh thích thú bầu bạn, sau vài phút anh tự thấy chính anh ao ước có họ sẽ đơn giản rời đi, vậy nên anh có thể trở lại làm bất cứ công trình nào anh phải đặt sang một bên vì lợi ích của họ. “Không có gì,” anh nói, “nếu em không khó chịu trước sự hiện diện của anh.”

Cô nhìn anh, lăm lem trong bùn và đất, bao gồm cả vết bẩn anh khá chắc đã trưng ra trên má trái, và cô lắc đầu. “Nó không là vấn đề.”

“Em có chuyện rắc rối gì à?”

“Đó là bảo mẫu của bọn trẻ.” Cô nói không mào đầu. “Em không thích bà ta.”

Đó không phải những gì anh trông đợi. Anh đặt cái thuổng xuống. “Em không thích? Có gì không ổn với bà ấy?”

“Em không biết chính xác. Chỉ là không thích.”

“À, đó khó là lý do để chấm dứt công việc của bà ấy.”

Môi Eloise nhẹ mím lại, một tín hiệu chắc chắn, anh bắt đầu nhận ra, rằng cô đang phát khùng. Cô nói, “Bà ta gõ các đốt ngón tay của bọn trẻ.”

Anh thở dài. Anh không thích ý nghĩ ai đó đánh con anh, nhưng rồi lần nữa, đó chỉ là đánh nhẹ vào khớp ngón tay. Không phải chuyện ấy không xảy ra trong từng phòng học ở nông thôn. Và, anh cam chịu nghĩ, các con anh không phải là những hình ảnh kiểu mẫu của thái độ cư xử tốt. Và vậy nên, muốn rèn rĩ, anh hỏi. “Chúng có xứng đáng bị không?”

“Em không biết.” Eloise thú nhận. “Em không ở đó. Bà ta nói chúng ăn nói bất kính với bà ấy.”

Phillip cảm thấy hai vai anh chùn xuống một ít. “Thật không may,” anh nói, “anh thấy chuyện đó không khó tin.”

“Không, tất nhiên không.” Eloise lên tiếng. “Em chắc chúng có hơi quái quỷ. Nhưng dù vậy, có cái gì đó không đúng.”

Anh dựa người vào chiếc bàn thợ mộc của anh, kéo mạnh tay cô cho đến khi cô ngã nhào vào anh. “Vậy thì hãy xem xét kỹ nó.”

Môi cô há ra ngạc nhiên. “Anh không muốn xem xét kỹ nó?”

Anh nhún vai. “Anh không phải người với những âu lo. Anh chưa bao giờ nghi ngờ Bảo mẫu Edward trước đây, nhưng nếu em thấy khó chịu, bằng mọi cách, em nên điều tra. Hơn nữa, em khéo với mấy thứ này hơn anh.”

“Nhưng” – cô hơi lúng túng khi anh kéo cô dựa vào anh và dí mũi vào cổ cô – “anh là cha chúng.”

“Và em là mẹ chúng.” Anh nói, từ ngữ thoát ra lẽ nhẹ và nóng hổi trên da cô. Cô đang say sưa, và anh đang hành động với ham muốn, và nếu anh không thể đơn giản khiến cô ngừng nói, anh có thể gần như dẫn dắt cô vào phòng ngủ, nơi họ có thể có nhiều niềm vui đáng kể hơn. “Anh tin tưởng sự phán xét ở em.” Anh nói, nghĩ điều đó sẽ xoa dịu cô – và hơn nữa, đó là sự thật. “Đó là lý do anh lấy em.”

Rõ ràng, câu trả lời của anh làm cô ngạc nhiên. “Đó là lý do... cái gì?”

“Chà, và cả cái này nữa.” Anh lau bầu, đang thử tìm ra đơn giản anh có thể vuốt ve cô nhiều như thế nào giữa cả đồng quần áo giữa họ.

“Phillip, dừng lại!” Cô thét lên, giật mạnh ra.

Cái quỷ gì đây? “Eloise,” anh hỏi – thận trọng, vì kinh nghiệm anh có, dù hạn chế, rằng một người nên luôn hành xử hết sức cẩn thận với một phụ nữ giận dữ – “chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì vậy?” Cô hỏi gặng, đôi mắt lóe lên nguy hiểm. “Làm sao anh có thể hỏi thế?”

“À,” anh chậm chạp nói, và với một chút mỉa mai, “có thể là vì anh không biết chuyện gì sai.”

“Phillip, đây không phải lúc.”

“Để hỏi em chuyện gì vậy?”

“Không!” Cô gần như gào toáng lên.

Phillip lùi lại một bước. Bản năng tự bảo vệ, anh châm biếm nghĩ. Chắc hẳn đó phải là những gì thuộc về khía cạnh đàn ông trong tất cả các vụ cãi vã giữa vợ chồng. Tự bảo vệ bản thân và không gì khác hơn.

Cô bắt đầu phẩy hai tay trong một kiểu cách quái dị. “Để làm việc này.”

Anh nhìn xung quanh. Cô đang phẩy trước cái bàn thợ mộc, trước hàng đồng cây đậu, trước bầu trời bên trên, nhấp nháy xuyên qua những tấm kính. “Eloise.” Anh nói, giọng đều đều thủng thỉnh. “Anh không phải là một thằng đàn ông tồi tệ, nhưng anh không biết em đang nói về cái gì.”

Hàm cô rút xuống cái đập, và anh biết anh đã dính vào rắc rối. “Anh không biết?” Cô hỏi.

Anh lẽ ra gần như nên lưu tâm đến những lời cảnh báo của chính mình về bản năng tự bảo vệ bản thân, nhưng có vài thứ xấu xa nho nhỏ – vài thứ phiền phức xấu xa của bọn đàn ông, anh dám chắc – buộc anh phải nói, “Anh không biết đọc ý nghĩ, Eloise.”

“Đây không phải lúc,” cuối cùng cô nghiêng rằng, “để thân mật.”

“Chắc, dĩ nhiên không.” Anh đồng ý. “Chúng ta không có nhiều riêng tư. Nhưng” – anh mỉm cười khi chỉ nghĩ về việc ấy – “chúng ta luôn có thể trở lại nhà. Anh biết mới giữa ngày, nhưng–”

“Em không phải có ý đó.”

“Tốt thôi.” Anh nói, khoanh tay lại. “Anh bỏ cuộc. Ý em là gì, Eloise? Vì anh bảo đảm với em, anh không có một manh mối nào.”

“Đúng là đàn ông.” Cô lầm bầm.

“Anh sẽ xem đó như một lời khen.”

Cái lườm của cô có thể làm đóng băng sông Thames. Nó cũng làm đông cứng khát khao ở anh, đã kích thích anh không ngừng, kể từ khi anh mong đợi giải thoát nói khỏi trang phục.

“Câu đó không có ý khen.” Cô nói.

Anh dựa lưng lại vào chiếc bàn thợ mộc, dáng điệu vô tình từ anh làm cô điên lên. “Eloise,” anh bình tĩnh nói, “cố gắng ban cho một chừng mực nhỏ nhoi kính trọng với trí thông minh của ta.”

“Thật khó khăn,” cô bắn lại, “khi anh thể hiện ra quá ít.”

Chính là nó. “Anh thậm chí còn không biết tại sao chúng ta tranh cãi!” Anh bùng nổ. “Một phút trước em đang vui lòng trong vòng tay anh, và phút tiếp theo em giật ra khỏi như một nữ thần báo tử.”

Cô lắc đầu. “Em không bao giờ vui lòng trong vòng tay anh.”

Cứ như thể thế giới anh rơi rụng xiềng liếng.

Cô hẳn phải thấy vẻ mặt sốc toàn tập của anh, vì cô nhanh lẹ thêm vào. “Hôm nay. Ý em chỉ hôm nay. Thực ra là, chỉ mỗi bây giờ.”

Cơ thể anh lỏng ra nhẹ nhõm, dù do những phần còn lại sục sôi với cơn thịnh nộ.

“Em đang cố nói chuyện với anh.” Cô giải thích.

“Em luôn cố nói chuyện với anh.” Anh chỉ ra. “Đó là tất cả những gì em làm. Nói nói nói.”

Cô kéo mạnh ra sau. “Nếu anh không thích,” cô nói bằng một giọng vụn vỡ, “anh lẽ ra không nên lấy em.”

“Đó không phải như việc anh có cơ hội lựa chọn.” Anh cúi tiết. “Các anh em trai em đã sẵn sàng hiến anh. Và anh hoàn toàn không đến nỗi tệ như em nói đâu, anh không phiền những cuộc độc thoại của em. Chỉ là không, vì tình yêu với Chúa, trong tất cả thời gian.”

Cô trông như đang cố nói gì đó cực kỳ khôn ngoan và cay độc, nhưng tất cả những gì cô có thể làm là ngáp ngáp như con cá và tạo ra những âm thanh như, “Unh! Unh!”

“Mỗi lúc thì thoáng,” anh nói, cảm giác khá cao hơn, “em có thể suy xét đến việc ngậm miệng lại và dùng nó vào vài mục đích khác.”

“Anh,” cô bốc khói, “thật không thể chịu nổi.”

Anh nhướn mày, biết rằng nó sẽ chọc tức cô.

“Em xin lỗi rằng anh thấy khuynh hướng nói chuyện của em quá chướng tai gai mắt,” cô day nghiêng, “nhưng em đang cố nói với anh vài thứ quan trọng, và anh cố hôn em.”

Anh nhún vai. “Anh luôn cố hôn em. Em là vợ anh. Anh phải làm cái quái gì khác chứ?”

“Nhưng đôi lúc không đúng thời điểm.” Cô nói. “Phillip, nếu chúng ta muốn có một cuộc hôn nhân tốt đẹp—”

“Chúng ta có một cuộc hôn nhân tốt đẹp.” Anh ngắt ngang, giọng phòng thủ và cay đắng.

“Vâng, tất nhiên,” cô nói nhanh, “nhưng không phải luôn là về... anh biết đó.”

“Không.” Anh nói, cố ý chậm hiểu. “Anh không biết.”

Eloise nghiêng hai răng lại với nhau. “Phillip, đừng như thế.”

Anh không nói gì, chỉ siết chặt đôi tay đã khoanh lại và chòng chọc nhìn vào gương mặt cô.

Cô nhắm mắt, và cảm khê lắc lư về trước khi môi cô di chuyển. Và anh nhận ra cô đang nói. Cô không tạo ra một âm thanh nào, nhưng cô vẫn đang nói.

Chúa tôi, phụ nữ không bao giờ dừng lại. Ngay cả bây giờ cô đang tự nói với chính mình.

“Em đang làm gì vậy?” Cuối cùng anh hỏi.

Cô không mở mắt khi nói. “Đang cố tự thuyết phục bản thân sẽ ổn thôi khi phớt lờ lời khuyên của mẹ em.”

Anh lắc đầu. Anh sẽ chẳng bao giờ hiểu phụ nữ.

“Phillip.” Cuối cùng cô nói, chỉ khi anh quyết định rằng anh sẽ bỏ đi và để cô tự nói chuyện riêng tư với chính mình. “Em rất thích những gì chúng ta làm trên giường—”

“Thật tốt khi nghe thế.” Anh cúi kính, vẫn còn quá điên tiết để có thể lịch thiệp.

Cô làm ngơ sự thiếu lễ độ ở anh. “Nhưng nó không thể chỉ về chuyện đó.”

“Nó?”

“Hôn nhân của chúng ta.” Cô đỏ mặt, rõ ràng không thoải mái với lời nói thẳng thắn như thế này. “Nó không thể chỉ là về ân ái.”

“Nó có thể chần chẫn trở thành một thỏa thuận tuyệt vời.” Anh lẩm bẩm.

“Phillip, sao anh không thảo luận chuyện này với em? Chúng ta có một vấn đề, và chúng ta cần nói chuyện về nó.”

Và rồi thứ gì đó trong anh đơn giản bật ra. Anh tin là hôn nhân của anh hoàn hảo, và cô đang than phiền? Anh đã quá chắc anh nhận được nó ngay lúc này. “Chúng ta mới cưới được một tuần, Eloise.” Anh nghiêng rằng. “Một tuần. Em trông đợi những gì ở anh?”

“Em không biết. Em—”

“Anh chỉ là một thằng đàn ông.”

“Và em chỉ là một người phụ nữ.” Cô nhỏ nhẹ nói.

Vì vài lý do, những từ ngữ lặng lẽ của cô chỉ làm anh phát khùng hơn nữa. Anh chồm tới trước, cố tình dùng kích cỡ ở anh để hăm dọa cô. “Em có biết đã bao lâu kể từ khi anh nằm với một người phụ nữ?” Anh rít lên. “Em có biết bất cứ gì không?”

Đôi mắt cô mở lớn đến không tin nổi, và cô lắc đầu.

“Tám năm.” Anh gầm lên. “Tám năm dài rỗng rã với không gì hơn ngoài chính bàn tay anh để xoa dịu. Nên lần tiếp theo anh dường như hưởng thụ với chính mình trong khi lao vào em, làm ơn tha lỗi cho sự non dại

và tính đàn ông ở anh—” Anh nói từ ngữ như cô có thể nói, với sự chế nhạo và giận điên. “Anh đơn giản đang có một khoảng thời gian tuyệt đẹp sau một thời gian dài khô cạn.”

Và rồi, không thể chịu nổi cô thêm một khoảnh khắc nào nữa—

Không, không đúng. Anh không thể chịu được bản thân.

Dù cách nào đi nữa, anh bỏ đi.

16. Chương 16

... chị làm điều tốt nhất, chị Kate yêu quý ạ.

Đàn ông rất dễ điều khiển. Em không thể tưởng tượng được có bao giờ thua một cuộc tranh cãi với họ.

Tất nhiên, nếu em chấp nhận lời cầu hôn của Quý ngài Lacye, em thậm chí sẽ không có cơ hội đó. Anh ta hiếm khi nói, việc em thấy cực kỳ lạ lùng.

— từ Eloise Bridgerton gửi đến chị dâu cô, nữ Tử tước Bridgerton, khi cô từ chối lời cầu hôn thứ năm.

Eloise ở lại trong nhà kính gần cả giờ, không thể làm bất cứ gì ngoài chăm chăm nhìn vào khoảng không, tự hỏi—

Chuyện gì đã xảy ra?

Một phút trước họ đang nói chuyện — thôi được, họ đang tranh cãi, nhưng trong một kiểu cách tương đối hợp lý và lịch sự — và tiếp theo anh mất hết đầu óc, gương mặt tê buốt với giận dữ.

Và rồi anh bỏ đi. Bỏ đi. Anh thực sự bước đi khỏi cô giữa một cuộc tranh cãi, và bỏ cô đứng đó trong nhà kính của anh, há miệng mắc quai và lòng kiêu hãnh bị châm chích hơn cả.

Anh bước đi. Điều đó thật sự làm phiền cô. Làm sao một người có thể bước đi giữa một cuộc tranh cãi?

Cứ giả dụ như, cô là người khơi mào nên cuộc thảo luận — thôi, được rồi, tranh cãi — nhưng dù vậy, đã không có gì lộ ra chứng nhận một cơn cuồng nộ từ phía anh.

Và phần tệ nhất là, cô không biết phải làm gì.

Cả quãng đời mình, cô đã biết phải làm gì. Cô đã không phải lúc nào cũng luôn đúng, nhưng ít nhất cô cảm giác chắc chắn với bản thân khi đưa ra quyết định. Và khi cô ngồi đó trên chiếc ghế của Phillip, cảm giác hoàn toàn bối rối và lạc lõng, cô nhận ra với cô, ít nhất, tốt hơn là hành động và sai trái hơn là cảm giác vô vọng và bất lực.

Và như thế tất cả điều ấy là chưa đủ, cô không thể xua giọng nói của mẹ cô ra khỏi đầu. Đừng thúc đẩy, Eloise. Đừng thúc đẩy.

Tất cả những gì cô có thể nghĩ là — cô đã không thúc đẩy. Lạy Chúa, cô phải làm gì ngoài việc đến với anh và bận tâm về các con anh? Có phải là rất sai khi thực sự muốn để nói hơn là chạy vào phòng ngủ? Cô cho là có thể sai, nếu cặp đôi trong câu hỏi chưa bao giờ trải qua khoảng thời gian thân mật cùng nhau, nhưng họ đã... họ...

Bây giờ chỉ là buổi sáng!

Không ai có thể nói họ có bất kỳ vấn đề gì trong phòng ngủ. Không ai.

Cô thở dài và sụm xuống. Cô chưa bao giờ cảm thấy cô quanh đến thế trong suốt cuộc đời. Buồn cười sao, thế đó. Có ai đã bao giờ nghĩ cô phải bỏ đi và kết hôn – để tham dự cuộc đời cô mãi mãi với một người khác – để cảm giác trở trọi thế này?

Cô muốn mẹ.

Không, cô không muốn mẹ. Cô hoàn toàn không muốn mẹ. Mẹ cô sẽ tử tế và thấu hiểu và mọi thứ mà một người mẹ nên làm, nhưng một cuộc trò chuyện với bà sẽ chỉ bỏ lại cô cảm giác như một đứa trẻ bé bỏng, không phải như một người trưởng thành mà cô phải thế.

Cô muốn chị em cô. Không phải Hyacinth, người chỉ vừa hai mốt và không biết bất cứ gì về đàn ông, nhưng sẽ là một trong các chị em đã kết hôn của cô. Cô muốn Daphne, luôn biết phải nói gì, hay Francesca, không bao giờ nói những gì một người muốn nghe, nhưng dù sao luôn xoay sở để thêm vào một nụ cười.

Nhưng họ ở xa xa quá, tận nơi London và Scotland, và Eloise sẽ không chuồn đi. Cô đã sắp đặt chăn gối trên giường khi kết hôn, và cô khá thỏa mãn ngủ ở đó vào mỗi đêm với Phillip. Chỉ là những ngày đó ngắn ngủi.

Cô sẽ không diễn vai kẻ hèn nhát và bỏ đi, dù chỉ là vài ngày.

Nhưng Sophie ở gần đây, chỉ một giờ đi đến. Và nếu họ không phải chị em ruột – thì, họ là chị em trong sâu thẳm con tim.

Eloise nhìn ra cửa. Trời quá nhiều mây để có thể thấy mặt trời, nhưng cô rõ ràng chắc chắn chưa quá giữa trưa nhiều lắm. Dù là tính cả thời gian đi, cô có thể dành cả ngày bên Sophie và trở lại vào bữa tối.

Lòng kiêu hãnh ở cô không muốn bất kỳ ai biết mình khốn khổ, nhưng trái tim muốn một bờ vai để khóc òa.

Trái tim cô đã thắng.

Phillip trải qua vài giờ tiếp theo dặm chân rầm rầm qua những cánh đồng, giật mạnh những cây cỏ dại một cách hần học ra khỏi mặt đất.

Việc ấy giữ cho anh khá bận rộn, vì anh không ở trong một khu vực trồng trọt, có nghĩa là có đến hàng đồng sạ gia tăng có thể phân loại như cỏ dại, nếu ai đó quá mức nghiêng hẳn về hướng đó.

Anh rất sẵn sàng. Anh còn hơn cả sẵn sàng. Nếu anh có con đường riêng của anh, anh sẽ giật mạnh từng cái cây mắc dịch ra khỏi trái đất.

Và anh, một nhà thực vật học.

Nhưng anh không muốn trồng những thứ ấy ngay bây giờ, không muốn bất cứ thứ gì nở hoa hay lớn lên. Anh muốn đá và cắt xéo và phá hoại. Anh giận dữ và phát cuồng và giáp mặt chính anh và giáp mặt Eloise, và anh chuẩn bị khá chắc chắn để làm bất cứ kẻ nào xuất hiện ngang đường anh phải điều đứng.

Nhưng vào sau buổi chiều của việc này, của những đá đá và dặm dặm, và giật mạnh những phần đầu của những bông hoa dại và xé toạc những cọng cỏ khỏi bãi cỏ xuống, anh ngồi trên một tảng đá và ngục đầu vào hai tay.

Chết tiệt.

Thật kinh tởm.

Thật là kinh tởm đến chết đấm, và thật mỉa mai làm sao khi – anh đã nghĩ họ vô cùng hạnh phúc.

Anh đã nghĩ hôn nhân của anh hoàn hảo, và tất cả thời gian – thôi, được rồi, chỉ mới một tuần, nhưng đã là một tuần của, theo ý anh, sự hoàn hảo. Và cô trở nên khổ sở.

Hay nếu không phải là khổ sở, thì là không hạnh phúc.

Hoặc là có thể có chút hạnh phúc, nhưng rõ ràng không đủ để vào trạng thái mê tột cùng, như anh đã rơi vào.

Và giờ đây anh phải đi và làm điều gì đó về việc này, việc cuối cùng anh muốn làm. Nói chuyện với Eloise, thực sự hỏi những câu hỏi và cố gắng suy ra việc gì không ổn, không ám chỉ đến tìm ra phải làm gì để sửa chữa nó – đó chỉ là loại việc anh luôn làm hổng bét.

Nhưng anh không có nhiều lựa chọn, phải không? Anh đã cưới Eloise một phần nào đó – chà, nhiều hơn một phần; gần như tất cả, sự thật là thế – vì anh muốn cô giải quyết gánh nặng, giải quyết tất cả những thứ phiền phức nho nhỏ trong cuộc đời anh, để giải phóng anh khỏi những thứ thật sự có vấn đề. Sự thật là anh đang phát triển mối quan tâm đến việc cô trở thành một phần thêm vào bất ngờ.

Tuy nhiên, anh ngờ ngợ, rằng hôn nhân của một người không được tính như một phiền phức nho nhỏ, và anh chỉ không thể bỏ nó đó cho Eloise. Và cũng đón đầu như một cuộc thảo luận từ-trái-tim-đến-trái-tim, anh sẽ phải ngoan cường chịu đựng và để nó qua đi.

Anh khá chắc chắn anh đã làm hổng việc, nhưng ít nhất anh có thể nói anh đã cố gắng.

Anh rên lên. Cô gần như hỏi anh về những cảm xúc của anh. Chẳng lẽ không có người phụ nữ nào còn sống hiểu được đàn ông không nói về những thứ xúc cảm đó sao? Chết tiệt, thậm chí phân nửa trong cái đám họ không có cảm xúc.

Hay có lẽ anh có thể chọn cách dễ dàng hơn và đơn giản xin lỗi. Anh không chắc anh sẽ xin lỗi về chuyện gì, nhưng việc đó sẽ dễ dàng cô và khiến cô hạnh phúc, và đó là tất cả vấn đề.

Anh không muốn Eloise bất hạnh. Anh không muốn cô hối tiếc về hôn nhân, dù chỉ là trong thoáng chốc. Anh muốn hôn nhân trở lại cách như anh nghĩ về nó – dễ dàng và thoải mái ngày qua ngày, bốc lửa và đam mê đêm qua đêm.

Anh lê bước lên ngọn đồi trở lại Romney Hall, thầm nhắm lại những gì sẽ nói trong đầu và trừng mắt khi tất cả việc ấy nghe ngu như lừa.

Nhưng dù sao thì, những nỗ lực nơi anh có thể suy ngẫm được, vì khi anh trở lại nhà và tìm Gunning, tất cả những gì tên quan gia nói là, “Bà ấy không ở đây.”

“Người có ý gì, cô ấy không ở đây?” Phillip gắng hỏi.

“Bà ấy không ở đây, thưa ngài. Bà đã đến nhà anh trai.”

Dạ dày Phillip siết chặt. “Anh trai nào?”

“Tôi tin là người sống gần đây.”

“Người tin là?”

“Tôi khá chắc chắn.” Gunning sửa lại.

“Cô ấy có nói khi nào có kế hoạch trở về không?”

“Không, thưa ngài.”

Phillip chửi thề hằn học dưới hơi thở. Rõ ràng Eloise đã bỏ anh. Cô không phải loại người tát nước ra khỏi một con thuyền chìm, ít nhất không khi chưa đảm bảo từng hành khách cuối cùng đã an toàn rời khỏi trước cô.

“Bà ấy không mang theo hành lý, thưa ngài.” Gunning nói.

Ồ, giờ, điều đó khiến anh cảm thấy tốt. Tên quan gia của anh cảm thấy cần thiết cam đoan một lần nữa với anh rằng anh không bị vợ bỏ rơi. “Được rồi, Gunning.” Phillip nói giữa hai hàm răng nghiến chặt.

“Rất tốt, thưa ngài.” Gunning nói. Nghiêng đầu, như vẫn thường làm khi xin lỗi anh, rồi rời khỏi phòng.

Phillip đứng trong đại sảnh có đến vài phút, bất động, hai tay nắm chặt giận dữ bên hông. Giờ anh phải làm cái quái gì đây? Anh sẽ không chạy theo sau Eloise. Nếu cô muốn rời khỏi anh đến mức kinh khủng như thế, thì thế có Chúa anh sẽ cho cô toại nguyện.

Anh bắt đầu bước vào phòng làm việc của mình, nơi anh có thể hậm hực và bốc khói trong riêng tư, nhưng rồi, khi anh bước chỉ vài bước ra khỏi cửa, anh dừng lại, liếc về phía cái đồng hồ quả lắc lớn cuối đại sảnh.

Mới hơn ba giờ một chút, chỉ là khoảng thời gian hai đứa sinh đôi thường ăn bữa nhẹ buổi chiều. Trước khi họ lấy nhau, Eloise đã buộc tội anh không có đủ quan tâm đến sức khỏe chúng.

Anh chống hai tay vào hông, khễ quay bước, cứ như không chắc phải quay về hướng nào. Anh cũng có thể lên phòng bọn trẻ, và dành vài phút không được mong đợi với con anh. Không phải như thể anh không có bất kỳ thứ gì để làm tốt hơn với thời gian của mình, mắc kẹt ở đây trong việc chờ đợi người vợ lang thang của anh trở về. Và khi cô trở lại – à thì, cô sẽ không có bất cứ gì để phàn nàn, không sau khi anh vắn xoắn thân mình vào một trong những cái ghế tí tẹo và uống sữa và ăn bánh quy với hai đứa sinh đôi.

Với một cú quay người dứt khoát, anh hướng đến những bậc thang dẫn lên phòng bọn trẻ, ở tầng cao nhất của Romney Hall, ẩn dưới mái hiên. Đó là trong cùng dãy phòng nơi anh đã lớn lên, với cùng đồ đạc và trò chơi, và có lẽ cùng cả vết nứt ở trần nhà phía trên những chiếc giường nhỏ, trông như một con vịt.

Phillip cau mày khi bước khỏi bậc thang cuối cùng ở tầng thứ ba. Anh có thể nhìn nếu vết nứt vẫn còn ở đó, và nếu thế, sẽ hỏi con anh xem chúng nghĩ nó trông giống thứ gì. George, anh trai anh, đã luôn thề rằng nó tương tự một con heo, nhưng Phillip đã không bao giờ hiểu làm sao mà anh ấy lại làm cái mỏ vịt như một cái mõm heo.

Phillip lắc đầu. Lạy Chúa, làm sao mà ai đó lại có thể sai lầm trong việc một con vịt như một con heo, anh chẳng bao giờ biết. Ngay cả khi – Anh dừng lại đột ngột, chỉ còn hai cánh cửa nữa là đến phòng bọn trẻ. Anh đã nghe gì đó, và anh không chắc đó là gì, ngoại trừ anh không thích nó. Nó là...

Anh lắng nghe lần nữa.

Nó là tiếng thút thít.

Khuynh hướng đầu tiên của anh là đông tổ bước tới trước và nổ tung xuyên qua cánh cửa phòng bọn trẻ, nhưng anh giữ bản thân lại khi nhận ra cánh cửa khép hờ khoảng bảy centimet, và vậy nên thay vào đó anh rón rén về trước, nhìn trộm qua vết nứt càng kín đáo càng tốt.

Chỉ mất nửa giây để nhận thấy chuyện gì đang xảy ra.

Oliver co tròn lại như quả banh trên sàn nhà, run rẩy với tiếng nức nở câm lặng, và Amanda đang đứng trước bức tường, dốc hết sức tự đưa hai bàn tay nhỏ bé ra, sứt sứt khi bà bảo mẫu đánh con bé bằng mặt sau của một quyển sách lớn và nặng.

Phillip đóng sầm cửa với một lực gần như làm nó bung ra khỏi bản lề. “Bà nghĩ bà đang làm cái quái gì thế?” Anh gần như rống vang.

Bảo mẫu Edwards quay lại trong ngạc nhiên, nhưng trước khi bà ta có thể mở miệng nói, Phillip vồ lấy quyển sách và ném mạnh nó ra sau anh vào bức tường.

“Ngài Phillip!” Bảo mẫu Edwards thét lên, sốc nặng.

“Làm sao bà dám đánh đập những đứa trẻ này.” Anh nói, giọng run lên điên tiết. “Và với một quyển sách.”

“Tôi được nói là–”

“Và bà làm chuyện đó ở nơi không ai thấy.” Anh cảm giác bản thân trở nên nóng bừng, kích động, ngứa ngáy để chửi như tát nước. “Bà đã đánh bao nhiêu đứa trẻ, đảm bảo rằng bỏ lại những vết bầm tím ở nơi không ai có thể thấy?”

“Chúng ăn nói vô lễ.” Bảo mẫu Edwards cứng rắn nói. “Chúng phải bị trừng phạt.”

Phillip bước tới, đủ gần để bà bảo mẫu bị ép phải rút lui. “Tôi muốn bà ra khỏi nhà tôi.” Anh nói.

“Ngài nói với tôi kỷ luật chúng nếu thấy phù hợp.” Bảo mẫu Edwards phản kháng.

“Bà thấy việc này phù hợp sao?” Anh rít, dùng đến từng ounce(*) kiềm chế để giữ hai tay bên hông. Anh muốn vung tay loạn xạ, để mắng nhiếc, để chộp lấy quyển sách và đánh người phụ nữ này chỉ như bà ta đã làm với con anh.

Nhưng anh giữ chặt cơn thịnh nộ. Anh không biết bằng cách nào, nhưng anh đã giữ chặt nó.

“Bà đánh bọn trẻ với một quyển sách?” Anh tiếp tục phát điên. Anh nhìn qua các con anh; chúng đang co rúm lại trong một góc, có lẽ hoảng sợ người cha cũng trong vẻ giận dữ như bà bảo mẫu. Anh phát ốm khi để chúng thấy anh theo cách này, quá gần với hoàn toàn mất kiểm soát, nhưng anh không thể làm gì hơn để kiềm chế bản thân lại.

“Ở đây không có cây roi.” Bảo mẫu Edward ngạo mạn nói.

Một câu sai lầm. Phillip cảm giác da anh thậm chí nóng hơn, chiến đấu chống lại làn sương mờ đỏ đã bắt đầu che mất tầm nhìn anh.

Đã từng có cây roi trong phòng bọn trẻ; đã được treo trên cái móc vẫn ở kia, ngay cạnh cửa sổ.

Phillip đã đốt nó vào cái ngày chôn cất cha anh, đã đứng trước ngọn lửa và quan sát nó chuyển thành tro bụi. Anh đã không hài lòng với việc chỉ quăng nó đi; anh cần thấy nó bị phá hoại, hoàn toàn và mãi mãi.

Và anh nghĩ về cây roi đó, nghĩ về hàng trăm lần nó đã được sử dụng trên cơ thể anh, nghĩ về cơn đau, sự sỉ nhục, tất cả nỗ lực anh đã dùng đến, cố gắng ngăn bản thân anh khỏi bật khóc.

Cha anh đã ghét những đứa trẻ mè nheo. Nước mắt chỉ là kết quả của một vòng tròn roi vọt khác. Hay là sợi dây thắt lưng. Hoặc là chiếc roi ngựa. Hoặc giả, khi không còn gì khác nữa, là bàn tay của cha anh.

Nhưng không bao giờ, Phillip nghĩ với một sự thờ ơ lạ lùng, là một quyển sách. Có lẽ cha anh đã chưa bao giờ nghĩ đến nó.

“Cút ngay.” Phillip nói, giọng anh chỉ vừa đủ để nghe rõ. Và rồi, khi Bảo mẫu Edwards không ngay lập tức phản ứng, anh rống lên. “Cút ngay! Cút ngay khỏi nhà này.”

“Ngài Phillip.” Bà ta phản đối, chạy trốn ra khỏi anh, ra khỏi tầm với của cánh tay dài, mạnh mẽ ở anh.

“Cút! Cút! Cút ngay!”

Anh không biết tất cả thứ này đến từ đâu nữa. Ở đâu đó sâu tận bên trong, không bao giờ bị thuần hóa, nhưng vẫn giữ ý định vững vàng.

“Tôi cần gom đồ đạc lại!” Bà ta hét lớn.

“Bà có nửa giờ.” Phillip nói, giọng thấp nhưng vẫn rung lên với ảnh hưởng của cơn giận. “Ba mươi phút. Nếu bà không biến ngay sau đó, chính tôi sẽ tự quăng bà ra ngoài.”

Bảo mẫu Edwards do dự ở ngưỡng cửa, bắt đầu bước đi, rồi quay lại. “Ngài đang hủy hại chúng.” Bà ra rít lên.

“Chúng là con tôi nên tôi được quyền làm thế.”

“Vậy thì, cứ tùy ngài. Dù sao đi nữa, chúng chẳng khác gì hơn những con quỷ con, gắt gỏng, cư xử tồi tệ—”

Bà ta không quan tâm tới sự an toàn của bản thân sao? Sự kiểm soát của Phillip đang tuột dần đến từng sợi chỉ mỏng, và anh rất gần để chụp lấy người phụ nữ chết tiệt này và tự tay ném bà ta ra khỏi cửa.

“Xéo ngay.” Anh gầm rống, cầu nguyện đó là lần cuối cùng. Anh không thể kiềm nén lâu hơn nữa. Anh bước tới, di chuyển để nhấn mạnh từ ngữ, và cuối cùng – cuối cùng – bà ta chạy khỏi phòng.

Trong một lúc, Phillip đơn giản đứng đó bất động, cố gắng làm bản thân bình tĩnh, trấn tĩnh lại hơi thở và đợi cho đến khi máu nóng anh ổn định lại. Anh đứng quay lưng lại phía hai đứa sinh đôi, và khiếp sợ phải quay lại. Trong anh đang chết mòn, bị tàn phá bởi tội lỗi rằng anh đã thuê ả đàn bà đó, con quái vật, để chăm sóc con anh. Anh đã quá bận với việc tránh mặt chúng, và không nhận ra chúng đang bị ngược đãi.

Ngược đãi giống hệt anh thuở nào.

Chậm rãi, anh quay lại, sợ những gì sẽ thấy trong mắt chúng.

Nhưng khi hướng cái nhìn chăm chăm của mình ra khỏi sàn nhà, và nhìn vào gương mặt hai đứa nhóc, chúng chuyển động nhanh chóng, phóng mạnh mình về phía anh với một lực đủ làm anh ngã nhào.

“Ồ, Cha yêu! (**)” Amanda hét, thể hiện sự âu yếm mà con bé đã quá tuổi để lộ ra. Anh đã là “Cha” cả hàng năm trời, và đã quên lãng thứ âm thanh đó ngọt ngào đến nhường ấy.

Và Oliver – thằng nhỏ cũng đang ôm anh, vòng tay mảnh khảnh siết chặt bao phủ quanh thắt lưng Phillip, vùi mặt vào áo sơ mi anh để cha không thấy mình đang khóc.

Nhưng Phillip có thể cảm thấy. Những giọt nước mắt thấm đẫm áo anh, và mỗi tiếng nấc làm khuấy đảo dạ dày anh.

Vòng tay anh siết chặt xung quanh chúng, đầy bảo vệ. “Shhh.” Anh ngân nga. “Ổn rồi mà. Giờ cha ở đây.” Những từ ngữ anh chưa một lần nói, chưa một lần tưởng tượng đang nói ra; anh chẳng bao giờ nghĩ anh có thể là người khiến mọi chuyện trở nên đúng đắn. “Cha xin lỗi.” Anh nghẹn giọng. “Rất xin lỗi các con.”

Chúng đã nói với anh chúng không thích bà bảo mẫu; anh đã không lắng nghe.

“Không phải lỗi của cha, Cha à.” Amanda nói.

Là lỗi của anh, nhưng dường như đó không phải là vấn đề. Không phải bây giờ, không phải vào thời khắc chín muồi cho một khởi đầu mới.

“Chúng ta sẽ tìm một bảo mẫu mới.” Anh quả quyết với chúng.

“Ai đó như Bảo mẫu Milsby?” Oliver hỏi, khịt khịt khi những giọt nước mắt cuối cùng đã vơi.

Phillip gật đầu. “Ai đó như bà ấy.”

Oliver nhìn nhìn anh với sự thành thật to lớn. “Cô – Mẹ có thể giúp ta chọn chứ?”

“Tất nhiên.” Phillip đáp, làm rối tóc. “Cha mong rằng mẹ sẽ cho ý kiến. Sau cùng thì, mẹ là một người phụ nữ với nhiều lựa chọn tuyệt vời.”

Bọn trẻ khúc khích.

Phillip cho phép anh tự mỉm cười. “Cha thấy hai con biết rõ mẹ.”

“Mẹ thích nói chuyện.” Oliver ngập ngừng nói.

“Nhưng mẹ vô cùng khôn khéo.” Amanda xen vào.

“Mẹ thật sự thế.” Phillip lầm rầm.

“Con khá thích mẹ.”

“Con cũng vậy.” Em gái thằng nhỏ thêm.

“Cha vui khi nghe thế.” Phillip nói với chúng. “Vì cha tin rằng nếu ở đây mẹ sẽ nói thế.”

Và cha cũng vậy, anh im lặng thêm vào. Anh đã trải qua nhiều năm để tránh mặt các con, sợ hãi anh sẽ gây lỗi lầm, hoảng sợ rằng anh sẽ mất bình tĩnh. Anh đã nghĩ anh đang làm điều tốt nhất cho chúng, giữ khoảng cách với chúng, nhưng anh đã sai. Rất rất rất sai.

“Cha yêu con.” Anh nói với chúng, khản giọng, với cảm xúc dâng trào. “Các con biết mà, phải không?”

Chúng gật đầu, đôi mắt bừng sáng.

“Cha luôn yêu các con.” Anh thì thầm, cúi thấp xuống cho đến khi ba cha con ngang tầm nhau. Anh kéo chúng lại gần, đắm mình trong hơi ấm chúng. “Lúc nào cũng luôn yêu các con.”

17. Chương 17

... không kể đến việc, Daphne, em nghĩ

chị lẽ ra không nên trốn chạy đi.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến chị cô, nữ Công tước Hastings,
trong cuộc chia ly ngắn ngủi giữa Daphne và chồng,
chỉ mới sau vài tuần trong hôn nhân của họ.

Con đường đến nhà Benedict lún và gập ghềnh, và vào lúc Eloise bước xuống trước bậc cấp nhà anh trai, tâm trạng cô đã chuyển từ xấu thành cău bẳn. Để làm cho vấn đề tồi tệ hơn, khi người quản gia mở cửa, rồi ông nhìn cô như thể cô là một ả đàn bà điên mất trí.

“Graves?” Cuối cùng Eloise hỏi, khi rõ ràng là ông ấy không nói bất cứ gì.

“Chúng tôi có đang mong cô đến?” Ông ấy hỏi, vẫn há hốc nhìn.

“À, không.” Eloise nói, nhìn khá thẳng thừng qua ông vào trong nhà, vì nơi đó, sau cùng thì, là nơi cô muốn ở.

Trời đã bắt đầu lác đác mưa phùn, và cô không mang quần áo theo để thay.

“Nhưng tôi không nghĩ...” Cô bắt đầu.

Graves bước vào trong, muện màng nhớ ra bản thân và để cô vào. “Chỉ là Cậu chủ Charles.” Ông nói, ám chỉ đến con trai lớn nhất của Benedict và Sophie, chỉ mới năm tuổi rưỡi. “Cậu ấy khá ốm. Cậu ấy—”

Eloise cảm thấy thứ gì đó kinh khủng và như axit dâng lên trong cổ họng. “Chuyện gì vậy?” Cô hỏi, thậm chí không để tâm kiểm chế sự gấp gáp. “Thằng bé có...” Chúa ơi, làm sao ai đó có thể hỏi một đứa nhóc có phải đang chết hay không?

“Tôi sẽ thông báo với Bà Bridgerton.” Graves nói, giật giật nuốt khan. Ông quay đi và chạy vội lên những bậc thang.

“Đợi đã!” Eloise gọi lớn, muốn hỏi thêm nữa, nhưng ông ấy đã đi mất.

Cô ngồi phịch xuống ghế, cảm giác phát ốm vì lo lắng, và rồi, như thể thể là chưa đủ, kinh tởm với chính bản thân vì đã bắt mẫn với mất mát của chính mình trong cuộc sống. Những rắc rối cô có với Phillip. Thật sự chẳng là rắc rối gì cả ngoài những khó chịu nhỏ – ừ, chúng dường như quá nhỏ và vô nghĩa so với việc này.

“Eloise!”

Đó là Benedict, không phải Sophie, đang đi xuống những nấc thang. Anh ấy trông hốc hác, quanh mắt đỏ mọng, làn da tái nhợt và xanh xao.

Eloise biết tốt hơn là hỏi đã bao lâu kể từ khi anh ngủ; câu hỏi sẽ không phiền phức, và hơn nữa, câu trả lời ở ngay đó trên gương mặt anh – anh đã không chớp mắt cả nhiều ngày.

“Em đang làm gì ở đây?” Anh ấy hỏi.

“Em đến thăm.” Cô nói. “Chỉ để chào mà thôi. Em không biết. Có gì sao? Charles sao rồi? Em mới thấy thằng nhỏ tuần trước. Trông thằng bé ổn. Thằng bé – Chuyện gì vậy?”

Benedict cần đến vài giây để tập hợp năng lượng, nói. “Thằng bé bị sốt. Anh không biết tại sao. Vào thứ bảy, thằng nhỏ thức dậy khỏe mạnh, nhưng rồi vào bữa trưa, nó—” Anh ấy sụm vào bức tường, đau đớn nhắm mắt. “Nó đang nóng bừng lên.” Anh ấy thều thào. “Anh không biết phải làm gì.”

“Bác sĩ đã nói gì?” Eloise hỏi.

“Không gì hết.” Benedict nói bằng một giọng trống rỗng. “Dù sao thì, không gì giúp ích hết.”

“Em gặp thằng bé được chứ?”

Benedict gật đầu, vẫn nhắm mắt.

“Anh cần nghỉ ngơi.” Eloise nói.

“Anh không thể.” Anh ấy lên tiếng.

“Anh phải thể. Anh nhìn thể này chẳng tốt với ai đâu, và em cá Sophie cũng chẳng tốt hơn.”

“Anh giúp cô ấy ngủ một giờ trước.” Anh ấy nói. “Cô ấy trông như chết rồi.”

“À, anh cũng không khác gì hơn.” Eloise nói với anh, giữ cho giọng cô đầy chủ đích nhanh nhẩu và thực tế. Thi thoảng đó là khoảng thời gian mọi người cần như thế này – được yêu cầu gì đó, bảo phải làm gì đó. Lòng trắc ẩn chỉ khiến anh cô khóc, và không ai trong số họ muốn chứng kiến điều ấy.

“Anh phải đi ngủ.” Eloise đề nghị. “Ngay. Em sẽ lo cho Charles. Dù nếu anh chỉ ngủ có một giờ, anh sẽ cảm thấy tốt hơn.”

Anh ấy không trả lời; nhắm mắt ngủ trong khi đứng.

Eloise nhanh chóng đưa ra chỉ thị. Cô hướng dẫn Graves đưa Benedict vào giường, và cô đi qua phòng bệnh, cố không thở dốc khi ở bước đầu tiên vào phòng và nhìn thấy đứa cháu trai bé nhỏ.

Thằng bé nhìn nhỏ xíu và yếu ớt trên chiếc giường quá lớn; Benedict và Sophie đã phải chuyển cậu nhóc con đến phòng ngủ của họ, nơi có nhiều phòng hơn dành cho những ai chăm sóc. Làn da cậu nhóc đỏ ửng, nhưng đôi mắt, khi mở ra, thì đờ đẫn và trống rỗng, và khi không gượng nằm yên, cậu nhóc lại quấy đạp, lăm lăm không mạch lạc về những chú ngựa con, những ngôi nhà trên cây và kẹo bánh hạnh nhân.

Việc ấy khiến Eloise tự hỏi cô sẽ làm bầm một cách rời rạc về điều gì, nếu cô có từng lên cơn sốt vì bệnh cúm.

Cô lau trán thằng nhỏ, và quay cậu lại, giúp những cô hầu thay tấm ra giường, và không chú ý khi mặt trời trượt xuống đường chân trời. Cô chỉ cảm ơn Chúa rằng Charles không tệ hơn dưới sự chăm sóc của cô, vì theo những người hầu, Benedict và Sophie đã ở bên cậu nhóc đến suốt cả hai ngày, và Eloise không muốn đánh thức cả hai dậy với tin xấu.

Cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, và đọc cho cậu bé nghe quyển sách yêu thích của cậu, những câu chuyện về lũ trẻ con, và cô kể cho cậu bé nghe những chuyện khi cha cậu còn bé. Và cô nghi ngờ là cậu nhóc chẳng nghe được từ nào, nhưng tất cả thứ này khiến cô cảm thấy tốt hơn, vì cô không thể chỉ ngồi đây và không làm gì hết.

Và mãi cho đến tận tám giờ tối, khi cuối cùng Sophie bật dậy ngấn ngờ và hỏi còn Phillip thì sao, cô mới nhận ra rằng cô nên gửi một lời nhắn, rằng anh có thể trở nên lo lắng.

Nên cô nguyền ngoạc vài dòng ngắn ngủi vội vã, và lại tiếp tục thức đêm cầu nguyện. Phillip sẽ hiểu thôi.

—o0o—

Đến tám giờ tối, Phillip nhận ra một trong hai thứ sau đã xảy đến với vợ anh. Cô đã bỏ mạng trong vụ tai nạn với chiếc xe ngựa, hay cô đã bỏ anh.

Dù là viễn cảnh nào cũng cực kỳ hấp dẫn.

Anh không nghĩ cô sẽ bỏ anh; cô dường như quá đổi hạnh phúc trong hôn nhân, ngoại trừ cuộc tranh cãi lúc chiều. Và bên cạnh đó, cô đã không mang theo bất cứ gì thuộc về cô, dù việc ấy chẳng có ý nghĩa gì nhiều; hầu hết đồ dùng cá nhân của cô đã được mang đến từ nhà cô ở London. Nó sẽ không như thể cô bỏ lại quá nhiều thứ tại đây ở Romney Hall này.

Chỉ là bỏ lại một người chồng và hai đứa con.

Chúa ơi, anh chỉ vừa mới nói với chúng vào chiều nay – Cha tin rằng nếu ở đây mẹ sẽ nói thế.

Không, anh hung hãn nghĩ, Eloise sẽ không bỏ anh. Cô sẽ không bao giờ làm một việc như thế. Không có đoạn xương hèn nhát nào trong cô hết, và cô sẽ không bao giờ lượn lờ ra khỏi và ruồng bỏ hôn nhân họ. Nếu cô không hài lòng ở vài điểm nào đó, cô sẽ nói với anh, nói thẳng vào mặt anh và nói toạc ra.

Việc đó, anh nhận ra – khi đang giật mạnh áo khoác lúc thực sự tự ném mình ra trước cửa – có nghĩa là cô đã chết ở con mương nào đó trên con đường Wiltshire. Trời đã mưa đều đều cả buổi tối, và những con đường nằm giữa nhà anh và nhà Benedict không được chăm sóc tốt để bắt đầu cho việc phóng xe đi.

Chết tiệt thật, gần như sẽ tốt hơn nếu cô bỏ anh.

Nhưng khi anh phi ngựa đến con đường vào Nhà Tranh Cửa Ta, cái tên lố bịch về ngôi nhà của Benedict Bridgerton, thấm nước ướt nhẹp và trong cơn cấu kính chết người, mọi việc bắt đầu trông giống Eloise đã quyết định từ bỏ hôn nhân hơn.

Bởi cô đã chẳng nằm trên con mương cạnh con đường, và không có bất kỳ dấu hiệu của bất cứ loại tai nạn xe ngựa nào, và hơn nữa, cô đã không nấp trong cả hai nhà trọ trên hành trình đi đến.

Và chỉ có một tuyến đường giữa nhà anh và nhà Benedict, không như thể cô ở đâu đó trong một quán trọ khác trên một con đường khác, và toàn bộ trò hề này có thể ghi lại như không gì khác hơn là một hiểu lầm to tướng.

“Bình tĩnh.” Anh nói dưới hơi thở khi động âm âm lên những bậc cấp phía trước. “Bình tĩnh nào.”

Vì anh chưa bao giờ gần với việc đánh mất bình tĩnh như lúc này.

Có lẽ ở đây có một lời giải thích hợp lý. Có lẽ cô không muốn đánh xe trở về nhà trong cơn mưa. Cơn mưa ngoài kia không lớn đến thế, nhưng lớn hơn cơn mưa phùn, và anh nghĩ rằng cô có thể không bận tâm ra đi.

Anh nâng cái vòng sắt trên cửa và động nó cái rầm. Mạnh.

Có lẽ bánh xe ngựa bị nứt.

Anh sập mạnh vòng cửa lần nữa.

Không, cái đó không thể giải thích được. Benedict có thể dễ dàng gửi cô lại nhà bằng xe ngựa của anh ấy.

Có lẽ...

Có lẽ...

Tâm trí anh tìm kiếm một cách vô ích cho vài lý do khác tại sao cô sẽ ở đây với anh cô, và không ở nhà với chồng cô. Anh không thể nghĩ được đến một lý do nào.

Câu nguyên rủa rít ra khỏi miệng anh là câu mà anh đã không không nói ra trong nhiều năm.

Anh với tới cái vòng cửa lần nữa, lần này chuẩn bị giật mạnh cái thứ ôn dịch này ra khỏi cửa và ném mạnh nó xuyên qua cửa sổ, nhưng rồi chỉ vừa lúc đó cánh cửa bật mở ra, và Phillip thấy chính anh đang trừng trừng nhìn vào Graves, người anh đã gặp ít nhất trong hai tuần lễ trước, trong trò hề tìm hiểu tổ tình.

“Vợ ta?” Phillip thực tế đã gầm lên.

“Ngài Phillip!” Tên quản gia thở dốc.

Phillip không di chuyển, dù cơn mưa đang tuôn dòng xuống mặt anh. Cái căn nhà mắc ôn này không có mái cổng. Ai mà có thể nghe về một thứ như vậy, ở nước Anh, ở tất cả mọi chỗ được chứ?

“Vợ ta.” Anh đâm thọc lần nữa.

“Bà ấy ở đây.” Graves đảm bảo với anh. “Mời ngài vào.”

Phillip bước vào trong. “Ta muốn vợ ta.” Anh nói lần nữa. “Ngay.”

“Hãy để tôi cởi áo khoác cho ngài.” Graves nói.

“Ta không cần cởi cái áo khoác chết toi này.” Phillip quát nạt. “Ta muốn vợ ta.”

Graves đông cứng, hai tay vẫn còn đang lúng lằng ở chỗ áo khoác Phillip. “Ngài không nhận được lời nhắn của Bà Crane?”

“Không, ta không nhận được lời nhắn.”

“Tôi nghĩ ngài đến quá nhanh.” Graves lầm bầm. “Ngài hẳn phải qua mặt người đưa tin. Tốt hơn ngài nên vào trong.”

“Ta đã vào trong.” Phillip bực bội nhắc ông ta.

Graves thở ra một hơi, gần như tiếng thở dài, cảm xúc rõ ràng một người quản gia không nên để lộ ra. “Tôi nghĩ ngài sẽ ở đây một lúc.” Ông ấy nhỏ nhẹ nói. “Cởi áo khoác ra đi. Hãy lau khô người. Ngài sẽ muốn thoải mái.”

Cơn giận của Phillip đột nhiên trượt qua sự khiếp sợ đến tận xương. Có phải đã có chuyện gì xảy ra với Eloise? Chúa ơi, nếu có bất cứ gì – “Chuyện gì đang diễn ra?” Anh thì thào.

Anh chỉ vừa mới tìm được các con. Anh không sẵn sàng để đánh mất vợ.

Người quản gia chỉ hướng về phía những bậc cấp với đôi mắt buồn bã. “Hãy đi với tôi.” Ông ấy khê khàng. Phillip theo sau, mỗi bước chân đang đẩy nổi kinh hãi.

Eloise đã, tất nhiên, đến nhà thờ gần như và mỗi ngày chủ nhật trong quãng đời cô. Đó là những gì cô được trông mong, và đó là điều mà những người tốt, chân thành lắm, nhưng sự thật cô chưa lần nào thực sự là loại người tín ngưỡng tôn giáo. Tâm trí cô có khuynh hướng thờ thần trong suốt những bài thuyết giảng, và cô hát bài thánh ca không phải với bất kỳ nhận thức vĩ đại của sự chấp cánh tâm linh nào ngoài việc bởi vì cô rất thích âm nhạc, và nhà thờ là nơi duy nhất chấp nhận cho đôi tai của chính cô cất cao giọng hát.

Nhưng giờ đây, tối nay, khi cô cúi xuống nhìn đứa cháu trai nhỏ bé, cô cầu nguyện.

Charles đã không tệ hơn, nhưng cậu nhóc cũng chẳng khá lên, và bác sĩ, người đã đến và đi đến lần thứ hai trong ngày, đã tuyên bố “ở trong tay Chúa”.

Eloise ghét cụm từ đó, ghét cái cách những bác sĩ phải viện đến nó khi đối mặt với căn bệnh ngoài khả năng của họ, nhưng nếu họ đúng, và điều ấy thật sự nằm trong tay Chúa, thì cầu Chúa, đó là những lời khẩn khoản cô gửi đến người.

Khi cô không đặt một mảnh vải lạnh lên trán Charles, hay một muỗng nước ấm ấm xuống cổ họng thẳng bé, cô cầu nguyện. Nhưng chẳng có nhiều việc để làm, và phần lớn thời gian của cô trong phòng là trải qua vô vọng trong thức trắng.

Vậy nên cô chỉ ngồi đó, hai tay khê gập lại trong lòng, thì thầm, “Làm ơn. Làm ơn.”

Và rồi, như thể lời cầu nguyện sai trái đã không được trả lời, cô nghe thấy âm thanh ở ngưỡng cửa, và chẳng biết bằng cách nào đó là Phillip, dù cô chỉ mới gửi lời nhắn có một giờ trước. Anh ướt đầm bởi cơn mưa, mái tóc bù xù dính vào trán, nhưng anh trông quá mức thân thuộc, và trước khi cô có một manh mối mình đang làm gì, cô chạy băng qua phòng và quẳng mình vào vòng tay anh.

“Ôi, Phillip.” Cô nấc lên, cuối cùng tự cho phép bản thân mình khóc. Cô đã quá mạnh mẽ cả ngày, buộc bản thân phải cứng rắn, sự cứng rắn mà anh trai và chị dâu cô cần. Nhưng giờ Phillip ở đây, và vòng tay anh đang rộng, anh cảm giác quá vững chãi và tuyệt vời, và lần đầu cô có thể cho phép ai đó mạnh mẽ vì cô.

“Anh nghĩ đó là em.” Phillip thì thào.

“Sao cơ?” Cô hỏi, bối rối.

“Người quản gia – ông ấy không giải thích cho đến khi bọn anh lên những bậc thang. Anh đã nghĩ đó là—” Anh lắc đầu. “Đừng bận tâm.”

Eloise không nói gì, chỉ ngược lên nhìn anh, nhẹ mím cười buồn bã.

“Thằng nhóc thế nào?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu. “Không tốt lắm.”

Anh nhìn qua Benedict và Sophie, đã đứng lên để chào anh. Họ trông cũng khá là ‘không tốt lắm’.

“Như thế này bao lâu rồi?” Phillip hỏi.

“Hai ngày.” Benedict đáp.

“Hai ngày rưỡi.” Sophie sửa lại. “Kể từ sáng chủ nhật.”

“Anh cần lau khô đi.” Eloise nói, đẩy mình ra khỏi anh. “Và giờ em cũng cần làm thế.” Cô rầu rĩ nhìn xuống váy, giờ đây ướt đầm ở phía trước vì quần áo ướt của Phillip. “Anh sẽ kết thúc không khá gì hơn tình trạng của Charles đâu.”

“Anh ổn.” Phillip nói, lướt qua cô khi đi đến cạnh giường của cậu bé nhỏ. Anh chạm vào trán cậu nhóc, rồi lắc đầu và chăm chú nhìn lại cha mẹ cậu nhóc. “Tôi không thể nói gì.” Anh nói. “Tôi quá lạnh vì cơn mưa.”

“Thằng bé sốt.” Benedict xác nhận một cách dứt khoát.

“Mọi người đã làm gì cho thằng bé rồi?” Phillip hỏi.

“Anh có biết vài loại thuốc không?” Sophie hỏi, đôi mắt đong đầy hy vọng một cách khủng khiếp.

“Bác sĩ đã lấy máu thằng bé.” Benedict trả lời. “Dường như chẳng giúp được gì.”

“Chúng tôi đã cho thằng bé uống nước luộc thịt,” Sophie nói, “và làm mát khi nó trở nên quá nóng.”

“Và làm thằng bé nóng lên khi nó trở nên quá lạnh.” Eloise kết thúc khổ sở.

“Không thứ gì có vẻ như công hiệu.” Sophie thì thào. Và rồi, trước mặt mọi người, chị ấy đơn giản sụp đổ. Đổ sụp vào cạnh giường và khóc nức.

“Sophie.” Benedict nghẹn lời. Anh ấy khụy gối xuống bên cạnh chị, và giữ lấy chị khi chị òa lên, Phillip và Eloise cùng quay đi khi nhận ra anh ấy cũng đang khóc.

“Trà lá liễu.” Phillip nói với Eloise. “Thằng nhóc có uống miếng nào không?”

“Em không nghĩ thế. Sao vậy?”

“Chỉ là vài thứ anh học tại Cambridge. Nó thường được sử dụng để xoa dịu cơn đau, trước khi cần thuốc phiện trở nên quá phổ biến. Một trong các giáo sư của anh nhấn mạnh nó cũng giúp giảm sốt.”

“Anh có cho chị Marina uống trà không?” Eloise hỏi. Phillip nhìn cô ngạc nhiên, rồi nhớ ra cô vẫn nghĩ Marina đã chết vì viêm phổi, việc mà, anh cho là, gần như đúng. “Anh đã thử,” anh trả lời, “nhưng anh không thể đổ nhiều xuống cổ họng cô ấy. Và hơn nữa, cô ấy ốm hơn Charles.” Anh nuốt khan, nhớ lại. “Theo nhiều cách.”

Eloise ngược lên nhìn vào khuôn mặt anh có đến một lúc lâu, rồi nhanh nhẹn quay lại Benedict và Sophie, bây giờ đã yên tĩnh, nhưng vẫn còn quỳ trên sàn nhà, lạc vào khoảnh khắc riêng tư của họ.

Tuy nhiên, Eloise, đúng là Eloise, có ít sự tôn trọng khoảnh khắc riêng tư vào thời gian như thế này, và vậy nên cô chộp lấy vai anh trai và quay anh ấy lại. “Anh có trà lá liễu không?” Cô hỏi anh.

Benedict chỉ nhìn cô, chớp mắt, và rồi cuối cùng nói. “Anh không biết.”

“Bà Crabtree có thể có.” Sophie nói, ám chỉ đến một nửa của cặp đôi già cả đã trông nom cho Nhà Tranh Cửa Ta trước khi Benedict kết hôn, và đã không là gì hơn ngoài một nơi chốn tạm bợ cho anh ấy qua đêm.

“Bà ấy luôn có những thứ như thế. Nhưng bà ấy và Ông Crabtree đã đi thăm con gái. Họ sẽ không về nhà trong nhiều ngày nữa.”

“Có thể vào nhà họ được chứ?” Phillip hỏi. “Tôi sẽ nhận ra nếu bà ấy có nó. Không phải là lá trà. Chỉ là vỏ cây, chúng tôi sẽ ngâm trong nước nóng, Nó có thể giúp hạ sốt.”

“Vỏ cây liễu?” Sophie nghi ngờ hỏi. “Anh có ý chữa cho con tôi với vỏ của một cái cây?”

“Nó chắc chắn không làm đau thằng bé bây giờ.” Benedict cộc lốc nói, sải bước về phía cửa. “Đi nhanh nào, Crane. Chúng tôi có chìa khóa nhà tranh của họ. Tôi sẽ tự dẫn cậu đến đó.” Nhưng khi anh ấy với tới cửa, anh quay lại và hỏi Phillip. “Anh có biết anh sắp làm việc gì không?”

Phillip trả lời cách duy nhất mà anh biết. “Tôi không biết. Tôi hy vọng thế.”

Benedict chăm chăm nhìn anh, và Phillip biết người đàn ông lớn tuổi hơn nay đang ước lượng. Chỉ có một thứ để Benedict cho phép anh cưới em gái anh ấy. Khá chắc còn thứ gì khác để buộc anh ấy đối mặt với những chất độc lạ lùng rót xuống cổ họng con trai.

Nhưng Phillip hiểu. Anh cũng có con mà.

“Được rồi.” Benedict nói. “Đi thôi.”

Và khi Phillip vội vã đi khỏi nhà, tất cả những gì anh có thể làm là cầu nguyện niềm tin của Benedict Bridgerton đặt vào anh là không nhầm chỗ.

Cuối cùng, thật khó để nói là vỏ cây liễu hay những lời thì thầm của Eloise hay chỉ là mảy mẩn thầm lặng, nhưng vào buổi sáng hôm sau, cơn sốt của Charles đã bị phá vỡ, và dù cho cậu nhóc vận còn ốm yếu cũng như bơ phờ, nhưng rành rành là đang hồi phục.

Đến trưa, hiển nhiên là Eloise và Phillip không còn cần ở lại nữa, và thực tế họ đang trở nên ngáng đường, vậy nên họ leo vào trong xe ngựa và hướng về nhà, cả hai đều thiết tha đổ sụp xuống trong cỗ xe ấy, một cái giường vững chắc và, lần đầu tiên, không làm gì cả ngoài việc ngủ.

Mười phút đầu tiên của hành trình về nhà trôi qua trong im lặng. Eloise, thật lạ lùng, tự thấy quá mệt mỏi để nói. Nhưng dù trong tình trạng kiệt sức, cô cũng không cách nào ngủ được, bị nỗi đau siết chặt từ sự căng thẳng và lo lắng của đêm không ngủ trước. Và vậy nên cô hài lòng với việc chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ nơi miền quê ẩm ướt. Trời đã ngừng mưa ngay vào lúc cơn sốt của Charles thuyên giảm, gợi ý về một sự can thiệp thiêng liêng có thể ám chỉ đến những lời cầu nguyện của Eloise như vị cứu tinh cho cậu bé nhỏ, nhưng Eloise liếc trộm về phía chồng cô, ngồi cạnh cô trong xe ngựa với đôi mắt nhắm (dù cho, cô khá chắc chắn, không ngủ), cô biết nó là do vỏ cây liễu.

Cô chẳng biết cô biết điều ấy bằng cách nào, và cô khá rõ cô có thể không bao giờ chứng minh được sự thật đó, nhưng mạng sống cháu trai cô đã được cứu bởi một tách trà.

Và nghĩ việc Phillip ở nhà anh trai cô tối đó đã chưa bao giờ được trông mong. Đó là một mắc xích trong những sự kiện. Nếu cô đã không đi để gặp hai đứa sinh đôi, nếu cô đã không đi nói với Phillip cô không thích bà bảo mẫu của chúng, nếu họ đã không cãi vã...

Theo cách đó, cậu nhỏ Charles Bridgerton hoàn toàn là cậu bé may mắn nhất nước Anh.

“Cảm ơn anh.” Cô nói, không nhận thấy cô có ý nói ra cho đến khi từ ngữ thoát khỏi môi.

“Vì cái gì?” Phillip lầm bầm ngái ngủ, mà không mở mắt.

“Charles.” Cô nói đơn giản.

Phillip mở mắt trước câu nói đó, và quay sang cô. “Đó có thể không phải nhờ việc làm của anh. Chúng ta sẽ không bao giờ biết có phải là nhờ vỏ cây lá liễu hay không.”

“Em biết.” Cô cương quyết nói.

Môi anh khê cong lên cười. “Em luôn luôn thế.”

Và cô nghĩ về bản thân – có phải đây là thứ cô đã đợi suốt cuộc đời mình? Không phải đam mê, không phải tiếng hỗn hển hài lòng cô cảm thấy khi anh trên giường cùng cô, mà là thứ này.

Thứ cảm giác thoải mái, thứ cảm giác của sự bầu bạn dễ chịu, của việc ngồi cạnh ai đó trong xe ngựa, và biết đến từng tế bào trong sự tồn tại của bạn rằng bạn thuộc về nhau.

Cô đặt tay mình vào tay anh. “Thật kinh khủng.” Cô nói, ngạc nhiên với những giọt lệ trong đôi mắt. “Em nghĩ em chưa từng sợ như thế trong đời. Em không thể tưởng tượng được nó sẽ như thế khủng khiếp đến thế nào với Benedict và Sophie.”

“Anh cũng không.” Phillip khê khàng nói.

“Nếu đó là một trong những đứa con của chúng ta...” Cô nói, và nhận ra đây là lần đầu tiên cô nói điều đó. Con của chúng ta.

Phillip im lặng một lúc lâu. Khi anh nói, anh nhìn ra ngoài cửa sổ. “Suốt cả thời gian anh dõi theo Charles,” anh nói, giọng khàn khàn mấp mờ, “tất cả những gì anh tiếp tục nghĩ là, cảm ơn Chúa đó không phải Oliver hay Amanda.” Và rồi anh quay lại sang cô, gương mặt nhẵn lại với tội lỗi. “Nhưng đó không nên là con của bất kỳ ai.”

Eloise siết tay anh. “Em không nghĩ có bất cứ gì sai với những cảm xúc ấy. Anh biết đó, anh không phải một vị thánh. Anh chỉ là một người cha. Một người cha rất tốt, em nghĩ thế.”

Anh nhìn cô với một biểu cảm kỳ lạ, và rồi lắc đầu. “Không.” Anh trang nghiêm nói. “Anh không phải người cha tốt. Nhưng anh hy vọng sẽ trở thành thế.”

Cô nghiêng đầu. “Phillip?”

“Em đã đúng.” Anh nói, môi siết lại thành một đường dữ tợn. “Về bảo mẫu của chúng. Anh không muốn bất cứ thứ gì không ổn, và vậy nên anh không chú ý, nhưng em đã đúng. Bà ta đánh đập tội nhỏ.”

“Cái gì?”

“Với một quyển sách.” Anh tiếp, giọng gần như thần nhiên, như thể anh đã kiệt sức với tất cả xúc cảm. “Anh bước vào và bà ta đang đánh Amanda với một quyển sách. Bà ta đã đánh Oliver xong.”

“Ồ, không.” Eloise nói, khi những giọt nước – của muộn phiền và giận dữ – đọng đầy trong mắt. “Em chưa bao giờ mơ. Em không thích bà ta, tất nhiên. Và bà ấy đánh bọn trẻ vào những khớp ngón tay, nhưng... em đã từng bị đánh vào những khớp ngón tay. Mọi người đều bị thế.” Cô sụp người xuống ghế, tội lỗi chùn vai xuống. “Em đáng lẽ nên nhận ra mới phải. Em lẽ ra nên thấy.”

Phillip khịt mũi. “Em chỉ mới ở đây hai tuần. Anh đã sống với người phụ nữ trời đánh đó cả hàng tháng. Nếu anh không thấy, làm sao em có thể?”

Eloise không có gì để nói, ít nhất không có gì để làm chồng cô cảm thấy tội lỗi hơn. “Em chắc anh đã sa thải bà ta.” Cuối cùng cô nói.

Anh gật đầu. “Anh nói với bọn trẻ em sẽ giúp tìm một người thay thế.”

“Tất nhiên.” Cô nói nhanh.

“Và anh—” Anh dừng lại, hắng giọng, và nhìn ra cửa sổ trước khi tiếp tục. “Anh—”

“Chuyện gì vậy, Phillip?” Cô nhỏ nhẹ hỏi.

Anh không quay lại khi nói. “Anh sẽ trở thành một người cha tốt hơn. Anh đã đẩy chúng ra quá lâu. Anh đã quá sợ hãi việc trở thành cha anh, trở nên giống ông, rằng anh—”

“Phillip,” Eloise thì thầm, đặt tay cô trên tay anh, “anh không giống cha anh. Anh chẳng bao giờ giống ông ấy.”

“Không, anh không giống,” anh nói, giọng rỗng tuếch, “nhưng anh nghĩ anh có thể thế lắm chứ. Anh đã chộp lấy roi da một lần. Anh đi đến chuồng ngựa và chộp lấy sợi roi da.” Anh gục đầu vào hai bàn tay. “Anh đã rất giận dữ. Giận dữ đến phát điên lên.”

“Nhưng anh đã không dùng đến nó.” Cô thì thầm, biết những lời của cô là đúng. Nó phải đúng.

Anh lắc đầu. “Nhưng anh đã muốn.”

“Nhưng anh đã không làm.” Cô nói lần nữa, giữ giọng kiên quyết như cô có thể.

“Anh đã rất giận.” Anh nói lần nữa, và cô không chắc anh có nghe cô không, khi quá lạc lõng trong chính ký ức anh. Nhưng rồi anh quay sang cô, và đôi mắt anh đâm xuyên qua đôi mắt cô. “Em có hiểu chuyện gì là kinh hãi với cơn giận của chính mình không?”

Cô lắc đầu.

“Anh không phải là một thằng đàn ông nhỏ bé, Eloise.” Anh nói. “Anh có thể làm bị thương ai đó.”

“Vậy thì em cũng có thể.” Cô trả lời. Và rồi, trước cái nhìn lạnh đậm từ anh, cô thêm vào. “À, có thể không như anh, nhưng em chắc chắn đủ lớn để làm bị thương một đứa trẻ.”

“Em sẽ không bao giờ làm thế.” Anh càu nhàu, quay đi.

“Anh cũng sẽ không làm bị thương một đứa trẻ.” Cô nhắc lại.

Anh lặng im.

Và rồi, bỗng dưng, cô hiểu. “Phillip,” cô dịu dàng nói, “anh nói anh giận dữ, nhưng... anh giận dữ với ai?”

Anh nhìn cô khó hiểu. “Chúng trét keo vào những tấm ra giường để dính vào tóc gia sư của chúng đấy, Eloise.”

“Em biết.” Cô nói, với cái phẩy tay xua đi. “Em khá chắc em sẽ muốn bóp cổ cả hai đứa, nếu em có mặt. Nhưng đó không phải những gì em hỏi.” Cô chờ anh đưa ra vào loại tín hiệu hồi đáp. Nhưng anh không làm thế, và cô thêm. “Anh giận chúng vì vụ keo, hay anh giận dữ với chính mình, vì không biết làm sao để chúng hiểu biết?”

Anh không nói nhưng cả hai đều biết câu trả lời.

Eloise với tới và chạm vào tay anh. “Anh không có gì giống cha anh cả, Phillip à.” Cô nói. “Không gì hết.”

“Giờ đây anh mới biết.” Phillip khẽ nói. “Em không biết anh đã muốn xé toạc Bảo mẫu Edwards ra thành vụn đến mức nào đâu.”

“Em có thể tưởng tượng ra.” Eloise nói, khịt mũi khi cô ổn định lại xuống chỗ ngồi.

Phillip cảm thấy môi anh xoắn lại. Anh không biết tại sao, nhưng có thứ gì đó gần như vui vui trong giọng điệu của vợ anh, thứ gì đó an ủi. Không biết bằng cách nào, họ đã tìm thấy sự hài hước trong một tình huống chẳng có chút hài hước nào. Và cảm giác thật tuyệt.

“Bà ta xứng đáng với thứ gì đó nhiều hơn.” Eloise bồi vào với một cái nhún vai. Và rồi cô quay sang và nhìn anh. “Nhưng anh không dạy bà ta một bài học đâu, đúng chứ?”

Anh lắc đầu. “Không. Và nếu anh xoay sở để kiềm cơn giận với bà ta, thì chết tiệt là anh sẽ giỏi trong việc không đánh mất bình tĩnh với con anh.”

“Tất nhiên rồi.” Eloise nói, cứ như đó chưa bao giờ là vấn đề. Cô vỗ vỗ tay anh, rồi liếc ra ngoài cửa sổ, rõ ràng thờ ơ.

Thứ niềm tin này ở trong anh, Phillip nhận ra. Thứ niềm tin này trong thâm tâm anh, trong đặc tính tâm hồn anh, khi anh tan nát bởi nghi ngờ trong nhiều nhiều năm đến thế.

Và rồi anh cảm giác anh phải chân thật, phải bắt đầu thẳng thắn, và trước khi biết anh đang làm gì, anh bật ra, “Anh đã nghĩ em bỏ anh.”

“Tối hôm trước?” Cô quay qua anh trong cơn sốc. “Sao anh lại nghĩ thế?”

Anh nhún vai tự phản đối. “Ồ, em không biết đâu. Nó có thể thế vì em bỏ đi đến nhà anh trai và không bao giờ trở lại.”

Cô hừm hừm trước câu nói đó. “Giờ đây rõ ràng anh đã hiểu lý do em bị giữ chân, và hơn nữa, em sẽ không bao giờ bỏ anh. Anh nên biết điều đó.”

Anh cong một bên mày. “Anh nên biết ư?”

“Tất nhiên anh nên biết.” Cô nói, nhìn khá cáu gắt với anh. “Em đã thề trong nhà thờ, và em đảm bảo với anh em không xem nhẹ những thứ như thế. Hơn nữa, em cam kết với Olivier và Amanda trở thành mẹ hai đứa nhóc, và em sẽ chẳng bao giờ quay lưng lại trước lời đó.”

Phillip quý trọng cô sâu sắc, rồi lầm bầm. “Không. Không, em sẽ không làm thế. Anh mới ngạc nhiên làm sao khi nghĩ vậy.”

Cô ngồi xuống lại và khoanh tay. “Chà, anh lẽ ra nên thế. Anh biết em nhiều hơn thế mà.” Và rồi, khi anh không nói bất cứ gì, cô thêm. “Những đứa nhóc đáng thương. Chúng đã mất mẹ mà không phải lỗi chúng. Em chắc chắn sẽ không chạy đi và để chúng trải qua mọi chuyện lần nữa.”

Cô quay sang anh với vẻ cực kỳ cáu kỉnh. “Em không thể tin anh thậm chí có thể nghĩ em như vậy.”

Phillip bắt đầu tự hỏi thứ tương tự với bản thân anh. Anh chỉ mới biết Eloise – Chúa ơi, có thể nào mới chỉ hai tuần? Vậy mà anh cảm giác như, trong nhiều cách, là cả đời người. Bởi anh cảm giác anh biết cô,

biết tường tận. Cô luôn có những bí mật, dĩ nhiên, như tất cả mọi người, và anh khá chắc anh chưa bao giờ hiểu rõ cô, vì anh chưa từng có thể tưởng tượng hiểu bất kỳ phái nữ nào.

Nhưng anh biết cô. Anh khá chắc anh biết cô. Và anh lẽ ra nên biết tốt hơn thay vào việc lo lắng cô từ bỏ hôn nhân họ.

Nó hẳn phải hoảng hốt, rõ ràng và đơng giản. Và, anh cho là, vì nghĩ cô bỏ anh tốt hơn là tưởng tượng cái chết của cô trong một con mương bên vệ đường nào đó. Với về trước, ít nhất anh có thể đồng bão đến nhà anh trai cô và lôi cô về nhà.

Nếu cô chết đi...

Anh không thể chuẩn bị cho nỗi đau trong ruột gan anh trước ý nghĩ đó.

Khi nào cô đã trở nên có ý nghĩa với anh nhiều đến thế? Và anh sẽ làm gì để giữ cho cô hạnh phúc?

Vì anh cần cô hạnh phúc. Không phải chỉ đơn giản, anh tự nói với chính mình, vì hạnh phúc của Eloise có nghĩa cuộc sống anh sẽ tiếp diễn bằng phẳng. Anh cần cô hạnh phúc, bởi chỉ cần một ý nghĩ nhỏ nhất của việc cô bất hạnh cũng như con dao cứa vào trái tim anh.

Đúng thế, sự mỉa mai nhấm mới hay làm sao. Anh đã tự nói với chính anh, hết lần này đến lần khác, rằng anh lấy cô để cô trở thành một người mẹ cho các con anh, nhưng chỉ đến bây giờ, khi cô tuyên bố sẽ không bao giờ rời bỏ hôn nhân họ, rằng lời cam kết của cô với hai đứa sinh đôi quá mạnh mẽ—

Anh cảm thấy ghen tị.

Anh thực sự ghen tị với con anh. Anh muốn cô ám chỉ đến từ vợ, và tất cả anh nghe chỉ là từ mẹ thôi.

Anh muốn cô muốn anh. Anh. Không phải chỉ vì cô đã thề trong nhà thờ, mà bởi cô khá tin rằng cô không thể sống nếu thiếu anh. Có thể thậm chí cả bởi vì cô yêu anh.

Yêu anh.

Chúa ơi, khi nào thì chuyện này đã xảy ra? Khi nào anh đã muốn quá nhiều đến thế từ hôn nhân? Anh cưới cô để cô trở thành mẹ các con anh; cả hai người họ đều biết việc ấy.

Và rồi giữa họ có sự đam mê. Anh là một thằng đàn ông, vì Chúa, và anh không ăn nằm với một người phụ nữ đến tám năm. Làm sao anh có thể không say cái cảm giác làn da Eloise cạnh anh, không say cái cảm giác những lời thì thầm và rên rỉ từ cô khi cô bùng nổ xung quanh anh?

Cái cảm giác thích thú thuần khiết của chính anh mỗi lần anh vào trong cô?

Anh đã tìm thấy mọi thứ anh từng muốn trong một cuộc hôn nhân. Eloise chạy vào đời anh hoàn hảo vào ban ngày, và sưởi ấm giường anh bằng kỹ năng thành thạo vào ban đêm. Cô lấp đầy đến từng khát khao trong anh quá tuyệt đến mức anh đã không chú ý cô còn làm cả những thứ khác hơn nữa.

Cô tìm thấy trái tim anh. Cô chạm vào nó, đổi thay nó. Đổi thay anh.

Anh yêu cô mất rồi. Anh đã không tìm kiếm tình yêu, đã không cho đến một ý nghĩ về nó, nhưng tình cảm ấy ở đây, và đó là thứ tình cảm vô giá nhất có thể hình dung ra.

Anh đang ở rặng đông của một ngày mới, ở trang đầu tiên của một chương mới trong đời mình. Thật xúc động. Và mới kinh hãi làm sao. Vì anh không muốn thất bại. Không phải bây giờ, không phải khi cuối cùng anh đã tìm thấy mọi thứ anh cần. Eloise. Con anh. Chính bản thân anh.

Đã quá nhiều năm kể từ khi anh cảm thấy thoải mái với làn da anh, kể từ khi anh tin tưởng bản năng mình. Kể từ khi anh nhìn vào gương mà không tránh né cái nhìn chăm chăm của chính anh.

Anh khẽ liếc ra ngoài cửa sổ. Xe ngựa đang đi xuống chậm dần, đang dừng lại sát cạnh Romney Hall. Mọi thứ đều trông xám ngắt – bầu trời, phiến đá của ngôi nhà, những khung cửa sổ, phản chiếu những đám mây. Ngay cả thảm cỏ dường như cũng ít xanh hơn khi không có ánh nắng mặt trời sáng soi sắc màu nó.

Phù hợp với tâm trạng suy tư của anh đến hoàn hảo.

Một gã người hầu xuất hiện để giúp Eloise xuống, và khi Phillip đã nhảy xuống cạnh bên cô, cô quay sang anh và nói, “Em kiệt sức rồi, và anh trông cũng giống thế. Có lẽ chúng ta nên chợp mắt chẳng?”

Anh chỉ vừa mới định đồng ý, vì anh mệt lử, nhưng rồi, chỉ trước khi những từ ngữ có thể thoát khỏi miệng anh, anh lắc đầu và nói. “Em sẽ chợp mắt mà không có anh.”

Cô mở miệng để hỏi anh, nhưng anh khiến cô im lặng với một cái siết dịu dàng trên vai cô. “Anh sẽ trở lại với em nhanh thôi.” Anh nói. “Nhưng ngay bây giờ, anh nghĩ anh muốn ôm các con.”

18. Chương 18

... con thường xuyên chẳng bao giờ nói đủ, Mẹ thân yêu,
rằng con biết ơn đến mức nào khi là con gái mẹ.

Hiếm có bậc cha mẹ nào sẽ cho một đứa trẻ quyền lợi và sự thấu hiểu như thế.

Và thậm chí càng hiếm hơn khi ai đó gọi con gái là một người bạn.

Mẹ ơi, con yêu mẹ.

– từ Eloise Bridgerton gửi đến mẹ cô,

khi cô từ chối lời cầu hôn thứ sáu.

Khi Eloise choàng tỉnh từ giấc ngủ, cô ngạc nhiên khi thấy phần tấm ra giường bên cạnh ngăn nắp và thẳng thớm. Phillip cũng mới một như cô, có lẽ là hơn, vì anh đã cưỡi ngựa suốt cả quãng đường đến nhà Benedict đêm trước, trong cơn gió và mưa.

Sau khi tự sửa sang cho bản thân, cô tìm anh, nhưng anh ở đâu đó chẳng tìm thấy được. Cô tự nói với chính cô đừng lo lắng, rằng họ đã có vài ngày khó khăn, rằng anh có lẽ chỉ cần vài khoảng thời gian cho chính mình, để nghĩ suy.

Chỉ vì cô có khuynh hướng không thích cô quạnh một mình, không có nghĩa là mọi người khác đồng ý với cô.

Cô nghiêm túc tự mỉm cười. Đó là một bài học cô đang cố gắng – một cách không thành công – để học suốt cả đời.

Và vậy nên cô buộc bản thân thôi không tìm anh. Giờ cô đã kết hôn, và đột nhiên cô hiểu những gì mẹ đã quá khó khăn để nói với cô vào đêm tân hôn. Hôn nhân là sự thỏa hiệp, và cô cùng Phillip là những người rất khác nhau. Họ có thể trở nên hoàn hảo cho người còn lại, nhưng đó không có nghĩa họ giống nhau. Cứ như thể cô muốn anh thay đổi vài thứ vì cô, vậy thì, cô cũng sẽ phải làm điều tương tự cho anh.

Cô không thấy anh trong phần còn lại của ngày, không cả khi uống trà vào buổi chiều, không cả khi cô chúc hai đứa sinh đôi ngủ ngon, và không cả ở bữa tối, việc cô bị buộc phải tự mình trải qua, cảm giác đến vô cùng nhỏ bé và lẻ loi tại chiếc bàn màu gụ lớn.

Cô ăn trong im lặng, dù nhận thức được đôi mắt dõi theo của người phục vụ, cả nụ cười cảm thông dành cho cô khi họ mang thức ăn đến.

Eloise cười lại với họ, vì tin lịch sự là việc tất cả thứ này cần, nhưng trong cô đang thở dài cam chịu. Thật là một tình trạng buồn chán khi tên phục vụ (đàn ông, vì Chúa, người thông thường mù tịt với đau đớn của người khác) cảm thấy đáng tiếc cho cô.

Nhưng rồi lần nữa, cô ở đây, chỉ mới một tuần sau hôn nhân và ăn tối một mình. Có ai sẽ không tiếc thương cho cô chứ?

Hơn nữa, sau cùng những người hầu biết, Ngài Phillip đã thịnh nộ ra khỏi cửa để tìm vợ về, người đã đoán chừng là bay đến nhà anh trai sau một sự tranh cãi âm ỉ kinh khủng.

Theo cách đó, Eloise thở dài nghĩ, có vẻ chẳng ngạc nhiên đến thế khi Phillip đã nghĩ có thể cô bỏ anh.

Cô dùng bữa một cách qua loa, không muốn kéo dài bữa ăn lâu hơn cần thiết nữa, và khi phải bắt buộc kết thúc hai muỗng pudding, cô đứng lên, hoàn toàn có ý định tự đến giường ngủ, nơi mà, cô cho là, cô sẽ trải qua như cả ngày nay – một mình.

Nhưng khi bước vài đại sảnh, cô thấy chính mình bồn chồn, chưa sẵn sàng để về phòng. Và vậy nên cô bắt đầu bước đi, có chút băng quơ, xuyên qua căn nhà. Đây là một đêm lạnh cho tháng Năm muộn, và cô mừng rằng có mang khăn choàng. Eloise đã trải qua thời gian trong nhiều căn nhà lớn ở nông thôn, nơi tất cả lò sưởi đều được đốt vào mỗi đêm, để lại căn nhà trong ngọn lửa của ánh sáng và ấm áp, nhưng Romney Hall, trong khi kín gió và thoải mái, không giữ ảo tưởng của sự ta đây, và vậy nên phần lớn các phòng được đóng vào đêm, nơi lò sưởi chỉ được thắp khi cần thiết.

Và chết tiệt thật, lạnh quá.

Cô kéo khăn choàng lại gần hơn quanh vai khi bước tới, khá thích thú tìm đường với chỉ ánh sáng mờ của trăng dẫn đường. Nhưng rồi, khi đến gần phòng tranh chân dung, cô thấy ánh sáng không thể nhầm được của một ngọn đèn lồng.

Ai đấy đang ở đó, và cô biết, thậm chí trước cả khi bước thêm một bước khác, đó là Phillip.

Cô lặng lẽ lại gần, vui vì đã mang đôi dép lê để mềm, và ngó qua cánh cửa.

Cảnh tượng gần như làm tan nát trái tim cô.

Phillip đang đứng đó, không nhúc nhích, trước bức chân dung của Marina. Anh chẳng di chuyển, thỉnh thoảng chớp mắt. Anh chỉ đứng đó, nhìn vào chị ấy, nhìn người vợ đã chết của anh, với biểu cảm trên gương mặt quá đối trọng trải và buồn phiền đến mức Eloise gần như hỗn hển.

Có phải anh đã nói dối cô khi bảo đã không yêu Marina? Khi anh nói anh đã không cảm thấy đam mê?

Và có quan trọng không? Marina đã chết. Không như thể chị ấy là một người cạnh tranh thực sự cho tình cảm từ Phillip. Và nếu chị ấy có là thế, thì có vấn đề gì chứ? Bởi anh không yêu Eloise, và cô cũng không—

Hoặc giả có lẽ, cô nhận ra, khi một trong những chớp sáng đó đánh bật đến từng hơi thở ra khỏi phổi cô, cô yêu anh.

Thật khó để tưởng tượng khi nào nó xảy ra, hay thậm chí nó đã xảy ra như thế nào, nhưng cảm giác cô có với anh, thứ cảm giác yêu mến và quý trọng này, đã phát triển thành thứ gì đó sâu đậm hơn.

Và chào ôi, cô muốn anh cũng cảm giác tương tự biết bao nhiêu.

Anh cần cô. Đó là điều cô khá chắc chắn. Anh cần cô có thể nhiều hơn cô cần anh, nhưng không phải điều đó. Dù vậy, cô yêu thích khi được cần đến, khi được ước muốn, khi trở thành không thể thiếu được, nhưng cảm xúc ở cô còn hơn cả thế.

Cô yêu cái cách anh cười, nụ cười hơi xếch, có chút trẻ con, và với chút âm điệu du dương ngạc nhiên, cứ như anh không thể tin được hạnh phúc của chính mình.

Cô yêu cái cách anh nhìn cô, như thể cô là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới, khi cô biết, khá hiển nhiên, rằng cô không phải thế.

Cô yêu cái cách anh thực sự lắng nghe những gì cô nói, và cái cách anh không để cô dọa nạt anh. Thậm chí cô yêu cả cái cách anh bảo với cô rằng cô nói quá nhiều, vì anh luôn cười khi nói thế, và bởi, tất nhiên, đó là sự thật.

Và cô yêu cái cách anh vẫn lắng nghe cô, ngay cả sau khi anh bảo với cô rằng cô nói nhiều quá.

Cô yêu cái cách anh yêu các con anh.

Cô yêu danh xưng anh, yêu sự chân thành ở anh, và yêu tính hài hước kín đáo ở anh.

Và cô yêu cách cô vừa hợp vào đời anh, và cách anh vừa hợp vào đời cô.

Thật là dễ chịu. Thật là đúng đắn.

Và cảm giác này, cuối cùng cô nhận ra, là nơi cô thuộc về.

Nhưng anh đang đứng đó, chăm chăm vào bức chân dung của người vợ đã chết, và từ cái cách anh quá tĩnh lặng và bất động kia... chỉ có Chúa mới biết anh đã đứng đó bao lâu. Và nếu anh vẫn còn yêu chị ấy...

Cô ghen lại vì một cơn sóng tội lỗi. Cô là ai mà lại đi cảm thấy thứ gì khác ngoài buồn bã cho Marina? Chị ấy đã chết khi còn quá trẻ, chẳng ai mong muốn. Và chị ấy mất những gì Eloise nghĩ rằng Chúa ban cho mỗi người mẹ – quan sát các con chị trưởng thành.

Cảm giác ghen tị với một người đã chết như thế này thật quá đáng.

Vậy mà...

Vậy mà Eloise hẳn không phải là một người tốt như cô nên thế, vì cô không thể quan sát cảnh tượng này, không thể quan sát cảnh Phillip lom lom vào bức chân dung người vợ đầu tiên của anh mà sự đổ kỵ lại không siết lấy con tim cô. Cô đơn giản nhận ra cô yêu người đàn ông này, và sẽ như thế, đến từng ngày còn lại của chuỗi ngày cô có. Cô cần anh, chứ không phải là một người phụ nữ đã chết.

Không, cô mạnh mẽ nghĩ. Anh không còn yêu Marina. Có thể anh chưa bao giờ yêu Marina. Anh đã nói vào buổi sáng trước rằng anh đã không với một người phụ nữ nào trong tám năm.

Tám năm?

Cuối cùng, nó cũng thấm vào cô.

Chúa ơi.

Cô đã dành cả hai ngày trước trong một cơn cảm xúc mãnh liệt đến mức đã không thực sự ngừng lại, và nghĩ – thực sự nghĩ – về những gì anh nói.

Tám năm.

Đó không phải là những gì cô sẽ trông đợi. Không khi từ một người như Phillip, rõ ràng tận hưởng – không, rõ ràng cần – mặt thể chất của tình yêu hôn nhân.

Marina đã chỉ mới chết được mười lăm tháng. Nếu Phillip đã không với một người phụ nữ trong tám năm, điều đó có nghĩa họ đã không sẽ chia phòng ngủ kể từ khi hai đứa sinh đôi được hình thành.

Không...

Eloise nhắm tính. Không, sẽ phải sau khi hai đứa sinh đôi được sinh ra. Sau đó một chút.

Tất nhiên, Phillip có thể tính toán sai, hoặc có lẽ, phóng đại quá mức, nhưng bằng cách nào đó, Eloise không nghĩ thế. Cô nghĩ anh biết chính xác khi nào là lần cuối cùng anh và Marina ngủ chung, và cô sợ, đặc biệt giờ đây cô đã xác định được ngày tháng, rằng đó thật sự là một dịp rất lâu.

Nhưng anh đã không phụ bạc chị. Anh đã vẫn chung thủy với một người phụ nữ mà chiếc giường chị trở thành nơi bị cấm với anh. Eloise không ngạc nhiên, dựa vào lòng tôn trọng và phẩm cách bẩm sinh ở anh, nhưng cô nghĩ cô sẽ không đánh giá thấp anh nếu anh có đã tìm kiếm sự an ủi từ nơi nào đó khác.

Và sự thật anh đã không làm thế-

Điều ấy càng khiến cô yêu anh nhiều hơn.

Nhưng nếu khoảng thời gian anh có với Marina đã quá khó khăn và xáo trộn đến thế, thì tại sao anh lại đứng đây tối nay? Tại sao anh lại chăm chăm nhìn vào bức chân dung của chị, đứng đó tựa hồ như anh không thể di chuyển khỏi? Chăm chú vào chị tựa hồ như anh đang bào chữa, van xin vì một thứ gì đó.

Van xin ân huệ của một người phụ nữ đã chết.

Eloise không thể chịu được lâu hơn. Cô bước tới trước và hắng giọng.

Phillip khiến cô ngạc nhiên bằng cách quay lại ngay lập tức; cô đã nghĩ anh sẽ hoàn toàn lạc trong thế giới của riêng anh, rằng anh sẽ chẳng nghe thấy cô đâu. Anh không nói gì, không cả tên cô, nhưng rồi.

Anh giơ tay ra.

Cô bước tới và nắm lấy tay anh, không biết phải làm gì khác nữa, ngay cả không biết – dường như mới thật lạ lùng – phải nói gì. Vậy nên cô chỉ đứng đó cạnh anh, và nhìn vào bức chân dung của Marina.

“Anh có yêu chị ấy không?” Cô hỏi, dù đã hỏi anh trước đó.

“Không.” Anh nói, và cô nhận ra một phần nhỏ trong cô hẳn phải vô cùng lo lắng, vì cảm giác nhẹ nhõm cô cảm thấy trước lời phủ nhận của anh là ngạc nhiên trước sự khẳng định mạnh mẽ đó.

“Anh có nhớ chị ấy không?”

Giọng anh mềm hơn, nhưng chắc chắn. “Không.”

“Anh có ghét chị ấy không?” Cô thì thầm.

Anh lắc đầu, và khi lên tiếng, giọng anh nghe quá mức buồn bã. “Không.”

Cô không biết phải hỏi gì nữa, không chắc cô nên hỏi những gì, nên cô chỉ đợi, hy vọng anh sẽ nói.

Và sau một khoảng thời gian rất rất dài, anh lên tiếng.

“Cô ấy sầu muộn.” Anh nói. “Lúc nào cũng luôn sầu muộn.”

Eloise ngược nhìn anh, nhưng anh không nhìn lại. Đôi mắt anh ở trên bức chân dung của Marina, như thể anh phải nhìn chị trong lúc nói về chị. Như thể anh nợ chị điều đó.

“Cô ấy luôn ủ rũ,” anh tiếp tục, “luôn có hơi quá tĩnh lặng, nếu việc ấy có bất kỳ ý nghĩa nào, nhưng nó càng tệ hơn sau khi hai đứa sinh đôi được sinh ra. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Bà đỡ nói, với phụ nữ là bình thường khi khóc lóc sau khi sinh, nhưng anh không nên lo lắng, rằng nó sẽ thôi không thể nữa trong vài tuần.”

“Nhưng không như thế.” Eloise nhỏ nhẹ nói.

Anh lắc đầu, rồi vội vàng chà một lọn tóc sang một bên khi nó phủ xuống lông mày anh. “Chỉ tệ hơn. Anh không biết giải thích thế nào. Nó gần như thế...” Anh nhún vai bất lực khi tìm kiếm từ ngữ, và khi nói tiếp, anh thì thào. “Nó gần như thể cô ấy đã biết mất – Cô ấy hiếm khi rời khỏi giường... Anh không bao giờ thấy cô ấy cười. Cô ấy khóc rất nhiều. Rất nhiều.”

Những câu nói lộ ra, không gấp gáp, nhưng từng câu kể tiếp nhau, cứ như mỗi mảnh thông tin được mang đến từ dòng ký ức anh chậm rãi. Eloise không nói bất cứ gì, không cảm thấy phải ngắt ngang anh, hay thử cố để xen những cảm xúc vào một việc cô chẳng biết.

Và rồi, cuối cùng, anh quay khỏi Marina và nhìn vào Eloise, đối diện trực tiếp với cô.

“Anh đã thử mọi thứ để làm cô ấy hạnh phúc. Mọi thứ trong khả năng anh. Mọi thứ mà anh biết. Nhưng không đủ.”

Eloise mở miệng, tạo ra một âm thanh nhỏ, sự bắt đầu của một lời thầm thì có nghĩa quả quyết với anh rằng anh đã làm tốt nhất, nhưng anh cắt ngang cô.

“Em có hiểu không, Eloise?” Anh hỏi, giọng trở nên lớn hơn, vội vã hơn. “Không đủ.”

“Đó không phải lỗi anh.” Cô dịu dàng nói, bởi dù cô đã không biết Marina lúc chị ấy trưởng thành, cô biết Phillip, và cô biết đó phải là sự thật.

“Cuối cùng anh đơn giản là bỏ cuộc.” Anh nói, thẳng thừng. “Anh thôi cố gắng giúp cô ấy. Anh quá mệt mỏi và phát ốm lên được việc đập đầu vào tường khi cô ấy lo âu. Và tất cả những gì anh cố làm là bảo vệ bọn trẻ, và giữ chúng tránh xa khi cô ấy trong một tâm trạng ủ ê. Vì chúng rất yêu mẹ.” Anh nhìn cô khẩn khoản, có lẽ là mong sự thấu hiểu, có lẽ là mong thứ gì khác nữa mà Eloise không hiểu. “Cô ấy là mẹ chúng.”

“Em biết.” Cô khẽ khàng nói.

“Cô ấy là mẹ chúng, và cô ấy không... cô ấy không thể...”

“Nhưng anh đã ở đó.” Eloise tha thiết nói. “Anh đã ở đó.”

Anh cười khản đặc. “Phải, và làm được cái cốc khô gì cho chúng. Sinh ra với một người trong bậc cha mẹ rất tồi là một lẽ, nhưng đến cả hai cũng vậy? Anh chưa bao giờ ước điều đó xảy đến với con anh, vậy mà... chúng ta ở đây.”

“Anh không phải là một người cha không tốt.” Eloise nói, không thể không giữ vẻ quả trách trong giọng.

Anh chỉ nhún vai và quay lại bức chân dung, rõ ràng không thể nghĩ về lời nói của cô.

“Em có biết nó tổn thương đến mức nào không?” Anh thều thào. “Em có biết bất cứ gì không?”

Cô lắc đầu, dù anh đã quay đi.

“Để cố gắng rất nhiều, chết tiệt là rất nhiều, và không bao giờ khánh công? Khốn nạn—” Anh phá ra cười, một thứ âm thanh ngắn, chua xót và đầy ghê tởm bản thân. “Khốn nạn,” anh nói lần nữa, “anh thậm chí không thích cô ấy, và nó lại đau đớn nhiều đến nhường ấy.”

“Anh không thích chị?” Eloise hỏi, sự ngạc nhiên đâm vào từ ngữ của cô trong một biểu lộ khác hẳn.

Môi anh cong lên châm biếm. “Em có thể thích ai đó em thậm chí không biết không?” Anh quay lại phía cô. “Em không biết cô ấy đâu, Eloise. Anh đã cưới cô ấy đến những tám năm, và anh chưa bao giờ biết cô ấy.”

“Có thể chị ấy không để anh biết chị.”

“Có thể anh lẽ ra nên cố gắng nhiều hơn.”

“Có thể,” Eloise nói, truyền cho giọng mình tất cả sự chắc chắn và thuyết phục cô có thể, “anh không thể làm gì hơn. Vài người được sinh ra với sự u sầu, Phillip à. Em không biết tại sao, và em nghĩ là cũng chẳng ai biết, nhưng đó đơn giản là cách họ như thế.”

Anh nhìn cô đầy nhạo báng, đôi mắt sẫm màu hoàn toàn gạt bỏ ý tưởng của cô, và vậy nên cô nhảy vào với, “Đừng quên em cũng biết chị ấy. Khi còn là một đứa trẻ, lâu hơn cả trước khi anh thậm chí biết chị ấy tồn tại.

Thế là biểu cảm ở Phillip thay đổi, và cái nhìn trân trân của anh trên gương mặt cô trở nên quá mãnh liệt đến mức cô gần như lúng túng dưới sức ép đó.

“Em không bao giờ nghe tiếng cười chị ấy.” Eloise nói một cách nhỏ nhẹ. “Không dù chỉ một lần. Em cố gắng nhớ chị từ khi gặp anh, cố gắng nhớ lại tại sao những hồi ức nơi em về chị luôn luôn dường như quá lạ lùng và kỳ quái, và em nghĩ chính là điều đó. Chị không bao giờ cười. Ai lại có thể nghe về một đứa trẻ chẳng bao giờ cười chứ?”

Phillip im lặng trong một thoáng, rồi anh nói. “Anh nghĩ anh cũng chưa từng nghe tiếng cô ấy cười. Có đôi lúc cô ấy sẽ mỉm cười, thường là khi bọn trẻ đến gặp, nhưng không bao giờ cười thành tiếng.”

Eloise gật đầu. Và rồi cô nói. “Phillip à, em không phải Marina.”

“Anh biết.” Anh nói. “Tin anh đi, anh biết. Đó là lý do tại sao anh cưới em, em biết đó.”

Đó không như những gì cô muốn nghe, nhưng cô kiềm chế sự thất vọng và để anh nói tiếp.

Những nếp nhăn trên trán anh hằn sâu hơn, và anh chà mạnh vào chúng. Anh trông bị đè nặng quá đổi, mệt mỏi quá mức về những trách nhiệm của mình. “Anh chỉ muốn ai đó sẽ không trở nên buồn bã.” Anh nói. “Ai đó sẽ sẵn sàng giúp bọn trẻ, ai đó sẽ không—”

Anh tự ngừng lại, quay đi.

“Ai đó sẽ không cái gì?” Cô hỏi gấp gáp, nhận thức rằng điều này quan trọng.

Cho đến một lúc lâu nhất, cô nghĩ anh sẽ không trả lời, nhưng rồi, chỉ khi cô đã định bỏ cuộc, anh nói. “Cô ấy chết vì bệnh cúm. Em biết mà, phải không?”

“Vâng.” Cô nói, vì anh quay lưng lại về phía cô và sẽ không thấy cô gật đầu.

“Cô ấy chết vì bệnh cúm.” Anh lặp lại. “Đó là những gì bọn anh nói với mọi người—”

Eloise bỗng nhiên cảm thấy vô cùng phát ốm, vì cô biết, hoàn toàn biết anh đang định nói gì.

“À, đó là sự thật.” Anh cay đắng nói, làm cô ngạc nhiên trước từ ngữ của anh. Cô đã rất chắc chắn anh sắp nói rằng họ đã nói dối suốt khoảng thời gian.

“Đó là sự thật.” Anh nói lần nữa. “Nhưng không phải hoàn toàn sự thật. Cô ấy chết vì bệnh cúm, nhưng bọn anh không bao giờ nói với bất kỳ ai tại sao cô ấy ốm.”

“Mặt hồ.” Eloise thì thầm, lời nói tự ý buột ra. Cô đã không nhận thấy cô đang nghĩ tới chúng mãi đến khi nói đến.

Anh gật đầu một cách dứt khoát. “Cô ấy không ngã vì tai nạn.”

Tay cô đưa lên che miệng. Không ngạc nhiên sao anh lại lo lắng đến thế khi cô dẫn bọn trẻ đến hồ. Cô cảm thấy kinh khủng. Tất nhiên cô đã không biết, không thể nào biết, nhưng dù vậy...

“Anh tìm được cô ấy vừa kịp lúc. Chỉ vừa kịp lúc để cứu cô khỏi chết đuối, thế đó. Không đủ thời gian cứu cô khỏi cơn viêm phổi ba ngày sau.” Anh nghẹn lên lại tiếng cười đắng ghét. “Thậm chí cả món trà vô liếu nổi tiếng cũng không thể làm gì cho cô ấy.”

“Em rất tiếc.” Eloise thì thầm, và cô rất tiếc, dù cái chết của Marina, trong nhiều cách, đã tạo ra hạnh phúc cho cô.

“Em không hiểu đâu.” Anh nói, không nhìn cô. “Em không thể nào hiểu được.”

“Em chưa bao giờ biết ai đó bỏ đi mạng sống của chính họ.” Cô nói thận trọng, không chắc đây có phải là những từ ngữ một người có ý nói trong tình huống này hay không.

“Ý anh không phải thế.” Anh nói, thật sự, gần như cáu kỉnh. “Em không biết như thế nào khi cảm thấy bị mắc kẹt, dính chặt, vô vọng. Để cố gắng hết sức và chẳng bao giờ, không bao giờ” – rồi anh quay sang cô, đôi mắt tóe lửa – “phá vỡ được. Anh đã cố. Anh đã cố vào mỗi ngày. Anh đã cố vì anh và đã cố vì Marina, và phần lớn tất cả vì Oliver và Amanda. Anh làm mọi thứ anh biết, mọi thứ mọi người nói anh làm, và không thứ gì, không một thứ gì có kết quả. Anh đã cố, và cô ấy khóc, và rồi anh cố lần nữa lần nữa và lần nữa, và tất cả những gì cô ấy luôn làm là chôn vùi chính mình sâu hơn vào trong chiếc giường chết dẫm, và kéo những vỏ bọc lên che quá đầu. Cô ấy sống trong bóng tối với những tấm màn cửa kéo xuống, và ánh sáng tối đi, và rồi cô chọn một ngày nắng chết tiệt để đi ra ngoài và tự sát.”

Đôi mắt Eloise mở lớn.

“Một ngày nắng.” Anh nói. “Bọn anh đã có một tháng chết tiệt của bầu trời mây mù, và rồi cuối cùng mặt trời lộ ra, và cô ấy phải tự sát.” Anh bật cười, nhưng thứ âm thanh cụt lủn và đắng cay. “Sau tất cả mọi thứ đã làm, cô ấy phải ra ngoài và hủy hoại những ngày nắng với anh.”

“Phillip.” Eloise nói, đặt tay cô trên tay anh.

Nhưng anh chỉ giữ tay cô ra. “Và nếu đó đó chưa đủ, cô ấy thậm chí không thể tự sát đầy chính đáng. Chà, không,” anh cay nghiệt nói, “anh cho là đó là lỗi anh. Cô ấy sẽ tốt hơn và chết nếu anh đã không đi theo và buộc cô phải tra tấn bọn anh thêm đây ba ngày nữa, tự hỏi rằng cô có thể sống hay chết.” Anh khoanh tay và khịt mũi kinh tởm. “Nhưng tất nhiên cô ấy chết. Anh không biết tại sao bọn anh thậm chí giữ hy vọng đó. Cô ấy không hề chiến đấu với nó, không dùng ngay cả đến một gam năng lượng để chiến đấu với căn bệnh. Cô chỉ nằm đó và để nó gây ra tổn thất, và anh đã tiếp tục đợi chờ cô ấy mỉm cười, cứ như cuối cùng cô được hạnh phúc vì giờ đây đã thành công trong một thứ muốn làm.”

“Ôi, Chúa ơi.” Eloise thì thầm, phát ốm bởi tưởng tượng. “Chị ấy có không?”

Anh lắc đầu. “Không. Cô ấy không còn đủ sức lực cho việc đó. Cô ấy chỉ chết với cùng một biểu cảm trên gương mặt luôn như trước giờ. Trống rỗng.”

“Em rất tiếc.” Eloise nói, dù cô biết những lời cô sẽ chẳng bao giờ là đủ. “Lẽ ra không một ai nên trải qua chuyện như thế này.”

Anh chú tâm nhìn cô đến cả một lúc lâu, đôi mắt anh nghiên cứu đôi mắt cô, tìm kiếm thứ gì đó, tìm kiếm một câu trả lời cô không chắc cô có. Rồi anh cộc lốc quay đi và bước về phía cửa sổ, đăm đăm nhìn ra bầu trời đêm tối đen như mực. “Anh đã rất cố gắng,” anh nói, giọng lặng lẽ với sự cam chịu và hối tiếc, “vậy mà, mỗi ngày anh ước anh đã cưới một người nào đó khác.”

Anh hích đầu đến trước, cho đến khi trán anh tì vào tấm kính. “Bất kỳ ai khác.”

Anh im lặng trong rất lâu. Quá lâu, theo ước tính của Elosie, và vậy nên cô bước tới trước, thì thầm tên anh, chỉ để nghe anh trả lời. Chỉ để biết rằng anh vẫn ổn.

“Hôm qua,” anh nói, giọng cộc lốc, “em nói chúng ta có một vấn đề—”

“Không.” Cô cắt ngang, nhanh nhất cô có thể. “Em không có ý—”

“Em nói chúng ta có một vấn đề.” Anh lặp lại, giọng quá thấp và mạnh mẽ mà cô nghĩ anh sẽ chẳng nghe thêm một sự xen ngang nếu cô thử. “Nhưng cho đến khi em trải qua cuộc sống mà anh chịu đựng,” anh nói tiếp, “cho đến khi em bị mắc kẹt trong một cuộc hôn nhân không thể sửa chữa, với một người bạn đời tuyệt vọng, mãi cho đến khi em ngủ trên giường trong cả nhiều năm, ước ao không gì hơn ngoài cái chạm khẽ từ một con người nào khác...”

Anh quay lại, bước về phía cô, đôi mắt bừng lên ngọn lửa khiến cô cảm thấy bị hạ thấp. “Cho đến khi nào em sống qua tất cả những thứ ấy,” anh nói, “đừng bao giờ phàn nàn về những gì chúng ta có. Vì với anh... với anh...” Từ ngữ anh đứt quãng, nhưng anh chỉ hơi dừng lại trước khi tiếp tục. “Chuyện này – chúng ta – là thiên đường. Và anh không thể chịu được khi nghe em nói bất kỳ gì khác.”

“Ôi, Phillip.” Cô nói, và rồi cô làm thứ duy nhất cô biết làm. Cô thu ngắn khoảng cách giữa họ, rồi vòng tay xung quanh anh, giữ chặt lấy tất cả cho thỏa lòng mong mỏi. “Em rất xin lỗi.” Cô thều thào, những giọt nước mắt thấm đẫm áo sơ mi anh. “Em vô cùng xin lỗi.”

“Anh không muốn thất bại lần nữa.” Anh nghẹn lời, vùi mặt vào chỗ hõm nơi cổ cô. “Anh không thể – anh đã không thể—”

“Anh sẽ không thể đâu.” Cô thì. “Chúng ta sẽ không thể.”

“Em phải được hạnh phúc.” Anh nói, từ ngữ nghe như thể chúng xé toạc ra từ cổ họng. “Em phải thế. Làm ơn nói rằng—”

“Em hạnh phúc.” Cô bảo đảm với anh. “Em hạnh phúc. Em hứa với anh.”

Anh kéo người ra và giữ lấy gương mặt cô trong hai tay, buộc cô nhìn sâu vào mắt anh. Tưởng như anh đang nghiên cứu điều gì đó trong vẻ mặt cô, tuyệt vọng tìm kiếm sự xác nhận, hay có lẽ là lời tha thứ, hay có lẽ chỉ là một lời hứa giản đơn.

“Em đang hạnh phúc.” Cô thì thầm, bao phủ hai tay anh bằng tay cô. “Nhiều hơn em có thể từng mơ. Và em tự hào trở thành vợ anh.”

Gương mặt anh dường như siết chặt, và môi dưới bắt đầu run lên. Eloise ngưng thở. Cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông khóc, chưa bao giờ thực sự nghĩ điều ấy có thể, nhưng rồi một giọt nước mắt nhẹ lăn xuống má anh, đọng lại chỗ trùng ở khóe môi anh, cho đến khi cô với tới và lau đi.

“Anh yêu em.” Anh nói, mắc nghẹn từ ngữ. “Anh thậm chí không quan tâm nếu em không cảm thấy giống thế. Anh yêu em... và...”

“Ôi, Phillip.” Cô thì thầm, với tới và chạm vào những giọt nước mắt trên khuôn mặt anh. “Em cũng yêu anh.”

Môi anh di chuyển như cố tạo thành từ ngữ, và rồi anh bỏ cuộc, và anh với tới cô, ép cô vào anh với một sức mạnh và sự dữ dội khiến cô thấy mình nhỏ bé. Anh chôn mặt vào cổ cô, thì thầm tên cô lần nữa lần nữa và lần nữa, rồi từ ngữ nơi anh trở thành những nụ hôn, và anh di chuyển lên làn da cô cho đến khi tìm thấy môi cô.

Họ đã đứng đó bao lâu, hôn nhau như thể thế giới kết thúc vào đêm tối rất muộn, Eloise sẽ chẳng bao giờ biết. Rồi anh cuốn cô vào vòng tay, bế cô ra khỏi phòng tranh chân dung để lên những bậc thang, và trước khi cô biết điều đó, cô đã trên giường với anh ở phía trên.

Và đôi môi anh đã không bao giờ rời khỏi môi cô.

“Anh cần em.” Anh khàn giọng nói, kéo váy cô ra khỏi bằng những ngón tay run rẩy. “Anh cần em như cần thở. Anh cần em như cần thức ăn, nước uống.”

Cô thử nói cô cũng cần anh, nhưng cô không thể, không thể khi môi anh đã gần xung quanh đầu ngực cô, không phải khi anh mút lấy theo cái cách khiến cô cảm thấy hụt hơi, một hơi nóng ấm áp, chầm chậm quần lay và dần lớn lên, lấy đi mọi thứ ở cô cho đến khi cô không thể làm gì hơn ngoài đem lại cho người đàn ông này, chồng cô, và trao chính cô cho anh với mọi thứ mà cô có.

Anh nâng mình dậy, chỉ đủ lâu để giặt mạnh quần áo của chính anh ra, và rồi anh tham gia lại cùng cô, lần này là nằm cạnh bên. Anh kéo cô vào anh cho đến khi họ chạm nhau, và rồi anh vuốt tóc cô, nhẹ nhàng, dịu dàng, và tay còn lại ở anh mở rộng trên tấm lưng nhỏ nơi cô.

“Anh yêu em.” Anh thì thầm. “Anh không muốn gì hơn là chộp lấy em và—” Anh nuốt khan. “Em không biết anh muốn em ngay bây giờ đến mức nào đâu.”

Môi cô cong lại. “Em nghĩ em có vài ý tưởng.”

Câu nói khiến anh cười. “Cơ thể anh đang chết. Anh cảm thấy chẳng khác gì hơn thế, vậy mà...” Anh chồm tới gần hơn và chà môi anh vào môi cô. “Anh phải dừng lại. Anh phải nói với em.”

Cô không thể nói, không thể cả thở. Và cảm giác những giọt nước mắt vỡ ra, nóng ẩm trong mắt cho đến khi chúng tràn xuống, chảy qua tay anh.

“Dừng khóc.” Anh thì thầm.

“Em không thể cầm lòng được.” Cô nói, giọng run lên. “Em yêu anh vô cùng. Em không nghĩ – em đã luôn luôn hy vọng, nhưng em đoán chưa bao giờ thực sự nghĩ—”

“Anh cũng chưa bao giờ nghĩ.” Anh nói, và cả hai đều biết họ đang nghĩ gì—

Chưa bao giờ nghĩ chuyện này sẽ xảy ra.

“Anh quá may mắn.” Anh nói, và hai tay anh di chuyển, trượt xuống xương sườn cô, qua bụng cô, và rồi vòng xung quanh ra sau cô. “Anh nghĩ anh đã đợi trọn cuộc đời vì em.”

“Em biết em đã đợi anh.” Eloise nói.

Anh siết chặt và kéo cô vào anh, gần như làm cô nổ tung với sự chạm vào ấy. “Anh sẽ không thể chậm được.” Anh nói, giọng run run. “Anh nghĩ giờ đây đơn giản anh dùng hết năng lượng định dùng.”

“Dừng chậm lại.” Cô nói, trượt qua trên lưng và kéo anh trên cô. Cô dang chân, mở ra cho đến khi anh đặt vào giữa, vật cương cứng anh đặt ngay lối vào của cô. Hai tay cô tìm thấy mái tóc anh và thọc tay vào, ấn đầu anh xuống cho đến khi môi anh ngay trên môi cô. “Em không muốn nó chậm.” Cô nói.

Và rồi, trong một cử chỉ duy nhất lỏng lẻo, quá nhanh đến mức tổng sạch hơi thở cô đi, anh đã ở trong cô, ấn vào đủ đầy, đánh vào dạ dày cô với một lực đủ làm choáng váng một lời ngạc nhiên nhỏ “Ồ!” từ môi cô.

Anh cười ranh mãnh. “Em nói em muốn nhanh.”

Cô đáp trả bằng cách vòng hai chân xung quanh anh, khóa anh vào cô. Cô nghiêng hông, khiến anh kéo vào sâu hơn, và cười lại. “Anh không làm gì hết.” Cô nói với anh.

Và rồi anh làm.

Tất cả từ ngữ lạc mất khi họ di chuyển. Họ không duyên dáng, và họ không di chuyển ngay lập tức. Cơ thể họ không trong giai điệu, và những thanh âm họ tạo ra chẳng nghe như âm nhạc hay đáng yêu.

Họ chỉ di chuyển, với nhu cầu và ngọn lửa và với tất cả buồng thả, với tới lẫn nhau, với tới đỉnh cao. Sự chờ đợi không quá lâu. Eloise cố để làm chậm, cố để chịu đựng, nhưng chẳng có cách nào. Với từng cú đâm,

Phillip thả lỏng ngọn lửa trong cô mà không thể chối từ. Và rồi cuối cùng, khi cô không thể kiềm chế chính cô lâu hơn nữa, Eloise thét lên và cong người bên dưới anh, nâng cả hai lên khỏi giường với toàn lực cô có. Cơ thể cô run rẩy và sốc, và cô hỗn hển để thở, và tất cả những gì cô có thể làm là bầu vào lưng anh, những ngón tay chắc chắn để lại những vết thâm trên da khi giữ lấy anh.

Và rồi, trước khi cô có thể thậm chí rơi ngược lại xuống trái đất, Phillip hét lớn, và anh đóng sầm tới trước hết lần này đến lần khác, làm rỗng chính anh trong cô cho đến khi sụp đổ, toàn bộ sức nặng anh ghim chặt cô vào tấm nệm.

Nhưng cô không bận tâm. Cô yêu cảm giác anh trên cô, yêu sức nặng, yêu mùi và vị ngọt ngào trên da anh.

Cô yêu anh.

Giản đơn vậy đó.

Cô yêu anh, và anh yêu cô, và nếu còn có gì hơn nữa, còn có gì khác nữa trong thế giới cô, nó đơn giản chẳng là vấn đề. Không phải ngay đây, không phải ngay bây giờ.

“Anh yêu em.” Anh thì thầm, cuối cùng lăn ra khỏi và để phổi cô lấp đầy không khí. Anh yêu em. Đó là tất cả những gì cô cần.

19. Chương 19

... những tháng ngày được đong đầy với những thú vui không dứt.

Tôi mua sắm và tham dự bữa trưa và ghé thăm (và có những người đến thăm tôi).

Vào những buổi tối, tôi thường tham dự vũ hội hay buổi hòa nhạc,

hoặc giả có lẽ là một buổi tiệc nhỏ. Thi thoảng, tôi ở lại nhà

tự bầu bạn với chính mình và đọc một quyển sách.

Thật lòng, đó là một sự tồn tại đầy đủ và dễ chịu.

Tôi chẳng có lý do gì để phàn nàn. Điều gì, tôi thường hỏi,

một quý cô có thể muốn hơn chứ?

– từ Eloise Bridgerton gửi đến Ngài Phillip Crane,

sáu tháng sau mối quan hệ thư từ khác lạ của họ.

Phần còn lại của những ngày trong cuộc đời, Eloise sẽ nhớ những tuần tiếp theo như một trong những ngày ma thuật nhất trong cuộc sống cô. Không có những sự kiện tuyệt đối lớn lao, không những bùng nổ của thời tiết tốt lành, không những ngày sinh nhật, không những món quà phung phí, hay những vị khách không được trông mong.

Nhưng tuy thế, dù cho tất cả dường như, ít nhất từ bên ngoài, rất bình thường...

Mọi thứ thay đổi.

Dù vậy, đó không phải như tiếng sét ai đó bị đánh phải, Eloise nghĩ với một nụ cười gượng gạo, như một cánh cửa đóng sầm hay nốt C cao chói vọt ở vở opera. Nó chậm rãi, trườn quanh sự thay đổi, một thứ bắt đầu mà ai đó không nhận ra, và kết thúc trước khi ai đó thậm chí biết nó đã bắt đầu.

Chuyện ấy xảy ra vào vài buổi sáng sau khi cô đến bên Phillip trong phòng tranh chân dung. Khi cô thức giấc, anh đang đứng ăn mặc chỉnh tề ở chân giường, lom lom nhìn cô với một nụ cười bao dung trên gương mặt.

“Anh đang làm gì ở đó?” Eloise hỏi, nhét tấm ra giường dưới cánh tay khi linh ra vị trí đứng.

“Ngắm nhìn em.”

Môi cô há ra ngạc nhiên, và rồi cô không thể ngăn được cười. “Nó không thể thú vị đến thế.”

“Ngược lại đây. Anh không thể nghĩ về bất cứ thứ gì khác có thể giữ sự chú ý của anh quá lâu như vậy.”

Cô đỏ mặt, lăm bầm gì đó về việc anh trở nên ngốc quá, nhưng sự thật lời anh nói khiến cô muốn kéo anh trở lại giường.

Cô đã có cảm giác anh sẽ không kháng cự lại – anh chưa bao giờ làm thế – nhưng cô đặt khát khao qua một bên, vì anh đã, sau cùng, ăn mặc chỉnh tề, và cô nghĩ anh làm thế là có lý do.

“Anh mang cho em bánh nướng xốp.” Anh nói, giơ cái đĩa ra.

Eloise cảm ơn anh và giữ lấy đĩa anh đưa mời. Trong khi cô đang nhai chóp chép (và ước anh đã nghĩ cũng nên mang theo thứ gì để uống), anh nói. “Anh nghĩ chúng ta có thể ra ngoài dạo chơi một ngày.”

“Anh và em?”

“Thực ra,” anh nói, “anh nghĩ cả bốn chúng ta có thể đi.”

Eloise đóng băng, rằng cô cần phập vào miếng bánh nướng xốp, và giương mắt nhìn anh. Đây là, cô nhận ra, lần đầu tiên anh gợi ý một thứ như thế. Lần đầu tiên, trong hiểu biết ở cô, ít nhất, rằng anh chạm tới các con anh hơn là đặt chúng qua một bên, hy vọng ai đó khác sẽ để tâm đến chúng.

“Em nghĩ đó là một ý hay.” Cô dịu dàng nói.

“Tốt.” Anh nói, đứng lên. “Anh sẽ để em lại với chuỗi công việc hàng ngày vào buổi sáng, và thông báo cho cô hầu gái đáng thương em đã ép phải hành động như bảo mẫu của chúng, rằng chúng ta sẽ mang chúng theo trong ngày.”

“Em chắc cô ấy sẽ nhẹ nhõm.” Eloise nói. Mary đã không thực sự muốn đảm nhiệm vai trò như một cô giữ trẻ, dù chỉ là tạm thời. Không ai trong đám người hầu muốn; tất cả họ biết hai đứa sinh đôi quá rõ. Và Mary tội nghiệp tóc dài chói lọi nhớ về việc đốt cháy tẩm ra trải giường khi họ không thể di chuyển cô gia sư mới nhất với mái tóc dính keo.

Nhưng chẳng có gì khác để làm, và Eloise đã trích ra một lời hứa từ hai đứa sinh đôi rằng chúng sẽ đối xử với Mary bằng lòng kính trọng như một, phải nói là, nữ hoàng, và tới mức mà chúng đã cư xử xứng đáng với lời hứa đó.

Eloise thậm chí đã bắt chéo ngón tay cầu nguyện rằng Mary có thể mỉm lòng và đồng ý vị trí này mãi mãi. Sau cùng thì, như thế sẽ tốt hơn là xóa sạch đi.

Eloise nhìn ra ngoài cửa sổ và ngạc nhiên khi thấy Phillip đang đứng khá bất động, cau mày. “Chuyện gì vậy?” Cô hỏi.

Anh chớp mắt, rồi nhìn theo hướng cô, hai mày vẫn chau lại suy nghĩ. “Anh không chắc phải làm gì.”

“Em tin là nắm cửa sẽ xoay ra thôi.” Cô trêu.

Anh bắn cho cô một ánh nhìn, rồi nói. “Không có hội chợ hay sự kiện nào xảy ra trong thị trấn. Hai ta sẽ làm gì với chúng?”

“Bất cứ gì.” Eloise nói, cười với anh bằng cả tình yêu trong tim cô. “Hay chẳng làm gì cả. Không là vấn đề đâu, thật đó. Tất cả những gì chúng muốn là anh, Phillip. Tất cả những gì chúng muốn là anh.”

—o0o—

Hai giờ sau, Phillip và Oliver đang đứng ngoài cửa tiệm Phục Trang Đẹp Đẽ Cho Quý Ông và Quý Bà của Larkin trong khu làng Tetbury, chợ đợi khá sốt ruột trong khi Eloise và Amanda hoàn thành thanh toán xong bên trong.

“Chúng ta có phải đi mua sắm không?” Oliver rên rỉ, như thể thằng bé bị yêu cầu thắt bím và mặc áo choàng dài.

Phillip nhún vai. “Đó là thứ mẹ con ao ước làm.”

“Lần tới, đến phiên cánh đàn ông chọn.” Oliver cầu nhàu. “Nếu con biết có một người mẹ có nghĩa là thứ này...”

Phillip phải ép bản thân không phì cười. “Đàn ông phải hy sinh cho người phụ nữ chúng ta yêu.” Anh nói bằng một giọng nghiêm túc, vỗ vỗ vào lưng con trai. “Đó là cách thế giới vận hành, cha e là thế.”

Oliver thở ra một hơi dài đau đớn, cứ như thằng bé phải chịu sự hy sinh này hằng ngày ấy.

Phillip nhìn xuyên qua cửa sổ. Eloise và Amanda không tỏ ra tín hiệu nào của chấm dứt công việc. “Nhưng khi đi liên với việc mua sắm, và ai có cơ hội quyết định hoạt động tham dự kế tiếp là gì,” anh nói, “cha hết lòng đồng ý.”

Chỉ vừa khi đó, Eloise thò đầu ra ngoài. “Olvier?” Cô hỏi. “Con muốn vào không?”

“Không.” Oliver trả lời, lắc đầu dứt khoát.

Eloise bĩu môi. “Cho phép mẹ nói lại.” Cô lên tiếng. “Mẹ muốn con vào trong.”

Oliver ngược lên nhìn cha cậu, đôi mắt cầu xin.

“Cha e rằng con phải làm như mẹ nói.” Phillip bảo.

“Quá nhiều sự hy sinh.” Oliver cần nhằn, lắc đầu khi lời mạnh chính mình trên những nấc thang.

Phillip ho để che giấu tròng cười.

“Cha có vào luôn không?” Oliver hỏi.

Chết tiệt, không, Phillip gần như nói ra, nhưng xoay sở để ngăn anh lại vừa đúng lúc để thay bằng, “Cha cần ở lại ngoài này để quan sát xe ngựa.”

Mắt Oliver nheo lại. “Tại sao xe ngựa lại cần quan sát?”

“Ồ, những bánh xe làm việc quá sức.” Phillip lẩm bẩm. “Với tất cả hành lý của chúng ta, con biết đấy.”

Anh không thể nghe những gì Eloise nói dưới hơi thở, nhưng giọng điệu không hề ca tụng.

“Chạy tới đi, Oliver.” Anh nói, vỗ vào lưng con trai. “Mẹ cần con kìa.”

“Và cả anh nữa.” Eloise nói ngọt ngào, chỉ để hành hạ anh, anh dám chắc. “Anh cần những chiếc áo sơ mi mới.”

Phillip rên lên. “Chúng ta không thể có một tên thợ may đến nhà sao?”

“Anh không muốn chọn vải?”

Anh lắc đầu và nói, khá trang nghiêm. “Anh tin em hoàn toàn.”

“Con nghĩ cha cần quan sát xe ngựa.” Oliver nói, vẫn còn lượn lơ ở ngưỡng cửa.

“Cha con sẽ cần quan sát lưng đó,” Eloise lẩm bẩm, “nếu không chịu—”

“Ồ, được rồi.” Phillip nói. “Anh sẽ vào. Nhưng chỉ một lúc thôi đấy.” Anh thấy chính mình đang đứng trước một cửa tiệm hơn phân nửa là cho phụ nữ, một nơi đầy những diềm xếp nếp, nữ tính nếu từng có một nơi thế trước kia, và nhún vai. “Thêm bất cứ gì nữa, và anh sẽ như bỏ mạng vì nỗi sợ bị giam giữ.”

“Một người đàn ông to lớn, mạnh mẽ như anh?” Eloise nói bằng giọng êm dịu. “Vô lý.” Và rồi cô ngược lên nhìn và dùng cằm ra dấu cho anh đến gần hơn.

“Sao?” Anh hỏi, bần khoản tất cả cái này là về chuyện gì.

“Amanda.” Cô thều thào, gật đầu về phía cánh cửa phía đằng sau phòng. “Khi con bé đến, hãy nhặng xị lên.”

Anh trông về cửa hàng đầy nghi ngờ. Anh có thể ở Trung Quốc rồi cũng nên, một nơi quá xa để có cảm giác gì đó. “Anh không giỏi nhặng xị lên lắm đâu.”

“Hãy học đi.” Cô đề nghị, và rồi quay sự chú ý qua Olivier với: “Giờ là lượt của con, Cậu chủ Crane. Bà Larkin—”

Tiếng rên của Oliver như được rên từ người chết. “Con muốn Ông Larkin.” Thằng bé nhấn mạnh. “Như Cha ấy.”

“Con muốn một thợ may nam?” Eloise hỏi.

Oliver hùng dũng gật đầu.

“Thật không?”

Thằng bé gật đầu lần nữa, dù không tin chắc nhiều lắm.

“Ngay cả thế,” Eloise tiếp tục, với sự uyển chuyển đủ để đặt cô lên bệ đài Drury Lane, “không phải một giờ trước con đã thề những con ngựa hoang cũng không thể lôi con vào trong cửa hàng, trừ khi có những khẩu súng hay những chú lính chì đồ chơi ở cửa sổ?”

Mọi Oliver nói lỏng ra, nhưng thằng bé gật đầu. Nhẹ hều.

“Em giỏi đấy.” Phillip lăm bầm vào tai cô khi anh quan sát Oliver tự lôi thân mình qua cánh cửa ngăn giữa khu vực cửa hàng của Ông Larkin và Bà Larkin.

“Tất cả vấn đề là lộ ra cho chúng sự thay thế sẽ tệ như thế nào.” Eloise nói. “Được cắt may bởi Ông Larkin thật chán ngắt, nhưng Bà Larkin – giờ thì, đó sẽ là khôn khổ.”

Một tiếng tru cảm phần xé nát không khí, và Oliver chạy ngược lại – thẳng đến chỗ Eloise, khiến Phillip cảm thấy như bị tước mất một thứ nhỏ nhoi. Anh nhận ra, anh muốn các con chạy đến chỗ anh.

“Ông ấy đâm con với một cây kim.” Oliver tuyên bố.

“Con có cựa quậy không?” Eloise hỏi, mà thậm chí không chớp mắt.

“Không!”

“Không dù chỉ một tí?”

“Chỉ có tí tẹo thôi.”

“Rồi, nào.” Eloise nói. “Lần tới đừng di chuyển. Mẹ đảm bảo với con rằng Ông Larkin rất giỏi với công việc của ông ấy. Nếu con không cựa quậy, con sẽ không bị đâm. Đơn giản vậy đó.”

Oliver suy nghĩ kỹ càng câu đó, rồi quay sang Phillip với ánh nhìn khẩn nài trong đôi mắt. Thật tuyệt khi được nhìn nhận như một đồng minh, nhưng Phillip sẽ không đổi đầu với Eloise và làm suy yếu uy quyền của cô. Đặc biệt không khi anh hoàn toàn đồng ý với cô.

Nhưng rồi Oliver làm anh ngạc nhiên. Thằng bé không van xin được thả tự do khỏi móng vuốt của Ông Larkin, và cũng không nói gì đó kinh khủng về Eloise, việc mà, Phillip chắc chắn, thằng nhỏ sẽ làm chỉ vài tuần trước đó, với bất cứ người lớn nào phá ngang điều ước của nó.

Oliver chỉ ngược lên nhìn anh và hỏi. “Cha ơi, đi với con được không? Đi mà.”

Phillip mở miệng để trả lời, nhưng rồi, không giải thích được, phải dừng lại. Đôi mắt anh bắt đầu nhói đau với những giọt nước mắt không trào ra, và anh nhận ra, khá đơn giản, anh đã chiến thắng.

Không phải là khoảnh khắc này, sự thật rằng con trai muốn sự bầu bạn từ anh cho một loại lễ nghi của cánh đàn ông. Oliver đã van nài được ở cùng anh trước đó.

Nhưng đây là lần đầu tiên Phillip cảm thấy thật lòng có thể nói có, tự tin rằng nếu anh cùng đi, anh sẽ làm điều đúng đắn và nói những từ ngữ thích hợp.

Và ngay cả khi anh không thể, cũng chẳng là vấn đề. Anh không phải cha anh, không bao giờ là cha anh – không thể nào trở thành giống ông. Anh không thể trở thành một thằng nhất gan, đẩy con anh vào giữa những người khác, tất cả bởi anh quá lo lắng mình sẽ phạm lỗi lầm.

Anh sẽ phạm lỗi lầm. Nó hiển nhiên mà. Nhưng lỗi lầm không thể trở thành thứ gì đó to lớn, và với Eloise cạnh anh, anh khá tự tin anh có thể làm bất cứ gì.

Ngay cả quản lý hai đứa sinh đôi.

Anh đặt tay lên vai Oliver. “Cha sẽ vui lòng tham gia cùng con, con trai.” Anh hắng giọng, khiến từ cuối cùng trở nên khàn đi. Rồi anh cúi xuống và thăm thì. “Thứ cuối cùng chúng ta muốn là phụ nữ vượt qua ranh giới của đàn ông.”

Oliver gật đầu nhiệt liệt đồng ý.

Phillip thẳng lưng, chuẩn bị theo sau con trai trở lại bên cạnh chỗ Ông Larkin. Rồi anh nghe Eloise, tăng hắng phía sau anh. Anh quay lại, và cô đang hắt đầu ra hiệu về phía cuối phòng.

Amanda.

Nhìn trông lớn hẳn lên trong bộ áo dài mới màu hoa oải hương, lộ ra một dấu hiệu đơn giản con bé sẽ trở thành thiếu nữ vào ngày nào đó.

Lần thứ hai trong nhiều phút, đôi mắt Phillip bắt đầu bóng rớt.

Đây là những gì anh bỏ lỡ. Trong nỗi sợ hãi của anh, trong sự ngờ vực chính mình, anh đã bỏ lỡ điều này.

Bọn trẻ đã lớn lên mà không có anh.

Phillip vỗ vào vai con trai, để ra hiệu anh sẽ trở lại ngay, và rồi băng qua phong đến bên con gái.

Không một từ nào, anh nâng tay con bé lên và hôn lấy. “Cô, Quý cô Amanda Crane,” anh lên tiếng, bằng cả tấm lòng trong đôi mắt, trong giọng nói, trong tiếng cười, “là người con gái xinh đẹp nhất tôi từng thấy.”

Đôi mắt con bé mở to, và đôi môi tạo thành một hình chữ O nhỏ tuyệt đối mừng vui. “Con Cô – Mẹ thì sao?” Con bé điên cuồng thì thầm.

Phillip nhìn qua vợ anh, người đã gần tới việc tự bật khóc, và rồi quay trở lại phía Amanda, chồm tới thì thảo vào tai con bé. “Hãy thỏa thuận nhé, giữa con và cha. Con có thể nghĩ mẹ là người phụ nữ xinh đẹp nhất còn sống. Nhưng cha sẽ nghĩ đó là con.”

Và tối hôm đó, sau khi anh đưa chúng vào giường ngủ, hôn vào trán mỗi đứa, và tiến về phía cửa, anh nghe con gái anh thì thầm, “Cha ơi?”

Anh quay lại. “Sao vậy Amanda?”

“Đây là ngày tuyệt vời nhất đó, Cha à.” Cô bé thì thầm.

“Tuyệt nhất.” Olivet đồng ý.

Phillip gật đầu. “Với cha cũng vậy.” Anh nhỏ nhẹ nói. “Với cha cũng vậy.”

Nó bắt đầu với một lời nhắn.

Vào tối muộn đêm đó, khi Eloise đã xong bữa tối, và đĩa của cô được mang đi, cô nhận ra đã có một mảnh giấy được nhét bên dưới, gấp lại làm hai cho đến khi thành hình chữ nhật nhỏ.

Chồng cô đã cáo lỗi, đòi hỏi rằng anh cần tìm một quyển sách bao gồm một bài thơ họ phải thảo luận sau món tráng miệng, vậy nên, với không ai quan sát, ngay cả người phục vụ, đang bận rộn chuyển chén bát vào gian bếp, Eloise mở mảnh giấy ra.

Anh chưa bao giờ giỏi với từ ngữ.

Mảnh giấy nói, với chữ viết tay không thể nhầm lẫn được là của Phillip. Và rồi, nét chữ nhỏ hơn, trong góc:

Hãy đi đến phòng làm việc của em.

Hấp dẫn, cô đứng lên và rời khỏi phòng ăn. Một phút sau, cô bước vào phòng làm việc của mình.

Và ở đó, ngay giữa bàn, là một mảnh giấy khác.

Nhưng tất cả bắt đầu với một lá thư, không phải sao?

Theo những lời chỉ dẫn, cô đến căn phòng ngồi chơi. Cô, lần đầu tiên tập trung khá cao vào việc giữ bước chân cô nửa bước đi, nửa bỏ qua việc biến thành bước chạy chính thức.

Một mảnh giấy nhỏ, lần nữa được gấp làm hai, trên tầm đệm đỏ được đặt ngay giữa ghế sofa.

Và nếu khởi đầu bằng những từ ngữ, vậy hãy cùng tiếp tục với chúng.

Lần này cô được chỉ dẫn thẳng đến phía trước đại sảnh.

Nhưng không lời nào là đủ để cảm ơn tất cả những gì em đã trao anh, nên anh sẽ dùng thứ duy nhất trong khả năng anh, và anh sẽ nói với em theo cách duy nhất mà anh biết

Và dưới góc của tờ ghi chú, cô được chỉ thẳng đến phòng ngủ.

Eloise bước lên những bậc thang một cách chậm rãi, trái tim đập trong sự dễ phòng. Đây là nơi đến cuối cùng của cô, cô chắc chắn điều đó. Phillip sẽ đang đợi cô, đợi để nắm lấy tay cô, dẫn cô cùng chung bước vào tương lai họ.

Nó, cô nhận ra, tất cả đã bắt đầu với một lời ghi chú. Thứ gì đó quá đôi thơ ngây, vô hại quá mức, và nó đã phán triển nên thành thứ này, một tình yêu quá trọn vẹn và nhiều nhận mà cô chỉ có thể kiềm lại vừa đủ.

Cô lên tới những bậc thang và lặng lẽ bước tới cánh cửa phòng ngủ. Nó khe khẽ hờ, chỉ khoảng hai centimet hay cỡ đó, và với bàn tay run rẩy, cô mở nó ra, với tất cả—

Và cô thở dốc.

Ở đó, trên giường, là những bông hoa. Hàng trăm và hàng trăm những bông hoa, vài loại rõ ràng không phải vào mùa, được chọn từ bộ sưu tập đặc biệt của Phillip trong khu nhà kính. Và được viết bằng những khóm hoa màu đỏ, đập vào tấm màn vẽ với những cánh hoa trắng hồng:

ANH YÊU EM.

“Từ ngữ là không đủ.” Phillip nói dịu dàng, bước ra khỏi bóng tối phía sau cô.

Cô quay sang anh, chỉ vừa nhận thức được những giọt nước mắt chảy xuống má cô. “Anh làm việc này khi nào?”

Anh cười. “Chắc hẳn em sẽ cho phép anh giữ vài bí mật.”

“Em – em—”

Anh nắm lấy tay cô, kéo cô lại gần hơn. “Không nói được?” Anh lầm bầm. “Em sao? Anh hẳn phải làm tốt hơn là anh nghĩ.”

“Em yêu anh.” Cô nói, từ ngữ nghẹn lại. “Yêu anh nhiều nhiều lắm.”

Hai tay anh vòng xung quanh cô, và cô dựa má vào ngực anh, cảm anh nhẹ đặt dịu dàng lên đầu cô.

“Hôm nay,” anh khẽ nói, “hai đứa sinh đôi nói với anh đây là một ngày tuyệt vời nhất. Và anh nhận ra chúng đúng.”

Eloise gật đầu, không thể nói được gì.

“Nhưng rồi,” anh tiếp tục, “anh nhận ra chúng đã sai.”

Cô ngược lên nhìn anh, câu hỏi trong mắt.

“Anh không thể chọn được một ngày nào.” Anh thú nhận. “Trong bất kỳ ngày nào với em, Eloise. Trong bất kỳ ngày nào bên em.”

Anh chạm vào cằm cô, đưa môi anh đến môi cô. “Trong bất cứ tuần nào,” anh thì thầm, “bất cứ tháng nào, bất cứ giờ phút nào.”

Anh hôn cô, nhẹ nhàng, nhưng với trọn cả tình yêu trong tâm hồn anh. “Bất cứ thời khắc nào,” anh thì thầm, “chỉ cần anh còn ở bên em.”

20. Chương 20

Có quá nhiều thứ mẹ hy vọng dạy con, con bé nhỏ. Mẹ hy vọng có thể làm thế qua ví dụ, nhưng cảm giác mẹ cũng cần đặt nó vào từng câu chữ trên giấy. Đó là một thói quen của mẹ, thói quen mà mẹ hy vọng con sẽ nhận ra và thấy thú vị vào lúc đọc lá thư này.

Hãy mạnh mẽ.

Hãy siêng năng.

Hãy chu đáo.

Sẽ không đạt được bất cứ thứ gì bằng con đường dễ dàng. (Trừ khi, dĩ nhiên, con đường dễ dàng khi bắt đầu. Có đôi lúc, những con đường là như thế. Nếu đó là vấn đề, đừng đi lên một con đường mới, khó khăn hơn. Chỉ những kẻ chết vì đạo mới đi tìm kiếm rắc rối.)

Hãy yêu thương các anh chị em. Con đã có một anh trai cùng một chị gái, và nếu Chúa phù hộ, sẽ còn nhiều nữa. Thương yêu anh chị em, vì đó là máu thịt con, và khi con không vững vàng, hay những thời điểm khó khăn, đó là những người sẽ luôn bên con.

Hãy cười lên. Cười to tiếng, và cười thường xuyên. Và khi những tình huống đòi hỏi sự lặng im, hãy chuyển tiếng cười con thành một nụ cười.

Đừng dừng lại. Hãy biết những gì con muốn và vươn tới nó. Và nếu như con không biết con muốn những gì, hãy kiên nhẫn. Câu trả lời sẽ đến đúng lúc, và con có thể nhận ra, khát khao nơi trái tim con đã ở ngay tầm tay trong cả quãng thời gian ấy.

Và hãy nhớ, mãi nhớ rằng con có một người mẹ và một người cha yêu thương lẫn nhau, cũng như thương yêu con.

Mẹ cảm giác con lớn lên hằng ngày. Cha con đang hỗn hển phát ra những âm thanh kỳ lạ, và rõ ràng sẵn sàng đầu hàng hoàn toàn cơn đau giận, nếu mẹ không di chuyển khỏi bàn viết để đến chiếc giường của mẹ.

Chào mừng đến với thế giới này, con bé nhỏ. Cả hai chúng ta đều vui mừng quen biết con.

– từ Elosie, Quý bà Crane, gửi đến con gái cô, Penelope, vào lúc cô bé sinh ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-sir-phillip-with-love>